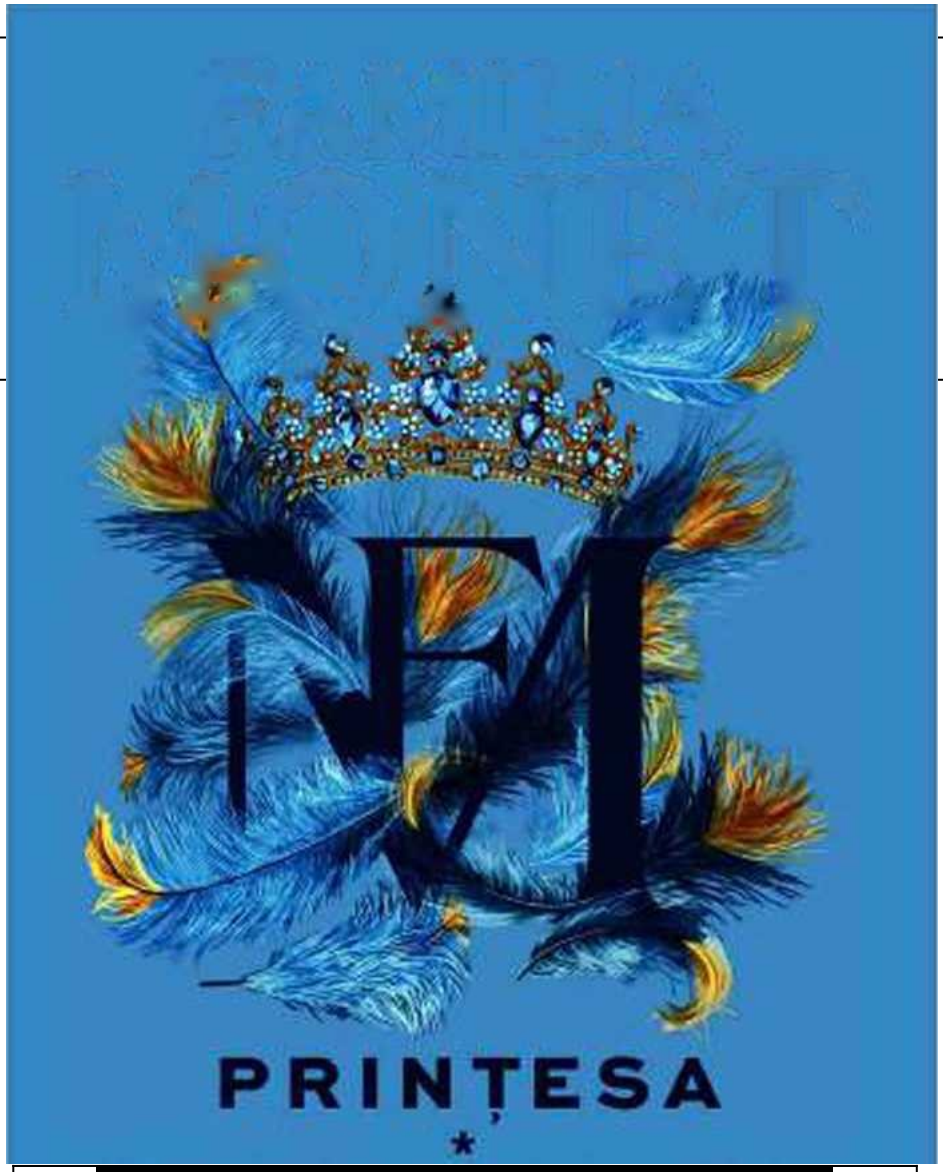
PRINȚESA

ONEW
' MQDN

WERONIKA ANNA MARCZAK

Familia Monet

Prinţesa

Traducere din limba polonă de
ANCA IRINA IONESCU

LITERA
Bucureşti

ÆùïÆ.-Ad MonU. Krtlrwna
Wcronika Marczak
Copyright text © VWronika Anna Mârczak
Copyright ediţia originali © MUZA SA, VarţovU
2022.2023
Toate drepturile rezervate

bamiita Mentí. Pnnttía. Porfía i
Weronika Marczak

Copyright *©2024 Grup Media Litera
pentru ediţia în limba româna
Toate drepturile rezervate

UTIRA*
Editura
Litera

re!.: 0374 82 66 35; 021 119 63 90; 031 425 16 19
c-mail: conCrttMzcrtLro
wwJiimara

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi este destinat exclusiv
utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare,
incluzând împrumutul, schimbul, reproducerea integrală MU parţiali, multiplicarea, închirierea, punerea la depoziţia publică, prin internet MU prin reţele de caJculatove,
stocarea permanentă sau temporari pe dispozitive sau sfarme cu posibilitatea recuperării
infcMuuiţici. altele deci! cele |>e care a foit deacfttcati, vânzarea cub Orice formă KJLU prin
orice mijloc, faru consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de folosinţă al
prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor pentru versiunea electronici în
formatele existente ale acestei lucrări aparţin companiei Grup Media lâtcra SRL.

Editor. Vîdraţcu fi hii
Redactor. Oana Săniţariu
Corector Ana Ion
Coperta: Andreea Apostol
Tehnoredactare ţi preprere: Codruţ Radu

Scria de ficţiune a Editurii Litera este coordonata
de Cristina Vidrafcu Sturz*.

ISBN 978-634X342-014-1
Voi. L – 2024. – ISBN 978-630-342-285-5
ISBN EPUB 978-630-342 454-5

1 STRĂINII

- Trebuie să aveţi grijă de ca.

Will, a cărui mână se strânsese protectoare pe umărul meu, Ic-a aruncat băieţilor o privire semnificativă şi a adăugat:

- Vorbesc serios, să fiţi blânzi cu ea.

Dylan şi-a dat ochii peste cap, Shane şi-a tras nasul şi a dat din cap, iar Tony s-a prefăcut că nu aude, uitându-se fix în flacăra brichetei cu care se juca. Focul se reflecta în irisurile lui indiferente, de un albastru-pal, formând cu ele un contrast interesant.

Eram în garaj, şi unul dintre oamenii care lucrau pentru fraţii mei se folosea de puterea biccpşilor săi uriaşi ca să ne stivuiască valizele în portbagajul unei camionete mari. Era miezul nopţii şi nu trecuse prea mult timp de când mă frecam la ochi cu dosul mâinii ca să mă trezesc. Mai căscam şi acum din când în când, înfaşurându-mă în hanoracul cald, în timp ce priveam de pe margine pregătirile de călătorie.

încet-încet, deveneam din ce în ce mai entuziasmată, dar simţeam şi unele temeri. îmi părea foarte rău că Will nu merge cu noi în vacanţă! Will era matur şi excepţional de bun cu mine – ei bine, ceea ce cu siguranţă nu puteam spune despre ceilalţi fraţi ai mei.

- Iar tu trebuie să asculţi de ei. Ascultă! Sunt răspunzători pentru tine.

Am privit în direcţia de unde venea noua voce, deşi nu era nevoie să verific deloc cui aparţinea. Răceala care emana mereu din ea era, la urma urmei, unică.

Vincent a intrat şi el în garaj. Eu îngheţam în ciuda hanoracului pe care îl purtam, dar el, ca şi restul fraţilor mei, era îmbrăcat doar într-un tricou şi nişte pantaloni de trening de culoare închisă. Era singurul dintre fraţi care ieşea în evidenţă intr-o astfel de ţinută. îl văzusem prea des în cămăşi clasice ca să nu fiu surprinsă să-l văd acum aşa. Totuşi, anumite aspecte din înfăţişarea lui rămăseseră la fel, cum ar fi inelul masiv cu sigiliu de pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Mă întrebam dacă îl scotea vreodată.

La vorbele lui, toţi cei trei fraţi mai mici au zâmbit în direcţia mea, iar cu mi-am înăbuşit dorinţa de a bate din picior şi de a striga ceva de genul „ăsta nu e corect”. Era puţin probabil să fiu luată în serios, aşa că mi-am strâns discret mâinile în pumni.

în cele din urmă, Will m-a sărutat pe frunte şi mi-a urat distracţie plăcută. Era timpul să ne urcăm în maşină. Scaunele excepţional de

confortabile promiteau o călătorie relaxantă. Singurul dezavantaj major a fost că a trebuit să împart un spaţiu mic cu băieţii. Shanc stătea lângă mine, iar Dylan vizavi de mine şi am reuşit deja să mă cert cu el pe drum spre aeroport. Pur şi simplu nu-mi plăcea faptul că respingea unele dintre întrebările mele nevinovate cu un bădăran „du-te şi te culcă”.

Nu-mi puteam imagina cum voi supravieţui acestor aproape două săptămâni. Ca să nu mai vorbim de coşmarul de a fi închisă cu fraţii mei într-un avion – un spaţiu mic, sus, în aer, fără niciun mijloc de scăpare, timp de câteva ore lungi.

Am suspinat încet.

Ajunsesem să-mi cunosc familia suficient de bine încât să mă aştept la un zbor la clasa întâi. învăţasem deja că luxul era pentru ei la fel de firesc precum respiraţia. Dar n- aş fi visat niciodată în viaţa mea că fraţii Monet aveau propriul avion privat.

Mă simţeam ca într-un vis când am trecut cu paşi siguri pe poarta VIP, direct de pe platforma aeroportului, în micul avion. Chiar lângă scara avionului stătea şi ne zâmbea o fată tânără, frumoasă, într-o uniformă îngrijită de stewardesă. Ne-a întâmpinat la bord cu maniere de primă clasă. Shane şi Tony au dat imediat dovadă de aceeaşi politeţe, iar în ochii lor se citea sclipirea de încântare pe care o recunoşteam în sprâncenele ridicate.

Dylan s-a dus imediat în cabina piloţilor şi am auzit cum se salută cu unul dintre ei de parcă ar fi fost vechi cunoştinţe. Nu m-am concentrat să aud ce anume îşi spuneau, pentru că rămăsesem ca hipnotizată la vederea fotoliilor simple, tapiţatc cu piele de culoare deschisă, a canapelei, a pernelor, a lămpilor elegante şi a televizorului suspendat. Era suficient spaţiu aici pentru a aşeza confortabil cel puţin zece persoane.

Tony s-a aruncat pe un fotoliu şi a respirat

adânc, în timp ce Shane s-a aplecat spre un dulăpior ascuns în peretele avionului, în spatele uşii căruia se ascundea un minibar.

- Stai jos, a bolborosit Dylan, când i-am blocat trecerea spre secţiunea de pasageri a avionului.

Rămăsesem cu gura căscată şi, în acest timp, geanta mi- a alunecat de pe umăr. Eratele meu a plescăit de nerăbdare, dar mi-a pus mâna pe spate şi m-a îndrumat uşor spre un fotoliu, după ce mă ajutase mai devreme cu bagajul de mână.

M-am cuibărit în fotoliul din piele. Urma să fie un zbor îngrozitor de lung, dar perspectiva de a-l pctrccc în condiţii atât de confortabile m-a făcut să nu-mi mai pese deloc. Stewardesa mi-a explicat cum să-mi prind centura de siguranţă, care era ascunsă în pliurile scaunului şi nu se vedea atât de evident ca în avioanele comerciale.

În cca mai marc parte a timpului m-am simţit intimidată şi uimită de faptul că fraţii mei îşi puteau permite să zboare cu un avion privat. Am regretat că nimeni nu se gândise să mă avertizeze în legătură cu asta. Ştiam că au mulţi bani, conduc supermaşini, poartă haine scumpe şi iau cina în restaurante exclusiviste, dar să aibă propriul lor avion mi se părea deja un cu totul alt nivel de bogăţie.

Mai întâi am admirat norii, apoi i-am privit pe băieţi, care se jucau pe consolă. Am citit un pic, m-am prefăcut că dorm puţin, măcar aşa nu eram deranjată, apoi chiar am adormit. Pc la jumătatea călătoriei, când Tony şi Dylan sforăiau liniştiţi întinşi pe locurile lor, Shane a observat că mă plictiseam. A pus pachetul de jeleuri deoparte, şi-a şters mâinile de zahăr, apoi şi-a scos căştile din urechi şi s- a ridicat în picioare.

- Vino încoace, fetiţo, a spus el şi mi-a iacut semn cu mâna. I lai să-ţi arăt ceva.

Eram bucuroasă că cineva mă băgase în sfârşit în scamă şi speram că nu doar ca să mă tachineze.

Shane a chemat stewardesa şi i-a şoptit ceva la

ureche. Femeia a dispărut o clipă şi s-a întors imediat, chiar înainte să am timp să-i anine fratelui meu o privire bănuitoare. A dat din cap cu un zâmbet larg spre Shane, iar apoi mi-a făcut cu ochiul la fel de veselă.

- Cc este? am întrebat eu.

Shane nu a răspuns, ci doar şi-a pus braţul în jurul meu şi m-a tras spre uşa cabinei piloţilor. A bătut o dată şi a deschis, impingându-mă înăuntru printr-un pasaj îngust.

încăperea era înghesuită şi complet dominată de cele două scaune masive ocupate de piloţi. în faţa lor era un panou lat cu o mulţime de ecrane, pârghii şi butoane, dar cel mai impresionant lucru era priveliştea de dincolo de parbriz.

Norii se desfăşurau sub noi şi parcă alunecam printre ei. De undeva, dintr-o parte, soarele ne privea timid. Ce mi-a plăcut cel mai mult era albastrul nesfârşit al cerului. Cred că nu mai văzusem niciodată în viaţa mea ceva atât de simplu şi de uimitor în acelaşi timp.

Shane a râs când piloţii au încercat să stea de vorbă ai mine, iar cu, buimăcită de impresii, nici nu i-am auzit. în cclc din urmă, totuşi, mi-am revenit şi am început să le răspund ceva. Nu-mi amintesc ce. Nici măcar nu le-am înregistrat feţele. Nu puteam să-mi iau ochii de la această privelişte minunată. Mult timp am refuzat să mă întorc la locul meu şi m-am clintit doar când Shane m-a ameninţat că îl trezeşte pe Dylan şi îl trimite la mine.

Deşi zborul nostru era liniştit şi confortabil, m-am bucurat când, în cclc din urmă, căpitanul a anunţat că suntem pe cale să aterizăm. Petrecusem în total aproape optsprezece ore în aer şi era mult prea mult pentru capacităţile mele. Aveam nevoie de aer proaspăt şi visam să ating pământul cu picioarele.

La fel ca prima dată când respirasem în Statele Unite, am simţit diferenţa şi în Thailanda. Aici, aerul care îmi umplea plămânii părea mai uscat

şi... mai interesant, pentru că promitea o aventură.

Schimbarea fusului orar şi zborul mult prea lung mă întorseseră complet pe dos şi tot ce voiam să fac era să dorm adânc. Nu picotisem decât foarte puţin în avion, dar citisem cele două cărţi aproape în întregime.

Din păcate, aşa cum am constatat, în drum spre hotel mă aşteptau alte emoţii. Mă gândeam că vom lua un taxi de la aeroport, dar fraţii mei aveau un alt plan. Mi-am dat scama de asta abia când am ajuns în fata elicopterului.

Oh!

Dylan a schimbat câteva cuvinte cu pilotul, care era cu siguranţă un localnic. Eu stăteam acolo lângă el, atât de epuizată de călătorie, încât mă lăsam în întregime în seama fraţilor mei. Iar ei nu m-au dezamăgit. Puteam să stau şi să nu fac nimic, pentru că băieţii au avut grijă de tot.

Dylan m-a ajutat să urc în elicopter. M-am aşezat pe scaunul din mijloc, ceea ce însemna că urma să fiu sulocată între cei doi fraţi, dar asta nu mă deranja, mă simţeam chiar confortabil aşa. Mă facea să mă simt mai în siguranţă. Creierul meu obosit era invadat de gânduri prosteşti. îmi imaginam cât de uşor aş putea cădea. Poate că pare o prostie, dar, cum nu mai fusesem niciodată într- un elicopter, eram temătoare.

Sunetele care ajungeau la urechile mele erau înăbuşite, când Shane mi-a pus pe cap nişte căşti mari. Microfonul era chiar în faţa gurii mele, dar nu am avut puterea să vorbesc şi să-l testez. O singură dată am fost tentată să-mi ridic degetele şi să ating buretele moale în care era învelit. Apoi Dylan mi-a fixat cureaua.

În căşti au răsunat nişte voci, iar la scurt timp după aceea elicea a pornit. A început să scoată un sunet atât de puternic, încât am apreciat imediat protecţia pentru urechi. în timp ce ne-am ridicat în aer, nu m-am mai concentrat asupra zgomotului.

Am înţepenit şi m-am afundat în scaun. Elicopterul nu zbura la fel de sus ca un avion, dar era şi mult mai uşor decât acesta şi, prin urmare, mult mai puţin stabil. Am încercat să ascult vocile băieţilor, care glumeau non-stop, brusc incitaţi şi exaltaţi. Comportamentul lor m-a calmat puţin. Chiar dacă eram îngrozită, am rămas uimită la vederea mării albastre. Sclipea ca şi cum milioane de diamante ar fi fost împrăştiate pe suprafaţa sa. Pluteam deasupra ei de atât de mult timp, încât încet-încet m-am obişnuit cu priveliştea, nu mi-a mai fost frică şi, în schimb, i-am apreciat frumuseţea. Când la un moment dat am început să pierdem altitudine, am fost gata să intru din nou în panică, dar râsul fraţilor mei a avut din nou un efect liniştitor asupra mea. Am înţeles că nu ar fi fost atât de binedispuşi dacă am fi fost pe calc să ne prăbuşim.

Am aterizat pe o plajă şi a trebuit să recunosc că Thailanda chiar facea tot posibilul ca să mă trezească. O briză umedă îmi mângâia obrajii, iar priveliştile paradiziace mereu prezente mă lăsau tot timpul cu gura căscată. Aveam impresia că fusesem transportată prin intermediul unui portal intr-una din lumile fantastice despre care citisem în cărţi.

Elicopterul a aterizat într-un golf mic, între stânci uriaşe acoperite cu plante exotice. Nu mai văzusem o asemenea nuanţă luxuriantă de verde decât pe reţelele de socializare. Am coborât cu băieţii pe nisip – alb şi fin ca faina. Linia ţărmului se contopea cu linia mării, atât de limpede era apa. În depărtare, îşi schimba culoarea de la verde transparent la turcoaz, mai departe părea bleu, apoi albastră. Doar la orizont era o nuanţă ameninţătoare de bleumarin.

Băieţii au început să tragă cu ochiul şi să-şi arate unul altuia casa care se vedea în spatele viţci-de-vic verzi şi dese.

Voiam foarte mult să rămân trează, dar

pleoapele îmi cădeau fără milă. Mă dojeneam în gând că nu dormisem măcar câteva ore în avion. Fără să stau prea mult pe gânduri, m-am agăţat de braţul musculos al lui Dylan, care stătea lângă mine.

- Cât mai durează? am gemut.

- Am ajuns, a răspuns el surprinzător de încet. Aici vom locui.

A ftcut semn cu mâna spre casa ascunsă în adâncurile insuliţei. Mi -a plăcut felul în care contrastau pereţii ei de lemn cu verdele vibrant al plantelor şi cu albul plajei. Undeva, o piscină albastră licărea lângă mine, în altă parte era o fereastră marc.

Băieţii cărau bagajele, iar cu mi-am înfăşurat braţele în jurul corpului. Am strâns cel mai tare atunci când elicopterul a decolat din nou, generând un vânt cu rafale atât de puternice, încât aproape că m-a spulberat în tufişurile exotice.

Aveam o bucată mică de mers pe jos. Ştiind că intr-o clipă voi fi în acea casă încântătoare, m-am simţit motivată să nu cad cu faţa la pământ aici şi acum. Deşi, cu doar o clipă în urmă, mă gândeam dacă să-i anunţ pe fraţii mei că voi trage un pui de somn pe plajă şi mă alătur lor mai târziu. Ca o parantează, aceasta nu ar trebui să fie o problemă – vremea era cu siguranţă frumoasă. întotdeauna am visat să fug de iarnă în ţările calde.

Când am păşit pe scândurile maro de pe terasă, privirea mi-a fost atrasă de piscina ispititoare cu forme tradiţionale, angulare. Probabil că oricare dintre noi ar fi fost încântat să facă o baie, dacă nu ar fi iost oboseala. Puteam să pariez că nu eram singura care se simţea lipicioasă din cauza murdăriei acumulate pe drum.

Erau şi şezlonguri, o masă şi chiar un jacuzzi. Văzusem astfel de lucruri doar din când în când în imagini care apăreau uneori pe internei. Am luat în considerare şi posibilitatea că de fapt

adormisem şi acum visam. Acest lucru mi se părea mai probabil decât realitatea.

Nu am avut puterea să explorez imediat casa, aşa că m- am lăsat condusă de Dylan direct în camera repartizată mie. Am răsuflat uşurată şi cu plăcere când am păşit cu picioarele goale pe covorul alb pufos, iar ochii mi s-au oprit pe patul dublu imens peste care atârna un baldachin delicat, tot alb, ca şi perdelele lungi de la ferestrele imense, larg deschise.

Somnul devenise prioritatea mea, aşa că n-am făcut decât să dau nerăbdătoare din cap când Dylan m-a informat că valizele vor fi aduse mai târziu şi că nu ar trebui să-mi fac griji, pentru că lucruri cum ar fi pijamalele şi articolele de toaletă faccau parte din echipamentul camerei şi erau gata de utilizare.

Ei bine, nu eram deloc îngrijorată. Am făcut aproape orbeşte un duş rapid, mi-am pus pijamaua roz-pal, din bumbac plăcut la atingere, compusă dintr-un tricou cu bretele şi pantaloni scurţi cu o fundă. Am adormit în momentul în care capul meu a atins perna confortabilă, compactă şi mirosind a prospeţime.

Nici nu am avut timp să analizez toate evenimentele. Iată că tocmai sosisem cu un avion privat în Thailanda. Am ajuns cu elicopterul pe insula încântătoare unde urma să-mi petrec vacanţa de iarnă cu fraţii mei.

încă părea prea incredibil ca să mă gândesc la asta prea mult timp.

M-am trezit târziu după-amiază. În mod normal, m-aş fi rostogolit pe partea cealaltă, dar o rafală de vânt şi umbra unei frunze exotice pe perete mi-au amintit unde mă aflam.

O, Doamne!

Asta a fost suficient pentru a mă trezi de-a binelea. îmi rcîncărcascm bateriile, aşa că acum puteam decide dacă să mai trag un pui de somn sau să încep să mă bucur de vacanţă. Curiozitatea şi entuziasmul au învins, aşa că m-

am târât afară de sub aşternuturi. Mai devreme, în baie zărisem un halat larg, cu mâneci largi şi scurte, asortat cu pijamaua.

Legându-mi un cordon în jurul taliei, m-am uitat la marc, pe care o vedeam de la ferestrele dormitorului meu. Soarele apunea încet, dar era încă rezonabil de luminos, aşa că tot mai puteam admira locul fabulos spre care zburasem în această dimineaţă.

Mi-am mai pieptănat părul înainte de a coborî scările. Simţeam deja că s-ar putea să am o problemă cu el aici. Părul meu se încreţise puţin, ceea ce am constatat cu nemulţumire, dar cel puţin faţa mea părea odihnită. Mi- am pus în picioare şlapii cu barete foarte subţiri, argintii. M-am întrebat de ce mi se spusese să-mi fac bagajele, din moment ce nu aveam nevoie de conţinutul valizei. Aveam pregătite aici chiar şi pcclinguri de corp şi diverse creme.

Eram curioasă să văd dacă fraţii mei se culcaseră şi ei şi, în cazul acesta, dacă se treziseră deja. Mi-am răspuns singură la această întrebare când am păşit în linişte pe scări şi am auzit zgomotul maşinii de măcinat cafea. M- am gândit că probabil Dylan îşi iacea un espresso dublu ca să se pună pe picioare după călătoria lungă.

În niciun caz nu mă aşteptam să văd un bărbat străin plimbându-se prin bucătărie. M-am oprit brusc. Şlapii mei au clămpănit pe pardoseala de lemn, trădându-mi imediat prezenţa.

Privirea bărbatului avea ceva care parcă te pironea în pământ. Pur şi simplu nu m-am mai putut mişca din loc. Intensitatea ochilor lui întunecaţi şi sălbatici era sporită de ridurile adânci din jurul lor.

La început am crezut că în căsuţa noastră intrase vreun tâlhar naufragiat. Citisem odată o poveste asemănătoare. Acolo personajul principal avea, de asemenea, barba şi părul lungi, negre şi pe alocuri încărunţite. Şi, dacă imi amintesc bine

descrierea, îl purta tot aşa, strâns într-o coadă de cal joasă, nu foarte îngrijită.

Cu cât mă uitam mai mult la bărbatul care stătea în bucătărie, cu atât observam mai multe diferenţe între el şi un posibil naufragiat. Acesta de aici era îmbrăcat foarte îngrijit cu o cămaşă albă de în. Nasturii de sus erau deschciaţi lejer, iar mânecile ii erau suflecate până la coate, în jurul gâtului îi atârna un lanţ de argint, avea nişte cureluşe la încheietura mâinii drepte şi o brăţară groasă de metal la stânga.

Privirea i s-a înmuiat când m-am uitat lung la el, dar tot nu am răsuflat uşurată. Mi-am încreţit sprâncenele ai aşa că tot mai puteam admira locul fabulos spre care zburasem în această dimineaţă.

Mi-am mai pieptănat părul înainte de a coborî scările. Simţeam deja că s-ar putea să am o problemă cu el aici. Părul meu se încreţise puţin, ceea ce am constatat cu nemulţumire, dar cel puţin faţa mea părea odihnită. Mi- am pus în picioare şlapii cu barete foarte subţiri, argintii. M-am întrebat de ce mi se spusese să-mi fac bagajele, din moment ce nu aveam nevoie de conţinutul valizei. Aveam pregătite aici chiar şi pcclinguri de corp şi diverse creme.

Eram curioasă să văd dacă fraţii mei se culcaseră şi ei şi, în cazul acesta, dacă se treziseră deja. Mi-am răspuns singură la această întrebare când am păşit în linişte pe scări şi am auzit zgomotul maşinii de măcinat cafea. M- am gândit că probabil Dylan îşi iacea un espresso dublu ca să se pună pe picioare după călătoria lungă.

În niciun caz nu mă aşteptam să văd un bărbat străin plimbându-se prin bucătărie. M-am oprit brusc. Şlapii mei au clămpănit pe pardoseala de lemn, trădându-mi imediat prezenţa.

Privirea bărbatului avea ceva care parcă te pironea în pământ. Pur şi simplu nu m-am mai putut mişca din loc. Intensitatea ochilor lui

întunecaţi şi sălbatici era sporită de ridurile adânci din jurul lor.

La început am crezut că în căsuţa noastră intrase vreun tâlhar naufragiat. Citisem odată o poveste asemănătoare. Acolo personajul principal avea, de asemenea, barba şi părul lungi, negre şi pe alocuri încărunţite. Şi, dacă imi amintesc bine descrierea, îl purta tot aşa, strâns într-o coadă de cal joasă, nu foarte îngrijită.

Cu cât mă uitam mai mult la bărbatul care stătea în bucătărie, cu atât observam mai multe diferenţe între el şi un posibil naufragiat. Acesta de aici era îmbrăcat foarte îngrijit cu o cămaşă albă de în. Nasturii de sus erau deschciaţi lejer, iar mânecile ii erau suflecate până la coate, în jurul gâtului îi atârna un lanţ de argint, avea nişte cureluşe la încheietura mâinii drepte şi o brăţară groasă de metal la stânga.

Privirea i s-a înmuiat când m-am uitat lung la el, dar tot nu am răsuflat uşurată. Mi-am încreţit sprâncenele ai suspiciune când am avut brusc impresia ciudată că îl recunosc de undeva.

- Scuzaţi, am mormăit precaută, şi fiecare celulă din corpul meu se pregătea pentru o fugă imediată. îi caut pe fraţii mei.

Unde naiba au dispărut?

Buzele bărbatului s-au curbat într-o jumătate de zâmbet.

- Băieţii au plecat la plajă. Nu au vrut să te trezească.

Eclul în care se uita la mine mă facca să mă simt stânjenită. În plus, cuvintele lui m-au neliniştit. Au plecat la plajă iară mine? M-au lăsat singură? Cu un bărbat străin în casă? Nu era genul lor. Ştiau măcar că este aici? îl cunoşteau? Evident, el îi cunoştea.

M-am uitat în tăcere la el o clipă, neştiind ce să-i răspund.

De ce se uita la mine atât de ciudat? Poate că şi el mă mai văzuse undeva înainte.

Deja deschideam gura să anunţ că, în acest

caz, mai bine m-aş duce să-i caut, când el a vorbit din nou.

- Am aşteptat să cobori... Hailie.

Am tremurat auzind cum mi-a pronunţat numele. Ca şi cum ar fi fost la o cină elegantă şi tocmai gustase din felul principal de mâncare. Poate că era doar imaginaţia mea, dar părea periculos. Am vrut să-l întreb de unde îmi ştie numele, dar am amuţit auzindu-i următoarele cuvinte.

- Eşti frumoasă.

Lc-a şoptit mai mult pentru el decât pentru mine, dar tot m-a trecut un fior neplăcut.

- Trebuie să-l găsesc pe Dylan, am spus, făcând repede un pas înapoi.

Cred că şi-a dat scama că mă speriase, pentru că a clipit brusc şi a întins o mână cu palma deschisă spre inine, ca şi cum ar fi încercat să mă oprească în felul acesta. Pentru o clipă mi-am imaginat că se va dovedi că este un magician care îşi va folosi abilităţile supranaturale ca să mă domine, dar, din fericire, nu cred că avea niciuna, pentru că niciun zid invizibil nu m-a oprit să mă îndepărtez puţin mai mult.

- Aşteaptă. Fraţii tăi sunt pe plajă, serios, a spus el, şi în vocea lui era o notă de rugăminte care m-a intrigat.

Nu eram obişnuită să-şi dorească cineva atât de mult să stea de vorbă cu mine.

- Ei ştiu că vreau să vorbesc cu tine. Au fost de acord să ne ofere puţină intimitate.

Am ridicat o sprânceană. Nu voiam să fac atâta caz de scepticismul meu, dar nu era vina mea că tipul îndruga prostii.

- Fraţii mei au mania de a mă controla la fiecare pas, iar dumneata îmi spui că au decis brusc să mă lase aici singură ca să pot vorbi cu un străin... cu o persoană străină care spune că sunt frumoasă?

Un colţ al gurii bărbatului s-a dus în sus.

- Poate ca a sunat ciudat, nu m-am gândit. îmi

pare rău, a recunoscut el şi a clătinat din cap.

S-a apropiat de blatul de bucătărie dintre noi, dar nu l-a ocolit, ci doar şi-a sprijinit mâinile de el şi a suspinat adânc, devenind serios.

- Ascultă, I lailie, chiar aş vrea să vorbesc cu tine şi asta cât mai curând posibil, pentm că sunt multe de discutat. Dacă nu te superi, îţi sugerez să ieşim pe terasă.

A arătat nepăsător spre uşa de sticlă.

- De acolo îi vei putea vedea pe băieţi. Te vei convinge că nu am minţit. Nu ţi-aş face niciodată vreun rău, dar dacă te simţi mai confortabil cu ci la vedere, atunci nicio problemă.

M-am gândit puţin la propunerea lui. Habar n-aveam despre ce voia să vorbească cu mine acest om, dar m-am îndreptat oricum spre terasă. în principal pentru a verifica dacă într-adevăr îi voi vedea de acolo pe fraţii mei. îndreptându-mă spre terasă, am avut grijă să păstrez cât mai multă distanţă faţă de bărbat. După evenimentele de la Audrcy şi din pădure, adoptasem principiul încrederii limitate.

înconjurată de plante exotice, terasa părea neobişnuit de intimă. M-am apropiat imediat de balustrada de lemn şi mi-am mijit ochii, căutându-mi fraţii. Am localizat rapid trei siluete mici. Două se bălăceau în marc şi una stătea întinsă pe plajă şi doar înclina o sticlă. Erau cu siguranţă ci, iar acest lucru a fost confirmat sută la sută de răcnetele puternice ale lui Tony, care răsunau din apă şi ajungeau la urechile mele aduse de ecou.

Am răsuflat uşurată.

- Vezi? În orice moment poţi să te duci la ci sau poţi să- i suni, m-a asigurat bărbatul, stând în spatele meu.

Păstra o distanţă rezonabilă intre noi, totuşi era mai aproape decât mi-aş fi dorit, şi m-am crispat din nou. Aş fi vrut ca băieţii să se întoarcă, sau măcar să arunce o privire în direcţia noastră. Ştiam că ar fi suficient să ridic

vocea şi capetele lor s-ar fi întors în direcţia casei. Am înghiţit în sec, pregătindu-mi corzile vocale pentru o posibilă intervenţie, dar nici măcar nu am deschis gura; în schimb, m-am întors cu faţa la bărbat şi, după o clipă, am dat din cap cu reticenţă şi graţie.

M-am aşezat pe scaunul de grădină, astfel încât să am o vedere bună spre băieţi, în timp ce bărbatul a luat loc de cealaltă parte a unei mese rotunde cu blat de sticlă şi a aşezat pe ca o ceaşcă de cafea pe care şi-o pregătise mai devreme.

- Vrei ceva de băut? Apă, cola, poate o ciocolată cu gheaţă? m-a întrebat el şi am văzut că încerca să pară prietenos, dar i-am mulţumit sec, pentru că încă îmi aminteam ce făcuse Jerry cu şampania mea şi preferam să nu-mi asum niciun risc.

Îi observam pe fraţi. Tony trebuie să-i fi strigat ceva lui Shane, pentru că acesta şi-a lăsat berea, a sărit de pe mal şi a fiigit în marc, împroşcând cu apă în lateral. Băieţii au început să se zbenguie în mare, iar râsetele şi insultele creative pe care şi le-au aruncat unul altuia au reverberat printre copaci, stânci şi printre pereţii casei noastre de vacanţă.

Atitudinea lor lipsită de griji m-a iritat. Nu-mi plăcea că mă lăsaseră aici şi mă întrebam unde naiba este supraprotccţia atunci când c cu adevărat nevoie de ca. Totuşi, trebuia să recunosc că pur şi simplu mi-cra frică de situaţia în care eram. Mama îmi spusese întotdeauna să nu am încredere în străini. Mai ales în bărbaţi. Bărbaţi ciudaţi.

Pentru că tipul cu care stăteam la masă era cu siguranţă ciudat. M-am bucurat că halatul şi pijamaua mea erau simple şi confortabile, nu sofisticate, şi în niciun caz – grozăvia grozăviei – sexy, pentru că uneori parcă mă devora cu privirea. începea într-adevăr să mă îngrijoreze din ce în ce mai mult, chiar mă irita. Avea peste

cincizeci de ani, aşa că ar fi fost potrivit pentru el să se stăpânească în prezenţa unei adolescente.

Chiar dacă se uita în principal la faţa mea şi căuta ceva în ochi.

- Ai putea, te rog, să nu te mai uiţi aşa la mine? am întrebat în cele din urmă – nu-mi păsa dacă suna nepoliticos.

Bărbatul a înclinat capul.

- Cum anume?

Mi-a acordat toată atenţia, ceea ce m-a enervat şi mai mult.

- Cam...

Ştiam exact ce cuvânt voiam să folosesc. Pervers. Dar eram prea bine-crescută ca să-i spun cuiva aşa ceva în faţă. Mai ales unei persoane mult mai în vârstă decât mine şi unui străin.

Dar bărbatul avea propria idee, aşa că a terminat fraza pentru mine.

- Ca un tată care işi vede fiica pentru prima dată?

2 MONSTRUL MARIN

Au trecut câteva secunde până când înţelesul acestor cuvinte mi-a ajuns la creier. Mi-a mai luat o clipă lungă să le procesez. Mi-am încruntat sprâncenele şi apoi le-am ridicat aproape imediat.

Mi-am amintit o imagine de pe un site pe care îl văzusem cândva când căutasem pe telefonul lui Jason articole despre familia mea.

Am scuturat din cap aproape imperceptibil. Nu, nu e posibil! Tatăl meu este mort. I>a fel şi mama mea.

Bărbatul mă privea în continuare la fel, adică

cu seriozitate şi cu un interes ncdisimulat. Pe buzele lui rătăcea un zâmbet blând, dar care nu avea nimic de-a face cu batjocura pe care încercam să o găsesc.

Mi-am venit în fire în cele din urmă pentru că s-a făcut auzită vocea gândirii logice. Aceasta mi-a poruncit să mă feresc. Era ceva în neregulă cu bărbatul care stătea în faţa mea şi care lua acum o înghiţitură marc de cafea. Nu ar trebui să port nicio conversaţie cu el. Am aruncat o privire spre plajă ca să mă asigur că fraţii mei erau încă acolo. Vederea lor m-a calmat şi m-a înfuriat în acelaşi timp. Eram furioasă pentru că mă lăsaseră cu ciudatul ăsta, dar şi calmă pentru că în adâncul sufletului meu ştiam că, la un singur ţipăt disperat, într-o clipită s-ar fi năpustit toţi trei aici.

- Nu ştiu cum se uită un tată la fiica lui, am răspuns şi mi-am mutat privirea înapoi la interlocutorul meu. Eu nu am tată.

Am fost cu însămi surprinsă de câtă amărăciune a răsunat în vocea mea. Nu mi-am dat scama în acel moment, dar felul în care rostisem aceste cuvinte demonstra câtă durere strânsesem în inima mea.

Sclipirea de durere care a apărut în ochii întunecaţi ai bărbatului m-a surprins oarecum, dar, în loc să mă gândesc la asta, am afişat o expresie indiferentă. La urma urmei, el însuşi decisese să deschidă acest subiect delicat.

- Orice om arc un fel de tată.

Vocea lui şoptea uşor şi avea o nuanţă de cafea amară.

Am pufnit în tăcere, întorcându-mi pentru o clipă capul într-o parte, spre vegetaţia densă şi luxuriantă care înconjura aproape din toate laturile casa noastră de vacanţă.

- Ce vrei de la mine?
- Vreau să-ţi spun că eşti fiica mea, Hailic.

Mi-a displăcut foarte mult reacţia corpului meu la ceea ce auzisem. Inima îmi bătea brusc mai

tare. Fiorii care îmi treceau pe şira spinării erau atât de ncplăcuţi, încât bărbatul ar fi putut la fel de bine să ia un cuţit şi să mă înjunghie cu el. De asemenea, mi-a înţepenit tot corpul, iar gâtul mi s-a strâns aşa de tare, încât abia mai puteam să respir. Mă uitam la el cu o privire pustie, dar el imi susţinea cu curaj privirea.

Nu mă aşteptam ca după moartea marnei mele cineva să-mi mai spună „fiică”.

M-am ridicat brusc în picioare, scaunul a zăngănit. Masa s-a zgâlţâit şi, odată cu ea, şi ceaşca de deasupra. S-a vărsat cafea pe farfurie şi pe blatul de sticlă, dar niciunul dintre noi nu a băgat-o în seamă.

- Ce tot spuneţi acolo? am întrebat cu vocea tremurând.

Cc fel de tip dat naibii c ăsta?

A mormăit liniştit, ca şi cum s-ar fi înarmat chiar înainte să ne vedem cu rezerve infinite de răbdare şi acum începea încet să le folosească.

- Hailic, îţi spun că eşti fiica mea şi cu sunt tatăl tău.

Ceva îmi tremura în piept, ceva îmi îngreuna respiraţia. Cum poate să se joace atât de crud cu sentimentele mele? Cum de poate să-mi spună asemenea lucruri? Oare acest om nu cunoştea niciun fel de limite?

-Tatăl meu este mort, l-am anunţat sec.

Să-i stea în gât glumele lui prosteşti şi nesărate!

A suspinat încet şi probabil că se întreba cum să-mi răspundă. L-am sfredelit cu privirea, aşteptând următoarea porţie de aiureli pe care avea de gând să mi-o servească şi, în timp ce mă uitam la el, am început brusc să văd ceea ce evitasem încă din primul moment în care îl zărisem.

Ochii lui, întunecaţi şi tulburi, erau aceiaşi ochi de care îmi fusese frică atunci când îi văzusem prima dată la Dylan. Sprâncenele lui, acum uşor încreţite de efortul de a alege cuvintele potrivite,

erau la fel de groase şi de drepte ca cele pe care Tony şi Shane le ridicau când glumeau între ci. Felul în care stătea, felul în care vorbea, felul în care îşi mângâia bărbia, toate acestea Ic mai văzusem la Vincent. Şi apoi era acea expresie din privirea lui. Acum mi-am dat scama că iniţial o interpretasem greşit ca agresivă. Şi totuşi, Will se uitase adesea la mine aşa. În trecut, chiar mai des mi-o adresa mama.

Marna mea dragă, cu buclele ci frumoase roşcate. M-am uitat la pârul meu lung, închis la culoare, răvăşit, care mi se revărsa de o parte şi de alta a gâtului, de-a lungul trunchiului, aproape până la talie. Nu mi-a plăcut niciodată să cred că nuanţa lui fusese moştenită de la un tată necunoscut, dar acum în faţa mea stătea dovada vie că exact asta se întâmplase.

A răspuns ceva, dar eu nu l-am auzit. Surzisem. Priveam cu ochii larg deschişi la omul pe care tocmai îl categorisisem în mintea mea drept ciudat şi pervers, şi care tocmai se prezentase ca tatăl meu. Tatăl pe care nu-l avusesem niciodată, despre care o întrebasem pe mama de mai multe ori în trecut, la care mă gândeam uneori şi pe care mi-l imaginam adesea. Uneori mă gândeam la el cu nostalgie, alteori cu furie, dar cel mai adesea cu marc regret.

Am simţit brusc dorinţa să-l insult, de data asta cu voce tare.

- Hailie, vrei să stai jos, te rog? Ştiu că este dificil, dar aş vrea să-ţi explic câteva lucruri. îţi sunt dator.

Privirea mi-a căzut din nou pe plajă şi la băieţi. Din nou am auzit râsul caracteristic al lui Tony. Dylan i-a strigat ceva. Se simţeau bine, nu-i aşa? Am simţit cum creşte furia în mine.

- Hailie? a repetat bărbatul încet.

M-am uitat la el exasperată. Am scuturat din cap neîncrezătoare. Ticălosul ăsta chiar arăta ca cineva care ar putea fi rudă cu mine şi cu băieţii. Mi-am întors imediat privirea de la el, când m-am

gândit la asta. Nu voiam să mă uit la el.

Am pornit spre plajă. Am mers mai repede şi tot mai repede, ignorând felul în care striga după mine. Am coborât în fugă treptele de lemn şi am zburat pe cărarea de nisip dintre palmieri şi liane. Şlapii mei nu puteau face faţă, aşa că, la un moment dat, abia oprindu-mă, aproape că mi i-am smuls din picioare şi i-am aruncat în urmă. Nici chiar nisipul fin şi neted în contact cu tălpile mele goale nu mi-a adus alinare.

Plaja era frumoasă şi intimă. Fraţii mei erau singurii care se bucurau în acel moment de farmecul ei. M-aş fi bucurat cu plăcere şi cu împreună cu ci, dar, din păcate, stricaseră totul cu secretele lor.

M-au văzut de-abia când eram foarte aproape. Stăteau cu toţii în mare. Shanc se bălăcea în locul puţin adânc – stătea întins cu trunchiul scufundat sub apă, sprijinindu-se pe coate şi sorbea o băutură dintr-o sticlă închisă la culoare. La vreo doi metri de el se afla Dylan.

Acolo apa era deja un pic mai adâncă. Musculatura lui impresionantă era acoperită de picături de apă sărate, care se uscau acum sub razele soarelui şi accelerau procesul de bronzare.

Avea panii lăsat liber şi ud, acum dat puţin pe spate, dar nu la fel de îngrijit ca al lui Vincent. Vorbea cu Shane despre ceva şi îşi arăta dinţii într-un zâmbet. Tony se dusese puţin mai departe de ceilalţi fraţi şi tocmai ieşise la suprafaţă, unde probabil nu mai ajungea la fiind. Şi-a scuturat capul, semănând cu un câine ud care se întoarce de la o plimbare prin ploaie. Am ezitat doar o fracţiune de secundă înainte de a intra în apă. Purtam încă pijamaua şi halatul, iar dacă vroiam să ajung la Dylan, cu siguranţă trebuia să le ud. Nu contează. Făcând primii paşi, m-am pregătit pentru un şoc de temperatură, care nu s-a produs, pentru că marea era încălzită de soare toată ziua. Dar nu am avut timp să apreciez temperatura caldă plăcută a apei pentru că am

alunecat prin ca, aruncând stropi în lateral.

Când m-a văzut, Dylan a mijit din ochi, s-a apropiat de Shane şi s-a îndreptat, ca şi cum s-ar fi pregătit de luptă. Tony înota şi el încet spre noi. „Un trio marc şi sângeros”, m-am gândit eu cu dispreţ.

M-am oprit chiar în faţa celui mai rău dintre fraţi. Din păcate, era mult mai înalt decât mine. Shane ne privea de jos, protejându-şi ochii de soare cu mâna. Tony pândea undeva în spate.

- Cc naiba mai c şi asta! am strigat cu cu un asemenea ton de reproş că m-am strâmbat singură. Am arătat orbeşte cu mâna în spatele meu, unde ar fi trebuit să fie casa noastră de vacanţă.

Dylan şi-a încordat privirea ca şi cum nu ar fi ştiut despre ce vorbesc, deşi, la urma urinei, cu siguranţă că ştia foarte bine.

- Cc c cu individul ăla?! am strigat din nou, dar de data aceasta vocea mi s-a frânt.

Am avut grijă să nu plâng. Băieţii avuseseră prea des ocazia să mă vadă plângând, iar în acest moment chiar nu voiam să le arăt latura mea slabă.

- Bine, rclaxcază-te, a început Dylan pe un ton mediator, ceea ce nu a făcut decât să mă înfurie şi mai tare.

Şi-a ridicat mâinile ca şi cum ar fi vrut să mă calmeze, dar nici asta nu a funcţionat deloc.

- Să mă relaxez? Serios? Serios, Dylan? Individul ăla... Am arătat cu mâna înapoi. E vreun soi de glumă? Cum? Stă înfipt acolo şi nu ştiu... Vrea să vorbească cu mine? Asta e o glumă!?

Am tăcut pentru că exprimarea gândurilor în cuvinte nu-mi reuşise prea bine. Am respirat repede şi am aşteptat un timp, sperând că poate unul dintre fraţii mei va spune ceva inteligent, dar şi ci tăceau.

Aşadar, am decis că am două opţiuni. Să plâng, ceea ce, aşa cum am spus, nu aveam de gând să fac, sau să-mi duc furia la un nivel superior. Fără

să stau prea mult pe gânduri, m-am mişcat spre Dylan, ridicându-mi mâinile şi flexându-mi degetele ca o pisicuţă. L-am izbit cu propriul meu corp, facându-mi probabil mai mult rău mie decât lui. Abia dacă s-a clătinat puţin pe picioare. Din fericire, aveam unghiile ca rezervă, de care aveam marc grijă şi pe care le lăsasem să crească pentru astfel de situaţii.

Dylan a şuierat când i le-am înfipt în umăr şi i le-am tras în jos pe pieptul lui musculos. Dintr-un motiv oarecare, faptul că reuşisem să-i provoc măcar o durere minimă a trezit în mine un sentiment de triumf. Nu a durat mult, pentru că Dylan, cu o mână, mi-a prins rapid ambele încheieturi într-o strânsoarc puternică şi cu coada ochiului l-am văzut cum ridică celălalt braţ. Chiar când am crezut că, după părerea lui, depăşisem orice limită şi decisese să mă pocnească, a băgat mâna în apă şi... a început să mă stropească.

Ţipam cât puteam de tare, încercând să scap de acest tsunami fără sfârşit, dar nu aveam cum, pentru că Dylan îmi imobilizase braţele, privându-mă de singurul mod în care puteam să mă apăr.

- încetează! am ţipat la început, dar în cele din urmă am renunţat, pentru că simţeam că mă sufoc în orice moment.

Mi-am băgat capul între umeri şi am închis ochii, încercând să mă feresc de apă, de care începusem deja să mă satur. Apoi, imediat, plescăitul stropilor s-a estompat şi am simţit căldura soarelui pe o parte a feţei mele. Am deschis încet ochii şi am ridicat capul neîncrezătoare.

A trebuit să-mi şterg pleoapele. Am făcut-o imediat ce mi-am dat seama că Dylan îmi dăduse deja drumul la încheieturi. Eram toată udă. Chiar toată, inclusiv halatul şi părul. Am gemut zgomotos. Pe lângă asta, acum stăteam în apă puţin mai adâncă, astfel încât îmi ajungea

deasupra taliei. Nici nu am observat când ne mişcaserăm.

- Te-ai potolit? a întrebat Dylan.

Stătea chiar lângă mine. După câteva secunde, când m- am calmat, m-am uitat la el, dezgustată şi încă furioasă, şi până în ziua de azi nu ştiu cum am reuşit să rostesc ceea ce îi spusesem.

- Să te ia naiba!

în ciuda furiei mele, am regretat puţin că mi-am permis să-i spun aşa ceva fratelui meu. La urma urmei, ştiam că va face scandal. Nu mă înşelasem – pe faţa lui Dylan se citea iritarea, iar ochii i s-au întunecat. Semănau într-adevăr cu cei ai bărbatului care pretindea că este tatăl meu.

- Ce ai spus? Dylan a întors o ureche spre mine şi a făcut un pas înainte.

- Ce ai auzit.

încercam să-mi amintesc că eu sunt cea mai furioasă aici şi să nu mă las intimidată. În acelaşi timp, am făcut un pas înapoi. Aşa, pentru orice eventualitate, dacă Dylan mă înhăţa din nou. I-am ghicit bine intenţiile, pentru că s-a îndreptat efectiv spre mine. Imediat am luat decizia să fug de el, iar când m-am întors ai intenţia de a ajunge la ţărm, spatele meu s-a lovit de ceva dur, ceva care şi-a înfăşurat imediat braţele puternice în junii braţelor mele, suficient de jos încât să nu pot să le ridic.

Dylan stătea în faţa mea, în timp ce pe Shanc l-am văzut cu coada ochiului cum privea amuzat spectacolul nostru, aşadar trebuia să fie Tony, sau poate vreun monstru marin.

M-am uitat în jos şi am văzut braţul tatuat al fratelui meu, ceea ce i-a confirmat identitatea.

Am încercat să rnă eliberez.

- Dă-mi drumul!

Am simţit doar stomacul şi pieptul lui Tony vibrând în spatele meu, iar deasupra urechii i-am auzit râsul în surdină. Cretinul râdea de mine. Am făcut din nou o încercare de a mă smuci din strânsoarea lui şi din nou am eşuat.

- Trebuie s-o învăţăm pe surioara noastră bunele maniere, nu-i aşa? a mormăit Dylan, apropiindu-se tot mai mult.
- Lasă-mă în pace!
- Cere-ţi mai întâi scuze.

Am strâns buzele ca semn că nu aveam de gând să o fac. L-am pironit cu o privire rebelă destul de lungă ca el să înţeleagă. Atunci a ridicat din umeri şi... a dispărut. Sub apă.

M-am uitat automat în jos, aşteptându-mă ca el să mă apuce de picioare sau să facă vreo altă glumă proastă, dar a ieşit imediat ţinând în mâinile împreunate nămolul de mare pe care îl adunase de pe fundul apei.

- Ultima şansă. Aştept nişte scuze frumoase, a spus el, iar cu am clipit.

Apoi, cu un zâmbet larg, mi-a întins nămolul pe partea de jos a feţei. Am încercat să mă îndepărtez şi să-mi înclin capul pe spate. Dc asemenea, am vrut să scot un ţipăt puternic, dar a ieşit înăbuşit, pentru că am avut grijă să nu deschid gura.

Când a terminat, Dylan şi-a aplecat din nou urechea spre mine.

- Vă urăsc, băieţi! am mârâit.

El a scuturat din cap, zâmbind cu dezaprobare prefăcută şi a plonjat încă o dată.

Dc data aceasta, nisipul umed pe care îl ţinea în mână a aterizat din greşeală şi în gura mea. Am gemut simţind gustul neplăcut. Am început să scuip în apă, strâmbându- mă din cauza substanţei nisipoase pe care o aveam acum peste tot – sub limbă, intre dinţi, pe gingii...

O altă porţie de noroi a ajuns direct la tâmpla stângă şi a fost împrăştiată cu generozitate în părul meu. Dacă n-ar fi fost faptul că Tony încă mă ţinea în braţe, jur că l-aş fi sfâşiat pe Dylan în bucăţi.

- încetează odată! am scâncit, încă măcinând resturile de nisip în gură.
- Ccre-ti scuze!

M-am uitat în jos la el. Stătea în faţa mea, cu o sprânceană şi colţul gurii ridicate, iar în mână strângea un pumn zdravăn de noroi, gata să continue tortura. Am început să mă gândesc serios să-mi bag mândria în buzunar şi să-i cer scuze ca să mă lase în pace, iar după aceea să nu mai vorbesc cu el până la sfârşitul călătoriei, sau nici după aceea.

- Dylan!

*

Vocea aceea severă şi puternică a răsunat brusc. Avea un ecou clar de avertisment şi autoritate, calităţi pe care le auzisem şi atunci când Vincent deschidea gura. Am privit în lateral, unde, departe, dincolo de plajă, pe terasa bungaloului nostru, stătea bărbatul care astăzi se prezentase ca tatăl meu. Era sprijinit de balustrada de lemn şi strângea din pumni.

- Dylan şi Tony! a strigat din nou.

M-a şocat cu tonul tăios, pentru că doar cu o clipă în urmă se prezentase în faţa mea într-o lumină complet diferită, mult mai blândă.

Dylan s-a uitat în jos la mâinile lui, unde un alt munte de noroi aştepta să fie împrăştiat. în cele din urmă, le-a ridicat şi a lăsat noroiul să alunece, iar apoi, cu un regret vizibil în ochi, a privit cum boabele de nisip dansau sub apă, scufundându-se la fiind. Apoi, cu interiorul mâinii încă mânjit, m-a mângâiat pe obraz. Am strâns din dinţi, ceea ce am regretat imediat pentru că am simţit cum se macină nisipul între ei.

Tony l-a ascultat şi el pe bărbatul de pe terasă. Şi-a luat mâinile de pe mine şi, de îndată ce am fost liberă, m-am îndepărtat de fraţii mei şi am început să-mi clătesc gura cu apă. Nici măcar nu m-a deranjat gustul ei sărat, de apă de mare. Am încercat, de asemenea, să-mi spăl nămolul din păr şi de pe faţă. în acelaşi timp, îmi ţineam halatul, care începuse să alunece de pe mine. L-am aranjat la loc imediat, în timp ce îmi frecam ochii care mă usturau. Băieţii, între timp, stăteau lângă Shane şi vorbeau, uitându-se din timp în

timp la mine. Când, în sfârşit, m- am mai liniştit un pic, am avut grijă să îi măsor cu o privire rece şi m-am apropiat încet de ci, ridicându-mi ostentativ bărbia.

- Cum e, ţi-a plăcut gustul nisipului? a întrebat Dylan, facându-mi cu ochiul.
- Vă urăsc.
- Eşti blocată pe o insulă privată cu noi, fetiţo, aşa că, dacă aş fi în locul tău, aş fi mai drăguţă cu noi, m-a sfătuit Shanc, zâmbind într-un mod prietenos, în totală discordanţă cu tonul afirmaţiei sale.
- Altfel îl vei mânca în fiecare zi la prânz, a adăugat Dylan, plescăind de plăcere.

Băieţii au râs, iar sângele a început din nou să clocotească în mine. Apoi m-a cuprins un sentiment de neputinţă. Era imposibil să comunic normal cu ei.

Am suspinat. Ar fi fost mai bine dacă aş fi rămas în State cu Will şi Vincent. M-am întristat la gândul că îmi trecuse aşa ceva prin minte.

- Hei! a strigat Tony ca să-mi atragă atenţia.
- Vino aici, a adăugat Shanc, flîcându-mi semn cu degetul.

Băieţii se calmaseră deja şi deveniseră serioşi. Toţi trei se uitau acum la mine. Le-am răspuns cu o privire încruntată şi am scuturat din cap, ridicându-mi ochii spre cer şi rugându-mă încă o dată să nu izbucnesc în lacrimi. De ce venisem în goană la ei – asta chiar nu ştiu. Nu ştiau să se comporte decât ca nişte idioţi.

- Vino aici, m-a îndemnat şi Dylan.

în mod normal, aş fi trecut pe lângă ci, înconjurându-i într-un arc larg de cerc, ca să-mi demonstrez aversiunea faţă de ci, şi m-aş fi întors în casă, unde aş fi scăpat de ci, dar problema era că acolo se afla un străin pe care îl văzusem atunci pentru prima dată şi care pretindea că este – Doamne fereşte – tatăl meu. Şi eram pe o insulă, una privată de altfel, aşa cum sublimase Shane, aşa că nu aveam prea multe opţiuni de a

evada. Cu resemnare şi durere, m-am apropiat de ei, fără să-mi mai pese ce aveau de gând de data asta.

- Individul ăla, a început Dylan, arătând cu degetul spre casă, este tatăl nostru.

- Al nostru, ceea ce înseamnă că este şi al tău, a completat Shanc.

Mi-am ridicat privirea spre ei. Am observat că furia mea se retrăgea încet şi locul ei era luat de amărăciune şi de stupefacţie. Probabil că fraţii mei au văzut, pentru că au încetat să mai facă mişto de mine şi privirile lor păreau să se înmoaie.

- Dc ce nu mi-a spus nimeni nimic? am întrebat încet.

Am vrut ca ci să audă tonul de reproş din acea întrebare, dar nu a funcţionat, pentru că mi-a părut rău ca de obicei.

- Iţi va explica el torul, dacă îl laşi.

Am scuturat involuntar din cap, reţinându-mi lacrimile.

- Nu vreau. Nu-mi pasă, am mărturisit în şoaptă, un pic pentru că mi se strângea neplăcut gâtul şi un pic pentru că mi-era teamă că fraţii mei se vor supăra pe mine pentru ceea ce spusesem. Nu vreau să vorbesc cu el.

Probabil că băieţii schimbaseră priviri între ei, dar nu eram sigură, pentru că cu o coborâsem pe a mea la suprafaţa transparentă a apei. Devenisem atât de indiferentă, încât nici măcar nu am tresărit când am văzut peştişorii galbeni caraghioşi care zburdau pe fundul apei.

începuse să-mi fie puţin frig. Marea era caldă încă, dar soarele apunea cu adevărat şi nu ne mai încălzea. Mi-am înfăşurat braţele în jurul umerilor.

Am auzit clipocitul stropilor de apă şi am văzut că Dylan venea spre mine. Automat am vrut să mă îndepărtez de el, dar mi-am pierdut echilibrul şi m-am clătinat puţin. Nu mi-a adus suficientă satisfacţie nici măcar vederea zgârieturilor pe

care i le făcusem pe piept. Dylan şi-a pus mâna pe spatele meu şi m-a ajutat să-mi recapăt echilibrul.

- înţeleg că-ţi vine greu, dar ştii, nu trebuie să cazi imediat în braţele lui, mi-a spus el liniştit, îndrcptându-se uşor spre mal. Lasă-l să-ţi explice.

M-am uitat în jos la picioarele mele acum murdare de nisip. Buzele îmi tremurau şi nu ştiam dacă era de la frig sau din cauza emoţiei. Dylan probabil că nici el nu ştia, dar, pentru orice eventualitate, m-a acoperit cu un prosop. Eram încă supărată pe el pentru că probabil nu voi mai scăpa niciodată de nisipul din gură, dar îmi era foarte greu să ţin supărarea la nesfârşit. Mai ales că aveam alte probleme.

Gemenii au ieşit din apă imediat după noi. Shane şi-a înclinat capul şi l-a scuturat ca să-şi scoată apa din urechi, iar Tony s-a întins după pachetul de ţigări pe care îl ascunsese în pantofii sport. Abia acum am observat şi mi- am dat scama că pe abdomenul lui musculos arc o cicatrice de glonţ şi am înghiţit în sec când mi-am amintit cum o căpătase.

Mi-am adunat şlapii aruncaţi pe potecă, fără să mă deranjez să mi-i pun în picioare. Mergeam toţi patru, umăr la umăr, iar eu m-am înfăşurat mai strâns în prosop, pregătindu-mă pentru reîntâlnirea cu tatăl nostru.

3 *HAPPYEND*

Stătea pe terasă, sprijinit de balustrada de lemn şi ne privea cum ne întorceam de pe plajă. Fuma un trabuc gros, iar expresia feţei sale era imposibil de descifrat, deoarece îşi acoperise

ochii cu ochelari de soare. De cum l-am văzut, mi-am coborât privirea la picioarele goale. îmi venea să-mi arunc un prosop peste cap şi să dispar.

Nu am rămas pe terasă cu toţi ceilalţi, ci m-am îndreptat imediat spre centrul casei, mormăind stângaci în şoaptă că mă duc să fac un duş. Doar o scuză, pentru că, după ce mi-am spălat resturile de noroi din păr, eram convinsă că astăzi nu voi mai coborî din nou.

M-am bucurat să constat că cineva îmi adusese valiza în cameră. înviorată, m-am aşezat pe pat, luând în mâini una dintre cărţile pe care le adusesem cu mine. Prin uşa deschisă a balconului, o briză plăcută a pătruns în cameră, a alungat emoţiile negative şi a adus o undă de uşurare fericită.

Bineînţeles, nu aveam parte de o linişte reală, deoarece eram constant conştientă de faptul că un bărbat care pretindea că este tatăl meu se afla încă la parter. Nu mă puteam concentra la lectură. Am rămas blocată la o propoziţie, copleşită mereu de vârtejul gândurilor mele.

După o vreme, Dylan a venit să mă ia. A bătut la uşă şi a deschis-o când l-am invitat cu reticenţă înăuntru. Şi el făcuse un duş. Sc schimbase şi îşi pusese un tricou îngrijit şi pantaloni scurţi. A anunţat că era timpul să mergem la cină. Eu tot nu aveam dreptul să mă scuz că nu mi-cra foame, aşa că am acceptat în silă că trebuie totuşi să mă prezint jos.

Trebuia să luăm cina afară. La masă serveau doi străini, un bărbat tânăr şi o femeie mai în vârstă. Mi-am dat ochii peste cap în sinea mea. M-am întrebat a cui fusese ideea de a angaja chelneri pentru o cină atât de simplă, de care fără greutate şi cu puţină bunăvoinţa am fi putut să ne ocupăm singuri.

Masa nu era la fel de mare ca cea din sala de mese a reşedinţei Monct, aşa că m-am oprit o clipă ca să-mi aleg locul în mod înţelept. Gemenii

se aşezaseră deja pe scaune şi am decis să mă înghesui pe ccl rămas liber între ci, pentru că astfel nu eram obligată să stau lângă un bărbat pe care nu voiam să-l am în spaţiul meu intim.

Shanc şi Tony mi-au aruncat priviri, dar nu şi-au întrerupt discuţia, din care reieşea că în viitorul apropiat plănuiau să meargă la o marc petrecere. Ni s-a alăturat imediat şi Dylan, urmat din nou de domnul la vederea căruia am lăsat capul în jos. Mi s-a făcut rău de la stomac.

Am început să mâncăm şi erau într-adevăr o mulţime de feluri interesante la alegere. începusem încet să apreciez din nou bucătăria bună şi în mod normal mi-ar fi plăcut cu siguranţă să încerc specialităţi thailandeze, dar astăzi mi-am pus doar o salată. Era extrem de colorată cu o aromă deosebită, dată de nucile de caju şi de sosul dulce şi picant, dar am înghiţit-o fără convingere pentru că gândurile mele erau acum ocupate de altceva. Fraţii mei vorbeau şi râdeau între ci, iar din când în când auzeam şi acea voce străină, răguşită, ceea ce însemna că vorbea tatăl lor.

- Hailie, cum îţi place plaja? m-a întrebat el la un moment dat, iar la auzul numelui meu am îngheţat.

Nu, nu, nu, lăsaţi-mă în pace.

Tu să mă laşi în pace.

Am ridicat din umeri fără să-mi iau ochii de la farfurie şi eram convinsă sută-n mie că cineva era pe calc să mă dojenească pentru o asemenea lipsă de respect. Este binecunoscut faptul că fraţii mei sunt alergici la astfel de comportamente. Spre surprinderea mea, totuşi, nimeni nu a comentat răspunsul meu.

Uau, m-au lăsat în pace!

Dc îndată ce mi-am terminat cel puţin jumătate din porţie, am ridicat capul pentru prima dată şi mi-am îndreptat privirea fără să vreau spre Dylan.

- Sunt obosită, am murmurat încet, exact în

momentul în care ridica paharul de bere la buze.

Privirea mea rugătoare, în care pusesem toată energia care-mi mai rămăsese astăzi, trebuie să-şi fi făcut efectul, pentru că a reacţionat exact cum voiam cu.

- Atunci odihneşte-te.

M-am ridicat şi am plecat, chiar înainte ca el să-şi fi terminat fraza.

Chiar mă simţeam încă obosită şi am făcut tot ce am putut ca să adorm, dar corpul meu era convins că este dimineaţă, nu seară, aşa că a refuzat să coopereze. Pe lângă asta, erau mult prea multe gânduri care mi se învârteau în cap pentru ca să pot adormi.

Dc aceea m-am sculat destul de târziu. Când nu am mai putut să născocesc nimic de făcut care să-mi întârzie ieşirea din cameră, am respirat adânc şi am ieşit, după ce hotărâsem în prealabil să merg la piscină. În timpul reflecţiilor de peste noapte ajunsesem la concluzia că nu mai aveam nimic de făcut decât să mă bucur de ceea ce era aici şi să fac tot posibilul să evit să vorbesc cu minunata mea familie.

La parter nu am dat peste nimeni, ceea ce a fost o surpriză plăcută. Mi-a fost mai uşor să ajung la clătitele pregătite în prealabil (am ghicit că special pentru mine) ascunse sub plasa împotriva ţânţarilor, iară ca Dylan să se mai lege de mine. Am luat în mâini două odată, fără să mă mai obosesc să torn peste ele sirop de arţar, să le ung cu gem sau să le presar cu fructe. în acest moment mă străduiam să respect mesele regulat şi doar ocazional reuşeam să mă bucur de ele.

Şi nu îmi plăceau mic-dcjunurilc, deoarece, după ce mă trezeam, de regulă nu-mi era foame, aşa că mestecam oarecum nerăbdătoare o clătită, aruncând o privire spre cafcticră şi întrebându-mă dacă aş fi în stare să fac un fel de băutură cu gheaţă în ea, de una singură şi fără instrucţiuni.

Am văzut pe terasă unul dintre şezlongurile mari, confortabile şi l-am împins din umbră la

soare. Mi-am pus pe el lucrurile, şi anume o sticlă cu apă, o carte şi un prosop, apoi m-am ghemuit pe marginea piscinei. Am fost surprinsă că până acum nu întâlnisem niciun membru al familiei, dar m-am bucurat de liniştea neobişnuită.

Am scufundat în apa plăcut-răcoroasă mai întâi un picior şi apoi pe celălalt. M-am bălăcit în ca o vreme şi mi-am bucurat urechile cu clipocitul ei, până când în cele din urmă mi-am făcut curaj să alunec de pe margine direct în piscină.

Am respirat adânc şi m-am întins pe spate, lăsându-mi corpul să plutească inert în derivă. Am închis chiar şi ochii. Răcoarea apei se potrivea perfect cu căldura soarelui, care se răsfrângea pe faţa mea împreună cu briza caldă. Era plăcută şi tăcerea care mă înconjura. Pentru prima dată, am simţit că sunt în vacanţă.

Mi-am amintit cum mama îmi promisese că într-o zi vom merge împreună într-o vacanţă.

Când am deschis ochii, am văzut bărbatul bărbos care stătea pe marginea piscinei şi se uita la mine. Avea la mâini aceleaşi cureluşe şi aceeaşi brăţară ca şi data trecută. Din nou ţinea trabucul într-una dintre ele, iar pe cealaltă o băgase în buzunarul pantalonilor scurţi de în, de culoare vaniliei, şi avea o curca maro. Astăzi, însă, purta o cămaşă lejeră bleumarin, cu mâneci scurte şi cu nasturii aproape pe jumătate dcschciaţi, astfel încât lăsa să i se vadă mai mult decât cea de ieri trunchiul bronzat. Era unul dintre acei bărbaţi care, la prima vedere, păreau că nu dau doi bani pe garderoba lor, dar în final se îmbrăcau mai elegant decât multe modele de pe Instagram.

Mi-am pierdut imediat echilibrul. M-am ridicat în picioare, stropind cu apă. Nu ştiam dacă ar trebui să ies din piscină sau dacă era mai bine să rămân acolo. Am răspuns cu precauţie privirii ochilor întunecaţi, cercetători.

- Bună dimineaţa, a spus bărbatul în timp ce

trăgea un fum din trabuc.

- Bună dimineaţa, am răspuns cu automat.
- Deranjez?

Da, da, mă deranjezi. Pleacă, dispari din faţa mea. Dispari din viaţa mea.

Te-ai descurcat bine până acum.

Am strâns buzele pentru că nu aveam curajul să o spun cu voce tare, dar măcar am reuşit să dau din cap.

El a oftat şi a făcut un pas înapoi, aşezându-se pe marginea unuia dintre şezlongurile care rămăseseră la umbră.

- Hailie, îţi înţeleg reticenţa. Ai tot dreptul la ea. Totuşi, sunt foarte nerăbdător să vorbesc cu tine, a spus el şi, când nu am reacţionat, şi-a înclinat uşor capul şi a adăugat: Te r°g’

Corpul meu, parcă împotriva voinţei mele, i-a dat ascultare. Poate că era din cauza vocii lui, care suna blând, dar emana în acelaşi timp un fel de autoritate şi forţă. Sau din cauza privirii intense care parcă pătrundea până în adâncul sufletului meu. Am înotat încet până la scară şi am ieşit din piscină, udând scândurile de lemn închis la culoare.

Am luat imediat prosopul pe care mi-l adusesem şi m- am acoperit cu el. Nu pentru că mi-ar fi fost frig, ci pentru că mă simţeam prost defilând doar în costum de baie. Era din două piese, albastru şi cu volane, mult prea drăguţ pentru a mă simţi în largul meu în el în faţa unui bărbat mai în vârstă care mă sorbea în mod constant cu privirea. Nu eram pe deplin convinsă că este tatăl meu şi încă mă gândeam la posibilitatea ca el să fie de fapt un pervers.

M-am ghemuit pe marginea şezlongului meu şi am privit în piscină, aşteptând să văd ce se întâmplă. Tremuram din tot trupul, dar repet, nu din cauza frigului, ci probabil din cauza emoţiilor.

- Spune-mi, te împaci bine cu băieţii?

M-am uitat fix la suprafaţa neîntreruptă a apei.

- Se poartă bine cu tine?

Am ridicat din umeri. Piscina asta era frumoasă.

- Şi Vinccnt? Este bun cu tine?

îmi venea să zâmbesc sarcastic, dar m-am abţinut, de teamă că în loc de sarcasm va vedea veselie sau simpatie. De aceea, am ridicat din nou din umeri.

- Ştiu că arc un caracter destul de... complex, a continuat el.

înainte să vorbesc în cele din urmă, mi-am încleştat maxilarul pentru o clipă.

- Vince a am grijă de mine după moartea mamei şi îi voi fi întotdeauna recunoscătoare pentru asta.

Bărbatul şi-a stins ţigara într-un pahar cu apă care stătea pe jos chiar lângă piciorul lui. Şi-a frecat faţa cu mâna şi a tras aer adânc în piept, ca şi cum epuizarea îl doborâsc. Apoi a scuturat din cap şi s-a lăsat o clipă de tăcere până când a rupt-o din nou.

- Trăiesc în această lume de o jumătate de secol, am trecut prin multe, am văzut şi mai multe, şi totuşi această convorbire cu tine, dragă Hailic, parc să fie cea mai marc provocare pe care am înfruntat-o vreodată.

Am tăcut.

Nu aveam de gând să ii uşurez situaţia.

Bărbatul şi-a ridicat ochii spre cer, ca şi cum ar fi căutat ajutor acolo.

- Vestea morţii Gabricllci mi-a frânt inima...

- Nu, l-am întrerupt imediat, deoarece în mod ciudat mă simţeam ofensată de cuvintele lui. Mie mi-a frânt inima. Dumneavoastră nu vă păsa de ca.

- Nu am construit o relaţie cu mama ta, acesta este adevărul. Asta nu înseamnă totuşi că mi-a fost indiferentă.

A înclinat capul, iar în ochii lui întunecaţi s-a văzut durerea.

- Aceasta este femeia care a dat viaţă copilului

meu şi l- a crescut. Bineînţeles că îmi păsa de ca. Bineînţeles că mă durea să ştiu că a murit în circumstanţe atât de tragice. Şi că fiica mea şi-a pierdut mama.

M-am ridicat.

- Trebuie să mă duc acasă.
- Hailic...
- Am uitat să fac ceva, am mormăit eu şi, strângându- mi degetele pe prosopul care mă acoperea, aproape că m- am împiedicat când am intrat.

Camdcn Monet mă alungase de pe terasă pentru vreo două ore bune. Nici nu m-ar fi deranjat să stau în siguranţă între cei patru pereţi ai dormitorului meu, dacă nu aş fi uitat să-mi iau cartea de pe şezlong. Am îndrăznit să mă întorc după ca când am văzut de la fereastră că bărbatul dispăruse undeva pe plajă. Ieşise la o plimbare solitară, iar lângă capul lui plutea un mic norişor de fum de la un alt trabuc pe care şi-l aprinsese.

Ştiam că aveam tot dreptul să-l evit, să nu simt nevoia să vorbesc cu el şi să simt o aversiune faţă de el, totuşi remuşcările începeau încet să mă atace. Mă săturasem deja de sensibilitatea mea, care devenea din ce în ce mai mult o slăbiciune.

M-am aşezat pe un şezlong lângă piscină, dar nu foarte comod, astfel încât, dacă bărbatul se întoarcea, să pot pleca de acolo cât mai repede. Mă uitam mereu pe sub sprâncene la alee sau la uşa glisantă, precum şi la pereţii de plante, pândind semnele întoarcerii domnului Monet.

Cu siguranţă că nu aveam nevoie de această precauţie pentru a-i observa pe fraţii mei – râsetele lor ajunseseră deja la urechile mele de departe, deşi nu i-am văzut decât atunci când au dat buzna pe terasă. Toţi trei erau Iară cămaşă şi, printr-un miracol, reuşiseră deja să-şi bronzeze abdomenele musculoase.

Dintr-odată s-a produs agitaţie – Shane, căscând zgomotos, a dispărut în bucătărie, dar s-

a întors câteva secunde mai târziu cu o pungă de chipsuri. Imediat a băgat o mână întreagă în gură, apoi a făcut mult zgomot cu pachetul în timp ce îl rupea. Şi-a protejat ochii de soare cu ochelari negri şi s-a aruncat pe unul dintre scaune, întinzându-şi picioarele pe altul.

Tony a sărit în piscină, stropindu-mă puţin cu această ocazie. în schimb Dylan m-a măsurat cu privirea, iar cu am suspinat în sinea mea pentru că, atunci când s-a apropiat şi s-a întins pe şezlongul de lângă mine, ştiam că era pe calc să se agaţe de ceva – altfel nu ar mai fi fost el.

Cred că reuşisem să-mi cunosc destul de bine fraţii, pentru că nu mă înşelasem deloc.

- Ce fel de costum e ăsta? a întrebat el provocator, indicând cu bărbia spre bikini mei albaştri.

Prosopul cu care mă acopcriscin mai devreme dispăruse de mult. îl dădusem jos şi acum îl ţineam doar la îndemână, în caz că se întorcea bărbatul acela şi m-aş fi simţit din nou stingheritä.

- Dc baie, am răspuns, îngropându-mi privirea în paginile cărţii.
- Şi ce-i cu ciucurii ăia?
- Sunt volane.
- Altul mai sumar nu era?
- Ba da, am mormăit, apoi Dylan mi-a smuls cartea din mâini. Hei!
- Cine ţi-a cumpărat asta? Şi-a încruntat sprâncenele şi mi-a pus cartea la spate.
- Eu am comandat-o onlinc!
- Dar cine a plătit?

-Păi,Will.

Fratele meu preferat nu mergea cu mine la mall, scuzându-se că nu are timp. Dar se revanşa, invitându-mă regulat să mă aşez în faţa laptopului său, pe care mă punea să fac o mulţime de cumpărături onlinc. La sfârşit, el pur şi simplu plătea pentru ele, iar cu eram întotdeauna jenată la vederea preţului pentru

toate articolele pe care le aruncasem în coş. Site-urilc pe care mi le recomanda Will nu erau cele mai ieftine.

- A văzut măcar lucrurile pe care ţi le-ai ales? a pufnit el.
- Şi tu ce vrei să spui? am început să strâng din dinţi de exasperare.

Dylan şi-a ridicat sprâncenele la tonul meu.

- Vreau să spun că nu-mi place.
- Ei bine, nu trebuie să-ţi placă ţie, am oftat.
- Nici lui Tony nu-i place. S-a lăsat pe spate în fotoliu. Aşa-i că nu-ţi place,Tony?

lony se relaxa în piscină. Stătea cu coatele rezemate de margine şi cu ochii închişi, dar acum i-a deschis ca să se uite la mine. S-a întors repede cu faţa spre soare şi a ridicat din umeri cu indiferenţă.

- Lasă-mă în pace, am bolborosit.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era o ceartă cu Dylan. Voiam doar să mă relaxez în vacanţă şi să mă bucur de soare, care nu prea exista în această perioadă a anului în Pennsylvania.

- Cred că ar trebui să te schimbi, a sugerat el aparent amabil.

îmi testa cu succes răbdarea, căci clocoteam de furie şi eram pe punctul de a exploda. Plănuiam să-i spun că cu, la rândul meu, credeam că ar trebui să-şi vadă de treburile lui, dar apoi mi-am amintit cât de răi pot fi fraţii mei, mai ales Dylan, aşa că în ultimul moment mi-am schimbat strategia.

Am lăsat capul în jos, m-am uitat la bikini şi mi-am pus mâinile pe burta mea goală. De asemenea, mi-am muşcat buza pentru un efect şi mai bun.

- Ai dreptate, am şoptit aparent pentru mine, dar am avut grijă să mă audă toţi trei.

Când mi-am ridicat din nou privirea, abia m-am stăpânit sa nu chicotesc. Dylan se holba la mine cu gura deschisă spontan. Tony privea şi el încoace. Chiar şi Shane se oprise din ronţăit. Mi-

am încolăcit picioarele şi mi-am strâns gleznele cu degetele.

- Sunt grasă.
- Cc? a gâfâit Dylan în cele din urmă.

Am ridicat din nou din umeri şi am întins mâna după un prosop. M-am acoperit cu el, dar Dylan mi l-a smuls imediat şi l-a aruncat la pământ.

- Cc faci? am protestat cu cu voce tare.

-Taci din gură. Ai luat micul-dcjun?

Câteva secunde de tăcere au fost suficiente pentru ca el să se ridice până în poziţia şezând.

- Tc întreb dacă ai luat micul-dcjun?
- Mi-ai spus să lac, am mormăit.
- Da sau nu?
- Ei bine, da! am strigat în cclc din urmă, copleşită, enervată şi epuizată de interogatoriul lui idiot.

Nu am aşteptat să continue, am sărit de pe scaun şi am pornit cu un pas rapid spre treptele terasei, pe care le-am urcat agitată în marc viteză.

- Hei, unde te duci? Nu c voie să te îndepărtezi singură! a strigat în spatele meu.
- Suntem pe o nenorocită de insulă privată! am strigat şi eu, fără să-i mai arunc nicio privire.

Insula era într-adevăr privată şi, în afară de mine, de băieţi, de străinul care pretindea că este tatăl meu şi de personalul de serviciu, nu puteam da peste nimeni aici. Cu atât mai absurde erau glumele lui Dylan despre ţinuta mea.

M-am calmat puţin abia când am ajuns pe plajă. Până atunci avusesem destulă viteză, dar dintr-odată m-am oprit şi m-am prăbuşit pe nisip, uitându-mă la marca magnifică, multicoloră, a cărei privelişte liniştitoare era tot ce-mi trebuia.

Aceasta este a doua mea zi de vacanţă, de fapt prima, având în vedere că ieri dormisem în cea mai marc parte, între timp, mă gândeam deja că mi-ar fi fost mai bine dacă aş fi rămas în Pcnnsylvania. Ştiam că plecarea cu cei trei fraţi mai mici ai mei implica momente plăcute şi

neplăcute, dar în această clipă aveam sentimentul că, probabil, urma să am parte numai de cele din a doua categorie.

Am trecut fără probleme de la reflecţia la fraţii mei cncrvanţi la analiza conversaţiei cu Camdcn Monet. Chiar şi în mintea mea îmi venea greu să-l distribui pe acest bărbat în rolul de părinte al meu. Era pur şi simplu ciudat. Tatăl meu o părăsise pe mama cu mult timp în urmă, nu a vrut niciodată să mă cunoască, iar apoi pur şi simplu a murit. Aceasta este, la urma urmei, singura versiune corectă. îmi era greu să accept brusc alta nouă.

Cufundată în gânduri, am auzit un fâsâit în spate, începusem deja să-mi imaginez că sunt atacată din spate de un crab thailandez mutant, dar nu era decât Shane. Venea spre mine în ritm de plimbare, cu aceeaşi pungă de chipsuri în mână pe care o începuse pe terasă.

Shane purta pantaloni scurţi albi, un lanţ în jurul gâtului şi ochelari pe nas. Părul lui scurt şi negru era ciufulit. Este remarcabil cât de mult semăna cu fratele său geamăn, fiind în acelaşi timp diferit faţă de el. Deşi amândoi erau musculoşi, Shane părea îndesat. În schimb, aveau ochi literalmente identici: mari, albaştri, înconjuraţi de un evantai de gene dese, negre. Cu toate acestea, privirile aruncate de sub ele erau complet diferite. Ochii lui Tony erau aproape întotdeauna întunecaţi şi indiferenţi, în timp ce ai lui Shane aveau de obicei o privire lipsită de griji şi blândă, ca şi cum puţine lucruri în viaţă contau pentru el în afară de o distracţie pe cinste.

Am suspinat adânc. Ei bine, s-a zis cu momentul meu de singurătate.

Când m-a ajuns în sfârşit, Shane s-a prăbuşit pe nisip chiar lângă mine. Mi-a strecurat în tăcere un pachet de chipsuri sub nas, dar am scuturat negativ din cap, inutându-ini privirea înapoi spre marc.

- Voiam sa fiu singură, am murmurat, însetată

de linişte, de calm şi de foşnetul relaxant al apei, stricate de plescăitul lui.

- Ştiu, îmi pare rău.

M-am uitat să mă asigur că ceilalţi băieţi nu s-au luat după noi. M-am simţit uşurată când am văzut că aleea care leagă cabana de vacanţă de plajă era goală.

Poate că nu ar trebui să fiu supărată, ci mai degrabă recunoscătoare ca, din cei trei fraţi, cel care mă urmase până aici era Shane.

- Nu trebuie să stai aici cu mine, am încercat din nou. Mă străduiam să par calmă, nu furioasă. O să stau aici puţin şi mă întorc imediat.

- Mhm.

Nu s-a mişcat.

Am inspirat adânc. Ei bine, nu face nimic. Am ridicat mâna şi am băgat-o fără mofturi în punga lui.

- Hei, ascultă... a început Shane. Ştii că Dylan nu a vrut să spună că eşti grasă.

- Ştiu.

încă un moment de tăcere.

- Unde aţi fost în dimineaţa asta? am întrebat cu indiferenţă.

- La o cătarare.

Am dat din cap şi am pus următoarea întrebare, înregis- trându-mi cu surprindere dezamăgirea din propria voce:

- De ce nu m-aţi luat cu voi?

L-am surprins şi pe el, pentru că a clipit şi s-a uitat la mine cu ochi mari.

- Păi... nu ştiam că vrei...

- Nu m-aţi întrebat.

- Ei bine... da, dar... Ştii, căţărarea nu este uşoară, iar tu nu eşti antrenată. Ne-ai încetini şi ar trebui să fim atenţi la tine.

Cel puţin, a fost sincer.

- Şi tata voia să vorbească cu tine, a adăugat el.

- Ah, bine, da. Tata.

Dispreţul din vocea mea a fost întâmpinat de

Shane cu o privire întrebătoare.

- Ce ţi-a spus?

Mi-ain muşcat buza de jos, întrebându-mă dacă aveam vreo dorinţă să abordez subiectul cu el.

- Că este foarte întristat de moartea mamei mele.

- Crezi că minte?

Am ridicat din umeri.

S-a auzit un foşnet insuportabil când Shane a mototolit punga goală transformând-o intr-un ghem mic pe care l-a strâns sub coapsă ca să nu-l piardă. Apoi şi-a scuturat mâinile şi a mormăit. Părea nerăbdător să vorbească cu mine, ceea ce era frumos, dar cred, de asemenea, că nu ştia deloc cum să procedeze.

- De ce aţi minţit? am întrebat eu, luând iniţiativa.

- Când?

- Aţi spus că tatăl nostru este mort. Chiar şi Will a spus asta.

Am făcut o grimasă. Fratele meu preferat, în care aveam atâta încredere, chiar şi el mă minţise.

- Nu e vorba chiar că te-am minţit, doar că... Shane s-a scărpinat după ureche. Ştii ce, cred că tatăl tău ar trebui să-ţi spună chiar el, nu?

- Shane, spune-mi tu, te rog.

A lăsat acrul să-i iasă din gură, clar copleşit.

- Vincc ţi-a spus ceva despre afacerea noastră, nu-i aşa?

Am dat din cap.

- Ce ţi-a spus mai exact?

Am ghicit că prefera să mărturisesc cât de mult ştiam, ca să nu dezvăluie prea mult.

- A spus că, în general, aveţi multe afaceri şi că nu toate sunt legale, am răspuns aproape automat.

Shane a dat din cap.

- Ei bine, da, pentru că, atunci când au început bunicul şi străbunicul nostru, nu era legală. Abia când tatăl nostru s-a apucat de

treabă a reuşit în cele din urmă să legalizeze cele mai multe dintre ele, dar a muncit foarte mult pentru asta şi... nu tuturor le-a plăcut. A ajuns la punctul în care a trebuit să-şi însceneze propria moarte. Altfel, acum ar fi ispăşit o condamnare pe viaţă.

- Şi-a înscenat propria moarte? am repetat înfundat.

Shane şi-a tras din nou nasul şi s-a întors, ca şi cum ar fi verificat să vadă dacă trage cineva cu urechea.

- Toată lumea crede că e mort, aşa că nu se vorbeşte despre asta. Vinccnt poate conduce afacerea fără teamă, iar tata nu este în închisoare. *Happy end.*

- Şi stă ascuns aici?

- Păi, într-un fel. Sc ascunde în diferite locuri. Dc obicei pe insule ca asta. Dc asta am venit aici, oricum, să petrecem ceva timp împreună. Asta e tot ce ne-a mai rămas. Nu se poate întoarce în State. *Ar* fi prea riscant.

Nu mi s-a părut chiar un final fericit.

Shane se juca cu nisipul. Cu siguranţă prefera să scormonească în el, decât să-mi întoarcă privirea.

Iar cu am râs. Am izbucnit în râs, un râs atât de pur şi de colorat, încât a ridicat capul vădit nedumerit. în schimb cu m-am trântit pe nisip; stăteam întinsă şi îmi acopcrcam faţa cu mâinile, râzând în continuare.

- Asta nu poate fi adevărat. Shane, spune-mi că c o glumă – am chicotit din nou, iar apoi am revenit brusc în poziţia şezând, devenind serioasă într-o secundă. E cumva o glumă, Shane? Ce este, scuză-mă, poate un film de acţiune?

- Cred că ai înţeles deja că familia noastră nu este obişnuită.

- O, da. Am început să suspectez ceva acum o lună, când un tip era să mă împuşte în pădure.

- Vezi cum reacţionezi. E prea mult pentru

tine. De aceea n-are rost să-ţi spun mai multe lucruri, a spus Shane, ridicându-se şi apucând în ultimul moment punga de chipsuri înainte ca aceasta să zboare. Haide, să ne întoarcem. Vom lua prânzul curând.

M-am ridicat în picioare, dar numai ca să ţin pasul cu el şi să fiu sigură că va auzi răspunsul meu.

- Dacă mi-aţi fi spus imediat tot adevărul, mi-ar fi fost mai uşor să pun totul cap la cap, dar în loc de asta mi-aţi spus doar o părticică de fiecare dată – şi eşti surprins că acum reacţionez aşa şi nu altfel! am strigat, dar el a dat doar din mână.

Shane, deşi era mai drăguţ decât Dylan sau Tony, era totuşi enervant, iar astăzi puteam confirma oficial acest lucru. Nu puteam nici măcar să apreciez cum se cuvine faptul că îmi împărtăşise nişte informaţii importante. Deci tatăl meu îşi înscenase propria moarte. M-am gândit că istoria familiei mele era chiar mai complicată decât mi-aş fi putut imagina.

Nu era nicio şansă să scap de prânz, mai ales după discuţia mea anterioară cu Dylan, aşa că ne-am aşezat toţi împreună la masă. Am mâncat în sufrageria cu aer condiţionat, deoarece afară era prea cald. Dylan mă enerva uitându-se tot timpul la farfuria mea. Din fericire, la prânz ne-au fost servite mâncăruri destul de uşoare. Mi-a plăcut salata de creveţi picantă. Mi-am dat scama că de când eram aici mâncasem doar o salată ieri, salata de azi şi două clătite. Am simţit o mică remuşcare. Mi-am promis că voi oferi organismului meu ceva mai consistent la cină.

Tatăl meu a apărut şi el la masă, dar părea prostdispus. A stat de vorbă cu băieţii despre diverse lucruri, dar m-a lăsat în pace, deşi îi simţeam din când în când privirea aţintită asupra mea.

După prânz, băieţii s-au întins pe şezlonguri, pregătiţi pentru somn. Eu, pe de altă parte, m-am aşezat lângă ei şi am început să citesc o carte.

Nu era un moment mai bun să petrec timp cu fraţii mei decât atunci când erau atât de mulţumiţi de mâncarea lor, încât au căzut într-un somn perfect de după-masă. Erau ca urşii care, atunci când sunt sătui, devin blânzi şi nu mai încearcă să devoreze pe nimeni.

Curând, însă, a începui să sufle o briză uşoară şi am intrat în casă, la mine în cameră, ca să-mi pun ceva pe umeri. Nu m-am mai întors afară, pentru m-am lăsat pe pat şi am adormit şi cu.

M-am trezit două ore mai târziu, întinzându-mă încântată şi după un timp m-am târât încet până la baie, încă somnoroasă, am decis să mă întorc pe terasă după carte. M-am frecat la ochi şi am pornit pe coridor. Uşa unuia dintre dormitoare era deschisă şi, mânată de pură curiozitate, am tras cu ochiul înăuntru. Am fost imediat captivată de camera neobişnuită. Asemănătoare de fapt cu a mea, dar cu siguranţă mai marc. Primul lucru care mi-a atras atenţia a fost balconul enorm, care dădea spre stânci şi spre partea interioară a insulei. în mod inconştient am trecut pragul dormitorului, atrasă de peisajul extraordinar. Uşa balconului era pe jumătate deschisă, aşa că am decis că nu era o problemă dacă ieşeam afară.

„Oh, de ce nu mi-a arătat nimeni asta încă”, m-am gândit. în balconul larg şi lung era o mobilă frumoasă de grădină, care nu cred că era folosită prea des. Am ghicit că intrasem aici prin camera lui Camdcn când, pe o masă joasă, am observat o scrumiera maro, probabil din ceramică, în care erau câteva trabucuri arse. Mi-am imaginar cum bărbatul venea aici seara înainte de culcare în halat, îşi aprindea un trabuc, stătea lângă balustradă şi se gândea în tăcere, admirând priveliştea stâncilor şi a vegetaţiei dense, exotice, care forma adevărate ziduri în jurul balconului intim.

Am suspinat cu încântare. Dacă ceva merita bătaia de cap cu băieţii, era acest tip de peisaj. Am constatat că balconul, deşi se îngusta

considerabil, se întindea de-a lungul părţii stângi a casei. Curioasă, l-am urmat, dorind să văd cât de departe ajungea. Speram să văd marca din el. Dacă era intr-adevăr aşa, eram gata să îl declar balconul ideal.

Am iacut alţi câţiva paşi şi am trecut pe lângă o uşă glisantă şi apoi pe lângă alta. Evident, balconul facca legătura între mai multe dormitoare, iar când am descoperit acest lucru, şi-a pierdut imediat în ochii mei o parte din atractivitatc. M-a străbătut un fior când mi-am imaginat că aş putea avea un balcon la care se putea ajunge şi din dormitorul fraţilor mei.

Şi apoi am tresărit când murmurul liniştit al cuiva mi-a ajuns la urechi. M-am întors repede, dar eram încă singură aici. Apoi am iacut un pas înapoi şi, înainte să mă pot opri, m-am uitat pe fereastra pe lângă care tocmai trecusem.

Şi asta a fost cea mai mare greşeală a mea, pentru că din acea curiozitate m-am ales cu o traumă pe viaţă.

4 GUSTUL VINULUI

Dylan era în camera lui, stătea lângă pat cu ochii închişi.

Am ridicat din sprâncene, dar, înainte să mă pot întreba ce naiba facca, privirea mi-a alunecat mai jos şi am văzut doar părul negru al unei fete într-un şorţ alb, care stătea în genunchi cu spatele la mine, dar cu faţa lângă...

Am încremenit!

O, nu!

Doamne!!!

Dylan s-a uitat în jos la fată şi a mormăit din nou ceva, iar dinţii i-au sclipit într-un zâmbet. Şi-

a pus mâna pe partea laterală a capului ci.

Gata să scap, m-am îndepărtat de fereastră, încercând să nu fac niciun zgomot, dar s-a dovedit inutil, pentru că, atunci când a ridicat capul, Dylan avusese timp să deschidă ochii şi privirea i-a căzut pe mine.

Am luat-o la fugă, urinată de un val de înjurături sonore din partea fratelui meu drag. Nu l-am ascultat. Nici măcar nu m-am uitat să văd dacă aleargă după mine. Am fugit în dormitorul lui Camden, prin care ajunsesem aici şi m-am oprit şovăitoare în prag.

Simţeam o nevoie imperioasă să mă descarc de ceea ce văzusem! Obrajii îmi ardeau ca focul, probabil că eram roşie toată!

Din capătul coridorului s-au auzit paşi apăsaţi. Ştiam că era Dylan care mă căuta. Aş fi putut rămâne în dormitorul în care probabil m-ar fi găsit imediat, sau să mă arăt şi să fug repede pe scări în jos, rugându-mă în gând să găsesc o ascunzătoare mai bună. Poate aş putea fugi în tufişuri şi să stau acolo tot restul vacantei?

Am optat pentru cea de-a doua variantă. M-am aruncat afară din dormitor şi am fugit la parter, auzindu-i strigătele şi o altă înjurătură în spatele meu. Dar nu mi-am calculat viteza în mod corespunzător, pentru că, în momentul în care am dat să fug afară din bucătărie pe terasă, am simţit cum mâna lui Dylan se strânge pe umărul meu şi mă opreşte.

- Nu am văzut nimic! am strigat imediat.

Când m-a întors cu faţa spre el, arn închis strâns pleoapele pentru că nu aveam curaj să mă uit la el.

- Cc naiba făceai acolo? Uită-te la mine!
- Nu pot! am gemut, lăsând capul în jos şi ascunzându- mi faţa în mâini.
- Nu ai văzut nimic, nu? a răcnit Dylan, iar pentru o clipă mâna lui s-a strâns mai tare pe umărul meu. Dar mi- a dat repede drumul, ca şi cum şi-ar fi venit în fire, chiar înainte ca o nouă

voce de pe terasă să mormăie:

- Cc se petrece aici?

Era Camdcn, care stătea pe un şezlong cu o carte în mână şi se aplecase să vadă cine ii tulbura liniştea. Părea iritat, dar fata i s-a înmuiat când m-a văzut.

- Nimic, doar stăteam de vorbă, a bolborosit Dylan, şi m-a cuprins cu braţul pe după umeri într-un gest fals de prietenie.

M-am crispat.

- Mhm.

Bărbatul şi-a mutat privirea de la fiul său la mine.

- Este totul în ordine?

Braţul fratelui meu m-a îmbrăţişat mai strâns.

Da, da, m-am grăbit să răspund şi am dat şi din cap afirmativ.

Camdcn ne-a aruncat o privire bănuitoare, dar în cele din urmă s-a întors fără un cuvânt la lectura sa. Apoi Dylan m-a tras în casă şi şi-a plimbat degetul arătător prin faţa nasului meu.

- Este mai bine ca treaba asta să rămână între noi.

Părea ameninţător, dar ştiam că acest ton era provocat în primul rând de nelinişte, aşa că am zâmbit.

Un zâmbet larg şi sincer mi-a apărut pe buze, pentru că în acel moment mi-am dat scama că în sfârşit cu eram cea care avea un as în mânecă. Simţeam că am putere asupra lui Dylan, un sentiment de care mă bucuram probabil pentru prima dată şi care avea un gust superdulee. Nici Vince şi nici chiar Will, care păreau să fie până acum singurii oameni de care Dylan se putea teme, nu-mi permiseseră niciodată să savurez nici cea mai mică fărâmă de control asupra lui şi nici nu simţisem vreodată că l-aş putea ameninţa. Astăzi, însă, aflasem că există o a treia persoană pe care dragul meu frăţior nu voia să o supere. O persoană care era pregătită să-mi ţină partea cu mult mai multă promptitudine decât tutorele meu

legal.

Pentru nimic în lume nu aveam de gând să renunţ la avantajul pe care mi-l oferise soarta, chiar dacă asta însemna că la un moment dat va trebui să stau de vorbă cu Camdcn Monet.

Acum mai trebuia doar să-mi şterg din minte ceea ce văzusem.

Scârboşcnia aia!

Dylan probabil că ştia foarte bine ce-mi trecea prin minte şi, ca să mă exprim delicat, nu părea încântat.

- Ei, m-ai auzit? a şuierat mai tare, aplecându-se mai aproape de faţa mea.
- Da, Dylan, desigur.

Mi-am arătat dinţii.

S-a uitat la mine o clipă fără să scoată un cuvânt, apoi m-a ocolit şi s-a întors la etaj, dându-rni în treacăt un brânci. Mi-am pierdut echilibrul şi m-am izbit de perete, dar tot nu am încetat să mă bucur.

Descoperisem astăzi că există modalităţi de a mă descurca cu fraţii mei. Nu aveam nicio şansă să îi depăşesc prin forţa fizică, nu aş fi putut nici să-i conving cu vorba bună, dar, fiind sora lor mai mică, puteam încerca alte trucuri. Dacă să fac apel la mila lor nu mergea, se pare că mai exista întotdeauna o altă opţiune.

Puteam să mă plâng de ci lui Camden – un om care lăsa impresia că este gata să facă mult pentru a intra în graţiile mele. Pentru prima dată în viaţă aveam un zâmbet atât de viclean pe buze.

Camden încerca, de fapt, fără încetare să găsească o modalitate ca să stabilească un contact cu mine. încerca cu blândeţe să discute cu mine despre fel de fel de banalităţi, la care eu răspundeam rar. Nu aveam ce să iac, simţeam un fel de barieră între noi. Curând mi-am dat totuşi seama că nu trebuie să fiig de el, pentru că era dispus să-mi respecte limitele. Reuşea să nu mă înspăimânte cu agresivitatea lui. Poate de aceea

am fost de acord să rămân singură cu el pe insulă când a venit weekcndul şi fraţii mei şi-au exprimat dorinţa de a merge pe continent. Plănuiau să rămână acolo toată noaptea şi să petreacă.

Dylan şi Shane m-au întrebat fiecare de mai multe ori dacă nu mă deranjează să rămân singură pe insulă iară ci. La început, e drept că ideea nu mi-a surâs, dar nu am vrut să le stric planurile. Şi apoi, Camden poate că nu-mi câştigase încrederea ca tată, dar mă bizuiam că nu mă va necăji. Uneori chiar mi se părea în regulă – mai ales când îl vedeam râzând împreună cu băieţii sau certându-l pe unul dintre ci aspru şi iară menajamente. Apoi răspundea furiei lor cu priviri discrete, care ascundeau o urmă de dragoste aşa cum doar un părinte poate arăta unui copil.

Nu eram sigură că nu o inventasem eu pe asta.

La urma urmei, şi eu eram însetată după astfel de relaţii. Dar, din păcate, nu speram că le voi avea vreodată cu el.

Doream foarte mult să vorbesc cu tcrapcuta mea despre acest lucni în întâlnirile la distanţă pe care am continuat să le am cu ea, chiar şi aici, în ‘Thailanda. Cu toate acestea, să vorbesc cu ea despre tatăl meu, despre care lumea credea că este mort, nu mi s-a pămt o idee bună. Chiar şi Dylan rn-a sfătuit să păstrez vestea asta pentru mine. Era vizibil jenat, probabil conştient că, dacă ascundeam informaţii atât de importante despre viaţa mea, eficienţa terapiei va avea de suferit.

Aşa că mă aştepta un weekend în paradis şi fără fraţii mei cnervanţi. Este o naivitate, dar iniţial m-am aşteptat că nici Cainden nu va încerca să lege prea multe conversaţii cu mine şi mă va lăsa să mă relaxez în singurătate.

Sâmbătă după-amiază, fraţii mei erau deja pregătiţi să se urce în elicopter. în timp ce treceau pe lângă mine, mi se învârtea capul de la

intensitatea diverselor mirosuri de apă de colonie de care nu scăpascm până la sfârşitul săptămânii. Când a trecut pe lângă mine, Dylan mi-a ciufulit părul şi mi-a spus să fiu cuminte. Mai că mi-a venit să-i arunc în spate cartea pe tocmai o citeam, dacă nu aş fi respectat atât de mult cărţile.

Am privit de pe terasă cum decolează elicopterul, cu fraţii mei emoţionaţi de perspectiva viitoarelor distracţii şi am regretat că nu i-am oprit. Cu coada ochiului l-am văzut pe Camden, sprijinit de perete, cu o ţigară în gură, încă nu mă acostase, dar mai târziu, când m-am dus să mă odihnesc, a bătut la uşa camerei inele. La început am crezut că este camerista. Dc fapt, nu ştiam ce ar fi mai rău. O întâlnisem de câteva ori pe fata pe care o surprinsesem cu Dylan şi, ca să mă exprim eufemistic, m-am simţit destul de stânjenită în preajma ci. Din fericire, şi ca părea să mă evite.

Când mi-am dat scama până la urmă că era tatăl meu, i- am permis fără chef să intre. A deschis uşa şi a rămas în pragul camerei, umezindu-şi buzele.

- Voiam să te invit la cină.

- La cină? am repetat prosteşte, stimulându-mi celulele cenuşii să găsească o scuză bună. Ăăă, nu aveam de gând să mănânc o cină marc în seara asta. Mă gândeam să ronţăi ceva la repezeală.

- Am rugat-o pe bucătăreasă să pregătească ceva special.

Se uita la mine aşteptând răbdător un răspuns, dar degetele i se albiseră pe clanţă.

- Ăăă, păi dacă c aşa...

Camden a înclinat capul.

- Atunci c în regulă...

- Grozav! a comentat el imediat, iar gura i s-a întins într-un zâmbet larg care nu prea se potrivea cu imaginea mea despre el. Să fii acolo, te rog, jos, la ora opt.

Am dat din cap, iar când a închis uşa în urma lui, am oftat înciudată de lipsa mea de fermitate. Nu aveam niciun chef de niciun fel de cină.

Cu toate acestea, două ore mai târziu chiar am coborât scările. Am întârziat, pentru că mi-am împletit două cozi, pe care ajx>i le-am prins la spate, astfel încât să se odihnească pe restul de păr lăsat liber. Nu îmi făceam prea des cozi în felul acesta şi îmi displăcea gândul că în subconştient mă străduiseră să mă îmbrac elegant pentru cina cu tatăl meu.

Afară se întunecase deja, dar terasa era iluminată corespunzător. Lampioanelc amplasate ici şi colo creau un efect special. Unele erau chiar înşirate pe o sfoară care se înfăşură în vegetaţia din jur şi realiza o ambianţă deosebit de intimă. Era şi mai multă culoare pe masă. Deşi era acoperită cu o faţă de masă albă clasică, farfuriile cu modele şi vazele de sticlă în care ardeau lumânări mici, plate creau o atmosferă deosebită. Din vazele de sticlă se răspândea un parfum delicat şi dulceag, care plutea în aer.

înainte să mă aşez pe unul dintre cele două scaune pregătite, mi-am trecut mâna peste spătar, plimbându-mi privirea peste întreaga veselă. Aveam o marc slăbiciune pentru astfel de lucruri frumoase şi gândul că această cină fusese pregătită cu atâta grijă pentru mine mi-a făcut să- mi zvâcnească inima.

- Dă-mi voie, s-a auzit vocea răguşită a lui Camden, care a apărut în spatele meu.

M-am întors imediat şi mă pregăteam să-mi încrucişez mâinile în faţă, neştiind ce altceva mai bun să fac cu ele. în acest moment, bărbatul s-a apropiat şi, respectând distanţa dintre noi, mi-a ridicat încet mâna. Am tremurat când am simţit atingerea degetelor lui dure şi reci pe pielea mea moale, dar nu m-am retras. I-am urmărit ca hipnotizată fiecare mişcare. M-a surprins când s-a aplecat să-mi atingă vârful degetelor cu buzele.

- Arăţi minunat, a spus el.

Apoi mi-a pus mâna înapoi unde fusese înainte, adică lăsată lejer de-a lungul trunchiului. Gesturile lui erau atât de delicate, de parcă ar fi avut de-a face cu petala unei flori pe care nu voia să o strivească. Neobişnuită cu un astfel de tratament, m-am aşezat pe scaunul pe care mi-l împinsese în spate, rugându-mă în gând doar să nu mă fac de ruşine în faţa lui cu stângăcia mea înnăscută.

îi urmăream timidă fiecare mişcare în timp ce înconjura masa şi se aşeza vizavi de mine. în cămaşa lui închisă la culoare mi-ar fi amintit acum de Vincent, dacă nu ar fi fost faptul că ţinuta lui era înviorată de pantalonii albi închciaţi cu o curca maro-închis. Primii câţiva nasturi ai cămăşii erau şi ci lăsaţi în mod obligatoriu dcschciaţi şi nu renunţase la bijuterii – o brăţară metalică, un lanţ de argint şi cureluşe. Părul ii era bine pieptănat pe spate, iar barba, care mi se părea că se lungeşte pe zi ce trece, bine îngrijită şi uniform tunsă. Arăta ca o chintesenţă a clasei şi a stilului. M-am bucurat în sinea mea că nu venisem aici cu tricoul pătat pe care îl purtam mai devreme, pentru că o clipă mai înainte acesta fusese planul meu. De asemenea, am început să mă stresez dacă nu cumva o să-mi murdăresc din greşeală rochia albă, largă, din dantelă, una dintre cele mai drăguţe pe care le comandase Will pentru mine.

Bărbatul a luat o carafa cu apă şi fructe. S-a aplecat uşor peste masă ca să ajungă la paharul gol de lângă farfuria mea. L-a umplut, iar eu i-am mulţumit în linişte, tot mai copleşită de acest tratament regal.

înainte ca tăcerea stânjenitoare să ne copleşească, au intrat bucătăreasa şi ajutorul ci, iar în faţa ochilor noştri a apărut una dintre salatele mele preferate de mango, pe care le mâneam aici iară reţinere şi ceva îmi spunea că şi Camden observase. Ne-a fost servită ca antreu, deoarece felul principal era o mâncare cu orez şi

un sos foarte picant servit în mod deliberat într-un vas separat. Apoi a apărut în farfuriile noastre ceva cu pui dulce şi cu fructe de mare. Stomacul meu se umplea foarte repede, dar doream să gust fiecare fel de mâncare şi să-l apreciez. Toate erau uimitoare. Am simţit că nu mai aveam suficient loc pentru desert, dar nu am putut refuza o cupă mică de îngheţată.

Nu am prea vorbit. Am răspuns doar pe scurt la întrebările lui despre mâncare. Dacă îmi place, ce sos prefer şi ce părere am despre crabii prăjiţi. La sfârşit, când toate vasele fuseseră luate de pe masă şi credeam că cina se terminase şi mă puteam furişa sus să mor acum în pat de prea multă mâncare, în faţa mea a apărut un pahar cu vin. I-am aruncat o privire întrebătoare comeseanului meu. într-o mână încă mai ţinea un şerveţel, iar încheietura celeilalte se sprijinea de marginea mesei. în lumina caldă şi blândă a lampioanelor, faţa lui părea mai misterioasă decât în timpul zilei.

- După o cină atât de consistentă ai nevoie de ceva pentru o bună digestie, a explicat el.
- Nu pot să beau alcool, i-am răspuns.

Observasem deja că domnul Monet nu refuza alcoolul. Mai mult, chiar şi băieţii beau (de obicei scara). Cu toate acestea, mie nu-mi oferiseră niciodată. Aşadar, de ce astăzi?

- Bineînţeles că nu, a fost de acord el, încuviinţând din cap. Doar dacă nu sunt cu persoana care îţi oferă un pahar de vin alb de desert la sfârşitul cinei noastre împreună.

Mi-am muşcat buza.

- Nu am voie, aşa a spus Vince.
- în cazul ăsta, Vincent nu trebuie să ştie.

Nu m-am putut abţine să nu răspund delicat la zâmbetul lui.

- El ştie tot, am şoptit.

Colţurile gurii lui s-au ridicat şi mai mult.

- Atunci ştie în mod sigur că ar fi o prostie să obiecteze împotriva deciziilor mele.

A ridicat paharul, degetele lui zăbovind pe piciorul îngust. Cu o mică ezitare, m-am întins după al meu. Eram foarte tentată de perspectiva prosteascâ de a avea în sfârşit cel puţin un secret faţă de Vincent. Şi, trebuie să recunosc, eram curioasă să gust vinul. Degustarea alcoolului mă incita pentru că nu o mai făcusem niciodată, iar paharul din mână îmi permitea să mă simt ca toate acele femei frumoase din filme şi cărţi. Cele care purtau rochii şic, cizme înalte şi îşi vopseau buzele în roşu.

Camden şi-a ciocnit uşor paharul de paharul meu.

- În cinstea ta, fiica mea dragă!

M-au străbătut fiorii la auzul acelui cuvânt extraordinar care se desprindea pentru a doua oară de pe buzele lui. Mâna în care ţineam paharul a tremurat şi am retras-o cu o mişcare rapidă. Vinul se legăna în el, dar nu era mult, aşa că, din fericire, nu s-a vărsat nimic.

Tatăl meu a observat cu siguranţă reacţia mea, dar mi-a făcut doar cu ochiul şi am luat o înghiţitură.

Ah, cât de mult mi-a plăcut gustul! Era ca un compot dulce, dar salvat de o dulceaţă exagerată datorită gustului secundar ca un avertisment al alcoolului, care nu-mi permitea altceva decât să-l savurez pe îndelete. Am pus paharul deoparte, lingându-mi buzele cu satisfacţie.

- Iţi place?

Am dat timidă din cap şi Camden a râs.

Dar să nu le spui băieţilor. Ei vor fi geloşi, pentru că atunci când erau mici nu le-am permis niciodată să bea un păhărel de vin la cină.

Mi l-am imaginat imediat pe Dylan îmbufnat pentru o asemenea prostie. Ştiam foarte bine că era capabil de aşa ceva.

- Atunci de ce mic îmi dai voie? am întrebat cu.

El şi-a înclinat uşor capul.

- Pentru că tu eşti un copil bun şi cuminte, iar ci erau neascultători, copii răsfaţaţi care trebuiau

să fie ţinuţi din scurt.

Am izbucnit în râs. Spusese adevărul pe care nimeni altcineva nu îndrăznea să-l spună cu voce tare.

- Dc unde ştii cum sunt cu?

- Ţin permanent legătura cu Vincent, a spus el. îmi spune multe despre tine. Şi acum că te-am întâlnit în sfârşit, pot să văd cu ochii mei. Eşti... perfectă, draga mea Hailic.

Am clătinat din cap neîncrezătoare şi, pe de o parte, mă simţeam intimidată, dar pe de altă parte, ceea ce am observat cu surprindere, eram chiar puţin încântată. Fratele meu cel mai marc nu părea să-i fi spus nimic despre câteva dintre poznele mele, dar nu aveam de gând să insist asupra acestui aspect.

Nu ştiu dacă am roşit, dar cu siguranţă a trebuit să-mi cobor privirea la mâinile mele, care acum stăteau încordate pe genunchi.

- Hailic, dacă ai întrebări pe care vrei să mi le pui, sunt aici ca să răspund la ele cât de bine pot – a anunţat el serios după un moment de tăcere.

Am reflectat. Aveam o mulţime de întrebări, doar că nu eram sigură dacă eram pregătită să le pun. Pc de altă parte, dacă tăceam, mi se părea că ratez prosteşte o marc opornmitate. Aşa că am căutat în mintea mea o întrebare pe care să nu-mi fie teamă să o pun.

- De ce port numele tău de familie?

A ridicat capul şi faţa i s-a concentrat uşor.

- Deoarece copiii mei îmi poartă numele şi aici nu este nimic de discutat.

Am rămas nedumerită de acest răspuns.

- Nu mi-a plăcut, i-am mărturisit. întotdeauna am regretat că era diferit de cel al mamei.

- înţeleg.

- Mama spunea că, odată ce voi fi majoră, îl voi putea schimba singură.

Camden s-a uitat la mine cu atenţie.

- Şi mai vrei să-l schimbi?

- Nu ştiu încă. Am ridicat din umeri.

- îmi porţi numele, Hailic, a spus el, expirând zgomotos, poate ca să scape de asprimea bniscă din vocea lui – pentru că am luptat pentru asta. Eşti fiica mea şi nu te-am renegat niciodată.
- De ce ai luptat pentru un nume stupid, şi nu pentru mine?

Am murmurat asta într-o şoaptă abia auzită, dar am reuşit să-l fac să amuţească pentru o clipă.

- E complicat... a început el, dar cu l-am întrerupt, acum mai sigură de ininc.
- Eu nu văd nimic complicat aici.
- Hailic, fetite, problema este că eu şi mama ta faceam parte din lumi diferite. Ne-am întâlnit din întâmplare şi... şi tot din întâmplare Gaby a rămas însărcinată.

îmi era greu să mi-o imaginez pe mama, de obicei veselă, în treningul ci preferat de catifea gri şi cu buclele ei roşcate şi rebele strânse în coc, atrăgând privirea acestui bărbat. Nu era vorba de faptul că nu fusese destul de atrăgătoare ca femeie, pentru că mama mea era frumoasă, dar Camden lăsa impresia unui bărbat care, cu câteva zeci de ani în urmă, se întâlnea doar cu supermodele cu peste zece ani mai tinere decât el.

- Ai cinci fii, am insistat. Ce, niciunul dintre ci nu a fost o întâmplare?

Cam a zâmbit, iar cu mi-am dat scama că îndrăzneala mea ar fi putut fi uşor alimentată de vin. Nu băusem mult, dar chiar şi o gură de băutură alcoolică dintr-un pahar elegant în prezenţa bărbatului care era tatăl meu îmi dăduse curaj.

- Aproape toţi au fost.
- Dar nu i-ai părăsit.

El a devenit serios.

- Hailic, nu am fost prezent în viata ta nu pentru că ai fi fost, cum ai spus tu, o întâmplare.
- Atunci de ce? am suspinat, devenind încet-încet iritată că trebuie să-l trag de limbă.

- Mama ta nu a acceptat nicicum.
- Oh? mi-am încruntat sprâncenele, aplecându-rnă uşor peste masă. Stai puţin, deci sugerezi că a fost vina ei?
- Nu dau vina pe nimeni, a negat el, pentru că ca a avut motive foarte întemeiate. Nu-i plăcea... natura profesiei mele.

Am tăcut, pironindu-l cu o privire agitată.

- Pc lângă asta, cred că a fost copleşită de faptul că am deja copii, o grămadă de copii. Printre altele, acesta este motivul pentru care nu a vrut să se căsătorească cu mine. Şi ca ştia că nu i-aş fi abandonat. Nu mi-a cerut să fac asta, desigur, dar subliniez acest lucru pentru ca toate acestea ne-au pus într-o situaţie fără ieşire.
- Nu i-ai fi abandonat pe ci, dar pe mine m-ai abandonat?

Camden a închis pleoapele.

- Nu asta am vrut să spun...
- Nu contează ce vrei să spui. Asta e ceea ce ai făcut.
- Hailie...
- M-ai abandonat.
- Hailie.

Vocea lui părea mai ascuţită. Dc asemenea, şi-a dat la o parte mâinile de pe chipul cu trăsături severe, dezvăluind ochii intenşi, în care se reflecta o strălucire sinistră.

Am fost luată prin surprindere de această privire. M-am întrebat dacă am depăşit măsura. Cu acest bărbat îmi permiteam cu siguranţă mai mult. Dar probabil că nu mai era vorba doar de vin. îl gustasem prea încet şi în cantităţi prea mici. Era vorba de acest om şi de conştientizarea existenţei lui, care îmi alimentase reticenţa şi mă îndemnase să depăşesc limitele pe care de obicei le respectam cu grijă.

S-a ridicat brusc în picioare. A tras încă o dată din trabuc şi l-a pus în scrumieră. Mi-a fost teamă că era supărat pe mine, dar a păşit calm, fără grabă, cu un mers demn de Vincent, în jurul

mesei şi s-a oprit în stânga mea. Mi-am ridicat capul în sus, privind la silueta lui impunătoare. îmi era greu să citesc ceva pe faţa lui.

S-a lăsat pe vine chiar lângă mine şi m-a apucat de încheieturi. Din nou am tremurat. Am simţit că avea o strânsoarc puternică, deşi mă apucase cu blândeţe. Ochii lui gravi şi întunecaţi mă hipnotizau nu mai puţin decât mirosul uşor de trabuc care venea de la el amestecat cu un

> parfum scump.

Aşa miroseau taţii?

- Ştiu că te-ain rănit, a spus el încet, dar clar.

S-a uitat în sus, la mine, şi nu şi-a întors privirea o clipă.

- Nu am cu ce să mă justific. Nu am fost prezent în viaţa ta şi îmi dau scama că nu voi recupera acest timp pierdut, chiar dacă te-aş invita în fiecare zi la dineuri somptuoase, dacă ţi-aş face cadou zece iahturi sau ţi-aş cumpăra două case de vacanţă.

Mi-am ferit privirea, iar strânsoarea lui pe încheieturile mele s-a întărit.

- Nici nu visez să cazi în braţele mele chiar acum şi să- mi oferi cupa de tată al anului. Ştiu că nu va fi uşor să-mi recuperez fiica. Dar vreau să ştii că mă voi strădui al naibii de mult, a spus el cu emfază, apoi s-a gândit rapid la ceva şi a adăugat: Scuză-mă.

Camden facea adesea mici pauze în vorbire, ca şi cum i- ar fi venit să rostească o înjurătură şi s-ar fi oprit în ultimul moment.

Apropierea lui mă intimida. Nu-mi puteam îndrepta capul, pentru că atunci i-aş fi întâlnit privirea, şi nici să-mi mişc mâinile, pentru că el încă mă ţinea de încheieturi.

- La ce te gândeşti? m-a întrebat.

Am făcut o mişcare ca pentru a-mi ridica mâinile din poală, iar Camden mi-a dat imediat drumul.

- Nu ştiu. La nimic, am suspinat. Mi s-a învălmăşit totul în minte.

- îmi pare rău că trebuie să treci prin asta, a

spus el compătimitor şi părea sincer, dar eu tot nu reuşeam să-l înţeleg. Istoria familiei noastre este încâlcită. Şi cu sunt dat peste cap. E greu să asimilezi totul, ştiu. Nu te grăbi, copila mea.

- Aş vrea să ştiu şi eu istoria asta.

- Ştiu că poate să ţi se pară interesantă şi cu timpul în mod sigur ţi-o vom spune, dar acum este important să ştii doar atât, că secretele din această familie sunt mari şi periculoase. Cel mai bun mod de a te proteja de ele este să ţi le ascundem.

M-am încruntat.

- Tony şi cu mine am fost atacaţi, iar fratele colegei mele de şcoală aproape că a ajutat la răpirea mea. Asta se numeşte protecţie?

Am pufnit cu amărăciune şi mi-am întors din nou privirea, dar el şi-a permis să ridice o mână şi să mi-o pună pe obraz. Cu acest gest m-a forţat să realizez un contact vizual cu el.

- Da, asta este protecţia. Dacă nu ai avea-o, ar fi mult mai rău.

- Nu înţeleg.

Şi-a luat mâna de pe faţa mea şi a pus-o din nou peste mâinile mele care stăteau pe genunchi.

- Vreau să ştii că tot ceea ce facem, fiecare decizie referitoare la tine este bine gândită şi nu are absolut nimic de a face cu încercarea de a te separa de familia ta. Tu eşti fiica mea şi sora fraţilor tăi. Cu toţii vrem ce e mai bun pentru tine. Şi trebuie să fii tratată ca o prinţesă, înţelegi?

Mi-au dat lacrimile iară să vreau şi abia am reuşit să

> » înghit în sec. Simţeam că acest om îmi trezeşte sentimente extrem de contradictorii. Nu aveam nicio intenţie să plâng în faţa lui, aşa că am încercat să parez cu o glumă lamentabilă.

- Poţi să-i transmiţi ultima parte lui Vincent?

- I-am spus deja, nu s-a supus instrucţiunilor mele? a întrebat el cu o mirare prefăcută.

Am zâmbit uşor. Uneori era amuzant. Şi el şi-a

ridicat colţul gurii, dar după o clipă a redevenit serios.

- Trebuie să ştii că Vincent este aşa cum este, dar ar sări şi în foc pentru tine. Acelaşi lucru este valabil şi pentru gorilele cu care ai venit aici. Ştiu că te pun la încercare, dar tot vei învăţa cum să te descurci cu ci, o să vezi.

Mi-am coborât privirea la mâinile lui, care le acopereau pe ale mele. Nu mai simţeam nevoia să mă eliberez. Am analizat cureluşele care îi atârnau la încheieturile mâinilor şi brăţara elegantă, precum şi unghiile tăiate şi bine îngrijite. Avea un tatuaj pe degetul mic. Abia acum l-ain văzut. Un ochi mic cu o pupilă care iese din el. Destul de straniu, ca multe alte lucruri din jurul familiei Monet.

- Mulţumesc pentru o seară minunată, prinţeso, a spus în cele din urmă Camdcn, cuprinzându-mi din nou cu blândeţe una dintre mâini.

Mi-a sărutat mâna, plecându-şi capul în faţa mea, apoi s-a ridicat în picioare. Am închis ochii în timp ce el îmi mângâia părul şi astf'el s-a încheiat prima mea conversaţie serioasă cu tatăl meu.

Cu oarecare perplexitate, a trebuit să recunosc în sinea mea că îmi plăcuse cina. Ei bine, mâncascm mâncare bună, cunoscusem gustul vinului, într-o atmosferă plăcută, şi se dovedise că nici măcar compania nu fusese atât de rea pe cât mă temusem.

încă nu aveam de gând să-l iert pe acest om, dar am apreciat fiecare cuvânt bun pe care mi-l adresase. La urma urmei, toată viaţa mea visasem Ia un tată care să-mi vorbească atât de frumos.

Mi-am terminat vinul, i-am mulţumit pentru organizarea serii şi pentru invitaţie, i-am urat noapte bună lui Camden şi m-am dus la culcare.

Capul îmi vâjâia puţin şi nu mi-am putut reprima un chicotit când am trecut pe scări pe

lângă camerista lui Dylan.

5 ROCHIA GALBENĂ ÎN CAROURI

Fraţii mei nu s-au întors decât în seara următoare, complet epuizaţi după petreceri. Chiar şi o zi mai târziu, stăteau tot prăbuşiţi pe şezlonguri şi nu-şi scoteau ochelarii de soare, ca nişte vampiri care se feresc de lumina soarelui. Abia douăzeci şi patru de ore mai târziu îşi reveniseră suficient ca să reacţioneze cu entuziasm la ideea de a merge în oraş. M-am bucurat, pentru că, deşi îmi plăcea din ce în ce mai mult insula, voiam să văd mai mult din Thailanda, iar întoarcerea acasă se apropia.

în acea zi, Dylan mă sâcâisc încă de dimineaţă, iar când, fără să vrea, şi Shane m-a călcat pe nervi, am decis că e destul. Când mă pregăteam să plec, am ales să-mi pun rochia galbenă în carouri.

Ups, cred că era chiar mai scurtă decât îmi aminteam.

Mi-am împletit părul intr-o coadă strânsă şi mi-am pus pe cap o pălărie de paie cu boruri largi şi cu o panglică albă adunată într-o fundă la spate, ca să mă protejez de soare. Iar în picioare mi-am pus nişte cspadrilc uşoare şi confortabile – urma să fie mult de mers.

M-am uitat la imaginea mea din oglindă o clipă mai mult decât de obicei, deoarece am fost surprinsă să observ că, împreună cu bronzul meu recent dobândit, arătam foarte bine. Cred că începusem în sfârşit să mă plac.

Am coborât intr-o dispoziţie bună jos, unde

Camden Monct stătea pe canapea, bea cafea şi citea o carte. Avea de gând să rămână acasă, deoarece se presupunea că nu trebuie să apară în locuri publice, mai ales împreună cu noi. Am crezut că mă voi bucura la auzul acestei veşti, dar m-am simţit indiferentă. Dacă ni s-ar fi alăturat, ar fi fost la fel de bine şi aşa.

Mi s-a părut că mi-a aruncat o privire cam lungă, dar nu a spus nimic, iar eu i-am transmis doar că îi voi aştepta pe băieţi pe terasă. Aşa am şi făcut, iar când fraţii mei au apărut în sfârşit, Shane a fost primul care şi-a îndreptat atenţia spre mine. A mijit mai întâi ochii, şi apoi, când şi-a dat scama de unde îmi ştie rochia, şi-a încleştat maxilarul. Dylan şi Tony cel mai probabil nici măcar nu cunoşteau istoria ţinutei, dar asta nu i-a împiedicat să ii dea imediat o apreciere negativă.

Toţi au ridicat din sprâncene, iar Dylan a fost cel care a făcut imediat un pas în faţa celorlalţi.

- Cc naiba ţi-ai pus pe tine?
- Poftim? m-am prefăcut eu surprinsă.
- Du-te şi schimbă-te! Acum!

Am ridicat din sprâncene.

- Cred că glumeşti.
- Cred că tu glumeşti, fetiţo. Sus, acum!

Dylan s-a apropiat, ca şi cum ar fi încercat să mă intimideze cu statura lui marc şi musculoasă, dar eu doar mi-am încrucişat braţele la piept.

- Suntem în vacanţă şi voi purta ce-mi place.
- încetează, I lailie, a intervenit Shane iritat. Ştii foarte bine că rochia asta trebuia să dispară din garderoba ta.
- Dar mie îmi place şi vreau să o port!

Dylan s-a apropiat mai mult.

- Ai de gând să te schimbi chiar acum sau...
- Sau ce? Sau o să mă ajuţi tu? Sunt sora ta, nu servitoarea ta. Dă-te la o parte, m-am răstit la el şi m-am simţit mândră de mine când l-am văzut înroşindu-se de furie.

Exagerasem? Am început să mă dau înapoi şi el

a venit mai aproape de mine. M-am răsucit pe călcâie şi am fugit în casă prin bucătărie. Dylan m-a apucat de braţ, căci m-a ajuns din urmă, ca de obicei, mult prea repede. Am urlat cât m-au ţinut puterile. Puţin de emoţie, puţin de frică.

Mi-a dat drumul imediat, speriat de ţipătul meu asurzitor – şi atunci a apărut Camden.

- lisuse Cristoase, ce s-a întâmplat? a întrebat el, probabil la fel de şocat de tonurile înalte pe care le putea atinge vocea mea. S-a sprijinit de tocul uşii şi s-a relaxat când a văzut că eram doar cu şi Dylan care ne certam din nou.

Dylan a arătat cu bărbia spre rochia mea.

- Uite ce are pe ea!

M-am uitat la tatăl meu.

- Aceasta este rochia mea preferată.
- Haide, ştii al naibii de bine că nu poţi să o porţi, a şuierat Shane de undeva din spatele meu.

Nu îmi dezlipeam privirile de la bărbatul care părea să calculeze ceva, până când în cele din urmă a oftat din greu.

- La urma urmei este vară, las-o să poarte ce vrea, a bolborosit el, deşi mi s-a părut că vorbise cu reticenţă.

Nu contează. Am rămas pe-a mea. Cu o expresie triumfătoare pe faţă, m-am îndepărtat de Dylan şi apoi am ieşit pe terasă, trecând pe lângă gemeni şi întrebând dacă putem pleca în sfârşit.

- Ce naiba, aşa nici măcar nu se poate apleca fără să i se vadă chiloţii! s-a indignat Dylan.
- Atunci ai grijă să nu trebuiască să se aplece, a ripostat tatăl său la fel de iritat.

Am încercat să-mi maschez zâmbetul, căci devenise neruşinat de larg.

Am aşteptat pe terasă, sperând că băieţii se vor împăca cu înfrângerea lor şi vom putea, în sfârşit, să plecăm în excursie. Eram nespus de entuziasmată că încet-încet înţelegeam regulile acestui joc prostesc în care concuram cu fraţii mei. În cele din urmă, începusem şi cu să obţin

mici victorii.

Asta până când, câteva secunde mai târziu, am fost împinsă în piscină.

Mi-au trebuit câteva clipe să mă dezmeticesc şi să înţeleg ce se întâmplase. Am ieşit din apă gâfâind. Mi-am şters pleoapele şi mi-am văzut pălăria cu panglică albă plutind departe. Fusese împinsă de valurile create de căderea mea.

Apoi m-am uitat în jos la rochia mea, udă leoarcă.

încet, clocotind de furie, m-am întors, exact la timp pentru a observa rânjetul răutăcios de pe faţa lui Tony înlocuit cu o falsă expresie de spaimă:

- O, la naiba, ai păţit ceva?

Am strâns din buze, am lăsat umerii în jos şi i-am aruncat o privire înapoi dându-i de înţeles că nu apreciam actoria lui de doi bani.

Ochii strălucitori ai lui Tony sclipeau de încântare, dar Dylan şi Shane erau cei care se amuzau cel mai copios. Amândoi râdeau în hohote, iar Dylan chiar se apleca de râs şi, pe deasupra, mai şi aplauda.

M-am îndreptat spre scară, împroşcând apa cu furie. Am urcat ţinându-mă de balustradă cu o mână şi trăgând cu cealaltă de tivul rochiei ca să nu se răsucească prea mult în sus.

Când am ajuns pe scândurile de lemn, am gemut imediat şi m-am ghemuit pe vine.

- Nu sta jos, du-te şi schimbă-ţi hainele. E târziu, e timpul să mergem, mi-a strigat Dylan, calmându-se încet.

Işi rânjea dinţii ca un idiot.

Mi-am pus degetele pe gleznă şi am ţipat.

Râsetele fraţilor s-au potolit.

- Cc ai păţit? a întrebat Tony.

- Pleacă de lângă mine, am bolborosit, strâmbându-mă de durere când am încercat să-mi mişc piciorul.

Tony a ignorat comanda şi s-a aplecat deasupra mea. Părea uşor iritat de delicateţea mea. Când

s-a aplecat, oftând, m-am aruncat cu tot corpul spre piciorul lui. Tony era un băiat vânjos, dar elementul-surpriză a jucat în favoarea rnca şi astfel am reuşit să-mi arunc fratele în apă.

A răsunat un *pleosc!* Din păcate, nu a fost fără sacrificii. Am ajuns şi cu pentru a doua oară în piscină. Râsetele lui Dylan şi Shane au răsunat din nou. Am încercat imediat să înot departe de Tony. Ştiam că cel mai bine era să mă îndepărtez cât mai repede de el. Tony a sărit afară de sub apă ca un peşte, şi-a scuturat viguros capul şi a scuipat. O, piui!

A clipit şi m-a urmărit cu privirea. S-a îndreptat spre mine, iar cu nu am aşteptat să mă prindă, ci m-am aruncat a doua oară spre scară şi de data asta, fiind grăbită, nici nu mi-a mai păsat de rochie, să o ţin trasă în jos. Asta s-a dovedit oricum ¡relevant, pentru că eram complet depăşită de el. În timp ce cu abia ieşeam din piscină, Tony era deja afară. Pur şi simplu se ridicase în braţele lui puternice şi se târăsc pe margine. Tricoul lui, pantalonii scurţi şi pantofii sport de un alb murdar erau acum uzi leoarcă. M-am gândit în sinea mea că, din fericire, nu purta niciun ceas scump. Am fost îngrijorată totuşi când, fără să-şi ia ochii albaştri, acum indiferenţi, de la mine, a băgat mâna în buzunarul pantalonilor lui îmbibaţi de apă şi şi-a scos telefonul.

La naiba!

Nu am spus-o cu voce tare, dar mi-am acoperit imediat gura cu mâna.

îi distrusesem telefonul.

Tony şi-a ridicat bărbia în sus şi m-a sfredelit cu o privire încruntată.

- N-am ştiut, îmi parc rău, am murmurat, lăsând mâna în jos.

Telefonul lui Tony era probabil cel mai scump model pro, super, vip, cu milioane de gigabiţi şi multe alte chestii, de care, cu slabele mele cunoştinţe tehnologice, probabil că nu aveam

habar. Nici nu am vrut să mă gândesc cât ar fi putut costa.

- Ei bine, Hailic, bravo. Câte telefoane ai distrus în câteva luni? a întrebat Dylan ca să mă tachineze.

- Probabil că vreo trei, a răcnit Shane.

I-am ignorat, căci îmi concentram toată energia pe privirea rugătoare pe care i-o adresam lui Tony.

- Nu ştiam că-l ai în buzunar...

încă din copilărie, marna îmi insuflasc un puternic simţ al responsabilităţii pentru acţiunile mele. Mi-am amintit cum odată, la grădiniţă, mă certasem cu o fetiţă şi îi distrusesem păpuşa din furie. Ca urmare, a trebuit să i-o dau pe a mea.

- Poţi să-l ici pe al meu, am spus cu şovăitoare, ştiind că era un schimb prost.

- Folosit luni de zile şi cu ecranul spart? Nu, mulţumesc, a răspuns Tony cu răceală.

Am suspinat resemnată.

- Atunci o să ţi-l cumpăr.

Pentru prima dată, colţurile gurii lui s-au ridicat puţin, îşi batea joc de mine pentru că ştia foarte bine că nu am atâţia bani.

-OK.

Mi-am jurat că, dacă Dylan nu se opreşte din chicotit, voi face din nou ceva ce aş regreta.

- Se potriveşte foarte bine că mergem în oraş în seara asta, a adăugat Tony, punând telefonul înapoi în buzunar.

Stomacul mi s-a strâns într-un nod şi mi-am muşcat buza.

-Tony, stai puţin... Nu am bani acum...

Eram furioasă pe mine însămi pentru că nu mă gândisem bine la acţiunile mele şi că ajunsesem intr-o astfel de situaţie, dar în sinea mea eram şi mai supărată pe Tony, care voia să-şi bată joc de mine, deşi, în fond, ar fi putut să-şi cumpere o sută de astfel de telefoane, să Ic arunce pe toate în apă şi nici măcar să nu plângă după ele.

îmi era frică să întreb cât costase acel telefon

mobil al lui. Aş putea să-l vând pe al meu şi să-i cer lui Vincent restul sumei. Mă întrebam dacă mi-ar da pur şi simplu astfel de fonduri, sau doar mi le-ar împrumuta? Aş putea, de asemenea, să sper în linişte că Will va avea milă de mine. Singura mea teamă era că se va supăra pe mine.

Tony a înclinat capul.

- Dacă nu ai bani, cum ai de gând să mi-l răscumpcri?

- O să mă gândesc la ceva... am şoptit, coborându-mi privirea, la care el doar a ridicat din umeri.

- Bine, în regulă. Atunci pentru fiecare zi de întârziere îmi datorezi încă cinci mii în plus.

Capul mi-a ţâşnit de la sine în sus.

-Ce?

- Cc-ai auzit.

- Nu c corect. Nu e corect... am oftat iritată.

- Aşa c viaţa.

- Dar sunt sora ta! am strigat, strângându-mi mâinile în pumni.

- Care mi-a distrus telefonul.

Nu înţelegeam cum de putea fi atât de rău cu mine, mai ales că avea portofelul plin cu bancnote şi cărţi de credit. Am văzut cu ochii mei.

- Sunteţi încă aici? a întrebat surprins tatăl meu, apărând pe terasă.

Sub braţ ţinea aceeaşi carte pe care o citise mai devreme, iar pe nas avea ochelari de soare eleganţi.

Nimeni nu i-a răspuns, iar el s-a încruntat când ne-a văzut pe mine şi pcTony faţă în faţă.

- Şi de ce sunteţi voi doi atât de uzi?

- Pentru că ca a căzut în piscină şi cu m-am aruncat s-o salvez, a mormăit Tony.

- A, da?!

Tatăl meu a ridicat o sprânceană şi s-a uitat la mine în aşteptarea unei explicaţii mai bune.

Am suspinat.

- L-am aruncat pe Tony în apă şi el avea

telefonul în buzunar...

Nici măcar nu părea să mai conteze că el mă împinsese pe mine acolo mai întâi.

Camden a tăcut, iar când am aruncat o privire timidă spre el, doar a ridicat mâna pentru a-l pocni peste ceafa pe tânărul care stătea cel mai aproape de el, Shane, care hohotea de râs. Ei bine, nu a fost o lovitură puternică, pentru că acesta nu a încetat deloc, dimpotrivă, împreună cu Dylan, râdea şi mai încântat.

- Idioţilor, lăsaţi-o în pace, a mârâit bărbatul, apoi s-a întors blând spre mine: Sunt impermeabile.

- Poftim? am clipit.

- Telefoanele astea ale lor sunt rezistente la apă, a repetat el.

M-am uitat la faţa lui Tony pentru a căuta confirmarea cuvintelor tatălui meu. Am găsit-o imediat când a izbucnit în râs, după ce se abţinuse destul de mult.

M-am simţit uşurată şi furioasă în acelaşi timp.

- Nu... vă urăsc... m-am înecat de indignare.

- OK, haideţi, nu mai c timp.Tu – s-a întors spre mine Dylan, încă zâmbind şi bătând cu degetul în cadranul ceasului său luxos –, du-te, dă-ţi jos rochia aia, îmbracă-te cu ceva normal şi hai să terminăm odată.

- Ştiţi ce, nu mai am chef de nicio excursie, am gemut şi i-am lăsat pe cei patru domni pe terasă, iar cu am dispărut în casă.

Eram atât de furioasă, încât nu puteam formula niciun gând. M-am schimbat în pantaloni de trening şi tocmai îmi descâlceam coada udă, blestcmându-i pe toţi cei trei fraţi în capul meu, când Camden a bătut la uşă.

- Pot să intru? a întrebat el.

Nu mi-a plăcut condescendenţa care răsuna în vocea lui, dar am bolborosit „da”, după ce am luat o perie. Când a intrat încercam să descâlcesc o încurcătură deosebit de încăpăţânată din părul meu.

- Eşti bine? Doar te prcfaccai că te-ai rănit, nu-i aşa? s- a asigurat el, uitându-se la glezna mea.

Probabil că vorbise cu băieţii. Am dat din cap.

- Ai jucat bine, m-a lăudat el. Ai reuşit să-l arunci pe Tony în piscină. Asta e ceva.

Mi-a făcut cu ochiul, dar eu nu am zâmbit, doar rn-am oprit o clipă din lupta cu părul meu încâlcit.

- Eu nu sunt ca ci. M-am săturat de asta, m-am plâns cu, iar buza de jos a început să-mi tremure. Nu pot, nu pot să mă lupt cu ci aşa la fiecare pas. E ca o luptă iară sfârşit, iar ci sunt trei şi eu sunt una singură. Nu am nicio şansă...

Camden s-a oprit în faţa mea şi m-a apucat de umeri, îmbrăţişarea lui era puternică, dar blândă ca întotdeauna. Şi-a coborât uşor capul, ca să se uite în ochii mei.

- Prinţesa mea, ai câştigat de mult împotriva lor. Nu-ţi dai scama încă, dar de fapt îi ai la degetul tău mic.

M-am uitat tulburată în ochii întunecaţi ai tatălui meu. în ei strălucea un fel de foc vesel. Mi se părea că trăim pe două planete diferite şi vorbim despre fraţi diferiţi.

- Du-te cu ei în oraş şi bucură-te de vacanţă, mi-a şoptit el, după care a scos ceva din buzunar şi mi l-a îndesat în mână.

M-am uitat în jos. Era un teanc gros de bancnote.

Am făcut ochii mari. Probabil că nu ţinusem niciodată atât de mulţi bani în mână – da, nici măcar nu văzusem atâtia vreodată.

- Nu pot accepta aşa ceva.

- Nu este nevoie să mă refuzi ca să fii politicoasă. Vreau să-i dau fiicei mele bani de buzunar pentru mici cheltuieli, bine?

Am înghiţit în sec, mi-am strâns degetele pe bani.

îmi spusese pentru a treia oară fiica lui.

Când a plecat, m-am uitat la bancnote. Erau

dolari americani şi nici măcar nu ştiam dacă pot să-i folosesc aici în Thailanda, dar câteva dintre bancnote au ajuns oricum în poşeta mea. Doar în caz că, de exemplu, Tony va începe din nou să facă glume şi mă va pune să-mi plătesc consumaţia. Atunci aş putea găsi o casă de schimb valutar.

Am strâns din dinţi la amintirea incidentului de acum o clipă şi eram deja pe punctul de a-mi trage pantalonii scurţi din denim pe şolduri, când privirea mi-a căzut pe rochia în carouri galbene care atârna udă pe spătarul scaunului.

La naiba, eram în Thailanda, soarele strălucea de dimineaţa până seara. M-am întrebat pentru o clipă ce importanţă are dacă rochia se usca pe uscător sau pe corpul meu…

Hotărâtă, mi-am aruncat pantalonii scurţi şi m-am întins după hainele umede. Am tremurat când materialul rece s-a lipit de pielea mea, dar m-am obişnuit repede şi nu m-am mai gândit la asta când mi-am pieptănat părul pentru ultima oară. L-am împletit într-o altă coadă. Din păcate, nu mai arăta la fel de frumos ca înainte de a face baie în apa cu clor.

Lui Dylan aproape că i-a plesnit o venă din frunte când m-a văzut, dar i-am aruncat o privire sfidătoare, pe care tatăl meu a susţinut-o în mod semnificativ, şi niciunul dintre fraţi nu a îndrăznit să spună nimic. Şi nici eu nu le- am vorbit. M-am simţit jignită de ci şi am fost de acord să-i însoţesc doar pentru că şederea noastră în Thailanda se apropia de sfârşit, iar eu voiam să văd mai mult din această ţară frumoasă decât insula noastră privată.

De data aceasta am călătorit cu o barcă rapidă. Ne aştepta deja parcată lângă un ponton şubred care părea gata să se prăbuşească sub greutatea mea. M-am calmat când l-am văzut pe Shane, urmat îndeaproape de Tony, sărind încrezător. Dc asemenea, am acceptat ajutorul lor când au întins mâna spre mine pentru a mă sprijini, în

timp ce mă urcam în ambarcaţiunea care se legăna.

Mi-a venit chiar să zâmbesc în timp ce ne deplasam cu barca cu motor atât de repede, încât vântul şi particulele de apă mă izbeau în faţă. Prin urmare, în momentul în
care am ajuns la ţărm eram relaxată şi am salutat fericită primul punct al călătoriei noastre.

Am debarcat într-un port marc, unde erau o mulţime de ambarcaţiuni de tot felul, de la cele luxoase, precum barca noastră rapidă sau o marc navă de croazieră, până la cele aflate într-o stare deplorabilă, ca nişte epave abia scoase de pe fundul mării. Erau, de asemenea, şi o mulţime de turişti, iar limbile diferite pe care le vorbeau se îmbinau într-un vuiet puternic şi plin de viaţă. Pentru mine, care petrecusem recent mai mult de o săptămână pe o insulă aproape pustie, era o schimbare şocantă. Deşi principalele mijloace de transport în comun de aici parcau a fi acele maşini ridicole care arătau ca şi cum ar fi fost construite din piese de Lego şi apoi mărite (poate din cauza culorilor vii, sau poate din cauza formelor ciudate, unghiulare), pe noi ne aştepta un taxi încăpător. Cu aer condiţionat şi cu scaune din piele – aş fi putut număra pe degetele de la o mână maşinile similare de aici. Şoferul vorbea o engleză stricată, dar asta nu l-a împiedicat să ne ducă la destinaţie fără probleme.

Am aterizat, ca de obicei, în spate, între gemeni. Primul lucru care m-a surprins a fost volanul pe partea dreaptă. M-am simţit puţin ca acasă în Anglia mea şi chiar m-am înveselit. În acelaşi timp, am fost uimită cât de uşor mă obişnuisem cu circulaţia pe dreapta în doar câteva luni.

Mă aplecam ca hipnotizată când peste Shane, când peste Tony ca să mă uit pe geam şi să absorb cu ochii mei clădirile joase, colorate, încâlccala de linii telefonice care se intersectau în direcţii diferite, trotuarele denivelate şi

mulţimile nesfârşite de oameni. Ultima dată când mai văzusem atât de mulţi oameni în acelaşi loc fusese când mama şi cu mine am făcut o excursie de o zi la Londra.

Mai întâi am oprit în faţa unui complex de temple. Vârsta înaintată a clădirilor era mascată de ornamentele aurii, de acoperişurile ascuţite cu modele sculptate, extrem de detaliate, şi mantre repetate peste tot. în opinia mea, totul părea un kitsch, dar era şi frumos în unele privinţe. Oamenii se plimbau prin încăperi şi grădini, admirând aspectul lor diferit, făcând fotografii şi transmiţându-şi comentariile în şoaptă însoţitorilor lor. Aici atârnau lampioane roşii, dincolo fântânile susurau liniştite, iar în altă parte o femeie îngenunchea şi, cu o expresie de seninătate netulburată pe chip, înfăşură flori aurii în jurul statuii uriaşe a unui călugăr.

La intrarea pe teritoriul templelor, Dylan a trebuit să- mi cumpere o eşarfă, ca să-mi acopăr umerii. Desigur, nu a ratat ocazia de a-mi critica din nou vestimentaţia. M-am acoperit cu materialul, dar nu am intrat în discuţie cu fratele meu.

Am petrecut mult mai mult timp aici decât mă aşteptam. Băieţii erau foarte veseli. Făceau glume proaste despre nişte sculpturi amuzante şi de câteva ori chiar am izbucnit şi eu în râs. Oricum ar fi fost, au reuşit să demonstreze cunoştinţe de care nu i-aş fi bănuit niciodată, întrucât îi cunoşteam cel mai bine ca pe nişte copii răsfăţată, arn presupus că nu erau deosebit de cultivaţi, dar m-au impresionat în mai multe ocazii când i-am auzit schimbând opinii care sugerau că ştiau câte ceva despre istoria Thailandei.

Poate că nu ar trebui să fiu atât de surprinsă. Din ceea ce reuşisem să aflu, Camden Monet era foarte preocupat de educaţia fiilor săi. Will mi-a spus odată că la început toţi studiaseră acasă cu profesori particulari, iar apoi au mers la unul

dintre cele mai bune licee din ţară. Bineînţeles că puteau să se laude că aveau cunoştinţe vaste.

Am aflat că taximctristul care ne adusese la temple fusese angajat ca şoferul nostru privat pentru toată ziua, deoarece tot el ne-a dus după aceea înapoi în centrul oraşului. Am roşit de fiecare dată când oamenii se uitau la mine şi la fraţii mei pe străzi. Cei mai interesanţi erau fraţii mei, care erau priviţi în permanenţă, în special de fete tinere. De asemenea, am constatat ca stilul lor de a fi efectiv îi făcea să iasă în evidenţă din mulţime. Emanau o aură neobişnuită de stăpâni ai lumii – ca şi cum ar fi fost mai buni decât ceilalţi oameni şi ar fi putut face orice. Din acest motiv, am fost şi eu bombardată cu priviri curioase, chiar invidioase. Numai că nu mă simţeam în largul meu, aşa cum se simţeau ci.

Oraşul era minunat, dar căldura începuse să mă afecteze. Probabil că problema nu era numai temperatura ridicată, ci mai ales lipsa de aer, care, combinată ai mulţimea mereu prezentă, devenea din ce în ce mai insuportabilă. Mai ales pentru cineva ca mine, care trăisem în ultima vreme pe o insulă verde şi pustie. Acolo, pentru a face faţă căldurii, aveam o seric de soluţii confortabile, pe care nu le puteam folosi aici.

S-a întâmplat dintr-odată şi absolut pe neaşteptate. Deşi mă simţeam deja slăbită şi obosită de ceva timp, am considerat că e ceva normal după o plimbare atât de lungă. La un moment dat, chicoteam la gluma pe care tocmai o făcuse Shane, dar în momentul următor mi se facea rău de la stomac, un val de căldură m-a lovit în faţă, apoi m-au trecut transpiraţiile, până când în cele din urmă am tras aer adânc în piept panicată şi brusc imaginea din faţa ochilor mei a sărit în sus – şi timp de o secundă s-a făcut întuneric.

Am mai luat o gură de aer tremurând când mi-am dat scama ce se întâmplă. Am clipit buimăcită. Eram susţinută de Tony. Acesta îşi

demonstrase reflexele prinzându-mă înainte să mă prăbuşesc. Corpul meu era înconjurat de braţul lui tatuat şi Tony îmi spunea ceva, dar eram prea ameţită ca să disting cuvintele.

Dylan s-a aplecat peste mine, iar în spatele lui se vedea faţa lui Shane.

Am închis strâns pleoapele pentru o clipă şi apoi am încercat să mă ridic, dar am ameţit şi am gemut. Dylan a spus ceva şi a întins mâna spre mine, împicdicându-mă să încerc din nou. M-am uitat în jur. Mulţi se opriseră şi căscau gura la mine. Unii chiar îşi întindeau gâtul ca să vadă mai bine, ca şi cum aş fi devenit acum o nouă atracţie turistică.

O femeie de la taraba de alături i-a înmânat lui Shane un evantai de plastic, iar un bărbat de la un magazin din zonă s-a apropiat şi ne-a invitat înăuntru, ofcrindu-ne o cameră cu aer condiţionat. Complet dependentă de Tony, l-am lăsat să mă transporte încet acolo. Cu puţinele puteri care îmi mai rămăseseră, aveam grijă să nu mi se ridice rochia, în timp ce eram aşezată pe un scaun şi mi s-a spus să-mi ridic genunchii sub bărbie. Mi-am înclinat capul şi am respirat adânc. Unul dintre băieţi îmi facea vânt, ceea ce mi-a adus o uşurare considerabilă.

- De ce nu ai spus că nu te simţi bine? a întrebat Dylan.

- Nu mă simţeam rău...

încă aveam capul plecat şi ochii închişi.

- Bea. Mult, m-a instruit Shane, îndesându-mi pe neaşteptate o sticlă de apă rece în mână.

I-am urmat ascultătoare sfatul, dar stomacul meu a început să chiorăie. îmi venea să-mi dau cu pumnul în stomac şi să mă răstesc la el să tacă.

- E de la foame? a întrebat Dylan, încruntându-şi instantaneu sprâncenele.

-Nu.

Am încercat să-mi amintesc ce mâncascm la micul- dejun.

- Atunci de ce aud cum îţi chiorăie stomacul?
- Nu ţipa la mine, am mormăit eu jalnic.

Dylan s-a liniştit într-adevăr, dar îl simţeam încordat. După ce am mâncat un baton cncrgizant şi am băut două sticle de apă eram deja capabilă să-mi fac vânt cu evantaiul cu propriile forţe. Am părăsit magazinul, de data aceasta sprijinindu-mă pe Dylan. Proprietarul mi-a urat multă sănătate şi mi-a încălzit inima cu generozitatea lui dezinteresată. Am fost încântată când, cu coada ochiului, am observat că Tony îi lăsa câteva bancnote pe tejghea. Dc asemenea, i-a înmânat câteva şi femeii care ne dăduse evantaiul.

Mă simţeam mai bine acum şi am apreciat faptul că băieţii au ales repede un restaurant, destul de exclusivist, unde am putut să stau jos din nou. Din păcate, în timp ce aşteptam mâncarea, fraţii mei au găsit timp să-mi facă morală.

- Dacă ţi-c sete, vorbeşti. Dacă ţi-e rău, vorbeşti. Dacă ţi-e foame, vorbeşti. Nu cred că eşti chiar un copil mic şi nu eşti capabilă de lucruri simple ca astea, nu-i aşa?

Dylan m-a privit cu seriozitate, iar cu am coborât capul, pentru că de data asta nu părea răutăcios, părea că arc dreptate, ceea ce era insuportabil.

- Eram doar obosită şi m-am simţit brusc foarte slăbită, îmi cer scuze, m-am bâlbâit.

Mă detestam pentru că ajunsesem în această situaţie.

—Te doare ceva? m-a întrebat Shane.

- Capul, un pic, dar acum e mai bine.
- La naiba, I lailie, trebuie să ne spui lucrurile astea, a mârâit Dylan din nou, mototolind iritat în mână un şerveţel curat, pe care îl smulsese din distribuitorul din mijlocul mesei.
- îmi cer scuze, am repetat.
- Nu-ţi mai tot cere scuze.

Am deschis gura să-mi cer scuze pentru că îmi

cerusem scuze din nou, dar am închis-o la timp.

- Am crezut că problemele tale cu mâncatul s-au terminat, a început Shane.
- Păi chiar s-au terminat...
- E clar că nu s-au terminat, a bolborositTony.

Şi-a sprijinit mâinile împreunate de masă, privind undeva într-o parte.

- Ba s-au terminat. S-a întâmplat din cauza vremii... am insistat.
- Nu vă mai certaţi. Stomacul tău chiorăie. Dacă ai fi avut un pic de minte, ai fi mâncat mai mult la micul- dejun, din moment ce ştiai că astăzi ne ducem în oraş şi că vom merge mult pe jos. Se pare că tot trebuie să fii supravegheată, a mârâit Dylan, apoi, privindu-mă drept în ochi, a adăugat: Ca. Un copil. Mic.

Am vrut să mai discut, dar rămăsesem Iară argumente. Aroma care se ridica din farfuria cu pui pad thai aburind părea o dovadă că fraţii mei au oarecum dreptate. Nu m- am putut abţine şi am început imediat să mănânc, simţind, cu fiecare îmbucătură, că-mi recâştig puterile pierdute.

Poate că intr-adevăr nu mâncasem un mic-dejun suficient de hrănitor, iar căldura şi oboseala nu făcuseră decât să-mi slăbească organismul?

Mai târziu, am comandat deserturi. în cazul meu, a fost orez fiert în lapte de cocos cu mango proaspăt, care m-a încântat cu simplitatea sa. După o masă atât de decentă, mi-am recăpătat energia şi am putut să mă plimb prin piaţă, unde cu şi băieţii am cumpărat câteva flecuşteţe.

- Ştii că azi-dimincaţă a fost doar o glumă, nu-i aşa? a spus Tony când am încercat să împing una dintre bancnotele pe care le primisem astăzi de la tatăl meu.
- Mhm, am mormăit cu, roşind la amintirea întâmplărilor din acea dimineaţă.
- Nu trebuie să-mi dai bani, a spus el apăsat. Dar, o clipă mai târziu, mi-a aruncat cu o

ameninţare răsunătoare în glas: Ceea ce nu înseamnă că nu m-aş supăra dacă ai strica vreun lucru de-al meu.

Am zâmbit un pic nesigură, pentru că nu ştiam cum să interpretez aceste cuvinte încântătoare. în sinea mea m- am bucurat că îmi spusese asta. Aşa că, în calitate de soră mai mică, aveam la el tarif redus.

în timp ce ne întorceam spre casă, nu aveam chef să merg cu barca cu motor. Am căscat şi imediat am suspinat din greu, trăgându-mi pălăria de pe cap, iar Dylan s-a uitat la mine cu o privire gravă.

- Te simţi bine? m-a întrebat el, probabil pentru a suta oară astăzi.

Am ezitat.

- Parcă începe să mă doară din nou puţin capul, am mintit.

Şi apoi s-a întâmplat ceva ce speram să se întâmple şi care fusese şi motivul pentru mica mea ncsinceritatc. Dylan m-a cuprins cu braţul, iar eu m-am sprijinit de pieptul lui şi am închis ochii, bucurându-mă de acest gest surprinzător de firesc.

6 RUCSACUL CU PIETRE

- Will! am strigat în receptor, fără să ţin seama de emoţia exagerată din vocea mea.

Am strâns cu ambele mâini telefonul pe care mi-l dăduse tatăl meu. îl surprinsesem în bucătărie purtând o conversaţie cu fratele meu preferat. Ochii mi s-au aprins ca focul când m-a întrebat dacă aş vrea să vorbesc puţin cu el.

Râsul lui Will răsuna acum prin difuzor.

- Hei, micuţo! Cum rezişti? Cum a fost

călătoria?

- Oh, Will! E minunată insula! Ar fi atât de frumos dacă ai fi şi tu aici! am suspinat.
- Băieţii se poartă bine cu tine?
- Nu, sunt îngrozitori.
- Vrei să vorbesc cu ci?
- Nu, pentru că vor fi şi mai răi.
- Nu, mă voi ocupa personal de asta.
- Te rog, nu, Will. Vor fi supăraţi pe mine pentru că m- am plâns.
- Nu le voi spune că te-ai plâns de ci.
- îsi vor da seama oricum. Serios, nu e nevoie. Mă descurc şi singura.

L-am convins şi am răsuflat uşurată când, în sfârşit, a cedat. Am mai vorbit o vreme despre fleacuri, dar nu am ocolit subiectul tatălui meu, pe care chiar fratele meu l-a adus în discuţie, dar într-un mod foarte blând. Am apreciat că, după ce îmi dăduse telefonul, Camden mă lăsase singură în bucătărie şi nu m-a mai stresat cu prezenţa lui. Totuşi, nu eram sigură dacă nu cumva trăgea cu urechea, aşa că, pentru orice eventualitate, am coborât puţin tonul când i-am spus lui Will cât de surprinsă am fost să aflu că unul dintre părinţii mei e în viaţă.

Nu l-am mai învinuit că a minţit, pentru că ştiam că nu fusese decizia lui să mi se ascundă acest lucru. În general, toată această situaţie era atât de complicată, încât nici eu nu mai ştiam pe cine să mă supăr, pentru cine să-mi pară rău şi pe cine să iert.

Un lucru era sigur – conversaţia cu Will mă cnergiza şi îmi facca viaţa mai frumoasă. Am fost tristă când a trebuit să închid.

Călătoria de aproape două săptămâni părea o vacanţă perfectă, dar adevărul era că zilele treceau prea repede. în cea mai mare parte a timpului am stat la soare, acoperită de un strat gros de cremă de protecţie, am înotat puţin, am citit mult şi m-am pus la curent cu recenziile pe Bookstagram. Am lenevit ca niciodată.

Şi nici nu-l păcălisem pe Will când spusesem că băieţii au fost nesuferiţi. Cred că m-au enervat cel mai mult în timpul meselor, când mă băteau la cap în mod constant să mănânc. Tata a încercat la început să-mi ia apărarea, dar a încetat când i-au spus că leşinasem în timpul excursiei noastre în oraş. Era atât de supărat din cauza asta, încât uneori parcă voia şi el să ia o furculiţă şi să mă hrănească, ceea ce era extrem de neplăcut pentru mine.

Camdcn putea să pară inutil la prânz şi la cină, dar era util în alte situaţii. Dc exemplu, în timpul odihnei de după-amiază, când mă luptam adesea cu fraţii mei pentru hamac. Acesta atârna la umbră, împletit din frânghii groase albe, şi cam pe la jumătatea sejurului nostru pe insulă ne-am dat scama cu totii că c locul unde siestele erau cele mai dulci.

Intr-una din zile am purtat un război cu Tony din cauza asta şi aş fi pierdut dacă nu ar fi intervenit tata. Zâmbetul cu care m-am urcat în hamac mi-a dispărut totuşi repede de pe faţă, pentru că, atunci când tata a plecat, Tony a arătat cu bărbia spre cartea pe care tocmai o deschisesem şi i-a făcut cu ochiul lui Dylan, care era întins pe şezlong:

- De unde naiba a luat asta?
- De unde să ştiu eu?!

Fratele cel rău a ridicat din umeri drept răspuns.

- Dar ştii că există o scenă porno lungă de câteva pagini?
- Eccc! a exclamat Dylan către mine, ridicându-se imediat şi smulgându-şi ochelarii de pe nas. Cine ţi-a dat asta?

Nu citisem cartea aia până acum. în schimb, devorasem o mulţime altele, deoarece lectura fusese cel mai bun divertisment în timpul vacanţei. Nu simţeam nevoia să mă implic în activităţile cu care se amuzau fraţii mei. Iar aceştia s-au dovedit foarte ingenioşi în

născocirea mai multor distracţii pentru ei. Mergeau la activităţile lor prosteşti de căţărat sau de scufundări. Odată au sărit chiar cu paraşuta. Când au adus de undeva scutere acvatice, Shane a fost singurul căruia i s-a făcut milă de mine şi a fost de acord să mă ia cu el de vreo două ori, dar s-a descotorosit repede de mine.

Cu toate acestea, au existat şi momente în care ne-am distrat bine împreună. Dc exemplu, când am construit un castel imens de nisip. Sună ca o joacă de copii, dar ne-a luat o zi întreagă şi rezultatul a fost cu adevărat impresionant. Trei persoane puteau încăpea cu uşurinţă înăuntru. Desigur, băieţii au lucrat în stilul propriu, sorbind bere rece şi tachinându-mă. Tony a modelat şi o sirenă de nisip, căreia i-a conturat sânii cu mare meticulozitate.

Nc-am uitat împreună la o mulţime de filme. Majoritatea serilor le petreceam tolăniţi pe canapea şi am recunoscut cu timiditate în sinea mea că adoram aceste momente. Dc obicei aterizam undeva între băieţi, deoarece locul din mijloc era cel mai puţin confortabil, dar mă descurcam foarte bine întinzându-mă acolo cu pătura şi perna mea personale. Oricum, deşi mi-ar fi greu să recunosc asta cu voce tare, nu mă deranja să fiu înconjurată din ambele părţi de fraţii mei, care – mai ales la sfârşitul zilei şi în prezenţa tatălui lor – se comportau destul de tolerabil. Nici măcar nu mă mai deranja atât de mult faptul că îmi mâncau tot pop-cornul sau că mă ameninţau cu condescendenţă că mă vor trimite la culcare, ştiind foarte bine cât de tare mă enerva asta.

În două săptămâni, mă obişnuisem atât de mult cu viaţa lipsită de griji de pe insulă, încât atunci când a venit momentul să îmi iau rămas-bun de la ea, în timp ce îmi faceam valiza, am fost cuprinsă de tristeţe.

- Eşti gata să te întorci? a întrebat Camdcn cu

dezinvoltură.

A aruncat o privire în camera mea şi, după o clipă, a deschis uşa mai larg şi a intrat în încăpere. Ca răspuns la întrebarea lui, am ridicat din umeri, ghemuindu-mă şi împăturindu-mi cu grijă o bluză mototolită.

- Aici totul este în ordine, a comentat el admirativ, apoi a adăugat cu amuzament: Tocmai l-am văzut pe Shane cum îşi împachetează lucrurile. Iţi spun, va fi un miracol dacă bagajul lui nu va exploda.

Am zâmbit cu indiferenţă, iar Cam, privindu-mă atent cu ochii lui negri, m-a întrebat:

- Ce se întâmplă?

S-a oprit din zâmbit când a văzut lacrima care îmi curgea pe obraz.

- Hei, hei... a mormăit încet şi s-a aplecat să mă prindă de sub antebraţe.

Cu cea mai mare blândeţe, m-a ajutat să mă ridic. L-am lăsat să facă asta şi am simţit cum o altă lacrimă îşi croieşte drum în jos, dar înainte să ajungă pe mijlocul feţei mele tata a şters-o cu degetul marc. Mi-am pironit privirile în podea, evitând să mă uit la el, prea ruşinată de propria mea slăbiciune.

- Hailic? a întrebat el calm şi cu o îngrijorare evidentă când am izbucnit brusc în plâns.

Mâna tatălui meu m-a mângâiat pe spate, apoi mi-a pus coada înapoi peste umeri şi m-a mângâiat pe bărbie şi pe cap. Parcă nu ştia ce să facă, cum să mă liniştească, ceea ce probabil m-a făcut să încep să plâng şi mai tare.

în cele din urmă, mi-a prins faţa în ambele mâini şi m-a forţat să stabilesc contact vizual. O cută groasă i s-a adâncit între sprâncene, iar ochii lui mă priveau înspăimântaţi, ca şi cum aş fi sângerat de moarte.

Am scuturat în cele din urină din cap, făcând tot posibilul să-mi controlez buza inferioară care îmi tremura. Mi-am dat seama că îmi ţinea fata în mâinile lui şi m-am dat înapoi, ca să păstrez între

noi distanţa, pe care el ajunsese să o şteargă prea uşor în ultima vreme.

- La ce bun toate astea? am întrebat cu, înghiţindu-mi lacrimile.
- Cc anume, prinţeso?

A vrut să facă un pas spre mine, dar s-a abţinut.

- De ce ai mai apărut în viaţa mea, dacă aveai de gând să dispari din nou?

S-a uitat fix la mine câteva din cele mai lungi secunde din viaţa mea şi aş fi putut să jur că şi ochii lui s-au înceţoşat puţin. Dintr-odată, când m-a cuprins într-o îmbrăţişare de urs, nu am mai văzut nimic altceva. Dc data asta nu m-am îndepărtat, nu am avut puterea sau, în mod surprinzător, voinţa de a face asta. Din ceea ce îmi spusese odată Vinccnt, tatăl meu nu era chiar cea mai afectuoasă persoană din lume, totuşi nimeni nu m-a ţinut atât de strâns în braţe cum mă ţinea el acum. Am avut sentimentul că era pe cale să-mi zdrobească oasele. Nici măcar nu m-a deranjat atât de mult. Nu simţeam nicio durere. Dimpotrivă, simţeam nevoia să fiu îmbrăţişată aşa cum nu mai simţisem niciodată înainte.

- îmi pare rău pentru tine, copila mea, dar am dorit atât de mult să te cunosc. îmi parc rău dacă a fost un gest egoist din partea mea. îţi promit că, dacă eşti de acord, nu va fi ultima dată când ne vom vedea.

Am simţit căldura respiraţiei lui pe cap. Am vrut să-i spun că pentru moment nu sunt de acord, dar inima m-a trădat şi a reacţionat în mod opus, umflându-se de speranţă.

- Nu mi-aş fi putut dori o fiică mai bună.

Am rămas aşa în mijlocul dormitorului vreo zece minute. Mi s-a părut că încerca să compenseze pentru toate îmbrăţişările paterne pe care le pierdusem în cei aproape şaisprezece ani din viaţa mea.

În acea ultimă scară, când ne-am uitat la film, am stat lângă el. Am facut-o pentru prima dată şi

se parc că a fost foarte fericit. Dc altfel, şi cu la fel, pentru că pentru prima dată nimeni nu m-a tachinat, nimeni nu mi a acoperit ochii în timpul scenelor când personajele principale se sărutau sau se pipăiau. Am luat o cină delicioasă împreună şi, văzând feţele vesele ale fraţilor mei, mi-am dat seama că şi ci se bucurau de ultimele lor momente petrecute împreună cu tatăl lor.

A doua zi, în timp ce ne aflam pe plajă, la câţiva paşi de elicopterul parcat pe nisip, m-am emoţionat din nou. Tata m-a sărutat în creştetul capului şi mi-a şoptit un alt compliment. Mi-a spus că sunt frumoasă, puternică şi foarte inteligentă. Apoi i-a îmbrăţişat şi pe băieţi – pe fiecare în parte. îmbrăţişările lor erau diferite. Camden ii mângâia bărbăteşte pe spate, în timp ce fraţii mei se uitau undeva, într-o parte. în mod clar, nu le cădea bine despărţirea şi am simţit cum îmi tremură inima.

în cele din urmă, tata ne-a apucat de încheietura mâinii pe mine şi pe Tony. Ne-a tras împreună şi, după un moment, i-a chemat pe Dylan şi pe Shanc, astfel încât am stat cu toţii într-un cerc strâns. M-am simţit ciudat, pentru că crarn cea mai mică dintre ci.

Tata ne-a privit mai întâi câte o secundă adânc în ochi pe fiecare în parte. Aproape că am înghiţit în sec, atât de serios devenise totul dintr-odată.

- Nu uitaţi că trebuie să aveţi grijă unul de celălalt, da? a început el, la fel şi de William şi Vincent. Ştiu că sunteţi tineri şi vă umblă mintea la fel de fel de aiureli, dar mai ştiu şi că sunteţi copii buni şi că uneori nici măcar nu sunteţi proşti. Aşa că ţineţi minte – este important să rămâneţi împreună. Pentru că nu există om mai puternic decât cel care are o familie în spate.

A ridicat degetul, mutându-şi mereu privirea atentă de la o fată la alta.

- Amintiţi-vă asta întotdeauna, dar mai ales acum, când în sfârşit sunteţi cu toţii împreună.

După ce m-am urcat în elicopter, nu puteam să-

mi dezlipesc ochii de la silueta tatălui meu. Stătea pe ţărmul plajei fabuloase, cu cămaşa albă descheiată şi pantaloni scurţi din denim. Ne privea, iar dacă existau emoţii puternice, le ascundea în spatele ochelarilor de soare. Ţinea o mână în buzunar şi pe chipul lui nu se putea citi absolut nimic.

Cuvintele pe care ni le spusese la despărţire mi-au rămas în minte pe tot parcursul călătoriei. Băieţii păreau obişnuiţî cu acest tip de înţelepciune, pentru că nu păreau cufundaţi într-o stare de reflecţie. Eu, însă, am rămas tăcută, analizând non-stop ultima afirmaţie a tatălui meu.

Ca unic copil crescut de o mamă singură, avusesem o relaţie specială cu ea. Ne iubeam foarte mult şi acest lucru era pentru mine la fel de clar ca faptul că doi plus doi fac patru. În schimb, acum aveam fraţi mai mari, nu foarte afcctuoşi, care puteau avea o atitudine indiferentă faţă de mine, puteau chiar să nu mă accepte ca membru cu drepturi depline al familiei lor. Şi totuşi puteam să numesc câteva rnomcnte-chcic când au dovedit că legăturile de care vorbea tatăl meu erau şi pentru ci foarte importante, şi nu doar în teorie.

Şi pentru mine? Mă simţeam prost acum când mi-am dat scama ce însemna familia cu adevărat. Am înţeles că fraţii mei – aşa cnervanţi, nedrepţi, răutăcioşi şi asupritori – deveniseră brusc cei mai importanţi oameni din viaţa mea şi am clipit când am ajuns la această concluzie. Nu credeam că voi ajunge să-i îndrăgesc vreodată atât de repede, atât de sincer şi în ciuda tuturor defectelor lor.

Călătoria a trecut foarte repede. Mult mai repede decât zborul spre Thailanda. M-am întristat când am spus la revedere acestei ţări frumoase şi vacanţei mele fără griji. Dc asemenea, m-am agăţat şi de gândul timid că poate aceasta nu era ultima dată când îmi vedeam tatăl.

Am fost prcluaţi de la aeroport de acelaşi om care ne adusese aici cu două săptămâni în urmă. Am privit cu o strâmbătură de nemulţumire zăpada urâtă care se topea pe şoselele din Pcnnsylvania. Dezvăţată de acrul aspru de iarnă, am tresărit când am coborât din maşină în garajul familiei Monet. Aici nimic nu se schimbase – toate maşinile frumoase stăteau expuse cu mândrie la locul lor. Am intrat direct în casă, urmându-mi fraţii, visând să dorm în patul meu confortabil.

- Bine aţi venit! a spus Will, apărând în hol.

Ochii lui strălucitori au zâmbit când rn-au văzut. Colţurile buzelor lui s-au ridicat şi a întins braţele. Era foarte târziu, a trebuit să aştepte special sosirea noastră. Şi totuşi, ar fi putut deja să doarmă liniştit.

Scurta noastră conversaţie la telefon m-a făcut să realizez că îmi lipsise foarte mult, dar nu era nimic în comparaţie cu ceea ce am simţit când, în sfârşit, l-am întâlnit din nou în persoană.

Aproape că m-am topit la vederea lui. Will era perfect în toate privinţele. Chiar dacă nu ar fi fost – chiar dacă nu ar fi fost deloc atrăgător, dacă ar fi fost neîngrijit, dacă irisurile lui albastre nu ar fi strălucit atât de frumos tot aş fi căzut în braţele lui, aşa cum am făcut acum. Pentru că era un frate minunat, care era cu adevărat fericit să mă vadă, tară să-i pese deloc că toată lumea ştia deja cum se înmoaie când apar cu.

- Mi-a fost dor de tine, micuţo, a şoptit el, mângâindu- mă pe spate.

Am inspirat fericită mirosul lui familiar, atât de drag. Mi-am spus în sinea mea că era un amestec de detergent şi de Crăciun. Dc mandarine dulci şi de brad de Crăciun adevărat.

Momentul nostru perfect a fost perturbat uşor de Tony, care, trecând pe lângă noi, l-a împins pe Will cu umărul. Will, la rândul său, a întins mâna şi i-a strâns umărul. Mi- am dat scama că acesta

era modul lor prostesc, bărbătesc de salut reciproc. Ca şi cum nu ar fi putut uita pentru o clipă de poziţia de mascul alfa. L-am strâns pe Will şi mai tare. Nu aveam de gând să-l las să rateze ocazia de a-şi arăta afecţiunea.

Will m-a condus în camera mea, încă agăţată de braţul lui. M-a îmbrăţişat şi rni-a spus tot felul de lucruri frumoase, cum ar fi că îi fusese dor de mine în casa asta marc. A admirat de asemenea cât de bronzată eram şi şi-a dorit un zâmbet frumos din partea mea. Eu i l-am dăruit imediat. Nu-mi mai amintesc foarte bine, dar cred că Will a rămas cu mine până am adormit, deşi probabil că asta s- a întâmplat foarte repede. M-am trezit din nou la o oră ciudată, în mijlocul zilei şi am gemut cu voce tare la gândul că, atunci când organismul abia începuse să mi se obişnuiască cu fusul orar thailandez, acum trebuia să-l înveţe din nou pe cel american.

După duş, am coborât în bucătărie la mic-dejun, prânz sau ceaiul de după-amiază – eram deja pierdută. Voiam doar să iau o gustare, pentru că îmi era foame, dar voiam să-l văd din nou pe Will şi speram să dau peste el undeva jos. Nu m-a dezamăgit. Stătea la masă şi lucra ceva la calculator, dar mi-am spus că în mod sigur mă aştepta pe mine.

A apărut şi Eugenie, care m-a îmbrăţişat şi mi-a servit imediat o porţie de spanac cu cartofi. Mi se făcuse puţin dor de aceste arome clasice după preparatele thailandeze prea sofisticate pentru mine, aşa că am mâncat-o cu plăcere, ceea ce Will a privit cu satisfacţie. De asemenea, i- am povestit despre călătorie. Mi-a amintit (de parcă aş fi putut să uit) de ce îl adoram atât de mult. M-a ascultat pur şi simplu cu un interes sincer, ca şi cum tot ce-i spuneam îl interesa cu adevărat.

Mai târziu a spus că arc ceva de făcut, iar cu m-am instalat pe canapeaua din sufragerie, recunoscând în sinea mea că îmi fusese dor nu numai de locatarii reşedinţei Monct, ci şi de casă

ca atare. Era căminul meu.

Cred că pur şi simplu începeam să mă obişnuiesc cu noua mea viată.

Cu un ochi la serialul de la televizor, am pus mâna pe telefon şi am început să selectez din galerie cele mai interesante fotografii ale cărţii a cărei recenzie intenţionam să o adaug în curând în contul meu. Aveam destul de multe imagini, iar printre ele erau şi unele cu fraţii mei. Lipsea din ele doar tata. Fusesem avertizată să nu-i fac poze. Din motive de siguranţă, se înţelege.

De asemenea, am avut grijă să-i trimit Monei un mesaj lung în care îi făceam un rezumat al excursiei mele. Am stat la telefon mai bine de două ore, până când cineva a decis să mă întrerupă.

- Bună dimineaţa, Hailic.

M-am întors, mi-am ridicat capul şi am pus mobilul jos. O, Doamne, Vincent.

înalt, în haine negre, elegante. Cu părul perfect pieptănat pe spate. Cu o privire fermă.

La început, inima mi s-a oprit la vederea lui. Era ca şi cum aş fi uitat că locuieşte şi el aici. în adâncul sufletului, însă, îmi aminteam de el perfect şi aşteptam doar să mă găsească. Am constatat cu surprindere că îmi fusese dor şi de el, dar încă nu avusesem timp să mă gândesc la asta, iar corpul meu deja se ridica şi îl îmbrăţişa.

Să-l îmbrăţişez pe Vincent era ca şi când aş fi căzut în zăpadă fără geacă pe mine. Poate fi distractiv o vreme, dar curând începi să îngheţi.

I-am dat drumul când singurul act de tandreţe pe care l-am primit în schimb a fost mâna lui pe umărul meu. Totuşi, nu m-a descurajat cu asta. Pur şi simplu nu-i plăceau îmbrăţişările. Mi-am pus în gând să învăţ să respect asta.

- Cum a fost vacanţa? m-a întrebat, înconjurând canapeaua.

S-a aşezat lângă mine. Era puţin aplecat spre mine, cu o mână pe spătar în timp ce cu cealaltă îşi scutura nişte scame invizibile de pe pantaloni.

Şi-a încrucişat picioarele. Câtă eleganţă avea în el! Am fost brusc izbită de asemănarea cu tatăl său.

Am coborât ochii la gândul ăsta.

Nu ştiu dacă simţeam cu adevărat nevoia să vorbesc cu Vincent pe tema asta. Chiar şi cu Will mi s-a părut dificil să vorbesc despre asta, totuşi îmi era mult mai uşor să îmi deschid inima în faţa fratelui meu preferat decât a fratelui cehii mai marc.

în mod sigur, Vince nu-mi pusese această întrebare ca să afle cât de mult îmi plăcea mango în mâncarea gătită, sau dacă am citit aproape şapte cărţi, nici dacă mi-e rău după zborurile cu elicopterul. Dc fapt, ştiam că îl interesează un singur lucru.

Am mormăit.

- Aş fi apreciat dacă m-ai fi informat că tatăl meu este în viaţă, încă înainte de plecare.

Vincc s-a uitat la mine cu o expresie neutră pe faţă, dar cred că i-a plăcut faptul că am decis să nu merg pe ocolite.

- Nu ai fi apreciat asta.

Am ridicat o sprânceană.

- A, da, am uitat că întotdeauna ştii totul mai bine.

M-am enervat şi, cum nu mai avusesem de-a face de mult cu Vince, mecanismele mele de apărare erau în stare latentă. în plus, vacanţa şi timpul petrecut cu fraţii mei şi (de fapt, mai ales) cu tatăl meu reuşiseră să facă să-mi crească stima de sine. Şi, prin extensie, mi-au dat curaj.

Ochii i s-au întunecat şi în ei a străfulgerat o urmă de dezaprobare, aşa că m-am uitat în altă parte. A făcut o pauză înainte de a răspunde, ca şi cum ar fi vrut ca acest moment de tăcere să-mi ardă urechile, până când, în cele din urmă, a vorbit încet:

- Exact aşa este. Dc obicei cu ştiu mai bine şi cu siguranţă mai bine decât tine. Şi acum conversaţia noastră poate fi plăcută sau

neplăcută. Ce alegi, I lailie?

Răceala din vocea lui m-a făcut să mă gândesc de două ori înainte să răspund. Evitându-i privirea, am mormăit:

- Plăcută.
- înţeleaptă alegere.

Era un compliment, dar tonul vocii lui nu s-a schimbat. Bună treabă, Hailic, l-ai enervat chiar de la început.

- Dacă ai fi ştiut despre tatăl nostru înainte să-l cunoşti, nu ai fi avut parte de nimic altceva decât de stres şi de o listă de întrebări la care numai el poate răspunde cel mai bine.
- Nu a răspuns Ia prea multe dintre ele.
- Ei bine, dacă ar fi fost după mine, nu ai fi ştiut nici acum de existenţa lui.
- Dc ce nu ai vrut să ştiu? am încercat să par indignată, dar îmi era greu să-mi ascund regretul.
- Pentru că trebuie să fiu sigur, dragă copilă, că înţelegi gravitatea situaţiei, a răspuns el apăsat. Tatăl tău a vrut să te cunoască şi numai din acest motiv ştii acum că este în viaţă. Voiai să descoperi secretele familiei noastre? Poftim, iată unul dintre ele, înmânat ţie ca pe tavă. Acum sper să fii în stare să păstrezi secretul.
- Bineînţeles, am spus eu repede, de data aceasta oarecum ofensată de lipsa lui de încredere.

- Puţini oameni cunosc adevărul şi aşa trebuie să rămână. Ştii ce s-ar întâmpla dacă ar ieşi la iveală?

Abia după câteva secunde am înţeles că Vincc aştepta un răspuns.

- Tata... tata ar merge la închisoare? am îngăimat, căci limba încă mi se încurca în acest substantiv necxplorat; aş li preferat să-i spun pe numele mic, dar în faţa lui Vincent mă simţeam puţin stânjenită.

Am privit timid cum fratele meu se apleca şi mai mult spre mine. Aş fi jurat că pentru o clipă

privirea lui s-a înmuiat, dar la fel de bine putea să mi se pară.

- Este posibil să ajungem cu toţii la închisoare.

în mintea mea buimăcită, a apărut imediat o imagine a fraţilor Monet după gratii, ca într-un desen animat. Hainele elegante ale lui Vincent erau înlocuite cu un costum într-o culoare hidoasă, stridentă. A fost o viziune atât de suprarealistă, încât mi-am scos-o imediat din cap, dar ochii mi-au rămas larg deschişi, iar Vince doar a dat din cap.

- Hailie, nu-mi pasă cât de multe prietenii minunate, loiale şi de încredere – după părerea ta – vei reuşi să-ţi faci în viaţă. Acesta este un secret pe care nu îl vei împărtăşi niciodată, cu nimeni. Dacă ţi se parc dificil şi ai nevoie să vorbeşti despre asta, atunci există cinci persoane la care poţi apela şi toate locuiesc sub acest acoperiş în acest moment. înţelegi cât de important este ceea ce îţi spun?

Mă simţeam ca şi cum cineva mi-ar fi pus în spate un rucsac plin cu pietre. Unul pe care nu-l voi mai putea da jos niciodată. Cred că m-am şi cocoşat puţin.

- Putem avea încredere în tine, Hailie?

Exact asta doream, încredere. Să fiu iniţiată în secretele lor. Luptasem atât de mult pentru asta. Şi acum, înainte de a ajunge la formularea unui răspuns, am înghiţit în sec. Nu mă aşteptam la o asemenea responsabilitate.

- Nu voi spune nimănui nimic. îţi promit, am şoptit, uitându-mă adânc în ochii lui Vincent pentru a-mi dovedi sinceritatea.

- Bine, a murmurat el şi, în cele din urmă, s-a lăsat pe spate şi s-a relaxat puţin.

A ridicat mâna ca să se uite la cadranul strălucitor al ceasului său.

- Şi mai este încă o problemă.

Mi-am ţinut respiraţia. Nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi de la el. Dc aceea, de fiecare dată când mi se adresa cu „problemele” lui, mă

crispam.

De data aceasta însă, avea să-mi spună ceva interesant.

- Dc mâine vei începe antrenamentele de autoapărare pe care ţi le doreşti aşa de mult.

7 PLODUL

Mi-am strâns părul de zccc ori ca să-I leg într-o coadă de cal perfectă – una care să nu mă stânjenească prea mult, să nu se desfacă şi să nu mă plesnească peste faţă în timpul cxcrciţiilor. Mi-am pus şi pantalonii de trening şi pantofii sport, comandaţi deja câteva zile după ce Vincent fusese de acord cu antrenamentele mele. Articolele erau de calitate superioară, aşa cum erau toate lucrurile din casa Monet, iar eu arătam ca un instructor de fitness experimentat, nu ca o amatoare care era pe cale să se împiedice de propriile picioare.

Nu eram sigură dacă era deplasat să iau un caiet şi un pix. Mă aşteptam să învăţ să exersez, dar mă gândeam că poate voi dori să şi notez câte ceva. Nu aveam nicio intenţie să mă duc la lecţii nepregătită.

Eram foarte stresată din cauza lor şi aveam din ce în ce mai multe momente de îndoială. Mă întrebam dacă este pentru mine, dacă nu cumva mă prostesc şi dacă voi fi, în general, în stare să învăţ ceva şi să mă salvez de cineva în caz de pericol. Din fericire, primele lecţii urma să le fac cu Will, iar cu ştiam că, orice ar fi, el avea să fie înţelegător.

Nc-am întâlnit în sala de sport, adică în acea parte a casei pe care nu o descoperisem încă. Dc obicei o evitam ca să nu dau peste Dylan, dar din

când în când auzeam muzica din boxele de acolo, iar uneori dădeam peste unul dintre fraţi, care se întorcea de acolo cu un prosop pe gât, cu părul umed şi cu ochii radiind de euforic.

Sala de sport din reşedinţa Monet părea foarte primitoare. Avea pereţi de sticlă care dădeau spre curtea mohorâtă şi umedă – ce e drept – în această perioadă a anului, dar de unde venea multă lumină naturală. Existau, de asemenea, echipament modern, o rezervă de apă, nutrienţi şi saltele. Cum am păşit în încăpere, l-am văzut pe Will, care stătea întins pe una dintre ele. Când m-a observat, s-a ridicat în şezut şi mi-a spus să mă aşez lângă el, ceea ce am şi făcut, trăgându-mi genunchii până sub bărbie.

Will ducea probabil cel mai sportiv stil de viaţă dintre toţi fraţii Monet. Dylan aproape că îl egala, dar el cu siguranţă se delecta mai des cu mâncare nesănătoasă şi alcool, în timp ce Will era meticulos nu numai în ceea ce priveşte antrenamentele, ci şi dicta bine echilibrată. Aceasta se vedea în frumuseţea lui – fratele meu preferat se putea lăuda cu un ten neted şi sănătos şi cu vitalitatea care îi ţâşnea din ochii albaştri.

- Mai întâi de toate, trebuie să te întreb – tot mai vrei să înveţi autoapărare?

Am ridicat o sprânceană, dar imediat am dat şi cu din cap nerăbdătoare.

- Foloseşte cuvintele, micuţo.

- Ce contează dacă răspund cu voce tare sau dacă dau din cap? am întrebat nerăbdătoare, abia reţinând un hohot.

Will şi-a mişcat un colţ al gurii.

- îmi este mai uşor să-mi dau scama dacă minţi când îţi aud vocea, mi-a explicat el. în plus, din răspunsurile verbale este mai greu să înţelegi greşit.

- Da, tot vreau să învăţ autoapărare.

Deloc surprins, a suspinat, la care cu am întors capul.

- Will? Dc ce îţi displace atât de mult chestia asta?

S-a uitat la mine pentru o clipă, apoi şi-a trecut mâna cu grijă prin coada mea de cal – de sus până la vârf.

- Nu ştiu, a mormăit gânditor, iar un moment mai târziu a adăugat: N-aş vrea să-ţi pierzi inocenţa.

Inima mea a început să se topească precum untul în tigaie. Am îngenuncheat şi m-am ghemuit lângă fratele meu preferat, înfăşurându-l cu îndrăzneală cu braţele.

- Nu o voi pierde, i-am promis. Dar voi şti ce să fac în caz de pericol. De îndată ce mă vei învăţa, ştii tu, cum să lupt şi să trag cu arma...

M-am imaginat cu mănuşi mari de box în mâini. Oh, sau în pantaloni strâmţi şi un tricou, o coadă lejeră şi un toc de pistol atârnând pe coapsă, în care aş avea o armă ca Lara Croft sau altcineva ca ea.

O, da, crarn mai mult decât pregătită să învăţ cum să lupt.

- Mhm, haide. Nu cu sunt cel care te va învăţa cum să tragi cu armele. Eu încă mai cred că nu c nevoie de asta. Nu vreau să te văd cu o armă în mână, a spus el şi şi-a trecut degetul arătător pe obraz.

Mi-am încruntat sprâncenele.

- Dacă nu tu, atunci cine?

- Cred că Tony. Will a ridicat din umeri. E foarte bun.

Am înghiţit în sec şi m-am întristat puţin, dar am sperat că nu se vede. Din fericire, nu am avut timp să-mi fac griji în legătură cu asta, pentru că Will a început repede cursul.

Mai întâi, mi-a explicat că ar trebui să fac exerciţii în mod regulat ca să fiu în formă, ceea ce însemna că ar fi bine să vin Ia sală cel puţin de trei ori pe săptămână timp de o oră. Dc trei ori în plus faţă de antrenamentele mele programate! Mi-a explicat că trebuie să am grijă să mănânc

sănătos şi să iau ceva mai multe calorii decât de obicei, pentru că, dacă voiam să fiu mai activă fizic, le voi arde rapid. Mi-a recomandat, de asemenea, să beau multă apă. Am notat totul meticulos, iar el doar a zâmbit.

Antrenamentul cu Will era cum nu se poate mai minunat. în timpul orelor practice, mi-a arătat o mulţime de trucuri interesante şi m-a bombardat cu informaţii, pe care majoritatea le uitasem deja, dar m-a asigurat că nu este nevoie să le notez, pentru că, după câteva lecţii, toate mi se vor întipări singure în cap.

M-a învăţat elementele de bază ale controlului asupra corpului meu şi cum să transfer greutatea în diferite părţi ale corpului, ceea ce se presupune că e foarte important atunci când te lupţi cu cineva mai mare decât tine. De asemenea, mi-a arătat zonele unde se aflau cele mai sensibile puncte, cum ar fi gâtul, pântecele (în special pentru bărbaţi), genunchii sau ochii. Will era foarte răbdător, repeta la nesfârşit tot ce voiam să aud din nou. Ba chiar s-a prefăcut că reuşisem să îl las inconştient. Apoi mi-am zis că toată chestia asta cu autoapărarca e grozavă.

Ei bine, asta a fost înainte de prima mea lecţie cu Dylan. Fratele meu detestat mi-a lăsat de la bun început impresia că nu doreşte deloc să mă înveţe şi că îmi face o marc favoare dându-mi lecţii. Dc cum i-am văzut privirea întunecată şi ostilă, mi s-a făcut instantaneu dor de blândul Will.

„Haide, Dylan, la urma urmei, ştiu că poţi fi drăguţ”, mi-am zis în sinea mea, când întreaga lui atitudine mă îndemna să anulez ora şi să fug de acolo.

- Nu-mi face plăcere să fiu aici cu tine, a început el, măsurându-mă cu privirea din cap până-n picioare.

Am mârâit şi mi-am desfăcut braţele.

- Nu trebuie să ne antrenăm împreună. La urma urmei, nimeni nu te obligă...

Lecţiile cu Will erau suficiente pentru mine. Nu aveam chef să suport toanele lui Dylan, dar el a pufnit şi mi-a luat o clipă să înţeleg.

- Aha, Vince te obligă, am spus cu voce tare, dând din cap cu înţelegere, şi apoi am zâmbit fără să vreau, uşor amuzată.

Dylan nu a împărtăşit amuzamentul meu, s-a apropiat, m-a privit pe sub sprâncene şi a îndreptat spre mine un deget de avertizare.

- Nu te bucura aşa de tare, fetiţo. Nu ştii în ce te-ai băgat. Fuga la saltea.

Mi-am încrucişat braţele pe piept, ofensată de tonul poruncitor, dar i-am ascultat indicaţia fără cârtire şi m-a cuprins un val de îndoială, pentru că Dylan mă respingea nu numai cu lipsa lui de maniere, ci şi cu statura lui marc, mai ales când stătea cu faţa la mine. Era într-adevăr uriaş.

Pentru început, a râs de caietul meu şi s-a lovit în frunte când l-am dat la o parte. Apoi a comentat lipsa mea de formă fizică, scuturând din cap la biccpşii mei flcşcăiţi, cum îi numea el fermecător, apoi a mai mormăit ceva neplăcut şi despre reflexele mele inexistente.

- Scuzaţi-mă, am greşit sala de sport? am mârâit punându-mi mâinile în şolduri. Oare am nimerit la ora de lipsă de educaţie?

- Doar ai grijă să nu începi să boceşti, fetiţo, a rânjit el şi apoi brusc a făcut un pas spre mine, m-a apucat de încheietura mâinii şi, înainte să am timp să fac un pas înapoi sau să reacţionez, eram întinsă pe saltea.

Uitându-se în jos la mine, a comentat:

-Jalnic!

- Nici măcar nu mi-ai spus ce să fac!

- Voiam să văd dacă ai instinct de apărare, a replicat el. Cu un zâmbet maliţios m-a privit în timp ce mă ridicam. Nu ai!

- Ar trebui să exersăm mai întâi paşii sau aşa ceva!

- Paşi, la naiba! a pufnit el. Asta nu e balet, micuţă Hailie.

- Mă antrenez mai bine cu Will.
- Da? Asta-i grozav. Antrenamentul cu Will îţi va fi cu siguranţă de folos dacă vei fi atacată de o turmă de jclcuri.

Stăteam din nou în faţa lui şi mă holbam prea mult la el, aşa că am reacţionat prea târziu când s-a mişcat din nou spre mine.

- Aşteaptă!

Nu a aşteptat.

Am aterizat dur pe saltea şi am scos un geamăt puternic, după care, cu mâinile tremurând, m-am ridicat în poziţie şezândă. Am strâns din dinţi cu furie. Dylan stătea deasupra mea cu braţele încrucişate peste piept.

- Ridică-te, mişcă-te. Nu avem timp.
- Nu arc rost, am scrâşnit printre dinţi.

L-am sfredelit cu o privire plină de ură cum stătea aşa aplecat deasupra mea, expunându-şi cu mândrie silueta musculoasă care îmi tăia orice avânt.

S-a aplecat spre mine.

- Ridică-te! a repetat el încet şi apăsat.

îmi venea să-l pocnesc în faţă.

M-am aşezat definitiv pe saltea, încrucişându-mi braţele pe piept şi întorcând capul ca un copil jignit.

- Să mă ia dracu’.

Dylan şi-a trecut mâna peste faţă. Apoi s-a aplecat şi mai mult, m-a apucat de braţ şi m-a ridicat în picioare. Pentru el cântăream la fel de mult ca o amărâtă de ganteră.

- Lasă-mă în pace! am strigat şi m-am încăpăţânat să cad în genunchi, astfel că acum atârnam de mâna mea, pe care el o ţinea în sus.
- Nu te purta ca un plod.
- Atunci încetează şi tu să mai fii rău!
- Nu m-ai văzut încă atunci când sunt rău.
- Şi nici tu nu m-ai văzut purtându-mă ca un plod! am ţipat cât m-a ţinut gura.

Dylan mi-a dat drumul imediat ca să-şi astupe urechile, iar legile fizicii şi-au făcut magia,

trântindu-mă cu totul înapoi la pământ.

Eh. Asta sunt cu, o fată de aproape şaisprezece ani, răcnind la fratele ei ca un copil răsfăţat de cinci ani. Cu ceva timp în urmă m-aş fi afundat în pământ, dar acum ştiam că în lupta mea cu Dylan nu existau limite, iar uneori trebuia să recurg la măsuri extreme.

- Am spus că autoapărarca nu c pentru tine. Du-te înapoi la grădiniţă.

- Sau poate că tu eşti un profesor nepriceput?

Jur că am devenit mai rea din cauza lui.

- Dc ce, pentru că nu îţi zâmbesc ca Will? Ce eşti tu, copil mic? Ridică-te odată!

M-am ridicat şi, aruncându-i o ultimă privire furioasă, arn plecat repede din sală. Dc furie, rămăsesem fără cuvinte şi nu putusem să-i arunc un „la revedere” veninos. El, în schimb, doar a fluierat.

Furioasă, m-am îndreptat imediat spre camera mea. Aşa a decurs primul meu antrenament cu Dylan şi singurul lucru pe care probabil că puteam să-l învăţ de la el era cum să cad la pământ ca să mă doară mai puţin.

Mi-am luat imediat telefonul şi, mânată tot timpul de acelaşi impuls de furie, l-am sunat pe Vincent.

Dar era imposibil să vorbesc cu tutorele meu legal aşa, pur şi simplu. El nu era mama mea, care, dacă exista o problemă, putea fi găsită oricând trebăluind prin casă. Vincent trebuia să fie sunat mai întâi, ceea ce, desigur, nu faccam de multe ori, să sper că va răspunde şi apoi să aflu dacă era măcar la reşedinţă.

Când i-am auzit vocea rece în receptor, am simţit o mare dorinţă de a-mi vărsa nemulţumirile pe loc, dar, când i-am mărturisit că am o problemă, m-a invitat în biroul lui, unde se afla în acel moment.

Eu nu frecventam acea parte a casei, deoarece încă îmi era interzisă; de aceea, în timp ce mergeam pe coridor, furia mea şi-a pierdut din

intensitate. întunericul rece din jurul meu, exagerat şi mai mult de imaginaţia mea sălbatică, mi-a răcorit sângele clocotitor din mine.

Am tresărit de jenă la vederea canapelei în spatele căreia mă ascunsesem în timpul primei mele escapade aici. Din holul întunecat de vizavi, a ieşit imediat să mă întâmpine un bărbat, pe care nu l-am observat la început în costumul său negru.

M-am oprit nesigură când l-am văzut. Avea o cască în ureche şi păr blond şi scurt. Părea foarte tânăr şi l-am recunoscut în el pe agentul de securitate pe care-l văzusem anterior pe filmare. A întins mâna spre mine ca şi cum ar fi vrut să mă oprească, aşa că m-am oprit ascultătoare.

- Doresc să vorbesc cu fratele meu, am anunţat.

- Desigur, domnişoară Monct.

S-a întors spre uşa biroului lui Vincent şi a deschis-o special pentru mine, cu o mişcare a mâinii invitându-mă politicos să intru.

Am trecut de bărbat şi am intrat pentru prima dată în încăperea care mi se părea un mare mister. Vincent nu mă adusese niciodată aici – aveam toate conversaţiile în bibliotecă, în bucătărie, în sufragerie sau în camera mea. Ştiam că aici era locul unde îşi petrecea majoritatea timpului, iar acum mă uitam de jur împrejurul acestei camere, absorbind cu interes austeritatea ei – la fel ca dispoziţia fratelui meu.

Biroul mare la care stătea era situat într-un punct central. Două fotolii se aflau vizavi şi aşteptau doar ca cineva să le ocupe pentru ca fratele meu cu aspect intimidant să poată rosti sentinţe, ca un judecător.

Uşa s-a închis singură în urma mea. Am încercat să nu mă gândesc că acelaşi lucru se întâmpla mereu în filmele de groază când protagoniştii intrau într-o capcană. *Eşti o preastă, Hailie, asta e meseria unui agent de pază!*

Când m-am apropiat de birou, am simţit cum furia se scurge din mine. Uitasem deja de ce eram supărată pe Dylan. Eram copleşită de semiîntunericul care domnea în birou şi de atmosfera gravă care emana din toate părţile, ca şi cum ar fi fost o cameră special concepută pentru a lua doar dccizii-chcic.

Vincent îşi sprijinea un braţ pe cotieră. îşi ţinea cealaltă mână pe telefon, bătând în tăcere cu degetele în el. M-a examinat cu o privire neutră, dar mi-a trebuit o clipă ca să-mi amintesc problema cu care venisem la el.

Mi-am permis să mă aşez pe marginea unuia dintre fotolii şi mi-am muşcat buza, încă uşor intimidată de atmosfera densă de aici.

- Despre ce voiai să vorbim? a întrebat Vinccnt.

Era la fel de calm ca de obicei şi gata să mă asculte, înainte de a-mi aduna curajul să mă uit la el, m-am uitat de jur împrejurul încăperii. Ceea ce mi-a atras atenţia a fost canapeaua de piele din colţ şi un bar plin cu băuturi spirtoase în sticle cu cele mai renumite etichete.

Am respirat adânc.

- Nu vreau să mă antrenez cu Dylan.

S-a aşternut o clipă de tăcere, iar fratele meu a ridicat din sprâncene.

- Dc ce?
- Pentru că este rău cu mine şi deja văd că nu voi învăţa nimic cu el, am explicat, încercând sa adopt înfăţişarea unui căţeluş nefericit.

-Ţi-a făcut vreun rău? a întrebat el.

- Cc vrei să spui?
- Cc am întrebat. Ţi-a făcut rău?
- Nu...

Vince nu şi-a luat ochii de la mine.

- Dar m-a aruncat pe podea. Dc două ori... Am deja vânătăi!
- înveţi ce înseamnă autoapărarca, Hailic, se înţelege că vei fi plină de vânătăi.
- Tocmai asta c, nu voi învăţa nimic cu el! Şi

nu îmi transmite niciun fel de cunoştinţe valoroase.

- De unde ştii tu ce cunoştinţe valoroase ar trebui să-ţi transmită, din moment ce nu ai nicio idee despre artele marţiale?

Am strâns din buze, nemulţumită.

- Dylan, pe de altă parte, ştie destul de multe despre ele şi cred că ştie foarte bine ce face, a continuat Vinccnt.

M-am aplecat şi m-am agăţat cu degetele de marginea biroului.

- Dar Vince, el... mă provoacă mereu...
- Cum te provoacă?

Am întors din nou capul într-o parte.

- Păi, spune că sunt ca un plod... am mormăit.
- Deci vrei să spui că te tachinează?
- E atât de rău!

Vincent s-a mişcat în sfârşit şi şi-a schimbat poziţia. S-a sprijinit de spătarul scaunului şi se uita la mine cu bărbia ridicată.

- Hailic, deşi îmi dau scama că Dylan este adesea insuportabil, nu văd care e problema în acest caz. Treaba lui este să te înveţe autoapărare, nu savoir-vivre.

Am făcut ochii mari.

- Dar...
- Ai cerut lecţii de autoapărare, aşa că le-ai primit. Eu cred că este foarte important ca ele să fie variate şi, ca urmare, nu pot fi predate toate numai de Will.

Mi-am coborât privirea spre genunchi.

- Nu-ţi plac toţi profesorii de la şcoală, nu-i aşa?
- Dar toţi mă plac pe mine, am mormăit pe sub nas.

Vince şi-a ridicat colţul gurii în zâmbetul lui caracteristic, care probabil că furase inima multor femei, deşi pe mine, una, mă speria întotdeauna.

- Autoapărarca este o abilitate nouă. Am avut impresia că doreşti foarte mult să ţi-o însuşeşti.

Bineînţeles, asta necesită dedicare şi răbdare. Aş vrea să văd, Hailic, că dai totul. Gândeşte-te dacă merită să renunţi doar pentru că nu-ţi plac metodele lui Dylan.

- Dar... nu e vorba de asta...

Vocea mi-a rămas suspendată în aer şi mă uitam nedumerită la Vincent. În cele din urmă, am suspinat şi am îngânat:

- Bine.

Colţul gurii lui Vincent a tremurat şi mai mult.

- Dar – am început din nou – Dylan c oribil şi nu vreau să lucrez cu el.
- Nu trebuie să-l adori, dar ar trebui să înveţi să convieţuieşti cu el în primul rând pentru că este fratele tău.

A făcut o pauză, şi-a luat mâna de pe telefon şi a aşezatei pe celălalt braţ al scaunului, schimbându-şi poziţia. Apoi a continuat:

- Peste o lună voi pleca pentru câteva zile şi vei rămâne singură cu el şi cu gemenii.

A tăcut din nou pentru o clipă, unnărindu-mi reacţia.

- Şi s-ar putea să mai fie situaţii ca aceasta în viitor şi cred că ar fi rezonabil pentru tine să ai o relaţie bună cu el.
- Pleci?
- Doar pentru câteva zile.
- Şi eu va trebui să stau cu Dylan? Te rog, nu. Am tremurat şi m-am prăbuşit. Dc ce nu cu Will?
- Will vine cu mine.

Mi-am pus braţele în jurul meu, brusc foarte îngrijorată de noile informaţii. Vincent se uita la mine cu capul uşor înclinat.

- Dc ce plecaţi?
- Pentru afaceri.
- Şi unde?
- La Londra, Hailie, a răspuns el, apoi a ridicat mâna, văzând că înalţ capul. Gata, ajunge cu întrebările!

- încă una, te rog!

A ridicat o sprânceană, dar s-a arătat dispus să

asculte.

- Pot să vin cu tine?
- Hailie, de ce naiba să vii cu mine?

M-am uitat în jos la adidaşii mei albaştri, care erau într- un contrast ridicol cu podeaua întunecată şi lucioasă din biroul lui Vincc.

- M-am gândit că poate... am ezitat, dar am mormăit în continuare: ... că poate aş putea vizita mormântul mamei mele. Este aproape de oraşul meu natal, e chiar lângă Londra. Este foarte uşor de ajuns, la aproximativ o oră şi jumătate cu trenul din centru. M-am gândit că poate aş putea...
- Hailie, m-a întrerupt Vincent. Dacă simţi nevoia să vizitezi mormântul mamei tale, te pot duce acolo chiar şi în acest wcckcnd.

Buza inferioară mi-a tremurat de emoţie.

- Serios?
- Sigur că da. Va trebui să-mi rearanjez câteva lucruri în calendar, dar mă pot organiza.

- Nu trebuie să zburăm acolo special în acest wcckcnd, am murmurat, surprinsă de răspunsul lui. Pot să merg cu tine şi să mergem la cimitir cu ocazia...
- Nu se poate, Hailie, nu pot să te iau cu mine intr-o călătorie de afaceri.

Am suspinat şi am dat din cap. Deşi călătoria fratelui meu mă intriga, ştiam că mai degrabă Dylan s-ar fi purtat frumos cu mine, decât aş fi reuşit cu să aflu ceva de la Vincent.

Părea mulţumit de concluziile la care ajunseserăm, pentru că, după câteva momente de tăcere, şi-a încrucişat braţele la piept şi m-a întrebat:

- Spune-mi, mai vrei să vorbim şi despre altceva?

Am clătinat din cap că nu.

- Atunci din partea mea asta c tot. Te voi informa în continuare despre călătoria din acest wcckcnd. Poţi pleca acum, dragă Hailie.

Mi-am luat rămas-bun de la Vincent şi am ieşit

din biroul lui. Deşi misiunea cu care venisem aici nu fusese îndeplinită, iar perspectiva de a mă antrena în continuare cu Dylan – la care a trebuit să mă întorc cu coada între picioare – nu-mi surâdea, reuşisem pe neaşteptate să ncgocicz o excursie la mormântul mamei mele. Dacă aş fi ştiut că Vince va fi atât de binevoitor în privinţa acestei idei, aş fi sugerat-o mult mai devreme.

Eram curioasă să ştiu de ce se ducea fratele în ţara mea natală, dar nu era surprinzător că un om de afaceri ca el avea ceva de făcut acolo.

întorcându-mă în partea de locuit a reşedinţei, am trecut pe lângă paznicul cu păr blond şi m-am întrebat în gând câţi oameni pe care nu-i cunoşteam se mai învârteau încă pe acolo...

8 ÎN SPATELE FRAŢILOR MAI MARI

Mai târziu, Vincc m-a găsit şi a confirmat plecarea noastră în weekend în Anglia. Suna foarte abstract pentru mine, mai ales că, la urma urmei, abia mă întorsesem din Thailanda. în toată viata mea nu călătorisem atât de departe ca în ultimele două săptămâni sub acoperişul fraţilor Monet.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai fericită că în sfârşit voi putea vizita mormântul mamei mele. Şi, în plus, organizasem această călătorie atât de uşor şi pe neaşteptate! Până de curând îmi era jenă să le cer fraţilor mei să mă ducă la mall. Şi iată că ocazia s-a ivit de la sine.

Chiar înainte de călătoria emoţionantă în oraşul meu natal, a trebuit să mă întorc la şcoală. T rebuia să fie ca o gură de aer proaspăt, pentru că încet-încet devenisem puţin neliniştită în preajma fraţilor mei. Simţeam nevoia să reintru în atmosfera de învăţare pe care o ştiam şi o iubeam, pe care o răspândeau pereţii Academiei Northeast din Pcnnsylvania.

Shane era cel mai dornic să mă ducă la ore, dar, de la accidentul meu şi al lui Tony, lucrurile deveniseră puţin mai complicate. Tuturor ni s-a interzis mersul pe motocicletă. Mic chiar îmi convenea, pentru că, după ce trecusem prin ce trecusem, nu aveam de gând să mă mai urc pe ca niciodată, dar T ony susţinea că era stilul lui de viaţă şi ajurat că-şi va repune iubitul autovehicul pe roţi la primăvară. Părea să aibă o opinie atât de fermă în această privinţă, încât era gata să se certe chiar şi cu Vincc.

Vremea, însă, deocamdată nu era favorabilă, ceea ce resimţeam dureros mai ales după vacanţa în căldura din Thailanda. Prin urmare, în prima zi după vacanţă, a trebuit să suport compania gemenilor în maşină. Cel puţin Dylan lipsea. Din conversaţiile băieţilor am dedus că planul lui era să ia o fată de acasă şi să o ducă la şcoală. Asta ar avea sens, pentru că el plecase de la reşedinţă mai devreme decât noi, dar când am ajuns în parcarea şcolii, maşina lui roşie nu era încă acolo.

După ce am coborât din maşină, am fost fericită să mă despart cât mai repede de fraţii mei care atrăgeau prea mult atenţia şi am fugit în clădire. în afară de popularitatea continuă a familiei Monet, mai erau multe alte lucruri care, din păcate, erau destinate să rămână neschimbate. Atitudinea lui Audrey, de exemplu, la vederea căreia am simţit din nou un junghi în stomac, deoarece îmi aminteam de motivele pentru care încetase să mai vorbească cu mine. Am stabilit un contact vizual cu ea la dulapuri, care acum, din nefericire, erau aproape unul de celălalt. De la aventura cu Jerry, privirea ei nu încetase să clocotească de ură.

Am fost în schimb surprinsă de Lavinia, care a zburat până la mine şi m-a întâmpinat cu două săruturi lipicioase pe obraji, strigând pe tot coridorul cât de tare îi fusese dor de mine. Se parc că simţea nevoia să-şi exprime recunoştinţa

infinită faţă de persoana mea pentru palma pe care i-o făcusem cadou lui Jason la câştigarea titlului de „fraierul anului".

Lavinia era pentru mine doar fata cu talie îngustă care îmi crea complexe şi pentru care mă părăsise primul meu iubit neoficial. E puţin spus că nu-mi plăcea de ea. Cu toate acestea, undeva în interiorul meu simţeam o mică legătură cu ea. Aşa că i-am tolerat comportamentul şi m- am dat în spectacol împreună cu ca, punându-mi braţele în jurul gâtului ei şi afişând un zâmbet plăcut.

Ceea ce îmi doream cel mai mult, însă, era să o văd pe Mona. Ne înţclescserăm să ne vedem pe coridor, înainte de ore. După zâmbetul larg cu care m-a întâmpinat, am dedus că şi ca se bucura să mă vadă.

Mi-a povestit despre călătoria ei în Canada, unde locuiau bunicii ci şi câteva mătuşi. Cu o mică înţepătură de gelozie, am ascultat despre reîntâlnirea cu sora ei mai marc, care studiază în fiecare zi şi nu mai locuieşte în casa familiei lor. În acel moment mi-am zis că este minunat să ai o soră. Ar fi frumos dacă şi cu, printre toţi aceşti fraţi ai mei, aş avea măcar o soră.

Mona a vorbit mult despre noile ci palete de farduri şi cât de mult i-ar plăcea să le încerce pe mine. M-a complimentat şi pentru bronzul meu, iar până în acest moment nu observasem încă nimic suspect în comportamentul ei. Am stat de vorbă cu mare plăcere până la prânz.

Apoi mi-a aruncat bomba pentru care nu eram pregătită.

Discuţia noastră entuziastă a coborât bmsc pe piste complet diferite. Stăteam în cantina şcolii şi toată lumea din jur părea să fie intr-o dispoziţie bună pentru că astăzi la prânz era pizza. De aceea am fost îngrijorată când Mona nu s-a atins de felia ei, dar în schimb se uita intens la mine.

- Te rog să-mi promiţi că nu spui nimic nimănui, a repetat ea pentru a mia oară.
- îţi promit, am răspuns eu, tot pentru a mia

oară. Haide, doar ştii că poţi avea încredere în mine.

Mona s-a foit pe scaun, apoi a început să bea din sticla de cola înghiţind băutura la nesfârşit, până când, în cele din urmă, mi-a întâlnit privirea nerăbdătoare de sub sprâncenele ridicate.

- Bine!

A respirat adânc şi şi-a înfăşurat braţele în jurul trupului, legănându-se uşor înainte şi înapoi. S-a uitat nervoasă în jur.

- Ei bine? am îndemnat-o cu să vorbească, pentru că mă săturasem de aceste jocuri.

- Cred că... îl iubesc pe Tony.

A şoptit cuvintele atât de repede, încât aproape că au fuzionat şi mi-au trebuit câteva secunde să le înţeleg sensul.

Mi-am încruntat sprâncenele.

- Care Tony?

Mona şi-a înclinat capul ca şi cum ar fi spus: „Asta nu e deloc amuzant”. Şi atunci am simţit cum se revarsă o găleată de apă rece peste mine.

- Oooh! am exclamat un pic prea tare şi mi-am acoperit gura cu ambele mâini.

Prietena mea s-a aplecat să mă ciupească de braţ, pentru că atrăsesem inutil atenţia asupra noastră.

- Nu poţi să spui nimănui, nimănui, ni-mă-nui, m-a implorat ea intr-o şoaptă febrilă, sau voi muri, jur.

Mi-am coborât mâinile, dar m-am uitat la ea şi m-am strâmbat.

- Mona, nu... tu nu-l iubeşti deloc.

- Atunci de ce nu a existat o zi, în toată călătoria mea nenorocită, în care să nu mă gândesc la el? în fiecare noapte mi-am imaginat cum ar fi fost dacă el ar fi stat în pat lângă mine...

Mi-am astupat urechile.

Mona s-a întins din nou peste masă ca să mă tragă de încheietura mâinii.

- Ştiu că e vorba de fratele tău şi ţi-e greu să

auzi, dar trebuie să spun cuiva şi, de când am încetat să mai fiu prietenă cu Audrcy, te am numai pe tine.

- Dar de ce tocmai Tony? am gemut.

- Arc ceva în el... Mona a oftat, fixând cu ochi visători blatul mesei, căci îşi impunea probabil cu puterea minţii să nu arunce o privire spre masa fraţilor Monet.

Am tresărit cu dezgust.

- Mona... este, nu ştiu, ar fi fost mai bine cu Shane.

- Dar m-am îndrăgostit de Tony! El, oh, Doamne, c atât de chipeş...

- Arată exact la fel ca Shane!

- Aaaah! a oftat Mona, uitându-se în jur, apoi a continuat: Tony arc ceva al lui... Ei bine, nu ştiu, poate c din cauza tatuajelor?

Am privit-o cum se prăbuşeşte în abisul propriei imaginaţii, care ascundea o viziune deformată. Mi-am muşcat buza când am ajuns la concluzia că trebuie să o salvez.

- Mona, am început cu pe un ton serios, aşteptând până când atenţia i-a revenit la mine. Tony nu c bun ca prieten. Oricare ar fi imaginea pe care ţi-o creezi în cap despre el, crcdc-mă, este departe de a fi aşa. Meriţi pe cineva care să te trateze cu respect şi căruia să-i pese sincer de tine. Iar lui Tony... Pc Tony îl interesează cel mult sânii mari.

Prietena mea şi-a coborât capul şi brusc l-a ridicat din nou, privindu-mă.

- Eu am sâni mari. Şi încă mai cresc.

M-am rezemat de spătarul scaunului şi mi-am coborât braţele, apoi şi privirea. A căzut pe o pizza neatinsă, aşa că am apucat repede o felie cu degetele mele amorţite, pentru ca băieţii să nu creadă că iarăşi nu am poftă de mâncare. Am văzut că şi Mona se întindea după felia ei.

Am mestecat în tăcere o vreme.

- Ai putea... a vorbit ea brusc, dar s-a întrerupt repede.

M-am uitat la ca nefericită, ridicând nedumerită o sprânceană. Ştiam că orice ar fi vrut să mă roage, nu mi-ar fi plăcut.

- Ai putea încerca să faci în aşa fel încât Tony să mă bage în scamă? Măcar pe Instagram? a întrebat ea încetişor, ghidând cu un deget al mâinii libere pliculeţul cu sos barbecue pe marginea farfuriei.

Am respirat adânc, lăsând jos felia de pizza.

- Cum, Mona? Când el nici pe mine nu mă bagă în scamă!

S-a întristat şi a coborât privirea. Mi-a părut rău pentru ca şi mi-am frecat fruntea, căutând o soluţie la această situaţie stupidă. Nu am găsit niciuna, din păcate. Revenirea la şcoală şi reîntâlnirea presupus lipsită de griji cu Mona se transformaseră într-o ceartă, în timpul căreia a trebuit să-i demonstrez prietenei mele că renunţarea la această iubire ar fi soluţia cea mai uşoară şi mai puţin dureroasă pentru ca.

Mai târziu, chiar dacă discutam despre altceva, Tony apărea din când în când în conversaţiile noastre şi asta mă irita enorm. Trebuia să fiu vigilentă, astfel încât, de fiecare dată când Mona il menţiona, să încerc să-i scot din cap această aventură artificială visată cu fratele meu cel năzdrăvan.

Chiar şi atunci când eram singură în clasă, mă indispuncam de fiecare dată când mi-i imaginam pe Mona şi pe Tony ca un cuplu. La sfârşitul orelor eram deja extrem de abătută şi, în consecinţă, mai iritabilă decât de obicei.

Prin urmare, când îmi duceam cărţile la dulap şi am auzit un fluierat prelung în spatele meu, nu l-am ignorat, aşa cum probabil că aş fi făcut în mod normal.

M-am întors la timp ca să văd un nătărău dintr-o pscudo-gaşcă a lui Jason cum îşi scotea degetele din gură şi chicotea prosteşte.

Aproape că a aterizat la pământ când fosta ţintă a suspinelor mele l-a izbit puternic în umăr.

- Ţine-ţi gura, i-a spus încet, iar apoi a aruncat o privire rapidă în direcţia mea, verificând dacă am reacţionat la gestul prostesc al colegului său.

Am ridicat sprâncenele şi, neputând să mă abţin, am pufnit zgomotos şi dispreţuitor. Nu aveam ce face, când îl vedeam pe Jason simţeam că mi se face scârbă. Poate că astăzi mă afişasem prea mult în faţa lui, provocându-l chiar eu, dar tot nu mi-a venit să cred când am auzit ce a spus:

- Prinţesă nenorocită!

Deşi murmurase abia şoptit, am auzit insulta foarte clar. Nu mi-a trebuit prea mult în acel moment ca să renunţ la orice înfrânarc. M-am răsucit pe călcâie.

- Vrei, te rog, să repeţi? am strigat cu tare şi acuzator şi o parte din mine s-a încruntat surprinsă de acest val de agresivitate, absolut neobişnuit la mine – eu nu mă comportam aşa.

Ei bine, este clar că Jason era capabil să trezească tot ce era mai rău în mine, cele mai ascunse sentimente. Dar pur şi simplu nu acceptam să mă las jignită de unul ca el.

- Cred că m-ai auzit.

.A mijit ochii şi a râs fals la mine, dar nu mi-a scăpat faptul că îşi freca nervos mâinile de coapse.

- Ei, lasă, c în regulă, calmează-te, a intervenit nătărăul care fluierase mai devreme. Relaxaţi-vă!

Se uita când la mine, când la Jason şi ne-a întins mâinile în gest de împăcare. Ceilalţi colegi de haită se uitau şi ci la noi şi pe feţele celor mai mulţi dintre ci se întindeau rânjete batjocoritoare, ca şi cum s-ar fi hrănit cu acest tip de hărţuială.

Mi-am ridicat privirile spre tavan, apoi m-am uitat în ochii albaştri ai lui Jason, care mă fermecaseră cândva atât de mult. Am scuturat din cap la simpla amintire a acelor vremuri triste.

- Eşti de toată jalea.

Dacă aş fi fost bărbat, l-aş fi scuipat în ochi, dar am considerat că cu, Hailic Monct, nu se cuvine

să fac una ca asta, aşa că am avut grijă ca faţa mea să exprime cel mai clar dezgust.

- Aşa? Eu sunt de toată jalea? a râs Jason fără umor.

Şi-a îndesat pumnii în buzunarele blugilor largi şi s-a înfipt ţanţoş în faţa mea. Nu-mi scăpase din vedere că înainte de asta privise rapid de jur împrejur.

- Nu cu sunt ccl care se ascunde în spatele fraţilor mai mari.
- Ai dreptate, tu doar profiţi de fete şi pe urmă le părăseşti.
- Repeţi prostii după târfa aia, Lavinia, în loe să-ţi pui la treabă propriul cap sec, a mârâit el furios. Dc fapt, nu ştii nimic despre relaţiile mele. Nu ţi-am făcut nimic. Ţi- am făcut cu ceva? Nu ţi-am făcut nimic. Fraţii tăi, vajnicii tăi cavaleri apărători, sunt cei care s-au dat în spectacol. Şi acum ce, te plimbi prin şcoală şi nu poate nimeni nici măcar să se uite urât la tine, că vedeta are o problemă, a mormăit el în încheiere, punându-şi mâinile pe cap. Ce chestie aiurea!

Am mai făcut un pas înainte.

- Ştiai foarte bine că nu am nicio influenţă asupra fraţilor mei, că ci fac ce vor. Şi totuşi, şi tu te-ai distrat de minune când te-ai sărutat cu o altă fată în faţa mea, nu-i aşa?

M-am întristat numai cât mi-am amintit ce oribil mă simţisem în momentul respectiv.

Jason a ridicat sprâncenele pentru o fracţiune de secundă şi mi-a aruncat un zâmbet răutăcios.

- Dc ce, ai fost geloasă?
- Mi-a părut rău, idiotulc.
- Mă doare-n cot de părerea ta de rău.

Am tăcut, regretând că mă lăsasem târâtă în această conversaţie. Jason mirosise probabil o victorie, pentru că şi-a ridicat capul mai sus. Tot mai zâmbea dispreţuitor la mine când a adăugat:

- Şi acum ce, ai de gând să zbori să te plângi fraţilor tăi?

Ce-i rău în asta?

Am ridicat bărbia cu îndrăzneală şi m-am apropiat din nou de el, aşa că acum eram la o lungime de braţ de el.

- Aşa să ştii. Şi cred că de data asta chiar au de gând să- ţi frângă ceva. Am ridicat sfidătoare o sprânceană. Numai un cuvânt să spui, Jason, şi jur că mă duc la ei chiar acum.

Abia aşteptam să deschidă gura. Haide. Eram gata să- mi pun în aplicare ameninţarea cât ai clipi din ochi. Ştiam că „Sfânta Treime" trebuia să fie undeva prin apropiere. Eram atât de incitată, că nu-mi păsa ce vor crede ei despre mine.

Cu o satisfacţie sumbră, am sesizat şovăiala ascunsă adânc în privirea nesigură a lui Jason. Vedeam că este nerăbdător să spună sau să facă ceva nepotrivit, dar a reuşit să se stăpânească. Se uita la mine ca şi cum aş fi fost cel mai marc duşman al lui, ceea ce mă durea puţin, pentru că nu credeam că merit atâta ură din partea nimănui.

În cele din urmă, s-a îndepărtat clătinând din cap şi s-a întors brusc ca să se amestece din nou în grupul de prieteni în preajma cărora probabil că se simţea din nou în siguranţă, căci Ic-a murmurat ceva, dar atât de încet, încât am renunţat să mai încerc să aud.

Voiam să plec din acel coridor cât mai curând posibil, aşa că m-am întors şi am văzut că mai mulţi colegi urmăriseră schimbul nostru de replici. Pe unii dintre ei îi cunoşteam doar din vedere, pe alţii deloc, dar, parcă pentru a înrăutăţi lucrurile, printre ci trebuia să fie şi Audrcy.

Oh, minunat, desigur, o dată am spus şi cu cu voce tare câteva cuvinte în plus şi ca a trebuit să le audă. Obosită şi enervată de felul în care mergeau lucrurile, am decis să plec naibii de acolo.

Nu m-a deranjat nici faptul că a trebuit să fac un ocol ca să ajung la parcare. Am vrut să-i evit

pe acei spectatori individuali şi judecata lor, privirile lor critice. Din păcate, după numai o clipă am auzit paşi în spatele meu. La început i-am ignorat, dar acel cineva mi-a strigat numele încet şi atunci am strâns din pleoape.

-Tu eşti I lailie Monet? s-a auzit vocea din nou.

M-am oprit şi m-am întors încet, pentru că eram pe un coridor gol şi nu mai era cazul să mă prefac că nu aud.

Băiatul s-a oprit şi el, păstrând o distanţă rezonabilă între noi. Am înclinat capul, aruncându-i o privire întrebătoare, pentru că mă intriga şi, în plus, nu-l cunoşteam deloc. Nu-l ştiam nici măcar din vedere. Cu siguranţă nu avusesem cursuri împreună cu el, nu-l mai văzusem niciodată la cantină şi în mod sigur nu-l văzusem nici în haita lui Jason.

Se uita la mine şovăielnic, ca şi cum ar fi dus o luptă lăuntrică. L-am aşteptat să vorbească, în timp ce în sinea mea îi dădeam puncte pentru îndrăzneala de a deschide gura în prezenţa mea. Majoritatea băieţilor de la şcoală încă o evitau pe sora fraţilor Monet.

Primea alte puncte şi pentru uniforma foarte îngrijită. Este ceva neobişnuit pentru un elev de la academia noastră să aibă o cravată perfect legată. Cureaua pantalonilor nu era prea largă nici măcar cu un milimetru. Iar cămaşa corect băgată în pantaloni şi călcată fără cea mai mică cută era o raritate.

Chipul lui exprima confuzie şi, cum dădea impresia că este o persoană politicoasă, am decis să respir adânc şi să- mi înăbuş frustrarea.

Am dat din cap ca să-mi confirm identitatea.

- Aşa m-am gândit şi eu. Am auzit conversaţia cu băiatul de acolo, a spus străinul, arătând în treacăt cu degetul mare în spate.

Am suspinat.

- De obicei nu mă comport aşa.

Nici cu nu ştiu de ce, dar am simţit nevoia să mă justific.

Băiatul doar a ridicat din umeri.

- Nu te cunosc, nu te judec.

De data asta m-am uitat la el şi mai atent. Chiar că nu-l cunoşteam şi, la urma urmei, aceasta este o şcoală mică. Mi se părea că, dată fiind tendinţa mea spre perfecţiune, mi-aş fi amintit de cineva care arăta atât de îngrijit.

Avea şi ochi interesanţi. Şi nu mă refer la culoare, deşi erau frumoşi, căprui. Am fost captivată mai mult de faptul că păreau înţelepţi, ceea ce am sesizat, deşi acum mă priveau atât de timid. Avea nasul acoperit de pistrui mici şi, chiar la colţul ochiului stâng, la tâmplă, o mică aluniţă întunecată adăuga o notă discretă farmecului său.

- Eşti nou? am întrebat.
- Da, tocmai m-am înscris.

Mi-a aruncat un mic zâmbet, pe care i l-am întors pentru că îmi aminteam că şi cu fusesem într-o situaţie similară cu doar câteva luni în urmă şi am simţit o mică simpatie pentru el. Nu era uşor să te muţi la o şcoală nouă, mai ales în mijlocul anului şi la o academic ca aceasta.

- Lco Hardy, s-a prezentat şi s-a apropiat timid de mine.
- Hailie Monet, i-am răspuns şi i-ain strâns şi cu mâna rece care tremura. Te-ai mutat în apropiere?

Lco a coborât capul pentru o clipă.

- Nu tocmai. Dc fapt, locuiesc în zonă ¿întotdeauna.
- Oh, foarte bine. Deci ai fost la o altă şcoală?
- La o şcoală publică. Şi-a trecut mâna pe ceafa. În semestrul ăsta am primit o bursă, aşa că am putut să mă transfer aici.

Am dat din cap. înţelegeam foarte bine. Pentru mine înscrierea la această academie era un privilegiu pe care probabil nu l-aş fi obţinut niciodată dacă nu ar fi fost banii lui Vincent.

Am zâmbit mai larg.

- Felicitări atunci!

- Mulţumesc.

A urmat o tăcere şi, în timp ce ne priveam aşa, am început să mă simt stânjenită. începuse să mi se pară ciudat şi, chiar dacă Leo îmi făcea o impresie destul de bună, am decis că era timpul să mă îndepărtez. Deschideam deja gura ca să-mi iau rărnas-bun, când el a vorbit primul:

- Locuieşti cu fraţii Monet, nu-i aşa?

Dintr-un motiv oarecare, această întrebare a făcut să-mi dispară părerea bună pe care mi-o făcuse mai înainte.

Am încuviinţat din cap cu precauţie.

- Hailic, ai putea să faci ceva pentru mine? Te rog.

Dintr-odată, pe chipul lui s-a aşternut o expresie de îngrijorare.

Mi-am încruntat sprâncenele, luată complet prin surprindere. Apoi m-am încordat şi eram deja gata să fac un pas marc înapoi. Nu eram obişnuită cu astfel de solicitări din partea străinilor, iar instinctele îmi spuneau că nu erau de bun augur.

Politeţea mea dezinteresată s-a evaporat într-o clipă, iar 1 xo, văzând probabil acest lucru, şi-a frecat fruntea stresat.

- Ştiu că nu ne cunoaştem şi ai putea crede că sunt anormal... dar, Hailic, îţi jur că sunt într-o situaţie fără ieşire.

- Despre ce este vorba?

- Există o problemă pe care vreau să o clarific. Iar pentru asta trebuie să vorbesc cu fratele tău...

- Stop!

Tonul meu a fost mai dur decât mă aşteptam. Am întins palma drept în faţa mea, pe verticală, acccntuându-mi porunca.

Lco a tăcut ascultător, deşi continua să afişeze o mină de martir. Am oftat, încercând să-mi cobor puţin tonul şi să continui ceva mai blând:

- Leo, dacă ai o problemă cu fraţii mei, Dylan, Shane şi Tony merg şi ei la această şcoală. în

orice moment te poţi duce la ei şi să vorbeşti despre orice doreşti.

Chiar în timp ce vorbeam, mi-am dat scama că fraţii mei l-ar fi refuzat pe Lco înainte să-l lase să vorbească, dar asta nu mai era treaba mea.

- Dar cu trebuie să vorbesc cu Vincent.

Ah, ci bine, atunci mult noroc!

Am respirat adânc şi m-am uitat de jur împrejurul coridorului pustiu. Mi-am adunat gândurile ca să-i explic în termeni cât mai simpli de ce nu voiam să mă bată la cap cu astfel de probleme. Mai întâi mi-am împreunat mâinile ca pentru rugăciune şi mi-am sprijinit bărbia pe ele, apoi le-am coborât, tot împletite, respirând adânc.

- I .co, oricare ar fi problema pe care o ai cu el, cred că nu ar trebui să mă implici în asta.
- Ştiu, dar...
- Vincent nu ar fi mulţumii dacă ar afla că m-ai acostat.
- Eu doar...
- Nu, am spus ferm. îmi pare rău, dar nu, nu pot să te ajut. Eu nu te cunosc. Nu înţeleg de ce ai venit la mine cu problema ta. Fraţii mei se ocupă cu tot felul de lucruri în care eu nu mă amestec. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu unul dintre ci, atunci vorbeşte cu ci.

Băieţii ar fi plesnit de mândrie dacă m-ar fi auzit.

Lco părea neconsolat, dar nu m-a întrerupt şi nici nu a mai spus nimic. Am simţit o strângere de inimă când am văzut privirea sincer îngrijorată şi dezamăgită de pe faţa lui. Cu toate acestea, mi-am impus rapid să-mi vin în fire. Toată lumea arc probleme, iar cu nu mi-am pierdut încă minţile, ca să-mi pun de bunăvoie fraţii în pericol de dragul unui străin.

- Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Lco, ai grijă de tine, am spus eu şi am început să dau înapoi până când în cele din urmă m-am întors şi am plecat.

M-am abţinut să-i urez noroc, deşi, dacă avea ceva de-a face cu Vinccnt, ar fi avut cu siguranţă nevoie de el. Cu toate acestea, nu am vrut să îl deprim şi mai mult. Părea destul de amărât deja.

Nu am auzit nidun salut de la el, dar l-am lăsat aşa, în picioare pe coridor. Bineînţeles că am fost imediat atacată de un mic sentiment de vinovăţie. Am încercat să mă conving că, la urma urmei, nu eram Maica Tcrcza. Nu puteam să-i ajut pe toţi.

Am ajuns în parcare, spunându-rni că pot să-mi văd de treburile mele şi să uit de scurtul episod cu Leo.

- Cc faci, Hailic? a întrebat Shanc, aşczându-se pe locul din faţă.

Tony era deja aşezat pe scaunul şoferului lângă el, iar cu, ca de obicei, m- am aşezat pe bancheta din spate a maşinii. Nu l-am văzut pe nicăieri pe Dylan, dar nu aveam de gând să întreb de el.

- E în regulă.

Tony a pornit motorul şi Shanc a dat drumul la muzică, dar nu prea tare, probabil ca să pot auzi următoarea lui întrebare:

- Nu ai nimic să ne spui?

Am îngheţat. M-am gândit la conversaţia pe care abia o avusesem cu Leo.

Vedeam doar profilul din dreapta al lui Tony, dar observam destul de clar zâmbetul răutăcios carc se forma pe buzele lui. Şi Shanc părea amuzat de ceva, pentru că l- am văzut în oglinda laterală cum îşi arăta dinţii.

- Ce? am întrebat cu cu precauţie.
- Haide, scuipă tot.
- Nu ştiu ce vrei să spui.

Tony a mârâit şi Shanc a continuat pe un ton zeflemitor:

- Deci nu l-ai ameninţat pe Jason că-l vom bate?

Oh! Am simţit cum obrajii încep să-mi ardă şi mi-am coborât capul, sprijinindu-mi fruntea pe braţ.

- Cum de aţi aflat? am gemut.

înainte ca Shane să se decidă să-mi răspundă, ambii fraţi au râs zgomotos de stinghereala mea.

- în şcoala asta, micuţă Hailie, pereţii au urechi.
- M-a pârât cineva la voi?
- Tyler a avut plăcerea de a auzi sfârşitul răcnetelor tale la adresa ticălosului ăluia.

Mi-am muşcat buza. Chiar dacă reuşeam să ascund ceva de fraţii mei, colegii lor tâmpiţi, sau mai degrabă spionii lor, erau peste tot. Nu puteam avea încredere în nimeni în şcoala asta.

- Ei, cum e, vrei să-i tragem o mamă de bătaie?
- Nu, am suspinat, întorcându-mi capul spre geam.

M-am uitat la copacii pe lângă care treceam prea repede, aşa cum se întâmpla de obicei când conducea Tony. După un moment, însă, am aruncat o privire înapoi la ceafa fraţilor mei şi am întrebat ezitant:

- Şi... dacă v-aş ruga, chiar aţi face-o?

Shanc a ridicat din umeri.

- Păi, sigur că da.

Tony nu a răspuns, dar zâmbetul lui, care încă nu dispăruse, vorbea de la sine.

Am simţit pentru cei doi o afecţiune bolnăvicioasă, de care nu eram deloc mândră.

9 FOARTE URÂT

Trecerea de pe modul vacanţă pe modul şcoală a fost doar un moment. Ceea ce s-a dovedit a fi o dificultate neaşteptată a fost să suport comportamentul Monci, pe care o surprindeam tot timpul cum îi aruncă priviri pe furiş lui Tony.

Mai ales la cantină, acest lucru devenea extrem de supărător.

Odată, când urmăream privirea prietenei mele – cum începusem să-i spun de curând – am fost întâmplător martora situaţiei când Lco s-a apropiat de masa fraţilor Monct. Eu stăteam prea departe ca să pot auzi ceva, dar nu conta, pentru că băiatul oricum nu a avut ocazia să spună marc lucru. Dc fapt, fraţii mei l-au expediat de acolo chiar înainte să deschidă gura.

Am încercat să-mi scot din cap toate aceste probleme secundare, care, în cele din urmă, nici măcar nu erau problemele mele, şi să mă concentrez pe ceva important pentru mine, şi anume antrenamentele.

Deşi făcusem doar câteva, m-am obişnuit repede să mă duc la sală cu ceva timp înainte de începerea lor, mai ales când le conducea Dylan. îmi plăcea să mă întind un pic şi preferam să fac acest lucru când eram singură. După aceea, stăteam cu picioarele încrucişate pe saltea şi aşteptam să apară el, ceea ce astăzi a fost mult după ora convenită. Cu toate astea, nu i-am reproşat întârzierea, aşa cum m-a sfătuit instinctul de conservare, care, nu se poate nega, era necesar în prezenţa fraţilor Monet.

Dylan a fost răutăcios cu mine de la început, aşa că faptul că primul nostru antrenament se încheiase cu un fiasco şi că mă plânsesem lui Vincent nu au reuşit să înrăutăţească prea mult lucrurile. Cel mult, mă dureau dinţii după un curs cu el – îi strângeam cât puteam de tare ca să nu mă cert cu el.

De data asta am exersat o mişcare, ceea ce înseamnă că în sfârşit a început să îmi arate şi ceva concret. Stăteam cu spatele la el, iar el îşi punea mâinile lui mari pe gâtul meu, ca şi cum ar fi vrut să mă stranguleze. Era înspăimântător pentru mine, deşi eram convinsă că Dylan nu ar fi mers atât de departe încât să mă omoare. Trebuia să mă eliberez răsucindu-mi braţul într-

un anumit fel şi îndreptându-mi mâna spre faţa lui. Cam aşa ceva. Nu-mi ieşea prea bine. Dylan susţinea că mă mişc prea încet.

Am exersat o singură mişcare atât de mult timp, încât în cele din urmă am căzut într-un fel de transă şi am executat tot exerciţiul din nou şi din nou în mod automat. Probabil că ăsta e motivul pentru care s-a întâmplat ce s-a întâmplat – la un moment dat, când Dylan a murmurat „aşteaptă o clipă”, nu am aşteptat.

Nu l-am simţit când mi-a dat drumul şi a făcut un pas înapoi. Priveam în gol drept înainte la peretele de sticlă în spatele căruia se întindea grădina reşedinţei Monet. Mă gândeam în special la piscina de acolo. Abia aşteptam să vină vara şi să fie umplută cu apă. îmi imaginam cum îmi înmoi vârfurile degetelor în ea, nu am înregistrat pauza anunţată brusc de Dylan şi latul palmei mele l-a lovit în faţă.

Abia o secundă mai târziu mi-am dat scama că nu trebuia să fie aşa. Mâna mă durea şi, frecând-o, m-am întors instantaneu. M-am uitat la fratele meu, care, cu o expresie iritată pe faţă, ridica ochii la mine de la ecranul telefonului mobil.

- Am spus să aştepţi, a mârâit el şi cred că a simţit că ceva nu e în regulă când a mişcat buzele.

Şi-a ridicat degetele şi şi-a atins buza superioară exact în momentul în care acolo începea să se formeze un firicel de sânge.

Ochii i s-au întunecat, iar eu m-am îngrozit mai tare.

II rănisem. Şi chiar el îmi spunea mereu că trebuie să fiu mai concentrată.

Dylan şi-a dus mâna la ochi ca să fie sigur că lichidul cald, vâscos pe care probabil că îl simţea pe buze era roşu. Apoi şi-a mutat privirea înapoi la mine.

Sângele începea să i se adune în colţul gurii şi să-şi croiască încet drum în jos, dându-i aspectul unui vampir înfricoşător. în momentul în carc

gura i s-a întins într-un zâmbet provocator, buza i s-a crăpat mai adânc şi a ţâşnit şi mai mult sânge din ca, pătându-i acum şi câţiva dintre dinţii rânjiţi.

Am înţepenit.

- Bravo, surioară, a mormăit el, făcând un pas mic înainte şi punând telefonul în buzunarul pantalonilor de trening.

I-am răspuns cu un pas înapoi.

- Hei, nu c decât un antrenament, nu-i aşa? am scâncit eu, iar vocea îmi tremura. Lucrurile astea se mai întâmplă…

Dylan a continuat să zâmbească ca un monstru din cele mai rele coşmaruri şi a continuat să se apropie încet ca prădătorii din filmele despre animalele carc îşi pândesc prada.

- Ştii ce ar trebui să faci acum?

Am scuturat nesigură din cap.

-Fugi!

Această instrucţiune simplă nu trebuia să mi-o spună de două ori.

M-am răsucit pe călcâie şi am alergat spre uşa care dădea în coridor.

Tocmai întindcam mâna ca să ajung la clanţă când am simţit cum Dylan mă apucă mai întâi cu degetele de tricou, apoi mă trage la el, după care unul din braţele lui puternice s-a înfăşurat în jurul meu ca un şarpe.

Am cedat cu un scâncet.

- Foarte frumos, m-a lăudat el.

M-a târât la baie. Iar eu, văzând că se îndrepta spre duş, mi-am dat scama ce avea de gând. Am început să mă zbat şi să ţip mai tare.

- Dylan, nu!
- Taci, fetiţo.

Apoi s-a întâmplat ceea ce mă aşteptam, şi anume că a deschis uşa cabinei mari de duş din sticlă şi m-a împins înăuntru. Nu s-a lăsat tulburat de ţipetele mele. Am încercat să ies, dar mi-a blocat trecerea. S-a aplecat să deschidă robinetul şi din aspersorul marc care atârna

deasupra mea a ţâşnit un jet generos de apă rece ca gheaţa. Am tresărit ca şi cum aş fi fost jupuită de vie. Răceala nemiloasă m-a cuprins din cap până-n picioare, iar Dylan rânjea la mine din spatele peretelui de sticlă. Sângele de lângă gură i se uscase şi arăta oribil, dar eram atât de supărată pe el, încât am izbit cu palma peretele de sticlă exact la nivelul feţei lui. Apoi am pipăit orbeşte după baterie.

Dc îndată ce am reuşit să închid apa, am inspirat adânc şi am rămas Iară suflare, nu numai din cauza frigului, ci şi de la uşurare că acest duş barbar se terminase. M-am frecat la ochi ca să văd mai bine şi am strâns din dinţi când un alt val de fiori reci mi-a străbătut corpul.

Mi-era teamă că Dylan mă va închide acum aici pe termen nelimitat, dar el plecase deja. Am ieşit singură afară din cabină şi l-am văzut pe ticălos în faţa chiuvetei. Stătea acolo ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi îşi clătea gura cu apă, spălându-şi resturile de sânge închegat şi inspectând rana în oglindă.

Undeva cu siguranţă exista un univers paralel în care eu aveam suficientă putere ca să-l prind, să-l târăsc la duş şi să-l răsplătesc în acelaşi fel. Din păcate, în această realitate puteam cel mult să-i arunc o privire ucigătoare. El a prins imaginea ei reflectată în oglindă şi mi-a aruncat un zâmbet răutăcios.

-Tc-ai răcorit?

Hainele şi părul ud mă faceau să dârdâi de frig, aşa că am vrut să întind mâna după un prosop şi să mă şterg cât mai repede, dar am decis să mă răzbun mai întâi pe Dylan. M-am repezit la el cu braţele deschise, mai-mai să alunec pe balta care începuse să se formeze sub mine. înainte ca el să se poată îndepărta, m-am lipit de el ca o lipitoare, udându-i hainele şi transferându-i lui tot frigul.

- Ei, la naiba, a şuierat el, ridicându-şi braţele la înălţimea propriilor umeri şi privind în jos la

mine, cum atârnam împletită în jurul şoldurilor lui.

A încercat să se smulgă din strânsoarca mea, dar cu nu-i dădeam drumul. Mă ţineam de el aşa de strâns de parcă de asta ar fi depins însăşi viaţa mea.

- Să nu mai spui „la naiba”! l-am certat răutăcioasă.

Am vrut să-l bat cu propria lui armă, dar nu prea mi-a mers, pentru că Dylan a dus mâna la dozatorul de săpun de pe colţul chiuvetei şi a apăsat pe pompă cu degetul marc. Pc celelalte patru degete a ţâşnit o porţie generoasă de lichid, pe care apoi, iară prea multe fasoane, l-a frecat de buzele mele.

- Ba tu să nu spui ,,la naiba”!

M-am desprins imediat de el, am şters săpunul cu dosul mâinii şi apoi am scuipat în chiuvetă ca să scap de gustul scârbos. Dylan şi-a clătit mâna şi apoi a şters-o neglijent pe un prosop agăţat intr-un cârlig de pe perete. Se îndepărta deja, gata să-şi savureze victoria, dar eu nu aveam de gând să i-o recunosc şi am pornit după el.

L-am ajuns din urmă în sala de sport, unde l-am tras de tricoul negru mulat pe el. Eram foarte hotărâtă. Tricoul s-a întins şi s-a auzit un zgomot de ţesătură ruptă. Am fost surprinsă văzând ce se întâmplase, având în vedere câţi bani cheltuiau fraţii mei pe zdrenţele lor.

Dylan a suspinat, ca şi cum ar fi fost foarte obosit de lupta noastră, dar s-a întors, m-a apucat de mâini în aşa fel încât, până să-mi dau seama, eram cu spatele lipit de pieptul lui. Mi-a ţinut ambele încheieturi cu o mână. Cu degetul arătător şi degetul mare de la cealaltă mi-a prins obrajii şi a apăsat pe ci astfel încât buzele mi s-au umflat. M-a dus la o oglindă mare de pe perete şi m-a pus să mă uit la imaginea noastră reflectată.

Arătam ca un hipopotam mic şi umflat. Mi-a ridicat faţa în aşa fel încât să-i întâlnesc privirea amuzată în oglindă. Rana de pe buza superioară

era încă foarte roşie.

- Ei bine, de ce te zvârcoleşti aşa? a râs el. Cc, nu ştii, surioară, că nu ai voie să-i loveşti pe alţii? Mai ales pe fraţii tăi? Nu pentru asta este antrenamentul nostru.

Dylan s-a aplecat puţin în faţă, astfel încât să-l pot auzi clar când şi-a coborât vocea şi a rostit în şoaptă:

- Nu, nu. Foarte, foarte urât, micuţă I lailie.

Timp de o clipă am arătat şi mai caraghios, când mi-am încruntat sprâncenele la tonul său condescendent, pe care îl folosea pentru a mă irita şi mai mult. Ştia foarte bine că nu-mi plăcea să fiu tratată ca un copil. Am încercat să mă eliberez încă o data, dar el doar şi-a înclinat capul, ca sa nu-l lovesc cu capul meu în bărbie. Apoi şi-a dat ochii peste cap şi atunci a apărut ocazia perfectă să profit de faptul că degetele lui nu erau prea departe de gura mea. Am deschis gura şi l-am muşcat zdravăn de unul dintre ele.

Dylan a şuierat de durere şi mi-a dat drumul imediat.

- Plod răzgâiat, a mormăit el, privindu-şi degetul pentru o clipă, apoi şi-a ridicat privirea spre mine.

Am ţipat şi m-am încruntat când nu am reuşit să mă feresc înainte să mă ciupească de o parte. După ce a făcut asta de câteva ori, m-am prăbuşit în cele din urmă pe saltea. A fost o mişcare foarte neinspirată din partea mea, pentru că Dylan s-a aplecat peste mine şi rezultatul final a fost că el stătea deasupra mea în timp ce cu mă târâm pe podea.

Mi-a imobilizat din nou încheieturile mâinilor şi corpul lui uriaş plana deasupra mea. Am încercat sa îl lovesc orbeşte undeva, poate în stomac sau în coapsă, dar mi s-a părut că la fel de bine aş fi putut ataca şi un trotuar de beton.

- Ar trebui s-o încasezi pentru că ai dat în mine, a spus el ameninţător.

Pentru o clipă, am încetat să mă mai zbat şi m-

am uitat în ochii lui întunecaţi, carc doar se prefăceau serioşi, dar în carc se ascundea o scânteie de amuzament. Această descoperire mi-a dat curaj. Am zâmbit încrezută.

- Ştiu, dar nu mă vei da de gol.

Habar n-am de unde mi-a venit această încredere.

Dylan a ridicat o sprânceană, surprins şi el, dar nu a negat, doar a zâmbit larg şi răutăcios. Buza lui superioară începuse să se umfle puţin şi arăta de parcă ar fi fost doborât de vreun luptător egal cu el, nu de sora lui mai mică. Punct ochit.

- Nu, a recunoscut el, dar îţi permiţi cam multe, fetiţo.

Zâmbetul mi-a dispărut de pe faţă când l-am văzut cum se apleacă şi mai mult, îşi adună saliva şi îi dă drumul încet din gură chiar deasupra gâtului meu expus. Am privit cu groază, cum lichidul clar, spumos picura pe pielea mea.

- DYLAN! am urlat. E dezgustător, ce naiba?!

Am început să mă bâlbâi de parcă aş fi fost posedată. în timp ce mă strâmbam de scârbă, i-am simţit saliva pe claviculă.

încercările mele de a mă elibera erau zadarnice, aşa că i- am aruncat o privire furioasă, iar el mi-a întors-o, bătându-şi joc de mine pe faţă. Apoi am strâns din dinţi de furie şi... l-am scuipat şi cu pe el.

Ca un pulverizator, mi-am împroşcat saliva pe faţa lui.

Dylan a întors capul şi s-a îndepărtat de mine, ştergându-şi faţa cu dosul palmei. Era momentul de neatenţie pe care îl aşteptam. M-am rostogolit intr-o parte, m-am ridicat în genunchi şi apoi în picioare şi am alergat spre uşă. Fără să mă mai uit înapoi, fugeam bezmetic şi mi-am ridicat în acelaşi timp tricoul, ca să-mi şterg cu marginea lui resturile de salivă ale fratelui meu de pe piele.

Probabil că aş fi zburat pe scări ca să mă ascund cât mai repede în camera mea, dar, când am trecut în fugă pe lângă bucătărie, am auzit

vocile celor doi fraţi mai mari. Aşa că am încetinit, apoi m-am năpustit în încăpere şi m-am sprijinit de dulap.

Vinccnt şi Will şi-au întrerupt conversaţia. Stăteau lângă aparatul de cafea, amândoi cu câte o ceaşcă mică de espresso în mâini, îmbrăcaţi la cămaşă şi cu expresii serioase pe feţe. Trăsăturile lui Will s-au înmuiat când m- a văzut, dar privirea de un albastru-palid a Iui Vincent doar s-a intensificat. Am sesizat întrebările din ochii lui, pe care Will le-a formulat cu voce tare şi pentru el.

- Hailic? Cc s-a întâmplat cu tine? Dc ce eşti udă?

Evitându-l pe Vinccnt, mi-am concentrat privirea către fratele meu preferat. Speram foarte mult să i se facă milă de mine.

- Dylan m-a stropit cu apă rece, m-am plâns eu.

Will era îmbrăcat elegant şi îngrijit, dar şi-a lăsat cafeaua pe blat ca să-şi deschidă braţele. M-am cuibărit bucuroasă în ele.

S-a auzit un pufnet dispreţuitor când personajul principal m-a ajuns din urmă. îşi schimbase tricoul pe care i-l rupsesem.

Will a ridicat o sprânceană şi a aşteptat o confirmare a cuvintelor mele. Dar Dylan a ridicat doar din umeri.

- A dat în mine, a explicat el, şi a arătat cu degetul spre buza tăiată.

- Fără să vreau! am strigat înainte să simt privirea întrebătoare a lui WiUiam. Şi mi-a mânjit gura cu săpun!

- Pentru că a spus „la naiba*.

- Eu doar am repetat după el! Şi a scuipat pe mine.

- Şi tu m-ai scuipat pe mine.

L-am îmbrăţişat mai strâns pe Will şi i-am aruncat lui Dylan o privire îmbufnată pe sub sprâncene, pentru că rămăsesem în pană de argumente şi nu-mi plăcea uşurinţa cu carc mi le

doborâsc pe toate. Cu coada ochiului am văzut că Vincent se întoarce şi pleacă, lăsând pe drum ceaşca goală în chiuvetă şi clătinând din cap.

- Haide, Dylan, parcă trebuia să te ocupi de ea cu blândeţe, i-a reamintit Will, referindu-se probabil la o conversaţie a lor la carc cu nu fusesem de faţă.

Dylan şi-a desfăcut braţele.

- Păi mă port cu blândeţe. Şi nu a păţit nimic. Face pe victima în faţa ta, pentru ca ştie că o vei răsfaţa.

Şi a dispărut, iar cu am roşit şi mi-am ascuns faţa în cămaşa lui Will ca să nu se vadă. El, din fericire, nu a fost deloc deranjat de cuvintele lui Dylan. M-a sărutat pe creştetul capului şi apoi m-a mângâiat pe umăr şi a încercat să se aplece pe spate astfel încât să mă poată privi în faţă.

- Ar trebui să te schimbi, hm?

Am murmurat ceva neinteligibil.

- I laide, altfel o să răceşti.

Will m-a mângâiat gânditor pe spate.

- Mi-c deja frig, am murmurat cu.

El a tăcut o vreme, continuând să mă îmbrăţişeze, până când, în cele din urmă, m-a apucat de sub bărbie.

- Ştiu ce o să facem în privinţa asta. Vino cu mine, micuţo.

M-am desprins cu reticenţă din îmbrăţişarea noastră. Chiar mă facea să mă simt prost, pentru că îi udasem hainele şi lăsasem urme pe podea. Nimeni de la reşedinţa Monet nu era preocupat de curăţenie, mai ales de una care implică obiecte precum mopul sau aspiratorul, dar Will a găsit o cârpă şi, în mod responsabil, a spus că trebuie să ştergem podelele ca să nu cadă nimeni pe ele.

Iar când am terminat, m-a răsplătit pentru că muncisem şi îngheţasem în hainele ude – cu invitaţia de a merge la saună. Ani văzut că băieţii o foloseau uneori. Din

 observaţiile mele, se

parc că ccl mai marc fan al ci era Tony. El stătea uneori acolo cu Shanc, şi o dată l-am văzut chiar şi pe Vincent ieşind într-un halat adecvat (negru, cum altfel!). Rămăsesem cu gura căscată în acel moment, căci acea privelişte îmi tulbura imaginea fratelui mai mare.

Will ştia probabil că de când venisem aici nu găsisem niciodată un moment potrivit ca să vizitez această atracţie de sub acoperişul reşedinţei Monet şi a considerat că acum este ocazia perfectă pentru a face acest lucru.

Nc-am pus halate albe şi pufoase, ca într-un hotel spa de lux, şi am privit cu emoţie mai întâi cum Will a pornit sauna, a setat temperatura potrivită, iar apoi ne-am întins înăuntru pe scândurile de lemn. Am început să mă sufoc după aproximativ zece minute, dar în final am stat acolo cu intermitenţe timp de aproape patruzeci de minute.

Trecuse mult timp de când nu mă mai simţisem atât de plină de energic ca astăzi şi, pentru prima dată, m-am gândit că poate idcca de a trăi atât de activ şi de sănătos nu era prea rea până la urmă. Mai ales având în vedere că locuiam în reşedinţa Monet, carc avea toate dotările, respectiv o sală de gimnastică, saună şi un frate drag care face cele mai bune smoothic-uri de fructe de sub soare.

Pentru toate acestea merita să suport orice, chiar şi hărţuiala lui Dylan.

10 PĂMÂNTUL DE SUB UNGHII

Vineri, prea preocupată de perspectiva plecării în Anglia, nu am avut antrenament şi nici măcar nu am reuşit să fac efortul de a merge singură Ia sală pentru o scurtă sesiune de exerciţii. Zborul

era programat pentru seară şi mi-am dat seama ce weekend intens mă aştepta.

Ştiam în inima mea că Vincent nu mă va dezamăgi şi, din moment ce promisese că mă va duce la mormântul mamei mele, aşa va face, lotuşi, nu ştiu de ce, o parte din mine se aştepta ca el să anuleze această călătorie şi să se scuze că arc de lucru. Dar asta nu s-a întâmplat şi iată că vineri seara ne-am pus trollerele în portbagajul unei dubite elegante cu care unul dintre angajaţi ne-a condus la aeroport, undeva pe un câmp din Pcnnsylvania.

Faptul că în această călătorie mă însoţea chiar Vinccnt continua să mă surprindă. Omul acesta nu avusese timp să meargă în vacanţă cu mine şi cu fraţii mei. O vacanţă în timpul căreia ar fi avut una dintre rarele ocazii de a-şi vedea tatăl. De obicei, abia dacă găsea un moment ca să poarte o conversaţie de câteva minute cu mine. Telefonul lui suna non-stop. Şi totuşi, chiar îşi tăcuse timp pentru mine în acest weekend în programul său încărcat şi aveam pentru a treia oară plăcerea de a mă afla la bordul avionului privat al familiei Monct.

Dc data asta nu i-am văzut pe piloţii care stăteau în cabina lor, iar stewardesa care ne-a servit s-a comportat faţă de noi extrem de rigid şi formal. M-am întrebat dacă aşa era firea ei sau dacă era în general veselă, însă acum era încordată pentru că trebuia să-l servească pe fratele meu cel mai marc, care de la prima vedere părea un pasager exigent.

În timp ce îmi puneam centura de siguranţă, nu-mi venea să cred că acest avion chiar decola doar la cererea mea. Cel puţin trei oameni veniseră azi la serviciu pentru că am vrut să-mi vizitez oraşul natal. Faptul că Vince a fost capabil să organizeze aşa ceva (şi practic în ultimul minut!) era incredibil pentru mine.

Fratele meu s-a aşezat lângă mine şi şi-a deschis imediat laptopul. Iniţial plănuisem să mă

bucur singură de priveliştea norilor, pe carc mi-o aminteam din zborurile anterioare, pentru că o găseam foarte liniştitoare, dar acum am văzut că, de fapt, era întuneric, iar în spatele geamului nu se vedea mai nimic, mai ales că în curând am ajuns deasupra oceanului.

Nu aveam unde să-mi pun ochii, mai ales că încercam din răsputeri să nu mă uit în direcţia lui Vincent. Am presupus că el nu vrea să mă uit la ceea ce facca. în plus, din ce am putut distinge, era încă la căsuţa de e-mail.

Numărul de mesaje necitite din folderul „Important" m-a uimit.

Apoi am adormit de plictiseală, iar trei ore mai târziu Vinccnt m-a trezit pentru că observase că îmi dcsiacuscm centura de siguranţă mai devreme, iar acum zburam printr-o zonă de turbulenţe. Mi-am pus singură centura, iar ochii îmi rătăceau somnoroşi pe ecranul laptopului său plat ca hârtia, pe care îl ţinea încă deschis pe genunchi. A sprijinit de tastatură un calendar îmbrăcat în piele neagră şi a bifat ceva pe el.

Am căscat şi m-am strâmbat când avionul s-a zguduit din nou.

- Când aterizăm? am întrebat, întinzându-mă. Nu dormisem prea bine, iar acum nu aveam să mă simt deloc confortabil, căci mă stânjenea centura.
- Mai e puţin.

Nici măcar nu s-a uitat la mine.

- Munceşti mult.
- Pentru că am mult de lucru.

Mi-am rezemat capul de geam şi m-am uitat Rx la fratele meu cel mai marc. în timp ce cu eram îmbrăcată într-un trening strălucitor, gândindu-mă la confort, Vince optase pentru eleganţă mai presus de orice, aşa că avea o cămaşă albă clasică, pantaloni negri, curca neagră şic şi pantofi bine lustruiţi. Vedeam în ochii lui întredeschişi, carc reflectau ecranul luminos al laptopului, că era obosit.

- De ce nu angajezi pe cineva care să te uşureze măcar de o parte din povară? l-am întrebat, pregătită pentru posibilitatea că mă va ignora şi nu-mi va răspunde, dar eram atât de plictisita, încât nu-mi păsa.

- Angajez, dar unele lucruri trebuie să fie făcute bine. Şi dacă vrei ca ceva să fie bine făcut, trebuie să o faci singur, dragă Hailic.

M-am mai uitat la el o clipă, apoi am privii în jur şi m- am gândit dacă să iau cartea, când brusc avionul s-a zguduit din nou şi a coborât rapid. Stomacul ini-a sărit în sus, provocându-mi o senzaţie neplăcută, ca pe un carusel nebun, iar inima a început să-mi bată mai tare. Şi m-am şi lovit uşor cu capul de geam. M-am îndreptat în scaun şi m-am uitat panicată pe fereastră. Nu m-a ajutat prea mult, dar măcar am văzut că încă zburam şi probabil nu cădeam. După câteva secunde totuşi, avionul a pierdut din nou altitudine, la fel de brusc ca mai înainte. Am ţipat de frică şi mi s-a făcut pielea de găină.

Apoi am simţit mâna rece a lui Vinccnt pe pumnul meu încleştat. M-am uitat la el îngrozită, iar el mi-a întors privirea. Am simţit din acea privire că nu era absolut deloc îngrijorat.

- Şunt doar turbulenţe.

Vocea lui părea prea blândă. Cu o mână încă mă liniştea pe mine, cu cealaltă îşi ţinea computerul.

- Cc sentiment îngrozitor, aproape ca şi cum am fi căzut...

Am tremurat când avionul s-a zgâlţâit din nou ameninţător. Şi în zborul spre Thailanda fuseseră turbulenţe, dar nu scmănascră deloc cu cele pe carc le trăiam acum.

- Acestea sunt excepţional de puternice, dar nici vorbă de aşa ceva. Nu suntem în cădere. Calmează-te. Totul este în regulă.

M-am cuibărit în fotoliu şi din timp în timp mă uitam pe fereastră, ca să mă asigur că încă zburam, dar tot ce puteam vedea era un gol

negru ca smoala. Avionul încă se mai legăna din când în când, dar nu mai cobora brusc. La un moment dat, a apărut şi stewardesa ca să verifice dacă eram bine. Nu părea nici ea îngrijorată, aşa că mi-am lăsat curând corpul să se relaxeze. Vincc şi-a luat mâna de pe mine şi s-a întors la muncă, total netulburat de ceea ce mie îmi provocase atâta spaimă.

- A fost îngrozitor, am şoptit când mi-am recăpătat în sfârşit puterea de a vorbi.
- Poftim?
- Am crezut că ne prăbuşim.

Mi-am mângâiat mâna, pe care încă aveam pielea de găină.

- Turbulenţele sunt un fenomen obişnuit, indiferent cât de periculoase par. Piloţii sunt bine pregătiţi şi ştiu cum să le facă faţă, a spus el.
- Nu mă mai urc în viaţa mea într-un avion!

Nu a făcut niciun comentariu, dar s-a întors la muncă.

Acest eveniment a intrat pe lista mea, deja destul de lungă, de traume. Am mulţumit cerului că am fost la bord cu Vincent, al cărui calm m-a ajutat să mă liniştesc, pentru că, dacă mi s-ar fi întâmplat aşa ceva pe un zbor comercial unde aş fi fost singură, cred că aş fi avut un atac de cord.

Nu-mi amintesc cu plăcere această călătorie nu numai din cauza acestei experienţe negative, ci şi din cauza plictiselii. Nu puteam să stau confortabil, mă deranja centura de siguranţă, pe care îmi era teamă să o desfac, şi fusese mult mai interesant să zbor cu Dylan şi cu gemenii. Măcar puteam să-i văd cum se jucau pe consolă, cum scoteau mereu câte ceva gustos de mâncare, cum purtau discuţii prosteşti, dar amuzante, iar Shane chiar mi-a arătat cabina de pilotaj. Vinccnt a lucrat mai tot drumul şi a tras un pui de somn scurt.

Am aterizat pe un aeroport de lângă Londra. Când am ajuns deasupra Insulelor Britanice, am simţit cum stomacul mi se strânge într-un nod,

care nu s-a dezlegat nici când picioarele mele au atins pământul. Ultima dată când fusesem în această ţară nu ştiam aproape nimic despre fraţii mei. Pc atunci eram doar o adolescentă orfană care nu avea habar ce înseamnă luxul.

Astăzi ajunsesem aici cu un avion privat, însoţită de fratele meu cel mai mare, iar un taxi ne-a dus la cel mai scump hotel din zonă. îmi dădeam seama că era cel mai scump pentru că eram în oraşul meu natal, pe care îl cunoşteam foarte bine. Toată lumea de aici ştia că această clădire înaltă, de sticlă, cu scara lungă şi cu portarul care stătea mereu la baza scărilor aşteptând noi oaspeţi, era cel mai bun hotel din zonă. Situat chiar în centru, aproape de primărie şi de muzeu, una dintre puţinele atracţii turistice disponibile aici.

În maşină am stat lipită de geam şi am privit dimineaţa de iarnă, răsfaţându-mă cu amintirile. Am trecut pe lângă un teren unde un grup de fete jucau fotbal. Mă simţeam de parcă una dintre ele lovise mingea cu toată puterea şi ma izbise în stomac. Le cunoşteam, se întâlneau întotdeauna sâmbăta la gimnastica de dimineaţă.

Am trecut pe lângă staţia unde am aşteptat împreună cu prietena mea când mama m-a lăsat să iau autobuzul singură pentru prima dată şi am urcat în autovehiculul greşit şi apoi a trebuit să aşteptăm o oră până să vină următorul. Cinematograful la care mergeam mereu în excursii cu clasa ca să vizionăm filme educative. .Mături era un restaurant fast-food unde aterizam întotdeauna după proiecţie.

Ştiam că, dacă nu ne opream la hotel şi am fi mers mai departe pe această stradă, am fi ajuns în faţa biroului – o clădire imensă de culoarea nisipului în carc cu şi mama pierduserăm cândva o jumătate de zi. Iar pe stânga ar fi apărut parcul unde în fiecare an, în luna august, avea loc un festival de vară. Acolo se instala un parc de distracţii şi se dădeau concerte...

Anul trecut am fost acolo cu mama mea, cu prietenele mele şi cu părinţii lor. Mi-o aminteam ca pe una dintre cele mai minunate zile pe care le petrecusem cu ea cu puţin timp înainte să moară. Am fost fericită că a trebuit să coborâm înainte să pot vedea fie şi un singur copac carc creştea pe terenul acestui parc, pentru că aş fi izbucnit în plâns.

Cu siguranţă, oraşul meu natal nu era unul dintre cele mai fermecătoare. Erau prea multe clădiri industriale urâte în toate nuanţele posibile de cenuşiu sau maro. Nu ajuta nici faptul că aici era destul de înnorat în cca mai marc parte a anului. Chiar şi astăzi, deşi promitea să fie o zi destul de caldă pentru sfârşitul iernii, nu puteam decât să visăm la soare. Absenţa lui aproape permanentă este pur şi simplu una dintre caracteristicile acestui loc.

Am avut ocazia să admir cerul cenuşiu împreună cu Vincent din restaurantul hotelului, situat la ultimul etaj. Pereţii vitraţi ofereau o vedere panoramică a oraşului, dar se spunea că era frumoasă doar scara, când se lăsa întunericul şi de jos străluceau luminile maşinilor, ale lămpilor de stradă şi ale reclamelor colorate.

Acum doi ani, băieţii din clasa mea au avut ideca să se furişeze aici când ne întorceam de la cinema. Am fugit la lift împreună cu ei, teribil de stresată că ne va descoperi cineva. Chicoteam nervos, dar, când ne-am oprit la ultimul etaj, nu am apucat nici rnăcar să ieşim din lift, pentru că personalul hotelului ne-a prins, ne-a întors din drum şi ne-a alungat în stradă.

Dacă cineva mi-ar fi spus atunci că în viitorul nu foarte îndepărtat voi fi cazată chiar în acest hotel, i-aş fi râs în fată.

Altădată, o fată dintr-o clasă paralelă se lăudase că venise la acest restaurant cu unchiul ci bogat şi mâncase ccl mai delicios somon din toată viaţa ci.

Acum, ţinând meniul în mână, am văzut că aici

nu se servea somon. I-am povestit asta lui Vincent ca să nu stăm la masă într-o tăcere stânjenitoare. A ascultat ambele poveşti cu un zâmbet mic. Abia când am comandat micul- dejun şi chelnerul a luat meniul, s-a uitat mai mult la mine.

- Nu ai mâncat niciodată aici?

Am ridicat din sprâncene.

- Glumeşti?

-Nu.

- Este probabil unul dintre cele mai scumpe restaurante din tot oraşul... am mormăit, ca şi cum aş fi vrut să demonstrez asta, plimbându-mi privirea în jur, pe lângă lămpile modeme, pe tablourile ciudate şi pe plantele în vase de mărimea unor maşini.

Vinccnt ştia că nu crescusem într-o familie bogată.

Probabil că marna rnea ar fi putut cu greu să se încadreze chiar şi în clasa de mijloc. Până acum, nu crezusem că fratele meu ccl mai mare era atât de detaşat de realitate, încât nu înţelegea că oamenii ca ea nu îşi permiteau să ia masa în astfel de locuri, dar era posibil să mă înşel. La urma urmei, el crescuse în lux şi începeam să cred că, deşi era inteligent, nu se putea pune în locul unei persoane obişnuite.

A ridicat din umeri şi şi-a luat mâna de pe masă ca să facă loc pentru cafeaua pe care chelnerul tocmai i-o adusese.

- Nu ştiu cum a dispus mama ta de fondurile ei.

- Cu simţ de răspundere, am mormăit, iar apoi, ca să nu par nepoliticoasă, am explicat: De cele mai multe ori bunica gătea pentru noi, mergeam rareori la restaurant. Şi în niciun caz la restaurante ca acesta. Mama era foarte atentă cum îşi cheltuia banii.

- Deci de la ca ai învăţat asta?

Pentru prima dată astăzi, Vincent era complet concentrat asupra mea şi cred că îmi plăcea mai

mult când era ocupat cu munca.

- Dar eu nu am nimic de cheltuit.

În ochi i se citea amuzamentul.

- Ai mult mai mult decât crezi, dragă copilă. încă nu ştii?

Am ridicat timid ochii spre el de deasupra ceaiului meu.

- Tot ce ştiu este că tu eşti bogat.

- Greşit, Hailie. întreaga noastră familie este bogată.

A ridicat ceaşca la buze, iar în ochii lui strălucea plăcerea provocată de prima înghiţitură de cafea fierbinte.

- Bineînţeles, acum eşti minoră şi eşti în grija mea, cu sunt cel care îţi controlează cheltuielile. în consecinţă, am dreptul să dezaprob unele dintre capriciile talc. în acelaşi timp, nu vreau să iţi faci griji pentru bani. Nu este nevoie de aşa ceva.

Am dat din cap, dar în loc să mă simt uşurată, eram oarecum stânjenită.

Eram curioasă ce se va întâmpla când voi fi majoră şi, în acelaşi timp, îmi era ruşine să întreb. Nu voiam ca Vincent să creadă că eram atât de interesată de bani. Dc fapt, în acel moment nu ştiam deloc la ce să mă aştept şi cum funcţionau lucrurile în familia Monct. Exista posibilitatea ca într-o zi Vince să-mi ofere cadou o mică parte din averea lui. Am simţit un nod în gât numai la gândul ce aş face cu ca. Nu reuşisem să cheltuiesc nici măcar banii de buzunar pe care mi-i dăduse tatăl meu.

Felurile de mâncare comandate arătau discret diferenţele dintre originile noastre. Eu, entuziasmată că mă întorc în atmosfera de acasă, mi-am comandat un mic- dejun englezesc adevărat: un ou fiert cu fasole pe pâine prăjită şi o garnitură de brânză şi arpagic. Vincent, pe de altă parte, a rămas fidel stilului american – clătite şi bacon –, dar a cerut în plus un ou de raţă prăjit.

Pentru mine era imposibil să mănânc tot la o masă atât de copioasă. Din fericire, Vince a fost destul de rezonabil şi nu m-a forţat să curăţ farfuria. Apoi am coborât un etaj mai jos, în apartamentul mult prea marc pentru noi doi şi am rămas acolo un moment ca să ne aranjăm. Cineva l-a sunat pe Vinccnt în timpul miculuidcjun, în timp ce ieşeam din hotel şi în timpul călătoriei cu taxiul. Nu mai văzusem niciodată ca telefonul cuiva să vibreze atât de des. Bine că nu era în firea noastră să discutăm non-stop, pentru că ar fi fost pur şi simplu imposibil să am o conversaţie mai lungă cu el. Din când în când, cineva ne- ar fi întrerupt.

Cimitirul unde erau înmormântate mama şi bunica mea era situat la periferia oraşului, într-o zonă deschisă, de aceea acolo vântul bătea mai tare decât în centru. Nu m- am certat cu Vincent când mi-a spus să-mi inchci haina, deşi eu doream să las să se vadă măcar un pic din rochia neagră de ceremonie pe care o pusesem special pentru cei dragi mic.

Vincent ducea un buchet de flori proaspete, comandate în prealabil, păşind răbdător în urma mea, în timp ce cu rătăceam printre pietrele funerare, căutându-le pe ale mamei şi bunicii. încercam să găsesc locul unde erau îngropate cclc două sicrie în carc se odihneau trupurile celor mai importante persoane din viaţa mea. Din păcate, în afară de lacrimi amare, nu-mi aminteam prea multe de la înmormântare.

După ce am găsit în sfârşit numele mamei mele gravat pe o piatră de mormânt cenuşie, m-am oprit. Bunica era îngropată chiar lângă ca. Dintr-odată am simţit cum mi se strânge stomacul din nou. Mă uitam năucită şi tristă la piatră. Nu ştiu cât timp a durat, dar Vincent s-a hotărât în cele din urmă să aşeze el însuşi florile pe pământ. Abia atunci m-am motivat să mă las pe vine şi să aranjez florile după gustul meu, ca să fie cât mai frumos.

Culorile vii au înfrumuseţat imediat locul acela urât. Aici până şi iarba devenise cenuşie şi părea să se confunde cu unele morminte, precum şi cu cerul extrem de mohorât de astăzi. Era trist că nu era nimeni care să decoreze în fiecare zi aceste două pietre funerare atât de importante pentru mine. Am zâmbit slab când mi-am amintit că atât mama, cât şi bunica mea erau obsedate de plante.

Am reflectat foarte mult timp, am stat pur şi simplu acolo şi mă gândeam la ele. Mă întrebam dacă era adevărat ce-mi spuneau adesea străinii, că erau acolo sus undeva şi se uitau la mine.

Vinccnt a stat alături de mine un timp, acordându-le rudelor mele apropiate respectul cuvenit decedaţilor, pentru care i-am fost recunoscătoare, dar apoi s-a îndepărtat. îl vedeam de la distanţă – veghea asupra mea, dar îmi oferea şi un pic de intimitate.

Mă gândeam adesea la mama şi îmi imaginam că îi povestesc despre diferitele lucruri care mi s-au întâmplat. Simţeam că, dacă i-aş repeta totul acum, în-ar auzi mai clar. M-am ghemuit exact între mormântul mamei şi al bunicii şi am început să le povestesc totul. Din ziua în carc aflasem despre moartea lor până astăzi. Am vorbit cu o voce stinsă, pentru ca Vinccnt să nu audă, mai ales când le-am spus că uneori îmi era frică de el. I-am descris pe fiecare dintre fraţi, le-am mărturisit chiar lucrurile de carc mi-cra ruşine, cum ar fi faptul că îl lovisem pe Jason, sau că furasem o ţigară de la Tony. Faptul că minţisem de câteva ori. Şi alte câteva năzbâtii.

De asemenea, m-am lăudat că aveam rezultate foarte bune la şcoală. Mi-a luat mult timp să găsesc cuvintele potrivite ca să descriu sentimentele pe care le încercasem când l-am cunoscut pe tatăl meu. Am vrut să întreb câteva lucruri şi m-am simţit foarte frustrată că mama nu mi-a putut răspunde. Apoi m-am enervat şi mai tare când mi- am dat scama că oricum nu

puteam spune prea multe despre Camden. Nu vorbisem cu el despre subiecte cu adevărat serioase...

De ce nu profitasem de ocazie pentru a face acest lucru?

Am stat acolo timp de peste două ore. îl vedeam ceva mai departe pe Vince, cum se plimba cu telefonul la ureche. Vântul îi sufla haina închisă. Ceva mai jos pe drum era o maşină parcată. Vince plătise un taximetrist să ne aştepte. Mi s-a părut că bărbatul îşi coborâse scaunul în spatele volanului şi citea o carte. Avea o slujbă grozavă astăzi.

Deodată, am simţit câteva picături de ploaie. Una pe nas, în curând una pe mână şi apoi două pe frunte. Primul meu instinct a fost să le ignor complet, dar o clipă mai târziu au început să se înmulţească. Mi-am ridicat faţa spre cer. Nu mai era gri melancolic, acum era acoperit de nori negri, ameninţători.

- I lailie, hai să ne întoarcem, a ordonat Vincent, care, de asemenea, cu câteva momente în urmă privise în sus. Şi-a băgat telefonul în buzunar în timp ce se apropia de mine.

L-am privit tranşant şi, văzând că se apropie, m-am încordat.

M-am uitat din nou la mormântul marnei mele. Am simţit un nod în gât la simplul gând că nu ştiam când îl voi mai vedea. Inima a început să-mi bată mai tare. În ciuda picăturilor reci de ploaie de pe frunte, simţeam că transpir.

Vince s-a oprit în apropiere şi m-a îndemnat să plecăm, uitându-se din nou spre cer.

-l lailie.

S-a auzit un tunet înfundat, dar şi ameninţător.

Fratele meu s-a apropiat şi a întins mâna ca să mă ajute să mă ridic. M-am uitat la el, încruntându-mi fruntea.

Nu... am şoptit, mutându-mi privirile panicate spre piatra funerară.

Ploaia uda piatra pe care era scris numele

mamei mele. Gabriella.

Ploua din ce în ce mai tare, iar furtuna se dezlănţuia din ce în ce mai vijelioasă.

- Ridică-te! a răsunat vocea lui Vinccnt, mai aspru de data aceasta.

Am început să scutur din cap. Nu puteam pleca de aici încă. Voiam să stau cu mama. O recuperasem în sfârşit.

- încă puţin, am şuierat, îndepărtându-mă de fratele meu şi apropiindu-mă mai mult de mormânt.

A strălucit un fulger, ca şi cum cineva ar fi făcut o poză cu bliţ cu un aparat imens, iar după câteva secunde a răsunat şi tunetul, mult mai puternic decât celelalte.

- Hailic, plecăm de aici. Fără discuţii!

- Nu, nu, nu... am gemut cu, îngrozită de moarte.

Respiram repede. Spaima mea din timpul turbulenţelor nu era nimic în comparaţie cu ceea ce trăiam acum. Am simţit cum mâna lui Vince mă apucă de sub umăr.

- Nu! am strigat eu.

Am reuşit să mă smulg din strânsoarca lui şi, în patru labe, să mă târăsc cât mai departe de el. Mi-am udat genunchii, colanţii şi haina... Mi-am izbit umărul de piatra funerară şi imediat, fără să stau pe gânduri, mi-am înfăşurat braţele în jurul ci. Nu m-a deranjat frigul carc răzbatea din ca.

Tremuram, dar nu-mi păsa.

Picăturile de ploaie erau acum mai mari, mai dense şi mi-au udat iară milă părul, hainele, mi-au curs pe piele, amestecate cu lacrimile mele.

A fulgerat din nou şi ploaia se înteţea.

Vinccnt nu se lăsa. S-a apropiat, s-a aplecat. Nu-i puteam vedea bine faţa, pentru că o zăream ca prin ceaţă, dar cred că am surprins momentul în carc expresia i s-a schimbat de la nedumerire la înverşunare. Nu-mi plăcea acea hotărâre.

- Lasă-mă în pace! am strigat, înecându-mă cu lacrimile. Lasă-mă în pace! Pleacă de aici!

Cred că l-am şi lovit, dar nu simţeam nicio remuşcare. La urma urmei, voia să mă ia de lângă mama.

Dar nu l-am speriat. Paltonul lui rigid şi ud leoarcă îl îngreuna cu siguranţă în timp ce se apleca mai mult şi mă apuca de mâini cu o forţă rar folosită împotriva mea. M-a desprins de piatra funerară. Apoi braţele lui m-au cuprins în jurul taliei şi rn-a tras spre el. Am ţipat din nou şi mi- am înfipt degetele în pământ. încercând să mă prind de ceva, am simţit cum pământul umed îmi pătrunde sub unghii.

A fulgerat şi a tunat din nou.

Vincent şi-a pus braţele în jurul meu ca să mă imobilizeze şi nu am mai fost capabilă să mă apăr. Prinsă într-o strănsoarc prea puternică, am putut doar să urlu şi să încerc să-l lovesc din nou, ceea ce nu am reuşit să fac. La un moment dat, s-a ivit ocazia să îl zgârii. Mi-am trecut unghiile pe pielea mâinii lui, dar nu a slăbit strânsoarca.

Am plâns şi mai tare de frustrare.

Vincent se mişca cu paşi repezi, iar eu mă zbateam, mă aplecam şi îmi strângeam picioarele în aşa hal, încât de fapt aproape că mă ducea pe sus. Cu siguranţă, o dată sau de două ori l-am călcat şi pe pantofii lui lustruiţi cu grijă, aşa că şi-au pierdut luciul. Mă înecam tot timpul şi detestam că mama fusese luată din nou de lângă mine. Acum nici nu mai vedeam vreo piatră funerară pentru că eram înconjuraţi de ziduri de apă.

Ploaia s-a oprit brusc. Cu toate acestea, zgomotul ci tot se mai auzea, ca şi cum ar fi venit din depărtare. Picăturile grele nu mai loveau uşor iarba, ci răsunau, lovindu-se de ceva dur. Mi-am plimbat ochii în jur, neavând puterea să-mi mişc tot capul.

Nc-am urcat în maşină. Vinccnt s-a aşezat lângă mine în spate, ţinându-mă încă strâns în braţe. Ceva ţopăia ciudat în jur şi abia după un timp mi-am dat scama că cu eram cea care mă

zgâlţâiam ca posedată. E puţin spus că plângeam, mă zguduiam în hohote.

Şi nu puteam să mă gândesc la nimic altceva, decât că îl uram pe Vinccnt pentru că mă smulsese de lângă mama.

11 UN GENTLEMAN

Eram în camera mea din apartamentul hotelului, în faţa uşii care facea legătura cu camera de zi. îmi adunam curajul să apăs pe clanţă şi să dau ochii cu fratele meu. Ştiam că era acolo pentru că eram trează de peste o oră, stăteam doar întinsă în pat şi din când în când îl auzeam vorbind în şoaptă când răspundea la telefon.

îmi era ruşine de spectacolul pe care îl dădusem la cimitir şi nu mă puteam decide să ies. Eram încă tristă şi amărâtă din cauza felului cum se terminase vizita la mormântul mamei. Dc asemenea, m-am gândit că ar trebui să-mi exprim durerea într-un mod mai matur. Nu mă vor lua niciodată în serios dacă mă las atât de uşor pradă emoţiilor.

Am închis ochii. îmi venea să mă întorc sub plapumă şi să mă înfăşor în ea ca o clătită. Patul era cald, confortabil şi mă puteam ascunde în el de Vinccnt.

Totuşi, trebuia să ies şi să mă duc la el. Când ne-arn întors la hotel, mi-a ordonat să fac un duş cald şi apoi să trag un pui de somn. Dc asemenea, trebuia să-l informez când mă trezesc.

Am suspinat şi am deschis uşa, ieşind încet din oaza de siguranţă care era camera mea de hotel. M-am simţit ca şi cum aş fi intrat de bunăvoie într-o ambuscadă. îmi alimentam fără rost

propria teamă, dar ce puteam să fac – încă îmi era puţin frică de Vinccnt.

Fratele meu stătea cu spatele la mine şi se uita pe fereastra marc la noaptea de deasupra oraşului. Tot mai ploua, dar nu aşa de tare, iar furtuna trecuse. Ţinea telefonul la ureche. Cred că asculta un mesaj vocal. Am prins câteva cuvinte şi am ridicat surprinsă din sprâncene, pentru că cel care se înregistrase pentru Vincent vorbise în franceză. Am reţinut chiar şi câteva cuvinte care de fapt nu mi-au transmis nicio informaţie.

*

Mesajul s-a oprit brusc şi Vinccnt s-a întors. Probabil că îmi văzuse imaginea reflectată în geam, dacă nu cumva avea ochi la ceafa.

Se schimbase şi el şi făcuse un duş, pentru că arăta proaspăt şi elegant ca întotdeauna. M-a examinat ca de obicei cu o privire indiferentă şi şi-a băgat apoi încet telefonul în buzunar.

Firava încredere în sine pe care reuşisem să mi-o adun puţin înainte să ies din camera mea se risipea acum cu zgomot pe podea, ca nişte dropsuri.

- Cum te simţi? a întrebat el, dându-mă complet peste cap cu această întrebare.

Eram pregătită pentru o predică.

Am înghiţit în sec şi am vrut să mormăi un simplu „bine", dar în ultimul moment am decis să răspund sincer. Vince ar fi ghicit oricum dacă aş fi minţit şi nu am vrut să- 1 enervez mai mult. Cu puţin noroc, ar fi putut chiar aprecia faptul că spuneam adevărul.

- Mă doare capul şi mă ustură în gât. Şi mi-e cam frig. Ei bine, parcă mi-e şi foame, am enumerat liniştită, jucându-mă cu degetele.

Eram deosebit de mândră de mine pentru că recunoscusem că mi-e foame. Am sperat că şi el a înţeles asta.

- Stai jos, mi-a spus, arătând cu o mişcare a capului spre canapeaua de colţ.

M-am strecurat ascultătoare în colţul

canapelei, dând la o parte câteva dosare. Sc parc că el lucrase aici în timp ce cu dormeam profund. L-am privit timid cum a scos mai întâi din dulap o pătură marc, groasă, cu carouri albe şi negre şi mi-a înmânat-o. Apoi s-a îndreptat spre dulapul de lângă uşa din faţă şi a luat meniul restaurantului, care se afla acolo împreună cu regulamentul hotelului şi broşurile drăguţe carc informau despre puţinele atracţii amărâte pe care le oferea oraşul.

- Alege ce doreşti. Prânzul şi un ceai. Fără îngheţată sau băuturi gazoase.

Am luat meniul de la el şi l-am citit, stând învelită în pătura moale. M-am hotărât repede pentru peşte şi cartofi prăjiţi. Mai mult de dragul cartofilor prăjiţi, decât pentru peşte, pentru că de ci îmi era poftă, dar ştiam că Vinccnt ar putea avea obiecţii dacă nu comandam întregul fel de mâncare. Dc asemenea, am optat pentru ceai verde cu •zmeură şi suc de portocale, regretând în tăcere faptul că nu puteam să iau o Coca-Cola, de care întâmplător tocmai îmi era poftă, parcă pentru a-mi face în ciudă.

Cu coada ochiului, am văzut că fratele meu pusese un pahar cu apă pe măsuţa de cafea de lângă mine şi aruncase o pastilă efervescentă în el. A mai pus o pastilă lângă el şi mi-a spus să iau medicamentele, în timp ce el dădea comanda, ctalându-şi admirabila capacitate de a vorbi la telefon. Băutura pe carc mi-a dat-o avea un gust oribil. Ca o cafea diluată cu adaos de lămâie. Dar nu am îndrăznit să mă plâng.

Vinccnt a luat loc pe canapea, din păcate nu atât de departe de mine cum mi-aş fi dorit. Nu a spus o vreme nimic, dar a început să-şi ridice mânecile cămăşii. Se mişca încet şi graţios, iar eu m-am concentrat să-mi beau medicamentul.

După un timp, aproape că m-am înecat cu el pentm că mi-am dat seama că lui Vincent nu i se tăcuse brusc cald, îşi trăgea mâneca în sus ca să văd semnele roşii pe care i le lăsasem pe piele.

Mai rele chiar decât cele pe care i le făcusem cândva lui Dylan pe piept.

Mi-am coborât privirea spre paharul deja gol pe care îl strângeam în ambele mâini şi m-am foit neliniştită pe canapea.

- Ştiu că te-ai lăsat purtată de emoţii într-un moment dificil pentru tine, dar vreau să aud ce ai de spus, a început Vincent, sprijinindu-se confortabil pe canapea şi uitându- se la mine.

Şi-a pus picior peste picior şi şi-a sprijinit o mână pe coapsă.

- Ei bine... m-am panicat... am recunoscut cu, după ce am tuşit, iar cum el nu a spus nimic, am continuat, pentru că simţeam că asta era singura mea şansă de a mă reabilita puţin în ochii lui: Am vrut doar... să mai rămân... Nu am avut timp să-mi iau rămas-bun... Şi tu m-ai forţat dintr- odată să plec...

- Hailic, nu te-am luat de acolo cu forţa dintr-un capriciu al meu, a remarcat Vince, frecându-şi pentru o clipă fruntea, ca de oboseală.

Pc degetul lui strălucea, ca întotdeauna, acel masiv şi misterios inel cu sigiliu.

- Stăteai ghemuită în ploaia torenţială şi în furtună, lipită de o piatră rece. E bine că s-a terminat doar cu o uşoară răceală.

Deja pe la mijlocul discursului său mi-am coborât privirea spre genunchi, acum gheinuiţi, acopcriţi în continuare cu pătura. Preferasem să cred ca Vincent dorise să mă necăjească, nu că era îngrijorat pentru mine, fiindcă îmi era mai uşor să fiu supărată pe el.

Am tăcut.

- lini parc rău că mama ta a murit şi ştiu că ţi-c foarte dor de ea. Ai dreptul să fii supărată şi tristă. Accept acest lucru. în acelaşi timp, vreau să-ţi fie clar că pentru mine siguranţa ta este o prioritate şi este mai importantă decât confortul tău. Prin urmare, nu voi sta cu tine la mormânt şi nu te voi mângâia pe păr în timp ce vijelia se dezlănţuie deasupra capetelor noastre. înţelegi

ce încerc să-ţi spun?

Mi-a făcut inima să tremure.

- Voiam doar să-i mai spun ceva...

L-am auzit pe Vinccnt oftând, iar apoi s-a apropiat mai mult şi m-a tras lângă el. Nu am dispreţuit gestul, ci m-am ghemuit imediat lângă el, inhalând mirosul parfumului său puternic de apă de colonie. M-a ţinut strâns în braţe, la fel ca în taxi, dar de data asta apropierea mi-a dat alinare.

- Se spune că timpul vindecă rănile, am îngânat, uitându-mă undeva în depărtare.

Vincc m-a mângâiat uşor pe spate şi am simţit fiori de bucurie care îmi străbăteau tot corpul.

- Asta nu este adevărat, Hailic. Timpul nu vindecă deloc răni atât de adânci ca ale talc.

Mi-am ridicat capul, dar obrazul meu era încă lipit de pieptul lui.

- Nu vei face decât să te obişnuieşti treptat cu durerea, dar tot e ceva.

I-am digerat cuvintele câteva clipe, întrebându-mă dacă mă îmbărbătează sau mă deprimă mai mult. Vincc m-a lăsat să mă relaxez în braţele lui până când a venit mâncarea. Mă simţeam atât de bine, încât am blestemat peştele ăla stupid în mintea mea.

Nu cred că Vincc era supărat pe mine şi nu-l uram deloc. A doua zi mă simţeam mult mai bine. Nc-am trezit foarte devreme pentru că îmi promisese că mergem încă o dată la cimitir înainte de plecare, ca să îmi pot lua rămas- bun de la mama şi de la bunica.

I-am fost foarte recunoscătoare pentru asta.

Am coborât la micul-dejun tip bufet. Nu voiam să mănânc prea mult, aşa că am optat pentru pâine prăjită simplă, dar, imediat ce am adus-o la masă, Vincent a spus să-i iau din faţa ochilor, citez, „acel pesmet jalnic" şi a alcătuit o masă decentă.

Dc asemenea, m-a întrebat dacă doresc să vizitez nişte prieteni vechi, dar i-am mărturisit cu

timiditate că nu am păstrat legătura cu nimeni de aici. Prieteniile mele cu cei de la şcoală şi din curte se destrămascră după ce m-am mutat. Mai repede decât mă aşteptam.

De aceea m-am întors stânjenită când cineva rn-a acostat în faţa hotelului, strigându-mă pe nume.

- O, Doamne, Hailic? s-a mirat fata, făcând ochii mari.

Am recunoscut-o repede.

- Julie, bună, am salutat cu, dându-mi părul după ureche.

în faţa mea stătea o fată dintr-o clasă paralelă, de la vechea mea şcoală, a cărei privire aluneca de obicei peste mine pe coridoare ca şi cum nici nu aş fi existat. Până când moartea mamei mele a devenit o senzaţie, nici măcar nu ştia cum mă cheamă.

Dar eu ştiam cine era. Vedeta şcolii care se ţinea după David Chapman, băiatul chipeş carc mă făcuse odată tocilară, când am refuzat să-l las să copieze de la mine la un test.

lisuse, totul părea atât de departe pentru mine acum, ca şi cum aceste evenimente şi personaje ar fi trăit într-o cu totul altă dimensiune.

Vince s-a oprit lângă mine, examinând-o rapid şi cu indiferenţă pe Julie. Eram sigură că, dată fiind perspicacitatea lui, trăsese deja multe concluzii despre ea, dar, aşa cum îi era firea, a rămas tăcut şi m-a lăsat să mă descurc cu situaţia în felul meu.

- Te-ai întors? a întrebat ca. Ţinea telefonul în mâna coborâtă şi aş fi putut jura că şi-a strâns degetele pe el, ca şi cum ar fi fost deja nerăbdătoare să împărtăşească vestea cuiva.

- Păi... Am venit doar în wcckcnd.

Am făcut semn cu mâna spre hotel.

- Stai, locuieşti aici?

Julie a clipit, mutându-şi privirea de la clădire la mine. Nici măcar nu a încercat să pretindă că nu era surprinsă.

- Mm, doar în wcckcnd. Am venit ca să văd mormântul mamei mele, i-am răspuns.
- Oh, bine, scuze. Adică ştii, îmi parc rău.

Am fortat un zâmbet uşor.

- E o tragedie cumplită. Am auzit că acum locuieşti în Statele Unite?
- îhm.

l-am aruncat în treacăt o privire lui Vinccnt, carc aştepta răbdător. Abia atunci Julie şi-a dat seama de prezenţa lui. I-a fost greu să nu facă ochii mari şi să ascundă impresia pe care i-o facea persoana fratelui meu.

Mai ales că ca era o fată pe care, din câte îmi aminteam, banii şi luxul o impresionau ca nimic altceva.

- Vince, ea este Julie... o colegă de la şcoală. Julie, el este fratele meu.
- Deci e adevărat?

Ochii lui Julie au început să sclipească de emoţie. Ce mai bârfiseră despre mine aici!

- E uimitor că ai descoperit că ai fraţi. Exact ca într-un film!

Care film? îmi venea să întreb asta cu voce tare, dar nu am vrut să o las pe Julie să mă enerveze. I-am oferit în schimb un zâmbet strâmb.

- Vrei să mergem la o cafea şi o prăjitură? a sugerat ea, devenind din ce în ce mai încântată.

îmi venea să-i înmânez un carneţel şi un stilou ca să-şi

noteze şi să nu uite niciun amănunt picant.

- îmi parc rău, nu cred că am timp. Avem un avion în curând.

Mi-am desfăcut braţele în lături.

- Putem pleca şi puţin mai târziu, dacă vrei, a intervenit Vinccnt calm. Avionul va aştepta.

îmi venea să-l bat pe umăr. Lui Julie aproape că i-a căzut falca.

- Mulţumesc, Vince, dar aş prefera să petrec acest timp în plus la cimitir, i-am spus şi am dat din cap spre colega mea. A fost o plăcere să te

întâlnesc.

Julie a rămas perplexă până la sfârşit şi m-a privit cum mă urc cu Vinccnt într-un taxi.

în maşină am tras aer în piept, copleşită de această întâlnire bruscă. Mi-am dat scama că şi aici, în oraşul meu natal, dispănise orice urmă a lui I lailie cea veche.

- Vrei să-ţi vezi apartamentul? a întrebat Vinccnt din senin, în timp ce stăteam în trafic.

Am ridicat o sprânceană.

- Dar nu mai este al meu. Mama şi bunica îl închiriaseră. Probabil că acum locuieşte altcineva acolo.

- Ştiu, dar pot să-l cumpăr pentru tine dacă îl vrei.

Vince a ridicat din umeri, uitându-se prin fereastra laterală spre clădiri.

Cu coada ochiului am observat cum şoferul de taxi i-a aruncat o privire prin oglindă. Mi-am umezit buzele.

- Nici măcar nu c clar dacă proprietarul ar fi de acord să-l vândă.
- Dacă voi dori cu să-l cumpăr, va fi de acord, a răspuns Vinccnt cu încrederea lui firească în sine.
- Mulţumesc, dar nu este nevoie, am murmurat slab.

Nu ştiu de ce mă mai surprindeau astfel de texte. Apartamentul în care copilărisem valora probabil puţin mai mult decât două ceasuri din colecţia considerabilă a lui Vinccnt. Iar el însuşi dădea într-adevăr impresia unei persoane care nu se lasă refuzată.

Când ne întorceam de la cimitir, am oprit la un semafor şi am zărit prin geam un restaurant care servea cca mai bună şi cea mai ieftină mâncare chinezească din oraş. Eu

- » şi mama comandam mereu mâncare de acolo la pachet şi, cu emoţie în voce şi cu nasul aproape lipit de geamul lateral, l-am informat pe Vincc despre asta.

Deloc surprinzător, el i-a spus şoferului de taxi

să oprească şi a propus să mâncăm acolo. Interiorul restaurantului nu era foarte sofisticat – mese de lemn, gresie ieftină pe podea şi decoraţiuni kitsch. Pe masă, în loc de şerveţele, erau cutii de şerveţele, de genul celor pe care mama le cumpăra mereu când inii curgea nasul la nesfârşit. Vincc nu a comentat, dar cu, în câteva clipe m- arn simţit ruşinată că îl adusesem aici. Cu siguranţă nu avea ce căuta în acest bar.

A ridicat o sprânceană la vederea meniului, care era o simplă foaie A4 băgată într-o folie, pe lângă faptul că era lipicioasă de la un fel de sos. Sau poate a reacţionat aşa la vederea preţurilor? Când spusesem că era cea mai ieftină şi cea mai bună mâncare chinezească din oraş, nu minţisem. Din fericire, nivelul preparatelor din restaurant era încă ridicat, aşa că am mâncat acolo foarte bine. Cred că şi lui Vinccnt i-a plăcut, iar cu mi-am amintit de vremurile trecute – punctul culminant perfect al micii mele excursii pe meleagurile natale.

în cele din urmă, fratele meu a plătit şi i-a lăsat chclncriţci drăgălaşe un bacşiş generos. Apoi i-a sunat telefonul şi am decis să mă reped până la toaletă.

Băile de aici erau destul de neglijate şi mi-au amintit de ce mama prefera întotdeauna să comande mâncare la pachet. în plus, cartierul era destul de rău-famat.

Reputaţia cartierului a fost confirmată de un bărbat carc a ieşit din toaleta bărbaţilor în acelaşi moment în care eu ieşeam din toaleta femeilor. Ne-am ciocnit pe un coridor foarte îngust. M-am oprit imediat şi, ca să nu mă strecor pe lângă el, am aşteptat până când a trecut el primul.

Am avut un presentiment neplăcut. La început arn strâmbat din nas când am simţit mirosul neplăcut de alcool şi mucegai. Când i-am văzut ochii injectaţi, am ştiut deja că nu mă va lăsa să plec fără un comentariu nepoliticos. La vederea

mea, bărbatul şi-a frecat barba cam îngălbenită şi neuniform tunsă. Era pipernicit şi îmbrăcat neglijent. Arăta ca un vagabond fără adăpost carc reuşise să se strecoare aici pe o uşă laterală.

Nu era uşor să păstrez distanţa într-un spaţiu atât de îngust. M-am rugat în gând să renunţe şi să meargă mai departe. Apoi să-l urmez imediat. Doar de s-ar clinti odată, la naiba.

- Ooo, măiculiţă... a fluierat el răguşit.

Mi-am încleştat maxilarul. M-am gândit să mă retrag în baie. Dar dacă se dovedeşte a fi mai agil decât pare şi se aruncă după mine, iar cu nu apuc să trag zăvorul?

Am aşteptat şi el a rămas pe loc, devorându-ină din priviri. Am simţit un disconfort imens şi am început să mă tem. Puteam oricând să ţip. Să ţip acum?

- Hailie!

Vincent s-a oprit la capătul coridorului, uitându-se la mine întrebător. I-a aruncat o privire rapidă străinului. A fost ca un val de uşurare, pentru că m-am simţit imediat mai încrezătoare în prezenţa fratelui meu, aşa că am luat-o înainte iară sfială. M-am încordat când am trecut pe lângă bărbatul ciudat. M-am străduit cât am putut de mult să nu mă ating de el din greşeală şi mi-am ţinut şi respiraţia.

Nu m-a oprit, aşa cum mi-am imaginat că ar fi făcut înainte, dar, exact când credeam că am trecut în siguranţă de el, i-am simţit laba pe fesă.

M-am cutremurat de dezgust.

Am strâns din buze şi nici măcar nu m-am întors. Voiam sa ajung cât mai repede lângă Vincent, care la rândul lui a trecut pe lângă mine. M-am întors după el, sincer nedumerită.

- Dar ce... a mormăit bărbatul, ridicându-şi mâinile murdare.

Datorită aspectului său dezgustător, probabil că în astfel de situaţii scăpa basma curată. Probabil că majoritatea oamenilor preferau să nu-l atingă, să nu intre în discuţii sau să se certe

cu el şi voiau pur şi simplu să se îndepărteze cât mai repede, aşa cum făcusem şi eu.

Vincent, deşi el însuşi era întotdeauna cât se poate de îngrijit, nu avea totuşi astfel de inhibiţii. Mă uitam cu gura căscată cum fratele meu îşi înfige mâinile în tricoul uzat al adversarului său şi îl împinge înapoi în toaletă, a cărei uşă descuiată i-a lăsat imediat ascultătoare pe cei doi bărbaţi să intre. Apoi Vince a trântit-o şi a inchis-o şi timp de câteva secunde lungi tot ce am putut auzi nu au fost decât gemetele răguşite ale unui bărbat. Vocea lui suna dogită şi prăfuită.

Nu ştiam ce să fac, aşa că am rămas pe loc şi m-am uitat fix la uşa de la toaleta bărbaţilor, ascultând aceste zgomote aproape comice. O chclncriţă a apărut şi ca şi s-a oprit lângă mine. Era clar îngrijorată, deoarece probabil ar fi trebuit să verifice ce se întâmpla acolo, dar nu cred că avea curaj. Cu toate astea, nu a fost nevoită să intervină, pentru că o clipă mai târziu văicărelile jalnice au încetat şi imediat s-a auzit doar un ultim geamăt lung, zgomotul apei care curgea din robinetul deschis şi apoi al uscătorului...

Uşa s-a deschis şi Vincc a ieşit din încăpere calm, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Chelneriţa şi cu mine neam uitat la el fără un cuvânt. Cu siguranţă nu se aştepta să-l vadă pe fratele meu elegant, care, plin de graţie, s-a apropiat de mine, mi-a pus mâna pe umăr şi, cu o mişcare din cap, mi-a arătat ieşirea.

Când am urcat în taxi, încă îmi mai muşcam buza de jos.

- Cc i-ai făcut? am întrebat încet.

Vinccnt nici măcar nu s-a uitat la mine, dar a răspuns:

- I-am explicat diferenţa dintre un gentleman şi un golan pervers.

Nimic de adăugat, nimic de înlăturat, nu avea rost să-l trag de limbă mai departe. M-am uitat pe furiş la mâinile lui, acum uşor zgâriate, şi m-

am întrebat oare de ce erau capabile...

12 MAFIA

- lisusc, fată, te invidiez pentru o viaţă atât de interesantă, a suspinat Mona. Ştii ce am făcut eu în wcekend? M-am dus cu părinţii la un magazin. De mobilă. Blch. Acum visez în fiecare noapte raionul de candelabre.
- Mai bine să visezi candelabre decât pe fratele meu, am mormăit eu, iar Mona a roşit şi s-a uitat imediat spre masa fraţilor Monct. l-am dat un ghiont în braţ: încetează.
- Chiar tu l-ai menţionat. Dar e în regulă, continuă. Cum a fost în Anglia?
- A fost o călătorie foarte scurtă şi intensă. Nu s-au întâmplat prea multe, am spus evaziv.
- Nu te-ai întâlnit cu niciun vechi prieten?
- Nu am prieteni vechi.
- Dar nici mulţi prieteni noi, a remarcat ca.

Am ridicat o sprânceană, neperturbată.

- Mă jigneşti?
- Nici eu nu am o echipă marc. Mona a arătat spre scaunele goale de la masa noastră. întotdeauna stăteam doar cu Audrey.
- Şi tot nu vrea să vorbească cu tine?
- Probabil că nu, dar nu contează, pentru că nici eu nu vreau. în afara de asta, ca... Vocea Monci a rămas suspendată pentru o clipă şi apoi a continuat mai încet: ... devine ciudată.

M-am aplecat uşor spre ca, ştergând cuţitul cu un şerveţel.

- Ai aflat ceva?
- Hailie Monet vrea să bârfească?

Am tresărit nemulţumită şi mi-am ferit privirea, dar am ridicat imediat din umeri.

- Viaţa mea este atât de încâlcită, încât cred

că am nevoie de un divertisment.

- Minunat, pentru că eu ador bârfele.

Mona s-a înviorat şi s-a foit pe scaun.

- Sc parc... dar nu ştiu sigur, asta nu, pentru că nu am văzut cu ochii mei, dar se pare... că Audrey s-a combinat cu Jason.

Am deschis gura.

- Cc naiba!
- Da, aşa este.
- Cu Jason! am pufnit cu.
- Cu el.
- Dc ce? M-am încruntat. Doar ştie că c un ciudat.
- A dovedit deja că nu c foarte inteligentă.

Mona a lins un cartof prăjit cu sare, apoi s-a uitat atent la mine.

- Dar poate că vrea să se răzbune pe tine.

Am simţit o crampă neplăcută în stomac.

- încetează, pentru că încep să mă simt ca eroina unui serial pentru adolescenţi.

Mona a mai înmuiat un cartof prăjit în ketchup şi şi-a plimbat cu un zâmbet privirea în junii cantinei, periculos de aproape de locul unde stătea Tony.

- Jason m-a acostat recent, i-am mărturisit cu ca să-i atrag atenţia la mine.

Trucul a funcţionat, iar apoi i-am povestit despre mica noastră ceartă.

- Şi este un porc! Acum c clar că nu s-a schimbat deloc. E foarte bine că l-ai citit.
- N-ar trebui să stau deloc Ia taclale cu el... Şi să-l ameninţ cu fraţii mei – am mormăit, îndesându-mi o roşie cherry în furculiţă.
- Hailie, tu nu înţelegi nimic.

Mona s-a oprit pentru o clipă din mestecat şi a clătinat din cap cu îngrijorare.

- Tu eşti sora mai mică a fraţilor Monet! Tc plângi mereu că eşti persecutată, dar de fapt ai atât de multe avantaje! S-a aplecat spre mine: Fată, ai putea conduce această şcoală, dacă ai vrea.

Mi-am acoperit faţa cu scndvişul pe care îl ţineam în mână.

- Nu vreau să conduc nimic.
- Păcat.

Mi-am dat ochii peste cap şi la sfârşitul pauzei deja vorbeam despre alte subiecte decât eventuala mea domnie. De câteva ori a trebuit să o admonestez când se uita pierdută la Tony. începea să devină foarte enervant. Poate că ar trebui de fapt să devin regina şcolii doar pentru a o condamna să mănânce prânzul legată la ochi.

Dar a fost bine că bârfisem, pentru că cel puţin nu am fost prea surprinsă să-i văd pe Jason şi Audrcy în una din ultimele pauze împreună. Stăteau lângă perete şi vorbeau. Nu stăteau îmbrăţişaţi, dar flirtau în mod sigur zâmbindu- şi unul altuia. M-am strecurat pe lângă ci, sperând că nu mă vor observa. Nu aveam puterea să-mi imaginez ce era în mintea lui Audrcy. Doar ştia cum se purtase Jason cu mine.

Ca şi cum mi-ar fi lipsit divertismentele, în aceeaşi pauză m-am mai întâlnit şi cu un alt băiat. Lco stătea de unul singur pe pervazul ferestrei cu nasul într-o carte. L- am recunoscut după părul său blond şi scurt şi după cărarea într-o parte perfect trasată. M-am simţit prost să trec pe lângă el şi să-l tratez ca pe o fantomă.

- Bună, ce mai faci? am spus, străduindu-mă să folosesc un ton prietenos.

El şi-a ridicat capul de la carte şi a zâmbit când m-a văzut, m-a salutat şi m-a întrebat ce mai fac. Politeţea lui părea ceva automat, ca şi cum ar fi fost un băiat binecrescut care ştie că nu se cuvine să nu răspundă la un salut. Eu însămi mă surprindeam adesea comportându-mă într- o manieră similară. Exact ca acum.

Leo mă observa, iar eu eram din ce în ce mai convinsă de ceea ce remarcasem deja, şi anume că arc ochi foarte ageri.

- Dacă întrebi din politeţe, mic îmi convine şi aşa. Mulţumesc, a răspuns el.

Aş fi putut să dau din cap şi să plec, dar nu am reuşit. Am oftat, am aruncat o privire rapidă în jur ca să aflu cine ar putea fi un posibil martor la conversaţia noastră. îmi însuşisem această măsură de precauţie datorită fraţilor mei posesivi.

Lco nu-şi lua nicio clipă ochii de la mine. Acasă eram înconjurată de bărbaţi care aveau ochi albaştri reci sau ochi negri, ca Dylan, şi astfel să fiu reflectată în irisuri cu o culoare atât de caldă era o mare schimbare pentru mine.

Şi mi-a părut rău că nişte ochi atât de frumoşi păreau acum atât de trişti.

Gândirea mea logică a îngenuncheat în faţa mea şi m-a implorat să nu mă las prinsă în vreo prostie şi să plec cât mai repede de aici, pentru că nu aveam nevoie pe lista mea de probleme de acest prieten străin, indiferent de situaţie.

- Şi dacă ar trebui să răspunzi sincer?

Pe chip îi apăruse ceva asemănător cu speranţa, care m- a făcut să înghit în sec. Mi-era teamă că cea pe care i-o ofeream acum se va dovedi iluzorie pentru el.

- Atunci aş spune aşa şi aşa. Există o chestie pe care trebuie să o rezolv...

Lco a închis cartea şi a pus-o deoparte.

- Şi pentru a o rezolva ai nevoie de Vinccnt?

-Trebuie să mă întâlnesc urgent cu el.

Am suspinat.

- Lco, pot să te ascult, poţi să vorbeşti, dar asta c tot, am anunţat cu rigiditate.

Am avut impresia că în ochii lui eram o fată extrem de meschină. Acum a fost el cel care a suspinat, dând din cap ca şi cum ar fi fost de acord cu condiţiile mele.

- Bine, a mormăit el şi, deşi cu siguranţă dorise foarte mult să vorbească, îi venea foarte greu să înceapă. în cele din urmă, totuşi, a tras aer în piept şi, vizibil stresat, şi-a început povestea: Fratele meu... a înghiţit în sec. Fratele meu mai marc a intrat în necazuri. Aşa c el,

mereu arc probleme. De când mă ştiu. Numai că, pe măsură ce a trecut timpul, au început să devină mai serioase.

A tăcut o clipă şi şi-a lins buzele nervos.

- Acum sunt atât de grave, încât trebuie să plătesc cu pentru ele. Şi spun asta la propriu.

Şedea cu picioarele uşor depărtate, îşi sprijinea coatele pe coapse şi se juca cu mâinile. M-am oprit lângă el, sprijinindu-mă de pervazul ferestrei pe care şedea el. Mă uitam mai ales la faţa lui, dar din când în când cercetam şi coridorul cu privirea. Trebuia să fiu în gardă, pentru că nu voiam ca vreunul dintre fraţi să mă surprindă aşa.

- Dc ce trebuie să fii tu cel care plăteşte pentru el? am întrebat, încreţind sprâncenele.

- Pentru că fratele meu este temporar... indisponibil.

- Ştiu că probabil îţi vine greu să vorbeşti despre asta, dar totul este foarte neclar. Ar trebui să-mi dai mai multe detalii, ca să pot înţelege.

- Ai dreptate, doar că... c atât de complicat...

îmi părea rău să văd cum se chinuieşte. Mânată de cel mai firesc instinct omenesc, mi-am pus mâna pe umărul lui ca să-i ofer un sprijin tăcut. S-a uitat la mine surprins.

- Fratele meu a fost trimis la dezintoxicare obligatorie. -Oh!

La asta nu înă aşteptam deloc. Mi-am muşcat buza şi am adăugat imediat:

- îmi pare rău.

Leo a respirat adânc şi a scuturat uşor din cap.

- Nu e chiar atât de rău. Poate că acolo îl vor ajuta în sfârşit.

A ridicat din umeri, dar nu părea prea convins.

- Problema este că drogurile sunt o dependenţă costisitoare.

- S-a împrumutat?

- Din câte ştiu cu, se ocupa cu jocurile de noroc.

Şi-a frecat fruntea cu mâna.

- lot ce ştiu este că a acumulat datorii uriaşe, pe carc acum cineva trebuie să Ic plătească.

- Cineva? Păi nu fratele tău după ce termină reabilitarea?

S-a uitat la mine cu seriozitate.

- Hailie, el nu arc datorii la bancă. A împrumutat de la Mafie. De la Mafie, carc acum vrea banii înapoi şi căreia nu-i pasă cine îi dă înapoi.

Am clipit şi ochii lui au strălucit intens în timp ce a continuat:

- Datorează majoritatea banilor fraţilor tăi, Hailie, şi ci îi vor înapoi, şi îi vor acum.

M-am îndreptat. Gura mi s-a strâns pungă, şi odată cu ea şi stomacul. Mici frisoane neplăcute mă străbateau pe sub piele. Mă uitam la Leo tară să-l văd, la capul lui blond lăsat în jos, ca şi cum nu putea sau nu voia să menţină contactul vizual cu mine. îşi trecea degetele prin păr, pieptănându-şi firele scurte şi strălucitoare.

- Poate c o prostie din partea mea că ţi-am spus asta, dar nu ştiu deloc ce să fac. Simt că nu mai am de ales. Fraţii tăi nu mă vor lăsa...

- Trebuie să plec, bine? am intervenit eu, îndepărtându- mă brusc de pervazul ferestrei.

Băiatul şi-a întrerupt mormăitul, dar nu am aşteptat un răspuns, ci doar m-am îndepărtat de el în pas rapid. M-a condus cu privirea şi cred că a strigat ceva, dar l-am ignorat.

Nu am mai mers spre dulapuri. Am ajuns la colţ, şi de îndată ce am dispărut din raza vizuală a lui Leo, am luat-o la fugă. Simţeam picături de sudoare pe frunte care apăruseră brusc şi de nicăieri. Urechile au început să-mi ţiuie. M-a inundat un val de căldură.

Am trecut pe lângă oameni pe care nici măcar nu-i recunoşteam. Am început să văd negru înaintea ochilor. în ultimul moment am reuşit să mă năpustesc în baie, am tras de mânerul de la prima cabină mai bună şi, tară măcar să mă

deranjez să închid uşa, am căzut în genunchi în faţa toaletei.

Am început să vomit şi a fost cel mai oribil sentiment posibil. Am vomitat tot prânzul şi micul-dejun şi, probabil, şi resturile din cina de aseară. Cu o mână am încercat să-mi ţin părul la spate şi cu cealaltă mână m-am agăţat de capacul toaletei, pe care în mod normal nu l-aş fi atins nici cu unghia de la degetul mic.

Abia când am terminat, am scos un geamăt puternic şi jalnic şi m-am ghemuit pe podea, sprijinindu-mă de peretele cabinei şi gâfâind de oboseală. în gură aveam un gust oribil de vomă, iar lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji. Muşchii stomacului mă dureau de la efortul neobişnuit. Mă simţeam îngrozitor.

- Hailie, ai păţit ceva? m-a întrebat Mona.

M-am uitat în sus. Sc uita la mine prin uşa larg deschisă a cabinei în care zăceam.

- Tu ce faci aici? m-am bâlbâit eu.

- Ai zburat pe lângă mine pe coridor. Am alergat după tine, să văd de ce te grăbeşti, a răspuns ea, şi după o clipă de tăcere a repetat: Ai păţit ceva?

Am dat slab din cap şi am închis ochii. Nu aveam nici măcar puterea să mă ruşinez că mă vedea aşa. lisusc, nici nu trăsesem apa. Am deschis ochii anevoie şi m-am sprijinit pe o mână în timp ce am întins-o pe cealaltă ca să trag apa.

Mona a dispărut din faţa mea pentru o secundă, dar s-a întors repede şi mi-a dat o rolă de hârtie igienică, pentru că dintr-un motiv oarecare aceasta lipsea din cabina pe care o ocupam.

I-am mulţumit şi mi-am şters gura, nasul şi obrajii uzi de lacrimi. Trebuia să mă controlez. Desigur, ştiam de mult timp că fraţii mei erau implicaţi în afaceri dubioase, dar aceasta era prima dată când cineva ii numea în prezenţa mea mafioţi şi nici nu pot să descriu cât de îngrozită am fost de acest lucru. Lăsând la o parte

întrebarea dacă exista mafie în secolul al XXl-lea.

În faţa ochilor minţii mele stătea un bărbat în costum, cu mustaţă şi o pălărie cu boruri largi, aşezată pe părul frumos pieptănat. Stereotipul mafiotului, a cărui imagine apărea în cărţi, în seriale TV şi în filme. Şi apoi l-am juxtapus cu figura lui Vinccnt, în haina sa neagră lungă, cu o cămaşă elegantă, un ceas scump şi un inel cu sigiliu pe deget.

Am strâns buzele.

Să numesc afacerea fraţilor mei „Mafie” era mult mai înfricoşător decât să-i spun simplu „afaceri”, „business” sau chiar „organizaţie misterioasă”.

Mafiile, la urma urmei, erau brutale, ilegale şi nemiloase. Iar afacerile puteau fi... diferite.

Am tras aer în piept. M-am calmat încet. În cele din urmă, am reuşit să mă ridic şi m-am târât până la chiuvetă, unde mi-am clătit gura şi m-am spălat pe faţă cu apă rece.

Mona s-a oferit să mă ducă la asistenta medicală. Bineînţeles că am refuzat imediat. Nu aveam nevoie de nicio agitaţie în jurul meu chiar acum. Voiam doar un pic de pace şi linişte, să-mi adun gândurile.

Din păcate, Mona a insistat să mă ducă măcar la sala unde aveam ora următoare. La câteva momente după ce a sunat clopoţelul, am intrat în clasă şi am remarcat imediat privirea scrutătoare a doamnei Roberts, profesoara mea preferată, care şi ca mă adora la rândul ci.

Era o femeie minunată, foarte răbdătoare şi înţelegătoare şi avea o voce atât de plăcută, încât o puteam asculta la nesfârşit când vorbea despre structura vaselor de sânge. Doamna Roberts îmi amintea şi de o mamă, şi nu mă refer la mama mea, ci la imaginea generală a unei mame. Avea un ten de porţelan, trăsături faciale blânde, ochi frumoşi şi păr deschis, uşor ondulat care îi ajungea până la umeri. Era atât de drăguţă, încât chiar şi cei mai răi elevi, care urau cărţile,

testele, profesorii şi tot ce avea de-a face cu şcoala, încercau să se comporte cuviincios la orele ci, din pură afecţiune pentru ea.

Aşa cum era de aşteptat, doamna Roberts a fost îngrozită când a văzut faţa mea albă ca o foaie de hârtie. Eu, la rândul meu, am oftat din greu în timp ce o instruia pe Mona să mă ia de braţ şi să mă ducă urgent la asistentă.

Eram bine; totuşi, am preferat să mă prefac că îmi fusese rău de la stomac, decât că fusesem pur şi simplu copleşită de emoţie când auzisem că fraţii mei faccau parte dintr-o mafie.

Cabinetul infirmierei era situat într-o altă aripă, aşa că a trebuit să traversăm holul principal al clădirii, unde, bineînţeles, cu norocul meu, am ajuns exact în momentul în carc Shanc, Tony şi doi dintre colegii lor intrau în şcoală. Intârziaseră la orele lor, dar erau binedispuşi.

Când i-am văzut, am apucat-o pe Mona de cot şi am vrut să ne retragem rapid în spatele viţei-de-vie, unde aveam o şansă să rămânem neobservate, dar ca rămăsese cu ochii la Tony şi a înţeles prea târziu ce voiam să spun, iar apoi privirea lui Shanc a căzut pe noi.

- O! a strigat el imediat.

Tony şi ceilalţi colegi se opriseră şi ci. Probabil se întorceau de la o pauza de ţigară şi nu ascundeau asta deloc, pentru că cel mai zburdalnic dintre gemeni avea o pipă pusă după ureche. Unul dintre prietenii lor, probabil nefericitul Tylcr, care se luase recent de mine, se juca cu o brichetă.

Eram iritată de faptul că fraţii Monet se bucurau de un tratament special în şcoală. Se comportau ca nişte regi ai vieţii, iar femeia carc stătea în loja portarului părea să îi ignore în mod deliberat. Era de-a dreptul absurd.

Doar dacă personalul şcolii nu ştia în ce erau implicaţi fraţii Monet.

Mi s-a făcut din nou rău.

- Dc ce nu eşti la ore? a întrebat Shanc,

apropiindu-se de noi.

Tony venea în spatele lui, lăsându-şi colegii în urmă.

îmi venea să scot un geamăt tare, frustrat. Am simţit cum Mona, care stătea lângă mine, se crispează.

- Doamna Robcrts ne-a trimis... undeva, i-am răspuns, nefiind capabilă în starea în care eram să găsesc o scuză bună; nu puteam conta nici pe însoţitoarca mea, care era vizibil stresată de faptul că alături de mine era şi ea în centrul atenţiei gemenilor Monet.

- Unde? a întrebat Tony.

Sau, mai degrabă, ne-a somat să dăm un răspuns.

Am simţit-o pe Mona tremurând.

- La infirmieră, am răspuns eu cu un oftat, căutând rapid în minte un motiv pentru care două fete să fie trimise acolo, şi care să nu presupună că una dintre ele trebuie să se fi simţit rău.

Nu voiam să ştie că e ceva în neregulă cu mine. Intenţionam să o conving pe asistentă că totul este în ordine şi speram să mă întorc imediat la oră.

- Dc ce? a pufnit Shane.

Amândoi s-au uitat la mine aşteptând. Arătau ciudat unul lângă altul. Deşi erau gemeni monozigoţi, rareori semănau unul cu altul atât de mult ca acum.

Oare sunt şi ci în mafie? încă o dată am simţit o apăsare neplăcută în stomac.

- Pentru... ceva, am murmurat.

- Pentru ce? Shanc a mijit ochii. Şi de ce eşti atât de palidă?

Am strâns din dinţi, dar, înainte să-i pot da alt răspuns stupid, Tony a făcut un pas înainte, concentrându-şi privirea pe sărmana mea prietenă, carc arăta ca şi cum ar fi comis ceva grav şi acum era pe calc să mărturisească în faţa părinţilor ci, a conducerii şcolii şi a instanţei

supreme.

- Ia să ne spui tu. Dc ce vă duceţi acolo? s-a răstit la ea.

îmi dădeam seama că încerca să o intimideze, ceea ce evident că a reuşit. Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi fost şi cu speriată, aşa că n-am putut-o învinui pe Mona că a început imediat să vorbească, aruncându-mi doar o privire plină de scuze.

- Hailic nu s-a simţit bine.

M-am uitat într-o parte, muşcându-mi interiorul obrazului.

- Dar ce are?
- Hm... păi...

Am simţit privirea Monei aţintită asupra mea, ca şi cum m-ar fi implorat să vorbesc, dar în cele din urmă şi-a dat seama că nu voi face asta şi a terminat ea fraza.

- I-a fost greaţă?

Vrăjită de Tony şi în acelaşi timp speriată de interacţiunea cu fraţii Monet, Mona a răspuns la toate întrebările pe care i le-au pus gemenii, iar după câteva momente aceştia au ştiut că vomitasem în timpul pauzei în baia şcolii. Au dus-o rapid pe prietena mea înapoi la clasă. Ea a ezitat o clipă înainte să plece, dar eu am dat din cap ştiind că jocul era deja pierdut. M-am uitat la ca când mi- a aruncat o ultimă privire plină de vinovăţie, dar i-am oferit un zâmbet trist, care a părut să o liniştească puţin.

- De ce nu ne-ai spus că nu te simţi bine? a întrebat Shanc, punându-şi mâna pe spatele meu şi împingându- mă uşor spre coridorul unde se afla biroul asistentei. Am tresărit uşor la această atingere şi am sperat că el nu a simtit asta.

•

- Pentru că nu mi s-a întâmplat nimic.

Ştiam, totuşi, că se întâmplase ceva foarte grav, pentru că dulcea mea linişte de carc reuşisem să mă agăţ prin ignoranţă fusese tulburată brutal. Fraţii mei faceau tot ce le stătea în putere să fiu cât mai mult timp posibil cu ei,

iar acum înţelegeam de unde venea acest comportament. Era o altă povară grea care aterizase pe umerii mei.

- Arăţi ca un zornbi, a spus Shanc, zâmbind puţin la mine, ca şi cum ar fi vrut să mă înveselească, dar, din păcate, în această situaţie simţul umorului nu era suficient.

Gemenii s-au despărţit de colegii lor, iar cu mi-am ridicat ochii spre tavan când au decis să mă conducă personal până la asistentă. Era cel mai pur act de protecţie exagerată şi stânjenitoare. Insistenţele mele că mă simt mai bine nu au funcţionat nici pentru ei, nici pentru infirmieră, care era o doamnă în vârstă renumită în şcoala noastră pentru stricteţea şi suspiciunea ei. Ea m-a luat foarte în serios, dar nu ştiu dacă pentru că venisem în compania gemenilor Monct sau pentru că arătam chiar atât de rău.

Mi-a pus o serie de întrebări, mi-a palpat stomacul şi chiar mi-a luat temperatura. între timp, Shane şi Tony nu stăteau degeaba – au renunţat la ore şi l-au informat pe Vincent despre situaţia mea.

- Vreau să mă întorc la ore! am gemut frustrată în timp ce stăteam pe canapea şi trebuia să mă odihnesc, dar auzeam discuţia dintre gemeni şi asistentă – ea voia neapărat să-i trimită la ore, iar ci insistau că vor aştepta până când va veni cineva să mă ia.

Chiar mă simţeam mai bine acum. Emoţiile se potoliseră şi ştiam că nu eram bolnavă, aşa că mă puteam întoarce la ore. Nu voiam să pierd lecţiile şi să rămân în urmă. în plus, ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să provoc vâlvă.

M-am răzgândit un pic când am aflat că urma să fiu luată de Will. Când a sosit în grabă, părul lui blond-închis era puţin mai dezordonat decât de obicei, dar ochii lui albaştri erau la fel de calzi ca întotdeauna.

Fratele meu m-a îmbrăţişat, a ascultat-o pe asistentă, apoi m-a ajutat să mă ridic, ca şi cum

aş fi avut o problemă mai degrabă cu picioarele decât cu stomacul, iar la sfârşit, pe coridor, a schimbat câteva cuvinte cu Tony şi Shane, strângându-mă lângă el ca pe cea mai marc comoară. Brusc am decis că poate nu mă simţeam bine până la urmă şi aveam nevoie ca Will să aibă grijă de mine. Uneori mă gândeam în tăcere că Dylan avea dreptate, iar în compania fratelui meu preferat m-aş fi înmuiat ca untul în tigaie, atât de mult îmi doream ca el să aibă grijă de mine.

Apoi m-a condus la maşină şi a fost absolut adorabil. Se purta cu mine de parcă aş fi fost de porţelan. M-a rugat să-l anunţ dacă mi se mai face greaţă, mai ales în timp ce conduce maşina. Când am ajuns acasă m-a trimis imediat pe canapea, m-a acoperit cu o pătură şi m-a lăsat să mă uit cât mai mult la televizor. L-am auzit cum îi dădea lui Eugenie instrucţiuni să-mi pregătească o cină uşoară.

Oare şi el face parte din mafie?

Am simţit puţină remuşcare, pentru că era chiar foarte îngrijorat pentru mine. într-o clipă, însă, mi-am amintit ce îmi provocase starea de spirit.

M-am gândit mult la Lco şi cum îl lăsasem singur cu problema lui. Nu credeam că-l pot ajuta, dar poate că nu era nevoie să fie atât de deprimat. Mi-am propus să vorbesc din nou cu el, simţeam că trebuie.

Will se uita la mine doar din când în când, pentru că avea de lucru, iar acum mă întrebam în ce consta munca lui. Li se permitea mafioţilor să lucreze de la distanţă? Era Will un mafiot? M-am strâmbat. Asta era o prostie.

Şi apoi a venit Vincent să se uite la mine. Tocmai aţipisem, pentru că mă uitam la un serial nu foarte captivant pe Netflix. Telecomanda mi-a căzut din mână şi s-a izbit de podea, când prezenţa bruscă a fratelui meu m- a smuls brusc din moţăiala.

Jenată, am ridicat imediat obiectul, pentru care aş fi primit cu siguranţă o săpuncală pe cinste de la Dylan şi de la gemeni. Din fericire, telecomanda funcţiona, aşa că am pus-o deoparte şi m-am concentrat asupra lui Vinccnt. Şi el m-a întrebat dacă mă simt mai bine acum. Nu puteam face nimic în legătură cu faptul că felul lui demn de a fi mă stresa şi mai mult astăzi. Oricât de greu mi-ar fi fost să cred că Tony, Shane sau Will ar fi putut face parte din mafie, cu Vincent era o poveste complet diferită. întregul lui comportament emana avertizare şi ameninţare.

Acum, la vederea lui, m-am crispat mai mult decât de obicei şi eram sigură că şi el observase asta, aşa că nu-mi rămânea decât să mă rog ca el să creadă că este un efect secundar al oboselii mele.

Vincc nu a zăbovit prea mult lângă mine. Dc îndată ce am mormăit că sunt bine şi am nevoie doar de odihnă, a cedat imediat.

Am respirat adânc. Am acceptat deja că fraţii mei aveau sccrctc în care nu trebuia să sap. Cu toate acestea, acum Leo declanşase în mintea mea mecanisme suplimentare, care mi-au stârnit şi mai mult curiozitatea.

Mi-am muşcat buza de jos şi m-am gândit ce să fac. Nu puteam să-i trag de limbă pe fraţi. îmi lipsea curajul de a face asta. în plus m-ar fi mâncat de vie. îmi arătaseră deja de mai multe ori cât de capabili erau să-şi apere secretele. Mi-am amintit de ce erau în stare.

Dar Will cu siguranţă nu facea parte din nicio mafie. La urma urmei, tocmai îmi adusese o pătură pufoasă ca să-mi rină de cald.

Mi-am amintit că astăzi era programată şi o altă întâlnire cu terapeuta mea şi, dată fiind starea mea, aveam de gând să lipsesc de la ea. La început am regretat, pentru că discuţia despre descoperirea mea m-ar fi ajutat cu siguranţă să mă simt mai bine, dar apoi mi-am dat scama că, de fapt, acesta era al doilea lucru, în afară de

chestiunea tatălui meu, pe care nu-l puteam aduce în discuţie cu un străin. Dacă Vincent primeşte rapoarte de la şedinţele mele? Dacă terapeuta mă dă de gol?

Am trândăvit restul zilei pe canapea până când gemenii mi-au întrerupt liniştea. Au apărut din senin, smulgându- mă din somn. Cu o mişcare agilă, Tony mi-a luat din mâini telecomanda pe care o ţineam strâns la piept, iar Shane aproape că mi-a strivit picioarele când s-a aşezat lângă mine.

Am scos ceva asemănător cu un scâncet plângăcios.

- Şşşt, a şoptit Shane, fără să se uite la mine, deoarece ochii lui erau fixaţi pe ecranul televizorului.

Băieţii îmi întrerupseseră serialul, pe care nu-l mai urmăream de mult şi nici măcar nu ştiam ce episod era, totuşi m-am trezit şi am strigat:

- Hei, mă uitam la asta!
- Du-te la culcare, a chicotit Tony dispreţuitor.
- Mă deranjaţi!

Când în sfârşit mi-am scos piciorul de sub coapsa grea a lui Shane, l-am lovit cu el.

- Ai spus că eşti bine.

Le-am răspuns ceva, dar vocea mi-a fost complet acoperită de vâjâitul unei mitraliere. Tony şi Shane au început să tragă, tară să le pese că în câţiva ani îşi vor pierde auzul.

Nu am fugit în dormitorul meu, aşa cum plănuisem iniţial, ci am rămas cu fraţii mei şi am privit până scara cum executau membrii unei bande străine. Mă întrebam dacă în viaţa reală sunt la fel de rapizi.

Doamne, încetează, nu e decât un joc video!

în realitate, viaţa nu arată aşa.

13COFETĂRIA DOAMNEI HARDY

A doua zi eram deja mai puternică. Ştiam ce să

fac. Ba chiar mi-am legat părul într-o coadă de cal înaltă pentru a-mi reflecta starea de spirit combativă. L-am găsit pe Leo încă de la prima pauză. Stătea pe acelaşi pervaz ca şi ieri. Fără nicio introducere, m-am apropiat şi i-am spus că vreau să vorbesc cu el. Am văzut că a fost surprins.

Cu degetele de la o mână îşi pieptăna părul blond, încrcţindu-şi fruntea în semn de concentrare în timp ce îşi prezenta explicaţiile la cererea mea:

- Mama mea arc o cofetărie mică. Practic, dintotdeauna. Este singura ei sursă de venit. Iar fratele meu a intrat în datorii până când în cclc din urmă a împrumutat o mulţime de bani de la familia Monet şi ca garanţie a ipotecat cofetăria mamei. Era sigur că, dacă va câştiga, va începe să Ic restituie împrumutul şi nimeni nu va şti niciodată. Dar, aşa cum era de prevăzut, a pierdut.

Privirea i s-a întunecat.

- Apoi a fost prins şi trimis la dezintoxicare. Şi acum ei rin la noi o dată pe săptămână şi... iau aproape totul. Hailie, dacă asta continuă, o să ajungem în stradă. Spunând ultimele cuvinte, şi-a ridicat spre mine ochii, care acum erau plini de lacrimi.

Am simţit un nod în gât.

- Stai puţin, fraţii mei vin la voi?

Leo a scuturat din cap, lăsându-l din nou în jos.

- Personal, nu, niciodată, dar oamenii carc ne hărţuicsc se presupune că lucrează pentru Vinccnt. Mereu aruncă în jur un text de genul „Salutări de la Monet” sau cam aşa ceva. Intră peste noi ca la ei acasă.

Şi-a strâns mâinile în pumni.

- Scot banii din casă şi îi numără calm în faţa ochilor noştri, apoi se vaită că nu sunt suficicnţi. Nc iau marfa din vitrine. Noi avem un apartament deasupra localului şi s-au aventurat şi acolo de câteva ori. Au luat laptopul meu, au

scotocit după bijuterii...

- Ce tot spui? am spus uimită. Sunt datoriile fratelui tău, nu c permis...

Leo m-a privit lung.

- Tu ştii cel mai bine cum merg lucrurile, nu-i aşa?

Am ridicat din sprâncene indignată.

- Dacă tu crezi că cu şi fraţii mei stăm la masă acasă şi discutăm despre afacerile lor în timp ce bem cafea şi mâncăm prăjituri, te înşeli, am mârâit aspru.

El s-a scărpinat la ceafa.

- îmi parc rău, nu ştiu cum arată treaba asta la voi. Ceea ce nu schimbă faptul că ar fi nevoie doar de un singur cuvânt... Nimeni nici măcar nu vrea să-mi stabilească o întâlnire cu Vincent. Şi tu locuieşti cu el, probabil treci pe lângă el în bucătărie şi pe scări, nu ştiu...

- l.co, cu... am ezitat. îl cunosc pe Vincent. Dacă mă duc la el în numele tău, nu voi face decât să creez probleme. Va fi supărat pe mine şi încă şi mai supărat pe tine. Asta nu te va ajuta, dimpotrivă, nu va face decât să înrăutăţească lucrurile.

- Dacă eşti de acord, cu îmi pot asuma riscul. Eu chiar nu am nimic de pierdut.

Nu puteam suporta acea privire. Era atât de frumoasă şi de caldă, că mi-a înmuiat inima. Şi apoi mi-am spus că era opusul ochilor îngheţaţi ai lui Vincc.

- Nu înţelegi, am suspinat. Vincc va fi furios că mă amesteci în astfel de lucruri. De îndată ce va afla că mi-ai spus toate astea, vei fi pierdut.

Probabil că în cele din urmă cuvintele mele au ajuns la el, pentru că a suspinat şi şi-a lins buzele, apoi şi-a lipit privirea de podea şi s-a uitat fix la ca cam un minut. Mă uitam distrată la oamenii din fundal, care se mişcau de-a lungul coridorului în depărtare.

în cele din urmă, interlocutorul meu a tresărit şi şi-a ridicat încet capul.

- Şi dacă nu ţi-aş fi spus toate astea, dar ai fi aflat singură? Atunci ai putea aduce această problemă la cunoştinţa fratelui tău fără consecinţe pentru niciunul dintre noi.

Am înclinat capul.

- Ei bine, da, am recunoscut, încreţindu-mi sprâncenele pentru că nu prea îl înţelegeam. Apoi am întrebat cu precauţie: Ai vreo idee?

Leo a afişat un zâmbet mic.

- Eşti prietenă cu Mona Britt, nu-i aşa?

Stăteam pe covorul de un roz-ţipător din camera Monci şi îi smulgeam firele lungi. Aşteptam ca prietena mea să-şi reîmprospăteze machiajul şi să putem ieşi din casă. Era joi după-amiază şi imediat după şcoală venisem la ea acasă să „învăţăm” împreună. Mona era cea mai distrată persoană, ştiam foarte bine, aşa ca mai degrabă aş fi sărit de pe un pod decât să mă pregătesc pentru un test în compania ei, dar fusese cea mai bună minciună pe care o găsisem ca să-i convingem pe părinţii ei şi pe Will să fie de acord să ne întâlnim la mijlocul săptămânii.

De fapt, urmam planul lui Lco, care părea atât de inofensiv, încât, după ce m-am gândit puţin, am fost de acord să iau parte la el. Băiatul practic m-a implorat să mă prezint pur şi simplu la locul potrivit la momentul potrivit. Nu puteam interveni mult. Trebuia să văd ceva spre care să-i îndrept atenţia lui Vinccnt şi apoi să uit de asta.

Lco nu cerea prea mult.

Cofetăria doamnei I lardy era jefuită cu regularitate joia, de obicei după-amiaza târziu. Sc parc că, din anumite motive, bandiţii respectau cu rigurozitate programul. La prima vedere, părea o sinucidere din partea lor, dar Leo, cu o expresie împietrită pe faţă a susţinut că, atunci când el şi mama lui au încercat să raporteze evenimentul, poliţia s-a spălat pe mâini.

Mona s-a dovedit foarte importantă în întregul plan, în special casa ci, care era situată la

aproximativ cincisprezece minute de cofetărie. Doamna Hardy chiar o cunoştea pe mama Monci, care obişnuia să treacă pe la ca în fiecare duminică să ia prăjituri şi tort de morcovi. în treacăt fie spus, nu se săturau niciodată de vorbit, aşa că uneori doamna Britt se oprea în pragul localului, iar mama lui Lco se sprijinea de tejghea şi sporovăiau aşa la nesfârşit.

Când prietena mea se afla în sfârşit în faţa mea, pregătită să plece, m-am ridicat şi cu şi mi-am băgat deliberat telefonul în încărcător. Localizatorul meu urma să rămână acasă. Nu voiam să fac un secret din faptul că ies la o plimbare, dar era mai bine ca Vincc şi eventualul meu bodyguard să afle după aceea.

La început am fost îngrijorată că planul nostru nu va funcţiona dacă un bodyguard va sta înfipt în faţa casei Monci. Mi-cra teamă că i-ar fi speriat pe oamenii fraţilor mei imediat ce ar fi apănit. I-am împărtăşit aceste îndoieli prietenei mele, carc mi-a aruncat mai întâi o privire lungă când a aflat că aveam un bodyguard şi apoi a conceput alt plan.

M-a dus în spatele casei, unde am sărit peste un gard jos pe terenul vecinului ci amabil. Am ieşit pe poarta lui, care era situată pe strada cealaltă. Am încercat să nu mă uit înapoi. în Pcnnsylvania se parc că venise în sfârşit primăvara. Plimbarea noastră a fost destul de plăcută, iar Mona pălăvrăgea neîncetat despre locurile pe lângă carc treceam pe drum.

- Aici locuieşte doamna Bcrry, carc cu ani în urmă a lucrat la Disncyland. Şi vezi tufişurile astea? Odată am stat în ele timp de şase ore când am fugit de acasă. Aveam zece ani şi mă căuta poliţia. Este unul dintre cclc mai stupide lucruri pe carc le-am făcut când eram copil... Acolo mă duc uneori să patinez pe role...
- Te invidiez, am mormăit.
- Poftim?
- Te invidiez pentru viaţa în cartier, i-am

explicat. Aveţi vecini, zone de plimbare care nu sunt o pădure înfricoşătoare şi magazine la care poţi merge pe jos. M-am întrerupt, apoi m-am plâns, înfaşurându-mi braţele în jurul meu: Eu locuiesc departe de civilizaţie. Nu ai idee cât de mult mă restricţionează. Nu pot să-mi scot nasul din casă fără să rog pe cineva să mă ducă.

- Ce tot spui, aici nimeni nu se plimbă pe jos. Sincer, nu-mi amintesc când m-am plimbat ultima dată prin centru. Şi părinţii mei? Merg numai cu maşina. Abia aştept să-mi iau şi cu permisul, a suspinat ea cu melancolie. Nu mai e mult.

- Vei avea curând permis de conducere? am întrebat uimită.

- Peste câteva luni este ziua mea de naştere. Mona a ridicat sprâncenele. Am început deja să învăţ să conduc. E uşor, cam aşa ca un joc pe calculator. Mi-am ales şi o maşină, c frumoasă. Tata spune că c prea scumpă, dar cred că mi-o va cumpăra oricum.

- Aş putea şi eu să învăţ deja?

- Bineînţeles, în scurt timp toţi copiii din clasa noastră vor avea permis.

Am căzut pe gânduri. Un permis de conducere mi s-a părut întotdeauna ceva la care mă puteam gândi doar când aveam optsprezece ani, dar Mona m-a făcut să realizez că lucrurile stau altfel aici. Mă întrebam cum ar reacţiona Vincent dacă i-aş cere lecţii de condus. Fraţii mei aveau atât de multe maşini în garaj, încât teoretic nu ar trebui să fie o problemă pentru ei să-mi împrumute una.

Nc-am plimbat şi am stat de vorba după aceea despre tot felul de lucruri, încercând să ne comportăm normal, deşi amândouă simţeam o emoţie crescândă.

În cele din urmă, în faţa noastră a apărut, într-un şir de clădiri joase, cofetăria Hardy, al cărei nume era pictat cu litere albe pe firma gri atârnată deasupra uşii de la intrare, în vitrina de lângă ele erau expuse mici prăjituri şi fursecuri

ca atracţie pentru trecători.

Leo era deja în faţa localului. Stătea sprijinit de perete şi dădea click pe ceva pe telefon. În timp ce Mona şi cu mine eram încă în uniformă, băiatul se schimbase în blugi şi un hanorac alb. A trebuit să strâng ochii ca să mă asigur că era el, pentru că nu-l văzusem niciodată în haine atât de obişnuite.

Când ne-a zărit, şi-a băgat telefonul mobil în buzunar şi a zâmbit palid. Era încordat. A dat mâna cu prietena mea, prezentându-se politicos. O cunoştea pe Mona după nume datorită vizitelor mamei ci la cofetărie, dar nu făcuseră cunoştinţă niciodată. Mona a avut chiar nevoie de un moment lung până să înţeleagă la care Leo mă refeream atunci când am iniţiat-o în planul nostru.

- Mulţumesc că faci asta, mi-a şoptit el şi pentru o clipă am crezut că vrea să mă îmbrăţişeze, dar s-a abţinut.

înainte să intrăm în patiserie, am mai aruncat o ultimă privire suspicioasă de jur împrejurul străzii. Părea pustie.

Coietăria era mică, dar fermecătoare. Mirosea a zahăr glasat, iar din vitrina de sticlă te ademeneau prăjiturile.

în spate, pe perete, rafturile erau în marc parte golite la această oră a zilei, deşi mai erau acolo câteva gogoşi. Erau şi două scaune şi o măsuţă rotundă, pe care se afla un trandafir roşu într-o vază de sticlă alungită.

Leo a sugerat să ne aşezăm, iar intrarea lui şi scaunele trase au făcut suficient zgomot pentru a o chema pe doamna Hardy din camera din spate.

Am fost luată prin surprindere de apariţia ci. Poate că era întinerită de numeroasele tatuaje care ii acopereau mâinile, sau de machiajul sfidător – pleoapele ci erau brăzdate de linii groase, pictate cu grijă cu eye-liner. Era îmbrăcată într-un tricou negru simplu, cu un şorţ alb aruncat peste el. Părul ci, vopsit în negru, era

prins sus, într-o coadă de cal, iar cerceii îi sclipeau în urechi. Arăta mai degrabă ca un proprietar de bar decât ca un proprietar de cofetărie.

A aruncat o privire rapidă spre mine şi spre Mona, apoi s-a uitat nemulţumită la Leo. Părea rigidă şi scorţoasă – la fel a fost şi răspunsul ci la salutul nostru.

- Ce faci aici? Cine sunt fetele astea? Trebuie să fie servite şi ar fi bine să plece de aici, i-a şuierat ea fiului ei, când acesta a apărut lângă ca în spatele tejghelei ca să ne servească gogoşilc pe care le comandaserăm.

Fie a crezut că nu o auzim, fie nu i-a păsat cu adevărat.

- Acestea sunt prietenele mele de la şcoală. Vor să mănânce aici – a răspuns Lco, strccurându-şi o mănuşă de unică folosinţă pe mână cu o mişcare eficientă.

Doamna Hardy a suspinat frustrată şi s-a întors spre noi.

- Fetelor, îmi parc rău, dar azi închidem mai devreme.

- Mamă, relaxează-te, fetele ştiu, a mormăit Lco către ca, aducându-ne deja două gogoşi pe tăvi de hârtie.

Cred că evita în mod deliberat privirea ei.

- Poftim, ce spui?

Mona şi cu mine am schimbat priviri neliniştite. Nici eu, nici ea nu doream să ne aflăm în mijlocul unor certuri de familie.

Leo a aşezat prăjiturile în faţa noastră, agil ca un chelner experimentat şi abia după aceea s-a îndreptat şi s-a întors pentru a înfrunta privirea mamei sale.

- Ea este Mona Britt, a prezentat-o el pe prietena mea, arătând spre ea cu mâna deschisă. Şi aceasta este Hailie Monet.

Doamna Hardy s-a uitat la Mona, obişnuindu-se cu ideea că aici, în faţa ei, stătea fiica unei cliente pe care o cunoştea, dar în clipa

următoare, când a auzit numele meu, a făcut ochii mari. Chipul ei s-a schimbat imediat şi s-a uitat la mine din cap până-n picioare, oprindu-se la expresia mea confuză.

- Ce caută ea aici? i-a şoptit ea lui Leo, iar pe frunte i- au apărut şi mai multe riduri.

- Ne va ajuta. Va vorbi cu Vincent Monet. Adică îmi va facilita o discuţie cu el.

Doamna I lardy a început să dea din cap neîncrezătoare.

- O să ne bagi în şi mai multe belele. La naiba, Leo!

- Trebuie să facem ceva, a spus el ferm şi pentru prima dată l-am auzit pe băiatul mereu politicos ridicând vocea. S-a uitat la mama lui, dar nu cu ostilitate sau furie, ci cu disperare şi îngrijorare. A ocolit încet tejgheaua ca să ajungă lângă ea şi a adăugat liniştitor: Totul va fi bine.

Doamna Hardy s-a uitat în ochii fiului ei cu dragoste, dar şi cu teamă. Leo era mai înalt decât ca. A mângâiat-o pe umăr şi, în timp ce o lacrimă îi curgea pe obraz, i-a şoptit ceva la ureche, după carc a dispărut în camera din spate.

M-am bucurat că Mona venise cu mine. Nu ştiam exact ce se întâmpla aici, dar am coborât capul şi am privit la prăjitura acoperită cu glazură din faţa mea.

Stăteam acolo de aproape o oră. Cofetăria a fost vizitată de alţi câţiva clicnţi individuali şi, de fiecare dată când se deschidea uşa, ochii noştri se îndreptau într-acolo şi inimile începeau să ne bată mai tare. La un moment dat, Leo a adus un puf din camera din spate şi s-a aşezat la masa noastră. Apoi am încercat toţi trei să ne calmăm cu discuţii lejere. Am găsit chiar şi un limbaj comun şi ar fi putut fi o întâlnire destul de plăcută, dacă nu ar fi fost, de fapt, o misiune carc ne facea pe toţi să fim din ce în ce mai stresaţi.

Mama lui Leo îşi facca de lucru din când în când în spatele tejghelei şi nu ne mai spunea nimic. S-a apropiat o singură dată să ia tăvile

goale şi şerveţelele mototolite de sub nasul nostru şi să şteargă masa. Mi s-a părut că mâna ci, care strângea cârpa, tremura.

Dincolo de fereastră, soarele apunea încet şi, cu cât aşteptam mai mult, cu atât atmosfera devenea mai densă, începusem să mă stresez că nu aveam telefonul la mine şi îmi imaginam cum încearcă fraţii mei să mă contacteze. Nu mă aşteptasem ca acţiunea noastră să dureze atât de mult. Am zâmbit uşor la o glumă pe care Leo a spus-o ca să ne mai relaxăm. Mona a chicotit nervoasă. Eu plănuiam deja în mintea mea să mai aştept numai cinci minute, după care voi anunţa că, din păcate, trebuie să plecăm. Am început chiar să aranjez în capul meu cum să spun asta cât mai blând posibil, dar atunci uşa cofetăriei s-a deschis din nou.

Am tăcut cu toţii şi ne-am crispat la vederea celor trei bărbaţi care au păşit înăuntru cu un pas încrezător. Cel care mergea în frunte nu era foarte înalt, ci mai degrabă îndesat. Avea bucle roşii decolorate şi un fel de tatuaj îngrozitor întins pe partea stângă a feţei – de la tâmplă, lângă ureche, până la gât. Avea, de asemenea, un nas destul de mare şi ochi strălucitori şi lipsiţi de compasiune. Peste un tricou negru uzat aruncase o geacă de piele şi mai ponosită.

În urma lui a intrat un tip pe care l-am numit imediat în capul meu Uriaşul, pentru că era la fel de musculos ca primul, dar mai înalt, şi avea o barbă lungă, deasă şi întunecată.

Ultimul individ era mult mai subţire decât ci şi părea să fie cel mai tânăr. Ochelarii de soare îi ascundeau privirea, când, cu braţele încrucişate pe piept, s-a ghemuit şi s-a sprijinit de uşă, ca şi cum rolul lui ar fi fost să se ţină la distanţă.

Am ştiut imediat că nu aş vrea să am în niciun fel de-a face cu indivizi de teapa lor. Păreau ameninţători şi predispuşi să ia decizii iraţionale.

Uriaşul stătea în spatele tejghelei şi Roşcatul, după ce a aruncat în treacăt o privire spre masa

noastră, s-a apropiat de casa de marcat ca un client care vrea să cumpere o prăjitură.

- Bună, Gina, ce mai faci? a spus el, rânjind la mama lui Leo. Apoi şi-a sprijinit mâna uriaşă pe tejghea.

- Cc ai pentru noi astăzi?

Doamna Hardy, ai o faţă împietrită, s-a aplecat şi a scos un plic marc, alb, uşor încreţit şi nesigilat, doar închis.

L-a aruncat pe blatul tejghelei, direct în mâinile Roşcatului.

- Ce nepoliticos, a comentat el amuzat, dar a desfăcut plicul ca să se uite.

S-a auzit un pocnet şi capetele tuturor celor prezenţi s- au îndreptat spre sursa acestuia. Uriaşul fusese cel care nu putuse rezista şi luase cu laba lui mare o bucată de tort din spatele vitrinei. Scăpase din greşeală ceva pe jos, dar a ridicat din umeri şi nu s-a obosit să o ridice. Era preocupat să înfulece cu lăcomie desertul, murdărindu-şi barba cu cremă.

Am văzut cum mâna lui Lco care se odihnea pe masa noastră se încleştează intr-un pumn. îmi venea să o ating şi să-i spun să nu se mişte, să stea cuminte şi să se relaxeze, dar şi eu încremenisem şi mi-cra teamă să fac vreun gest.

- Gina... a suspinat Roşcatul, luându-şi ochii de la conţinutul plicului. De ce încerci mereu să ne păcăleşti?

Mama lui Leo nu a spus nimic, doar s-a uitat cu ură mută la vizitatorul ci. Acesta din urmă i-a făcut cu mâna Uriaşului, care şi-a şters mâinile lipicioase de cremă pe pantaloni şi intr-o clipă era lângă ca.

- în plic este atât cât ne-am înţeles! a protestat doamna Hardy, iar în vocea ci se simţea clar o notă de panică.

- Dobânda creşte în fiecare săptămână, a ridicat Roşcatul din umeri.

- De când?!

- La naiba, de când spun cu!

Doamna Hardy tremura de furie şi neputinţă, iar Uriaşul care stătea deasupra ci a arătat cu o mână lipicioasă spre casa de marcat.

- Dcschide-o!

- în plic c atâta cât trebuia să fie. Nu mai am nimic.

Uriaşul şi-a mai şters o dată mâna, de data asta pe tricou, a întins-o înapoi şi a scos de la spate, din cureaua de la pantaloni, un pistol, la vederea căruia am înghiţit în sec. Mi-au trecut prin faţa ochilor amintiri neplăcute în care cu însămi aveam de-a face cu arme. Am auzit-o pe Mona cum trăgea adânc aer în piept.

Nici măcar nu a îndreptat arma spre doamna Hardy, dar s-a asigurat că aceasta vede ce ţine în mână. Femeia şi-a încleştat maxilarul şi am fost sigură că se lupta să nu plângă. Trebuie să recunosc – avea tărie de caracter.

Cu degetele tremurând, femeia a bătut în tastele casei de marcat, care s-a deschis imediat. Uriaşul s-a uitat peste umărul ci şi a pufnit dispreţuitor.

- Chiar aşa, sărăcie lucie, a comentat el, totuşi a băgat mâna şi a scos câteva bancnote verzi.

Roşcatul şi-a înclinat capul.

- Ascunzi banii de noi?

Doamna Hardy era acum aproape roşie la faţă.

- Nu ascund nimic, plecaţi dracului de lângă mine. Nu am niciun ban, nici măcar de chirie! a strigat ea şi a împins sertarul cu bani la loc înainte ca Uriaşul să aibă timp să mai smulgă ceva din el.

Roşcatul a ridicat o sprânceană şi a râs, amuzat de izbucnirea ei. Uriaşul şi-a îndesat bancnotele în buzunar şi a ridicat arma spre ca, iritat de comportamentul ci violent.

Atunci Leo a sărit în picioare.

- Să nu îndrăzneşti să ţinteşti spre ea!

Uriaşul şi Roşcatul au schimbat priviri batjocoritoare.

- Stai jos în clipa asta, i-a spus brusc doamna

Hardy, privind cu coada ochiului la fiul ci.

- Lasă arma jos, s-a răstit Leo, ignorând-o.

- Ei bine, Gina, cel puţin unul dintre fiii tăi nu este un papă-laptc, a râs Roşcatul, iar Leo a făcut un pas spre el.

- Nu poţi să faci asta. Vreau să vorbesc cu Vincent.

Am tresărit la auzul numelui fratelui meu.

Toţi au pufnit. Roşcatul şi-a dat ochii peste cap şi s-a îndepărtat alene de tejghea pentru a se apropia de colegul meu.

- Ascultă, băiete, ar fi bine să şezi politicos pe funduleţ şi să nu mai latri. Vincent nu are timp să stea de vorbă cu rahaţi cu ochi ca tine.

în vocea lui răsuna nu doar amuzamentul, ci şi ameninţarea.

Leo nu a renunţat, în ciuda admonestărilor tăcute ale mamei sale. Roşcatul începea să-şi piardă răbdarea, iar faţa lui căpăta o expresie tot mai severă. Atunci am decis să-l opresc cu însămi pe băiat. Mai întâi l-am apucat de încheietura mâinii, dar el a reuşit să se elibereze. I-am şoptit şi numele încetişor. Nimic.

Fără să mă gândesc prea mult, m-am ridicat şi mi-am înfipt mai ferm degetele în braţul lui. Aşa suna şi vocea mea când l-am certat:

- Leo, opreşte-te!

Nu a spus nimic, în schimb Roşcatul a râs încrezut.

- Prietena ta vorbeşte bine. Mai bine ai asculta-o. Cine ştie, poate chiar o să ţi-o tragi mai târziu cu ea drept răsplată.

Aceste cuvinte au fost suficiente pentru a-l provoca pe Leo. îngrozită, l-am apucat de umeri cu ambele mâini şi l- am tras înapoi. S-a clătinat şi pentru o fracţiune de secundă am făcut contact vizual. Ochii lui erau plini de furie şi de hotărâre. Acestea sunt sentimentele carc îţi iau minţile. Mi-era teamă că va face o prostie, că îi va înfuria pe bătăuşi, iar aceştia vor recurge de-a adcvăratclca la arme.

Am început să analizez febril situaţia. Aceşti oameni lucrau pentru Vincent, aşa că exista o şansă să lase totul baltă şi să plece dacă le spuneam că sunt sora lui. Doar că nu eram sigură ca aveam puterea să fac asta. în plus, mă întrebam dacă Vince ar fi supărat pe mine dacă ar afla că intervenisem. Mă aşteptasem ca angajaţii iraţilor mei să vină aici, să intre, să ia banii, să strige „Salutări de la Monet!” şi să plece. Problema era că îmi lipsea curajul de a privi acest spectacol. Nu eram pregătită pentru asta.

Deşi părea că uriaşul bărbos doar o amenința pe doamna Hardy, dacă ar fi rănit-o cu adevărat, aş fi avut extrem de multe rcmuşcări pentru că nu am vorbit.

Am decis să reacţionez. Am dat drumul braţului lui Leo şi m-am întors spre Roşcat, încruntându-mă şi încercând să par serioasă, deşi eram un copil intimidat. *Ei lucrează pentru Vincent, nu pot să-ţi facă rău, trebuie doar să le spui cine eşti.* Asta îmi tot spuneam.

Deschideam deja gura ca să-mi dezvălui identitatea, făcând în acelaşi timp un pas îndrăzneţ spre individ, când acesta a reacţionat foarte repede. Mult prea repede pentru reflexele mele. Poate că se simţea amenințat sau desconsiderat. A ridicat sprâncenele văzând îndrăzneala mea, considerând-o probabil o prostie.

Depăşisem clar limita pe carc o stabilise el şi, înainte să apuc să rostesc un cuvânt, a ridicat braţul şi m-a lovit cu dosul mâinii sale puternice, ca şi cum ar fi alungat o muscă.

Deşi mişcarea lui păruse neglijentă, avea atât de multă forţă în ea, încât mi-a aruncat corpul zvelt la podea fără niciun efort. M-am lovit cu capul de perete, dar nu tare. Partea mea dreaptă a amortizat căderea, aşa că m-a durut doar puţin. Sau poate doar din cauza arsurii pe care o simţeam pe obraz, am subestimat cucuiul care

începuse deja să se formeze.

Pentru o clipă am simţit ca şi cum cineva îmi ardea obrazul cu o flacără vie, aşa că imediat ce ini-am revenit din primul şoc, am început să frec locul dureros. Am ridicat privirea îngrozită exact în momentul perfect ca să-l văd pe Leo aruncându-se asupra Roşcatului.

Am simţit o mână pe spatele meu. Era Mona ghemuită lângă mine, dar nici măcar nu m-am uitat la ea, căci priveam îngrozită cum colegul meu l-a lovit pe Roşcat de două ori în faţă înainte ca acesta să riposteze. Apoi Roşcatul a lovit o dată, de două ori, de trei ori, şi de fiecare dată se auzea sunetul oribil şi înfundat al pumnului greu care lovea faţa lui Lco.

- Lasă-l în pace! a strigat doamna Hardy.

A ocolit în grabă tejgheaua şi s-a repezit de partea noastră ca să-şi ajute fiul. Uriaşul, probabil luat prin surprindere, îşi coborâse deja arma şi nu a oprit-o, uitându-se cum tovarăşul său se năpusteşte asupra adolescentului.

Şi-a venit în fire de abia când al treilea bărbat, cel cu ochelari negri, s-a repezit să-l desprindă pe tovarăşul lui agresiv. El însuşi nu avea suficientă putere, dar când Uriaşul i s-a alăturat în cele din urmă, împreună au reuşit să-l tragă pe Roşcat înapoi.

în timpul încăierării, reuşise să-l ţintuiască pe Lco de perete, aşa că acum, când i-a dat drumul, băiatul a alunecat pe podea. Faţa lui era foarte înroşită şi arcada sprâncenelor spartă sângera.

Roşcatul nu mai zâmbea. Lco îi lăsase şi un semn pe faţă, ce c drept, destul de slab, dar probabil suficient ca să-i piară buna dispoziţie. S-a lăsat depăşit de doamna Hardy, care a căzut în genunchi lângă fiul ei. Din fericire, Leo era conştient. Nu mi-am putut controla privirea plină de ură pe care o îndreptasem spre torţionarul nostru.

Roşcatul şi-a plimbat privirea în jurul nostru, peste toţi cei care stăteau culcaţi (cu şi Leo) şi

îngenuncheat (Mona şi doamna I lardy) pe podea. A scuturat din cap, s-a întors, a prins plicul alb cu mâna înroşită, probabil rănită în bătaie, apoi a aruncat sec în drum spre ieşire:

- Nc vedem săptămâna viitoare, Gina. Să sperăm că fără nenorocita asta de grădiniţă.

Uşa de la cofetărie s-a trântit când au ieşit bandiţii.

S-a lăsat o tăcere asurzitoare.

Doamna I lardy l-a ajutat pe Leo să se aşeze cu spatele sprijinit de perete. Băiatul ţinea ochii închişi şi încerca saşi calmeze respiraţia.

în acest moment, Mona s-a ridicat şovăielnic şi mi-a dat mâinile să mă ridic şi eu. M-am uitat în jos la băiat, la faţa lui destul de frumoasă, acum atât de cumplit lovită.

Eram încă buimăcită. în picioare, lângă mine, Mona părea la fel de confuză. Această vizită ne surprinsese şi deloc într-un sens pozitiv.

Doamna Hardy a dispărut în spatele tejghelei. A scotocit puţin prin congelator, apoi s-a întors cu două pachete de fructe congelate. Mi-a îndesat în mâini zmeura congelată şi s-a ghemuit lângă fiul ci, aşezându-i uşor pacheţelul cu fructe de pădure pe faţa care îl durea.

- Ar trebui să plecaţi acum, a spus ca cu rigiditate, stând cu spatele la noi.

- Ăăă , nu aveţi nevoie de ajutor? a mormăit Mona, cu o expresie de groază nedisirnulată pe faţă, în timp ce privea cum picură încet sângele din sprâncenele lui Leo.

- Nu. Vreau să plecaţi.

Oricât de nepoliticos ar fi sunat, după ceea ce văzusem, eram gata să îi trec cu vederea orice grosolănie.

Am vrut să-i vorbesc, să o liniştesc, să îi ofer ceva, dar mi-am dat seama repede că eram una dintre ultimele persoane pe care avea chef să le vadă. Se întâmplaseră prea multe, aveam cu toţii nevoie să ne calmăm.

Am stabilit contact vizual cu Mona şi am înţeles

că este de acord cu mine. Leo era slăbit, dar nu i se întâmplase nimic grav, iar doamna Hardy era cu siguranţă capabilă să aibă grijă de el, aşa că am ieşit afară. La uşă i-am aruncat un „la revedere” tăcut, pe care ca l-a ignorat. în schimb, m- a lăsat să iau pachetul de fructe congelate, l-am fost recunoscătoare pentru asta, pentru că în drum spre casă răceala lor chiar m-a ajutat să-mi alin durerea care îmi zvâcnea din obraz.

- La asta nu mă aşteptam, a şoptit prietena mea, iar cu am încuviinţat dând din cap cu tristeţe.

Niciuna dintre noi nu mai avea puterea sau dorinţa de a sta de vorbă. Am mers în tăcere, deprimate şi şocate de evenimentele de la cofetărie. Simţeam cum mi se umflă partea stângă a feţei şi am apăsat cu disperare fructele congelate pe ea.

Nc-am întors pe acelaşi traseu, adică prin grădina vecinului. De data asta am sărit gardul ceva mai greu. Când am intrat în sfârşit în camera Monci, uşurată să mă aflu intr-un mediu familiar şi sigur, am întins imediat mâna după telefonul mobil.

Aici era un miracol – nimeni nu mă sunase şi nici numi trimisese mesaje. Am închis ochii.

- Măcar asta-i bine, am mormăit, înfăşurând încărcătorul.

Mona s-a prăbuşit pe pat, iar cu am pus jos pachetul de zmeură dezgheţată, privind într-o parte cu un oftat. Acolo era un dulap marc cu o oglindă lipită de uşă. Am încremenit.

- Doamne, uită-te la mine!

Mona şi-a ridicat privirea.

Obrazul mi se umflase peste tot şi era foarte roşu.

- Fraţii mei! am strigat cu. Nu pot să mă vadă aşa!

Panicată, am început să respir din ce în ce mai repede.

- Hailie... a spus Mona şovăitoare, ridicându-

se pe pat în poziţie şezând. S-a uitat la mine cu compasiune. Nu vreau să te descurajez, dar ai o vânătaic marc pe faţă. Mâine va fi probabil mov. Nici chiar cel mai bun machiaj nu o va acoperi.

- Mona, vor fi furioşi, i-am şoptit.

S-a ridicat din pat, a venit la mine şi m-a îmbrăţişat.

- Rclaxcază-te, nu c vina noastră. Nu c nici a ta. Nu ai făcut nimic rău. Nc-am dus la cofetărie. Cineva te-a lovit. Nu avea niciun drept să facă asta, m-a liniştit ea, mângâindu-mi spatele.

Rcţinându-mi lacrimile, carc cu siguranţă nu m-ar fi ajutat cu nimic, am început să mă relaxez încet-încet în braţele prietenei mele, deşi nimic din ceea ce-mi spunea nu-mi putea aduce vreo uşurare reală.

Şi apoi am primit un mesaj de Ia Dylan, în care îmi spunea că e târziu şi că va veni să mă ia în douăzeci de minute.

Dylan.

Am tras aer în piept aşa de brusc, încât era cât pe-aici să mă înec.

- De ce naiba Dylan, de ce nu Will? am gemut, uitându-mă din nou în oglindă. Trebuie să mă ajuţi cumva să o acopăr.

- Hailic...

- Un fel de pudră sau fond de ten, haide, ai o mulţime de cosmetice, gândeştc-te Ia ceva!

Mona s-a îndreptat încet spre măsuţa ei de toaletă, din sertarul căreia a scos mai multe pungi cu cosmetice. Fără convingere, a început să scotocească prin ele, scoţând câteva produse.

- Ştiu că nu voi putea ascunde asta de băieţi la nesfârşit, dar trebuie să o acopăr cel puţin până casă. Voi fi singură cu Dylan în maşină. Cu Dylan! am accentuat.

În cele din urmă, când Mona se oprise lângă mine cu un burcţcl pentru aplicarea fondului de ten, renunţasem deja la idee. Dylan ar fi văzut imediat că eram machiată şi şi-ar fi dat scama că ceva nu c în regulă. Mai mult, ar fi fost şi mai

supărat că încercam să ascund asta. în plus, obrazul meu era încă foarte sensibil la durere şi preferam să nu mă atingă nimeni, nici măcar Mona cu buretele ei moale.

Imediat ce a oprit în faţa casei Monci, fratele meu mi-a trimis un alt mesaj. Prietena mea m-a îmbrăţişat o ultimă dată, în timp ce eu le strigam „la revedere" părinţilor ei, care se uitau la un film în sufragerie, şi, stresată, am ieşit afară.

Deşi se întunecase deja, era greu să ratez maşina roşie care mă aştepta la bordură. M-am îndreptat spre ca respirând adânc de câteva ori. Mergeam cu capul lăsat în jos şi când am ajuns înăuntru, nici măcar nu m-am uitat la Dylan. Am avut grijă doar să-mi răvăşesc părul pe umărul stâng.

Am avut noroc, pentru că el tasta de zor ceva pe telefon. Am aşteptat să pornească motorul şi să mă ducă acasă. M- am rugat să se întâmple cât mai repede posibil, dar el continua să scrie şi să scrie şi să scrie. Nu voiam să îl zoresc, dar la un moment dat am ieşit cu grijă din spatele perdelei de păr ca să arunc o privire spre el şi tocmai atunci şi-a ridicat pe neaşteptate ochii spre mine.

Am întors capul panicată şi am ştiut imediat că făcusem o greşeală. Am implorat universul ca el să mă ignore, dar bineînţeles că nu a făcut-o. I-ain auzit vocea şi am strâns din pleoape.

- Plângi?

-Nu.

1 ,-am auzit cum pune telefonul jos.

- Uită-te la mine.

Am înghiţit în sec şi am scuturat din cap, îndepărtându- mă de el şi mai mult.

în cartier era linişte. Un câine lătra în depărtare, iar pe cealaltă parte a străzii un alergător trecea tropăind cu căştile în urechi. Luminile erau aprinse la multe ferestre din jur. În camera de zi a Monei, ecranul televizorului clipea.

- Hailic, uită-te la mine, a repetat Dylan.

Părea prea blând, nu-i stătea deloc în fire.

Mi-am muşcat buza. Ştiam că nu mă va lăsa în pace, iar obrazul meu încă pulsa dureros.

Am suspinat.

M-am întors spre el. Privirea mi-a alunecat spre cutia de viteze, nu eram pregătită să ridic ochii.

Degetele lui Dylan mi-au dat imediat părul pe spate. Am aşteptat reacţia lui şi pentru o clipă am crezut că era diferită de ceea ce îmi imaginasem iniţial.

Plăcut surprinsă şi liniştită, mi-am ridicat privirea, iar apoi am văzut cât de mult mă înşelasem. Pieptul lui se ridica din ce în ce mai repede. Irisul ochilor i se întunecase atât de mult, încât aproape că se contopise cu pupilele lui. Tonul vocii lui a coborât, devenind un mârâit gutural.

- Cine ţi-a făcut asta?

14NU FOARTE VESELI

Îmi strângeam buzele, dar nu-mi ieşea niciun cuvânt. După părerea fratelui meu nerăbdător, intârziasem prea mult cu răspunsul, aşa că a sărit de pe scaun şi uşa maşinii s-a trântit puternic în urma lui. L-am privit cu groază cum ocoleşte cu un pas agitat maşina şi se îndreaptă spre casa Monci.

Am deschis ochii larg.

Oh, nu!

M-am târât imediat de pe scaunul meu şi m-am aruncat după el.

- Dylan, stai! Aşteaptă!

Nu a aşteptat.

- Dylan! S-a întâmplat la cofetărie! A fost un tip! Aşteaptă! Aşteaptă, te rog! am strigat panicată.

A funcţionat, pentru că s-a oprit şi s-a întors. Faţa lui era palidă de furie. Mâinile îi erau strânse în pumni.

- Cc fel de tip? Şi ce cofetărie?
- Ei bine... noi... eu... m-am bâlbâit, căutând cuvintele, dar eram prea tulburată ca să vorbesc coerent. M-am uitat la ferestrele casei Monei, îngrijorată că ne-ar putea auzi sau vedea cineva.

Dylan nu avea astfel de griji.

- Hailie, vorbeşte, dar acum!

S-a apropiat de mine, iar cu a trebuit să fac un efort ca să nu mă dau înapoi. Vedeam cum îi pulsează vena de pe frunte şi îşi încordase muşchii.

- încetează! am ţipat cu. Mi-e frică de tine când eşti aşa.

Nu intenţionasem să-i spun asta. Am sperat că, din moment ce o parte a feţei mele era deja înroşită, roşcata mea de acum nu se mai vedea.

Dylan s-a uitat la mine cu o privire fără expresie, apoi a tras aer în piept. Trăsăturile i s-au înmuiat şi postura i s-a relaxat. S-a apropiat de mine şi m-a înconjurat cu braţul. Am tresărit, apoi am acceptat cu recunoştinţă această bruscă dovadă de blândeţe. Am apreciat faptul că încerca să se controleze. Nu a spus nimic o vreme, doar a respirat constant, dorind să se calmeze.

Mi-a deschis portiera din partea pasagerului şi mi-a spus să mă aşez lateral, astfel încât să stau cu picioarele pe trotuar. Am coborât imediat capul, încercând automat să-i evit privirea, dar el a fost mai isteţ: s-a ghemuit în faţa mea şi m-a privit în ochi de jos. Dc asemenea, m-a apucat de încheieturi.

- Spune-mi totul.

încet, evitând privirea sfredelitoare a ochilor lui, am început să lipesc propoziţiile între ele. Eram foarte atentă să nu mă dau de gol că excursia la cofetărie fusese planificată. I-am spus că Mona şi cu mine ne-am dus să luăm nişte gogoşi şi că am nimerit la cofetăria mamei unui coleg de la şcoală. Pc neaşteptate, nişte bărbaţi au năvălit înăuntru şi unul dintre ci m-a lovit.

- Cum naiba?

Degetele lui Dylan s-au strâns mai tare, la care cu m- am strâmbat. Văzând asta, mi-a dat drumul, dar s-a ridicat imediat în picioare şi s-a îndepărtat la câţiva paşi. Stătea cu spatele la mine şi îşi strângea mâinile în pumni.

Am tăcut, uitându-mă cu precauţie la el, dar ţinându-mi în acelaşi timp capul aplecat în jos.

- Nenorocită treabă! a şuierat el pentm sine.
- Dylan, l-am dojenit în linişte.

Nu-mi apăram torţionarul, ci mă temeam mai degrabă de impulsivitatea fratelui meu. Mi-aş fi dorit să fi venit Will după mine sau măcar Shanc. Vinccnt ar fi fost şi el mai bun, pentru că măcar el ştia cum să-şi controleze perfect emoţiile. Şi asta nu se putea spune despre Dylan.

Şi nici măcar nu ştia încă cel mai important lucru.

- Dylan, am repetat ca să-i atrag atenţia. Oamenii ăştia... Cred că lucrau pentru Vinccnt. Adică, au spus ceva despre el. Au luat bani de la proprietară şi... au fost oribili, zău asa...

M-am întrerupt când Dylan s-a întors instantaneu.

-Cc?

M-am uitat din nou în jos. Nu era uşor să vorbeşti cu el. într-o clipă, Dylan era din nou ghemuit în faţa mea, înclcştându-şi degetele pe mâinile mele, foarte uşor de data asta, ca şi cum ar fi făcut tot posibilul să se controleze.

- Vorbeşte, Hailic.Trebuie să ştiu totul.
- Doar să nu te enervezi, l-am rugat fără să vreau, pentru că oricum era deja furios.

I-am descris figura Roşcatului şi a Uriaşului şi i-am povestit cum unul dintre ci a scos o armă, cum ne-am speriat cu toţii, cum a fost menţionat Vincent. În mijlocul relatării mele, Dylan şi-a întors capul intr-o parte şi a început să-l scuture cu dispreţ şi neîncredere.

- îi cunoşti? l-am întrebat timid când am terminat de descris tatuajele distinctive ale

Roşcatului.

- Nu, a mormăit el gânditor.
- Deci nu lucrează pentru voi?

Un balon de speranţă s-a umflat în inima mea la gândul că aceşti huligani nu aveau nimic de-a face cu fraţii mei până la urmă. Din păcate, Dylan l-a înţepat rapid.

- Dacă au spus că lucrează pentru Vince, probabil că aşa este. Ar fi de-a dreptul idioţi să se dea drept oamenii noştri. Sau cel puţin, mai mari decât sunt deja...

Mâna lui dreaptă mi-a dat drumul ca să-mi dea părul pe spate şi să se mai uite o dată la vânătaia de pe obrazul meu.

Dintr-odată s-a ridicat, şi-a împletit degetele mâinii stângi cu ale mele şi m-a tras uşor ca să mă ridic şi cu. M- am ridicat ascultătoare şi l-am lăsat să mă conducă. Nu aveam nicio idee de ce ne îndepărtam de maşină. înainte să am timp să întreb ce se întâmplă, ne-arn oprit în faţa unui minivan negru cu geamurile întunecate care era parcat pe aceeaşi stradă.

Dylan şi-a ridicat pumnul şi a izbit agresiv în geamul lateral.

Geamul a alunecat în jos ca la cerere. Dinăuntru s-a aplecat capul chel al unui bărbat, care s-a uitat la Dylan, încrcţindu-şi fruntea. Am îngheţat când mi-am dat scama că trebuie să fie bodyguardul.

- Da? a întrebat el cu amabilitate.
- Vrei să-mi explici asta? a mârâit Dylan către el, trăgându-mă şi mai aproape.

Cu o mişcare blândă care nu se potrivea cu tonul vocii sale, mi-a atins maxilarul pentru a-mi expune obrazul. M- am uitat în jos, simţind privirea atentă a bodyguardului care îmi examina faţa.

- Nu înţeleg...
- Lasă-mă să-ţi explic. Un nenorocit a lovit-o la cofetărie. Spune-mi, cum dracu ţi-a scăpat asta?

Am avut rcmuşcări pentru că bodyguardul

devenise victima complotului meu.

- La carc cofetărie? a întrebat el iritat.

Dylan i-a aruncat o privire care ar fi avut suficientă putere să-l smulgă pe bărbat afară din maşină, să-l stranguleze şi chiar să-i şi îngroape trupul. Agentul de pază s-a fâstâcit şi a întins mâna tremurând după telefonul mobil, unul dintre cele al căror ecran rivaliza cu cel al unei mici tablete. A început să tasteze pe el în grabă.

- Conform localizatorului, fata a fost în clădire tot timpul, jur...

în cclc din urmă, a deschis un fel de aplicaţie şi i-a pus ecranul sub nas lui Dylan.

- Aveam bateria descărcată. Mi-am lăsat telefonul la încărcat... am mormăit cu, nesigură dacă nu voi încasa o săpuneală pentru asta.

Mi s-a părut că răspunsul meu nu i-a plăcut în mod deosebit lui Dylan, dar, când a vorbit, s-a adresat tot paznicului.

- Nu ai văzut-o când a plecat?

- Nu. Nu a plecat. Nu putea. N-aş fi ratat-o, a pledat bărbatul, iar eu mi-am muşcat interiorul obrazului sănătos, când am simţit din nou privirea lui Dylan asupra mea.

- Am ieşit prin spate... Mona mi-a arătat grădina. îmi parc rău, nu m-am gândit...

Am vrut să continui, dar Dylan a ridicat mâna, rcducându-mă la tăcere şi aproape imediat a arătat cu degetul spre agentul de pază.

- Eşti pus aici ca să ştii câte ieşiri nenorocite arc clădirea şi ca să le urmăreşti şi să le observi pe toate. Dacă nu eşti în stare să faci faţă singur şi ai nevoie de ajutor, ne anunţi. Şi nu stai în maşină ore întregi, mâncând sendvişuri şi uitându-te din când în când la o aplicaţie de pe telefon, să mă ia naiba!

Nu mă simţeam confortabil ştiind că cineva este dojenit din cauza mea, aşa că m-am uitat fix la cizmele mele negre.

- Sigur. Sigur, înţeleg. îmi parc rău, a spus agentul de pază, iar gâtul probabil că i se uscase,

pentru că a răguşit brusc.

- Ii vei cere scuze lui Vinccnt. Sunt sigur că te va contacta în legătură cu această chestiune, a spus Dylan ai asprime.

Apoi, continuând să mă strângă de mână, ne-am întors la maşina lui şi tot ce am auzit a fost: „Sigur, desigur”, rostit cu toată seriozitatea de agentul de pază care şi-a luat rămas-bun de la noi.

- Cc fel de cofetărie e asta? a întrebat Dylan în timp ce ne luam locurile în maşină.

Am ezitat, iar apoi şi-a ridicat ochii spre mine nerăbdător.

- I lailie, am întrebat ceva…

- Cofetăria doamnei Hardy, nu departe de aici. Dar, Dylan, vrei să mergi acolo acum? M-am încruntat, văzându-l tastând numele în hărţile de pe telefonul lui.

- Nu, la naiba, nu, vreau să comand o prăjitură de la ci.

- Dylan, de ce să te duci acolo? Proprietara a avut destule necazuri pe ziua de astăzi…

- Ce-mi pasă mic de proprietară?! Mi-a aruncat o privire de sub sprâncenele ridicate, apoi a pornit motorul şi, urmând indicaţiile GPS-ului, a plecat din faţa casei Monci.

- Din moment ce oamenii ăia lucrează pentru voi, cum se face că nici măcar nu-i recunoşti? am întrebat încet, uitându-mă la mâinile mele. Stomacul mi se strângea de stres.

- O mulţime de oameni lucrează pentru noi, dar doar câţiva dintre ci au legătură direct cu noi. Cei mai mulţi dintre ci raportează cuiva, care raportează altcuiva, care raportează altcuiva şi doar acea persoană răspunde în faţa lui Vinccnt, a explicat Dylan, strângând volanul în mâini. Imbecilul ăsta nenorocit trebuie să fie vreun cap înfierbântat care a luat-o razna.

În mai puţin de trei minute, parca în faţa cofetăriei, pe uşa căreia atârna o pancartă pe care scria „închis”. A coborât din maşină şi a

ridicat imediat capul în sus. Probabil ştia că proprietarii de firme de felul acesta aveau de obicei locuinţa deasupra localului. La una dintre ferestrele de la etaj era aprinsă o lumină, aşa că s-a îndreptat spre uşă şi a tras mai întâi de mâner, apoi a început să bata cu pumnul în geam.

Mi-cra ruşine să dau ochii cu doamna Hardy. îmi părea rău pentru ea şi mă gândeam că nu merita să aibă de-a face cu Dylan după asemenea evenimente oribile. M-am târât fără să vreau afară din maşină şi am rămas chiar în spatele lui. Când a observat soneria de lângă uşă, a apăsat pe ca fără să se oprească. Credeam deja că e pe cale să strice ceva, dar exact atunci uşa s-a deschis, iar în prag se afla doamna Hardy.

Arăta puţin altfel, îşi strânsese părul într-un coc lejer. Se demachiase, îşi dăduse jos cerceii şi se schimbase în hainele ei de casă. De data asta avea un decolteu mai marc şi se putea vedea un alt tatuaj, care îi acoperea o parte din sânul drept.

Mai întâi s-a uitat la Dylan cu o aversiune ncdisimulată şi apoi, fără să fie surprinsă, m-a observat ascunsă în spatele lui.

- Pentru ce naiba ai mai venit? Nu mi-ai făcut destule probleme? Acum vrei să-mi distrugi şi uşa? a mârâit ca.

Dylan a ridicat o sprânceană.

- O să-ţi distrug tot nenorocitul de magazin, a ripostat el.

Nu-mi plăcea că era atât de nepoliticos. Ştiam că fraţii mei, ca să folosesc un termen blând, nu erau întotdeauna respectuoşi faţă de alţii, dar nu-mi plăcea deloc când se comportau aşa în compania mea.

- Cc doreşti? a şuierat doamna Hardy.
- Imaginile de la camerele de supraveghere.
- Eu nu am camere.

Fratele meu a plescăit nerăbdător.

- Bineînţeles că ai. Dă-mi-le imediat.

Simţeam cu disperare nevoia să intervin cu un fel de „te rog”, dar am stat liniştită. Mama lui Leo nu s-a clintit nici măcar un centimetru, aşa că Dylan în cele din urmă s-a strecurat singur înăuntru, trecând pe lângă ea. Am fost mulţumită că măcar nu fusese atât de grosolan încât să o împingă. Doamna Hardy era destul de mică şi nu ar fi avut nicio şansă cu el.

Timp de un moment, privirile noastre s-au întâlnit, dar ea a întors repede capul. Dylan a aprins lumina şi a început să se uite în jur. Am intrat şi cu în cofetărie şi am închis uşa. M-am oprit chiar lângă ci şi mi-am înfăşurat braţele în jurul meu, examinând încăperea în care trăisem momente atât de neplăcute.

- La ce îmi trebuie mic camere aici? Ca să duc imaginile în care mă jefuiţi la poliţie, pe care voi o aveţi în buzunar? a rânjit doamna Ilardy.
- Da, se ştie foarte bine că e inutil, a recunoscut Dylan, mutându-şi privirea de la peretele din spatele tejghelei la femeie. Dar persoanele ca dumneata au întotdeauna o cameră ascunsă undeva, pentru orice eventualitate. Nu am dreptate?

Doamna Ilardy s-a uitat o clipă la el cu o expresie feroce pe faţă, apoi şi-a dat ochii peste cap.

- Am un computer în camera din spate, a mormăit ca şi s-a strecurat după tejghea, iar Dylan s-a mutat imediat în spatele ei. Şi mi-a făcut semn cu mâna să nu rămân singură acolo.

Camera din spate a cofetăriei era un coridor foarte strâmt. Avea o scară care ducea la etaj, probabil la apartament, şi două uşi. Doamna Hardy a deschis una dintre ele şi am intrat cu toţii într-un birou mic. Era mare dezordine, cu bibliorafturi şi dosare stivuite pe rafturi şi o mulţime de spaţiu era ocupat de cutii de diferite dimensiuni. Pc un birou simplu, din metal, era un morman de hârtii, dar era şi un monitor plat, pătrat. Doamna Hardy a dat Ia o parte câteva

bucăţi de hârtie şi a dezgropat un mouse. Ecranul a pornit şi după alte câteva clickuri a apărut înregistrarea respectivă.

- Hei, ce se întâmplă aici? a strigat cineva din spatele nostru şi ne-am întors cu toţii în acea direcţie.

Leo stătea în uşa biroului doamnei Hardy. Sprânceana lui tăiată era umflată, dar bandajată, iar obrazul lui era mult mai vânăt decât al meu. Părul îi era răvăşit, ceea ce era neobişnuit, şi era desculţ. Purta pantaloni de trening gri, dar, ceea ce era mai important, nu purta tricou. Am roşit. Nu mă aşteptam deloc ca el să aibă un corp atât de frumos. Musculatura lui, desigur, nu era pe măsura lui Dylan. Probabil că Leo nu petrecea nici jumătate din timpul petrecut la sală de Dylan. Dar se putea mândri cu un abdomen ferm natural, uşor definit şi o piele perfect netedă...

Jenată, m-am uitat imediat într-o parte, rugându-mă ca Leo să nu-şi dea seama la ce mă gândeam. Sau, mai rău, să nu-şi dea scama Dylan.

- Dc ce nu m-ai chemat? a întrebat colegul meu, întorcându-se spre mama sa.
- Pentru că nu am nevoie de tine aici, mă descurc.

El doar a scuturat din cap, cu o expresie de exasperare în ochi.

Dylan s-a uitat la el şi la faţa lui vânătă, apoi s-a concentrat din nou pe calculator, aparent hotărând că nu era deranjat de prezenţa lui.

- Cum te simţi? Eşti bine? a şoptit Leo în timp ce se apropia un pic mai mult de mine.

Am dat neliniştită din cap, încercând să nu mă uit la el. Mi-cra teamă că Dylan va observa ceva, iar băiatul ăsta nu avea nevoie de mai multe vânătăi.

- Dar tu? am întrebat liniştită.
- Şi cu, a murmurat el şi nu a mai insistat, văzând probabil că sunt stânjenită.

Videoclipül s-a conectat în cele din urmă.

Doamna Hardy a început din momentul în care m-am aşezat la masă cu Mo na. Am fost uşurată că filmarea era fără sunet. Era mai bine ca Dylan să nu ştie despre ce vorbeam. Doamna Hardy a mers repede înainte şi pe ecran au apărut cei trei bărbaţi. Fratele meu i-a spus imediat să apese pe „stop” şi s-a uitat la feţele în alb-ncgru ale fiecăruia dintre ei. Apoi l-am văzut pe Roşcat uitându-se în plic şi terorizând-o pe doamna Hardy, cum Lco îi ia apărarea, iar apoi cum cu ii iau apărarea lui Lco.

Dylan a privit cu o faţă gravă cum am căzut la pământ ca un sac de cartofi, iar apoi cum băiatul se aruncă asupra Roşcatului. Am înregistrat privirea scurtă pe care fratele meu i-a aruncat-o lui Lco şi am fost surprinsă să văd în ca o umbră de admiraţie.

Dc asemenea, am fost surprinsă şi când, în timp ce ieşeam deja din cofetărie, Dylan s-a mai uitat o dată la colegul meu.

- Eşti bine? a întrebat el, arătând spre faţa băiatului.

Am văzut cum doamna Hardy ridică din sprâncene. Chiar şi cu am făcut ochii mari. Lco a oftat spre el şi a clipit, dar şi-a stăpânit uimirea şi a dat din cap.

Pc drumul spre casă am tăcut. Dylan era într-o dispoziţie periculos de nesigură, aşa că am preferat sa nu vorbesc. Şi nici nu simţeam nevoia să vorbesc. Singurul lucru pe carc mi-l doream în acel moment era să mă relaxez.

Din păcate, a trebuit să mai aştept puţin pentru asta. Acasă, am fost întâmpinaţi de sunetele cunoscutului joc cu împuşcături al gemenilor. înainte de a mă alătura lor, conform instrucţiunilor lui Dylan, m-am schimbat în haine mai comode. Am vrut să-mi leg părul, dar atunci nu aş mai fi putut să-l folosesc ca să-mi acopere obrazul învineţit, aşa că în cele din urmă l-am pieptănat liber.

în salon se părea că gemenii aflaseră deja totul.

'Ibny stătea într-un fotoliu, dar fără telecomandă în mână. Se uita la mine cu o oarecare neîncredere. Shanc a întins mâna pe canapea şi se aştepta, evident, să mă aşez lângă el.

- Sunt bine, am mormăit, stânjenită de atâta atenţie.

- în regulă, în regulă, vino aici.

Shanc m-a înconjurat cu braţul pe carc îl ridicase spre mine mai înainte, ceea ce mi-a plăcut, pentru că, spre deosebire de Dylan, ştia să mă consoleze fără să-mi alimenteze temerile cu impulsivitatea lui. Cu cealaltă mână mi-a dat laopartc părul de pe faţă. Tony s-a aplecat să mă vadă mai bine şi, mijind ochii, s-a uitat la urmele actului de violenţă pe care îl trăisem astăzi.

- Nu ştia cine eşti, nu-i aşa? a întrebat Shanc, dar i-a răspuns geamănul lui:

- Cred că c logic, nu? Dacă ar fi ştiut, mai degrabă şi-ar fi tăiat mâna aia decât să se gândească să o ridice împotriva ei.

Tony s-a lăsat pe spate în scaun, scuturându-şi capul şi mutându-şi privirea spre ecranul televizorului, pe care clipea meniul jocului pe carc îl opriseră.

- Nu ştiu, ei bine, după cum poţi vedea, nu dă pe dinafară de inteligenţă, aşa că ar fi putut fi orice.

Shane a ridicat din umeri şi apoi s-a uitat la mine.

- Măcar i-ai dat şi tu câteva?

Tony a pufnit şi cu mi-am dat ochii peste cap.

- Păi cum altfel? a exclamat Shanc şi mi-a frecat umărul cu braţul pe carc îl ţinea în jurul meu. Cu siguranţă că i-ai lăsat o vânătaie mai marc decât ţi-a lăsat el ţie, nu?

- Bineînţeles, am mormăit, dar nu mi-am putut reţine un zâmbet.

Shanc avea un talent de a face oamenii să râdă cu fiecare glumă, chiar şi cu cele foarte slabe.

Gemenii au mai discutat un timp despre incident şi apoi s-au întors la jocul lor. Eugenie

ne-a adus sendvişuri şi timp de vreo oră mi-am privit fraţii jucând. /Mături de Shane m-am relaxat treptat.

Până când Dylan a apărut din nou:

- S-au întors Vincc şi Will.
- Trebuie să merg acolo? am suspinat în timp ce mă conducea pe scări şi ştiam deja că ne îndreptăm cu siguranţă spre biroul lui Vincent.
- La urma urmei, ai filmarea, nu ai nevoie de mine acolo...
- Vince vrea să te vadă, a răspuns el scurt.

Nu i-am răspuns şi l-am urmat prin coridorul interzis. Biroul, pe de altă parte, avea aceeaşi aură sumbră ca şi data trecută, iar în prag am respirat adânc, căci mă aşteptam să îl văd pe Vincent acolo, dar nu era decât blondul. Părea foarte tânăr pentru meseria lui – ar fi putut avea vârsta lui Dylan. Cred că el şi fratele meu chiar se plăceau, pentru că au dat prieteneşte din cap unul către celălalt.

Vincent şi Will trebuiau să ajungă aici în câteva minute. Agentul de pază terminase de vorbit, iar cineva tocmai intrase şi m-am gândit că erau fraţii mei mai mari care sosiseră mai repede decât mă aşteptam.

Dar mă înşelasem. Cei doi bărbaţi care ni s-au alăturat erau un alt bodyguard, în costum şi cu o cască în ureche, şi circaşa de pe tort: Roşcatul.

Aproape că mi-a căzut falca.

A intrat în biroul lui Vincent cu un zâmbet idiot, ca şi cum ar fi venit aici aşteptând laude sau o promovare. Se parc că nimeni nu-i dezvăluise adevăratul motiv pentru care fusese convocat. încântat, i-a iacul semn din cap lui Dylan, ca şi cum l-ar fi salutat, dar foarte politicos şi respectuos. Prin atitudinea de acum nu mai semăna cu bufonul care îşi bătuse joc de doamna Ilardy.

Şi atunci s-a întâmplat ceea ce anticipasem, şi anume privirea lui a căzut asupra mea. M-am gândit la antipatia pe care o aveam pentru acest

om. De asemenea, mă simţeam încrezătoare fiind în propria mea casă, alături de Dylan şi de doi bodyguarzi. Mi-a venit foarte uşor să adopt o expresie indiferentă, oarecum dispreţuitoare. Am ridicat bărbia sus, aşa cum făceau fraţii mei când încercau să fie intimidanţi.

Pentru prima dată astăzi nu am încercat să-mi ascund vânătaia, ci, dimpotrivă, să o expun mai mult.

Ochii răi şi urâţi ai Roşcatului au dat peste mine, cum stăteam acolo puţin în spatele lui Dylan, mai întâi m-au privit din cap până-n picioare şi apoi s-au oprit pe faţa mea. L-am privit calm cum a mijit ochii, ca şi cum nu ar fi văzut foarte bine şi apoi i-a deschis foarte, foarte larg. După aceea a înghiţit în sec şi cred că i s-a oprit inima în loc, sau cel puţin aşa mi s-a părut, pentru că a încremenit pentru o clipă.

Am fost încântată să văd cum groaza îi răpea darul vorbirii şi îmi imaginam cât de chinuitor de dureros trebuie să fi fost nodul care tocmai se strângea în stomacul lui. Simţeam o satisfacţie atât de marc, încât îmi venea chiar să-i fac cu ochiul, şi cred că nu am facut-o doar pentru că în acel moment au mai intrat două persoane în birou.

Vinccnt, îmbrăcat în paltonul lui negru, care îi ajungea până la genunchi, şi chiar în spatele lui, la fel de demn, păşea Will, într-o haină aproape identică, doar că era maro. La restul detaliilor nu am avut timp să mă concentrez, pentru că eram mai preocupată să descifrez stările lor de spirit.

Ei bine, ca să mă exprim delicat, nu debordau de veselie. Dc îndată ce fratele meu cel mai marc a trecut pragul încăperii, atmosfera a devenit imediat la fel de densă ca aluatul de colţunaşi. Era serios, calm şi concentrat ca un chirurg înaintea unei operaţii. Ochii lui erau plini de răceală, ca de obicei, şi chiar şi ochii lui Will erau cumva mai reci decât în mod obişnuit. 11 văzusem pe Will foarte rar atât de indiferent şi

de sever şi nu-mi plăcea niciodată când era aşa. Un lucru trebuia să recunosc – el şi Vincent formau un duo teribil de intimidant.

Nu-l slăbeam din ochi pe Roşcat şi nici nu am coborât capul. Ca urmare, l-am văzut pe Vincent apropiindu-se imediat de mine. Privirea lui a alunecat şi peste mutra încă îndobitocită a vizitatorului nostru. Ajuns în dreptul meu, şi-a pus degetele reci pe bărbia mea. Abia i-am simţit atingerea, dar capul meu s-a întors oricum în direcţia dorită de el, ca şi cum ar fi acceptat o comandă telepatică. A examinat vânătaia o clipă, iar în cameră s-a făcut linişte.

în cele din urmă, în timp ce îmi examina încă obrazul învineţit, a vorbit. Foarte încet şi ameninţător, iar vocea lui avea o putere paralizantă:

- Ai lovit-o pe sora mea?

15NAIVITATEA

Era atâta linişte în birou, de ne ţiuiau urechile.

Vince a întors în sfârşit capul şi şi-a lipit privirea de podea, unde Roşcatul murdărea probabil covorul cu încălţările lui. Pentru o clipă şi-a adunat gândurile. încă mă ţinea de bărbie, aşa că i-am aruncat o privire cu coada ochiului. Nu ştiu de ce inima îmi bătea cu putere.

Apoi a început încet să-şi ridice ochii.

- Nu înţeleg de ce ai comite o asemenea prostie, a şoptit el, încrcţindu-şi sprâncenele şi, de data aceasta, aşteptând un răspuns.

Roşcatul a devenit palid şi pe frunte i-au apărut broboane de sudoare. Ochii îi erau înspăimântaţi şi mâinile începură să-i tremure.

- Domnule Monet, a gemut el. N-am ştiut... Nu

aveam habar...

Vince mi-a dat în sfârşit drumul. încă îmi ţineam capul în unghiul impus anterior, până când mi-am dat seama că acum puteam să-l las în jos.

Fratele meu a întins mâna vertical în faţa lui.

- Linişteşte-te, a vorbit el atât de rece, încât nu ştiu cine ar fi putut fi liniştit auzindu-1. Aş vrea doar să înţeleg cum poate cineva să fie atât de prost, încât să ridice mâna împotriva surioarei mele, asta-i tor.
- Domnule Monet, în viaţa mea nu aş lovi-o pe sora dumneavoastră. în viaţa mea, pe cuvânt, s-ajurat Roşcatul, şi chiar şi-a apăsat pe piept mâna stângă tremurând, strânsă în pumn, ca şi cum ar fi vrut să adauge putere cuvintelor sale. Nu ştiam că este ea. Nu-i ştiam numele...

Vincent şi-a ridicat sprâncenele.

- Sugerezi că ar trebui să poarte o insignă cu numele ei, special pentru tine?

Colţurile gurii mi-au tremurat uşor.

- Nu, nu, bineînţeles că nu... Nu am vrut să spun asta... Eu doar...
- în acest caz, nu-ţi accept explicaţiile. Faptul că nu ştiai cum arată sora mea este problema ta, nu a ci.

Vince a arătat cu degetul spre el şi s-a încruntat amenințător, deşi vorbea în continuare foarte calm.

- Din moment ce nu ai văzut-o niciodată, ar fi fost mai bine pentru tine să presupui că orice adolescentă pe care o întâlneşti ar putea fi Hailie Monet. Tu nu ai facut-o, iar asta a fost greşeala ta, pentm carc acum vei plăti scump.

Cu faţa lui palidă şi buclele roşii decolorate, omul arăta ca un adevărat clovn. A vrut să spună ceva, încerca să se apere, dar nu facca decât să-şi mişte buzele.

Atunci a intervenit Will.

- Şi ce înseamnă asta, să recuperaţi datoriile de faţă cu nişte copii? De ce atunci când aţi intrat

în cofetărie şi aţi văzut adolescenţii carc stăteau acolo nu i-aţi rugat să plece? a întrebat el critic, încreţindu-şi sprâncenele în semn de nemulţumire.

- Noi...

- Le place să se dea în spectacol, a murmurat Dylan batjocoritor.

Stătea sprijinit de biroul mare al lui Vince şi se bucura în mod evident văzându-i pe fraţii noştri chinuindu-l pe Roşcat.

- Aşa cred şi cu, a aprobat Will sec.

Bărbatul nu a avut niciun răspuns la asta.

Vinccnt a suspinat în cclc din urmă.

- În regulă acum, e de ajuns. Luaţi-l de aici.

Cei doi bodyguarzi au ştiut imediat că această comandă le era adresată şi s-au îndreptat spre Roşcat, carc părea gata să cadă în genunchi.

- Domnule Monet, cu chiar...

Mormăitul lui jalnic a fost întrerupt de Will:

- Aşteaptă. A arătat spre mine cu palma deschisă. Nu ai nimic să-i spui?

Roşcatul şi-a mutat privirea ştearsă spre mine.

- lartă-mă, Hailic, imi parc râu...

- Pentru tine e domnişoara Monet, l-a corectat glacial fratele meu preferat.

- Desigur, domnişoară Monet. îmi pare rău, domnişoară Monet... a mormăit Roşcatul, şi pe frunte i-au mai apărut alte broboane de sudoare.

A făcut un pas spre mine, ridicându-şi mâinile nigător. M-am strâmbat scârbită mai întâi când mi-am auzit numele în gura lui murdară, şi apoi când am văzut îndrăzneala lui. Dar nu s-a apropiat prea mult de mine, căci Dylan s-a dezlipit de birou şi l-a tras agresiv de gulerul cămăşii.

- Unde te duci? Să nu îndrăzneşti să te apropii de ca.

Vincent a făcut semn cu mâna.

- Luaţi-l odată de aici.

- Vinccnt, cu... cu... se văita Roşcatul în timp ce agenţii de pază l-au apucat de braţe şi au

început să-l scoată din cameră.

- Mhm, a mormăit dispreţuitor fratele meu cel mai marc, apoi a adăugat pe un ton mai sumbru: Vorbim mai târziu.

S-a întors şi s-a îndreptat spre birou. Şi-a scos haina, pe care a aşezat-o grijuliu pe spătarul scaunului, apoi şi-a aranjat manşetele.

între timp, Dylan s-a îndreptat spre uşă şi a închis-o în urma bodyguarzilor. Am rămas nemişcată, prea intimidată ca să vorbesc, aşa că am apreciat când Will s-a apropiat de mine. Am fost uşurată pentru că indiferenţa rece dispăruse de pe faţa lui şi înaintea mea era din nou fratele meu preferat, care mă privea cu o expresie îngrijorată.

- Eşti bine, micuţo? a întrebat el, mângâindu-mă pe obrazul sănătos.

Mi-am pus mâna pe mâna lui şi am dat din cap. Nu am vorbit pentru că nu aveam încredere în vocea mea. Will mi-a răspuns cu un zâmbet.

- îmi parc rău că ţi s-a întâmplat asta. Ne vom asigura că acest om va răspunde pentru asta.

Nu ştiu dacă m-a liniştit cu această promisiune, dar cu siguranţă m-a ajutat faptul că m-a îmbrăţişat. A meritat să trec prin toate astea pentru o îmbrăţişare atât de reconfortantă din partea lui Will.

Vincent şi-a luat locul în spatele biroului şi am ştiut că nu se terminase încă. Nu ar fi fost el însusi dacă nu ar fi avut întrebări. Aştepta cu răbdare să îi acord atenţie, iar eu mi-am prelungit şederea în braţele lui Will cât am putut de mult.

îi auzeam pe Vincc şi Dylan mormăind ceva între ci. Când am privit cu coada ochiului în direcţia lor, am văzut că amândoi se concentrau pe ecranul laptopului.

în cele din urmă, Will a început să mă elibereze încet din îmbrăţişare. Mai întâi a slăbit-o un pic, apoi m-a mângâiat pe cap şi după aceea şi-a pus mâinile pe umerii mei şi a început să mă

îndepărteze uşor. Nu am protestat. O parte din mine voia să termine cu această conversaţie.

M-am întors cu oarecare reticenţă. Vincent era tot la biroul său imens, iar Dylan stătea în spatele lui, uitându-se peste umărul său. Will m-a bătut pe spate şi cu asta m-a îndreptat graţios spre unul dintre fotolii, pe care l-am ocupat cu inimă grea.

Atunci Vincc şi-a ridicat ochii spre mine, şi-a dres glasul şi s-a ridicat în picioare. într-o mână ţinea un laptop subţire şi cu cealaltă şi-a netezit cămaşa, care nu era deloc şifonată, a înconjurat biroul şi într-o clipă era deja aşezat pe fotoliul de lângă mine.

Am fost surprinsă că nu rămăsese la locul lui. Când stătea acolo, autoritatea i se revărsa şi din urechi, chiar mai mult ca de obicei. S-ar fi putut crede că ţinea să-şi păstreze această superioritate faţă de mine pe întreaga durată a discuţiei noastre.

Şi apoi mi-am amintit că era vorba de Vincent şi că acesta nu avea nevoie de un loc stupid în spatele biroului ca să trezească respect, teamă şi diverse combinaţii de alte emoţii similare în oameni.

- Am nevoie de ajutorul tău, dragă Hailic, a spus el în timp ce şi-a pus computerul în poală şi a început să dea din nou click pe el.
- Aş vrea să înţeleg ce s-a întâmplat. E important, bine?

Am dat din cap, muşcându-mi buza.

Apoi a afişat pe ecranul laptopului filmarea de la cofetăria doamnei Hardy. Ştiam că Dylan o va arăta celorlalţi fraţi şi bănuiam că le-o trimisese imediat lui Vinccnt şi lui Will, ca să aibă timp să se uite la ea înainte să ajungem acasă.

- Ai mers la o prietenă după şcoală ca să învăţări împreună.

Am dat din nou din cap, văzând că aştepta confirmarea mea.

- Cum de aţi ajuns la cofetărie? a întrebat

Vince.

Am început să mă stresez. Mai mult decât înainte. Internul lui Vinccnt este un câmp minat. O mişcare greşită şi sunt terminată. Mai ales pentru că, de fapt, aveam ceva de ascuns. în plus, trebuia să-i ofer destule explicaţii pentru a putea scoate la lumină cazul lui Leo în final. îi promisesem băiatului că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a-i da posibilitatea să discute cu Vinccnt şi acum aveam cea mai bună ocazie să fac asta. Dintr-odată, însă, mi s-a părut o misiune imposibilă.

- Am făcut o pauză pentru că ne era poftă de ceva dulce, am îngânat, uitându-mă pe furiş la Will, carc îşi scosese haina şi o lăsase pe braţul canapelei; stătea acolo acum şi verifica ceva pe telefon, dar cu eram sigură că asculta conversaţia noastră.
- E în regulă, nu c nimic rău în asta, m-a asigurat Vincent, şi m-am bucurat că nu avea o problemă cu asta, înciudată în acelaşi timp pentru că îmi păsa atât de mult de părerea lui.
- Bodyguardul ei este alt imbecil, a intervenit Dylan, de care uitasem momentan.

Se tolănise pe scaunul lui Vincent, cel din spatele biroului, dar îl dăduse puţin înapoi şi îşi înclinase capul pe spate. Sc uita la tavan şi, iară îndoială, ciulise urechile.

- Nici măcar nu ştia că plecase din casă.

Sc parc că şi Vince fusese deja informat despre acest lucru, pentru că şi-a mutat privirea spre mine, iar eu m-am simţit obligată să-i iau apărarea bietului om.

- Vince, nu e vina lui. Eu... mi-am lăsat telefonul la Mona. La încărcat, i-am explicat şi i-am descris şi de ce ieşisem din curte pe poarta vecinului.

S-a uitat la mine cu o expresie nedumerită pe faţă, iar în cele din urmă a suspinat şi şi-a frecat fruntea.

- Poate că nu m-am exprimat suficient de clar

dara trecută, dar este obligaţia ta să ai telefonul la tine tot timpul. Nu porţi localizatorul pentru distracţie. Ţine minte asta, te rog.

Am dat rapid din cap.

- Dacă ai o problemă cu bateria descărcată, poartă cu tine o baterie externă. Sunt destule prin casă, în sertare, întreab-o pe Eugenie, sunt sigur că îţi va găsi una, a intervenit Will cu blândeţe.

Vince a confirmat acest lucru cu un semn din cap şi a continuat:

- Un bodyguard, pe de altă parte, se presupune că are ochi peste tot şi când te păzeşte nu se poate baza doar pe o aplicaţie. Mic nu-mi pasă pe unde ai plecat din casa prietenei talc. Din partea mea, puteai să ieşi chiar şi pe fereastră. Treaba lui este să ştie tot timpul unde te afli. Dacă a ratat deplasarea ta la cofetărie, înseamnă că nu-şi face treaba bine.

- Nu vreau să aibă probleme din vina mea, am mormăit, jucându-ma cu degetele.

- Este numai din vina Iui. E bine că incompetenţa lui a ieşit la iveală în această situaţie, şi nu în alta care ar fi putut avea consecinţe mai grave.

Chiar dacă ceea ce spunea el avea sens, mă simţeam totuşi responsabilă pentru neplăcerile inevitabile cu care va trebui să se confrunte bodyguardul meu.

- Cine este băiatul acesta? a întrebat Vince, trecând la detalii – acum ne arăta cu degetul pe mine şi pe Mona care intram în local împreună cu Leo.

- Un coleg de şcoală. Nc-am întâlnit cu el la cofetărie, am răspuns cu, încercând să par nonşalantă.

- Atunci de ce intraţi împreună, toţi trei?

Ştiam că trebuie să fiu extrem de atentă în faţa lui, altfel m-ar putea demasca rapid.

- Adică ne-am întâlnit cu el în faţa cofetăriei. El a sugerat să stăm înăuntru, m-am corectat.

- E fiul proprietarei, a intervenit din nou Dylan.

- Mhm, a mormăit Vince şi a derulat videoclipül la momentul în care Lco ne servea dulciuri, spunându-i ceva mamei sale peste umăr. Despre ce vorbesc ci aici?

- Despre... am început şi am tăcut, simţind brusc un val de panică.

Era de fapt atunci când doamna Hardy a încercat să ne invite să plecăm, iar el a spus: „Ele ştiu”. Nu credeam că va trebui să povestesc totul atât de detaliat. Nu eram atât de bine pregătită. în cele din urmă am mormăit:

- Nu-mi amintesc.

Vincent s-a uitat la mine aşteptând şi apoi a arătat spre următorul cadru.

- Aici se vede clar: colegul tău vă prezintă mamei sale, nu-i aşa?

Pe ecranul computerului, Leo arăta intr-adevăr spre mine, iar buzele i se mişcau vizibil. Hailie Monet. Nu trebuia să fii expert în cititul pe buze ca să-ţi dai scama.

- Păi... păi, da, am recunoscut.

S-a auzit un zgomot când mâna lui Dylan a lovit placa de birou.

- Deci femeia ştia! a exclamat el. Ştia cine c Hailie, chiar înainte să apară dobitocul ăla roşcat! De ce nu le-a spus să plece? îţi spun cu, tipa aia proastă încerca să profite de ea!

- Asta încerc să aflu, a rostit Vinccnt încet, iritat de impulsivitatea fratelui său mai mic. I-a aruncat o privire semnificativă, apoi s-a concentrat din nou asupra mea şi a vorbit mai calm: Hailie, ţi-a cerut femeia să rămâi?

Acum dădeau vina pe doamna Hardy. Am fost incredibil de speriată, pentru că ultimul lucru pe care mi-l doream era să-i fac viaţa şi mai grea, aşa că am început imediat să scutur din cap. La început plănuisem să ascund cu orice preţ adevărata versiune a evenimentelor, dar nu mergea bine, aşa că mi-am adunat repede

gândurile. Nu aveam încotro. Trebuia să recunosc câteva lucruri. Trebuia să acţionez inteligent, iar negarea prostească a faptelor cu siguranţă nu era o soluţie inteligentă.

- Nu. îţi jur, Vince, nu încerca să profite de mine. Nc-a spus să plecăm. Eu am fost... Am insistat să rămân, am mărturisit încet.

în cclc din urmă, mi-am coborât ochii, pentru că îmi era din ce în ce mai greu să-i suport privirea sfredelitoare, în carc în mod sigur nu puteam descifra o aprobare.

- Stai puţin, a spus Will, care a apărut brusc în spatele meu; nici măcar nu-i auzisem paşii sau cum se ridicase de pe canapea. Şi-a pus mâna pe spătarul scaunului meu şi cu sprâncenele încruntate s-a uitat în jos: Ştiai că localul va fi percheziţionat?

Am încuviinţat din cap, privind cu mare interes la mâinile mele. Mi-am imaginat că privirea lui Dylan era acum furioasă, a lui Will dezamăgită, iar a lui Vinccnt suspicioasă şi severă, aşa că nu aveam chef să stabilesc contact vizual cu niciunul dintre ci.

- Ei, asta e de-a dreptul comic, a râs fratele cel rău, scurt şi iară nicio umbră de umor.

- Atunci de ce ai acceptat să stai acolo? a continuat Will fără să înţeleagă.

„Din moment ce capra c moartă oricum, trebuie să încerc să scap cumva de ca.”

- Leo mi-a spus că ar fi bine să plec, pentru că în curând oamenii care lucrează pentru fraţii mei vor apărea acolo şi că s-ar putea să fie neplăcut. Nu l-am crezut, am crezut că minte. Ştiu că nu toată lumea te agreează şi că uneori răspândesc zvonuri stupide.

M-am uitat la Dylan, sau mai degrabă în direcţia lui, dar în aşa fel încât să nu-i pot vedea ochii, apoi am ridicat din umeri şi mi-am lăsat din nou capul în jos.

- Sc parc că Leo spunea adevărul.

L-am auzit pe Will oftând şi după o clipă i-am

simţit mâna pe capul meu, în timp ce îmi mângâia uşor părul. Am fost recunoscătoare pentru această atingere liniştitoare, care dovedea că încă mă mai bucuram de sprijinul fratelui meu preferat, chiar dacă era temporar puţin dezamăgit de purtarea mea.

- Nu trebuia să te implici, micuţo.
- Ştiu, dar chiar am crezut că minte.

A fost un moment de tăcere şi cu coada ochiului am văzut că Vince reluasc videoclipül şi se uita la ce se întâmpla acolo. Oare reuşisem să-i conving? Speram că da. Dacă aş fi recunoscut că toată acţiunea fusese plănuită de la început, cu siguranţă că nu ar fi fost atât de înţelegători. A fost mult mai bine să pretind că fusese o coincidenţă.

O clipă mai târziu, Vince a vorbit din nou.

- Dc ce nu le-ai spus imediat cine eşti? a întrebat el când camera a surprins intrarea huliganilor.
- Eu... la început nu am vrut să mă implic, am răspuns sincer. Şi apoi cred că am aşteptat momentul potrivit.

A arătat cu degetul spre obrazul meu vânăt.

- Nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi ştiut imediat cum te cheamă.

Acum am oftat.

- Ştiu, da, data viitoare o să mă prezint imediat tuturor, am murmurat cu o uşoară nuanţă de ironic.

Vince a scuturat din cap, aruncându-mi o privire care mă avertiza clar împotriva folosirii unui asemenea ton.

- Nu, Hailic. Data viitoare trebuie să analizezi lucid situaţia. în majoritatea cazurilor, dezvăluirea identităţii va funcţiona în favoarea ta, dar nu întotdeauna. Să ţii minte acest lucru.

Apoi s-a aşternut din nou tăcerea. Când a apărut pe ecran scena cu căderea mea, Will şi-a mijit ochii şi s-a aplecat să se uite mai atent. Era clar că nu era prima oară când se uita la filmare,

dar abia acum părea să înţeleagă că mă lovisem la cap, pentru că am simţit cum degetele lui încep să mă pipăie în partea de sus a capului în căutarea unui cucui. Am tresărit când mi-a atins umflătura dureroasă. Şi-a retras imediat mâna ca să nu-mi provoace durere. în schimb, m-a mângâiat uşor pe spate.

L-am privit pe Vincent cum lăsa computerul pe blat şi îşi freca bărbia gânditor. Asta era tot? îi convinsesem cu versiunea mea? Nu primesc săpuncala?

Putem trece la următoarea parte a conversaţiei?

- Vince? am şoptit.

-Hm?

- Dc ce jefuiţi o femeie nevinovată? am rostit cu fără să mă gândesc prea mult.

Ochii lui au devenit şi mai reci decât de obicei. încet, s- a aplecat pe spate şi s-a rezemat de spătarul scaunului, şi-a pus picior peste picior şi într-o fracţiune de secundă s-a transformat în alter egoul său oficial, ceea ce nu-mi plăcea deloc.

- Ce te face să fii atât de sigură, dragă Hailic, că această femeie este nevinovată?

- Lco mi-a spus totul, am răspuns cu cu precauţie.

Vince şi-a ridicat bărbia mai sus.

- Oh, da. Şi de unde ştii că noul tău prieten nu te minte? Jumătate dintre datornici cred că au fost nedreptăţiţi.

Mi-am muşcat buza. Ei bine, nu puteam să-i spun că din ochii lui Leo răzbatea sinceritate, iar cuvintele lui miau ajuns la inimă.

- Datoria este a fratelui său.

- Şi de ce nu începe fratele lui să o plătească? a întrebat el cu un scepticism palpabil.

Vincent era fie total indiferent la nedreptatea altora, fie nu ştia nimic despre această problemă. Sau şi una, şi alta.

- Fratele lui este la dezintoxicare, am răspuns,

realizând brusc cât de puţin ştiam cu adevărat despre situaţie. Ar fi trebuit să-l trag mai mult de limbă pe Leo.

Vince şi-a dat ochii peste cap.

- Dacă nu este în stare să cureţe mizeria pe care o lasă, atunci familia lui va trebui să o facă. Aşa funcţionează lumea noastră.

M-am strâmbat şi m-a durut obrazul hipersensibil.

- Dar nu are sens...

Vince şi-a înclinat capul cu un interes politicos şi se uita la mine de parcă ar fi urmărit un program interesant la televizor.

- Ce anume nu arc sens?

Păi ce fel de logică e asta? Dacă împrumuţi bani de la cineva şi fugi, atunci eu trebuie să-i dau înapoi în locul tău? am întrebat cu încurcată.

Am auzit râsul discret al lui Will. Era plăcut că reuşisem să fac pe cineva să râdă.

- Nu-ţi face griji, surioară, m-a liniştit Dylan şi mi-a făcut cu ochiul batjocoritor. Mai ai încă patru fraţi. Punem fiecare câte un bănuţ şi ne descurcăm.

Nu mi-a venit să râd.

Vince, pe de altă parte, zâmbea. Uşor, dar tot timpul.

- Eşti o fiinţă norocoasă, Hailie, pentru că te-ai născut într-o familie în care se generează profituri, nu datorii. Cu toate astea, dacă întrebi dacă noi, ca familie, impărţim responsabilitatea pentru acţiunile noastre, răspunsul este da. Ai avut deja ocazia să o simţi singură, spuse el răbdător. Omul care v-a atacat pe tine şi pe Tony nu v-a ales întâmplător. A vrut să vă rănească, printre alte motive, ca să se răzbune pe mine, îţi aminteşti? Tu nu i-ai făcut nimic. Dar acest lucru înseamnă că, dacă ai o problemă pe care nu o poţi rezolva, eu o voi rezolva în locul tău.

Trebuie să spun că, ştiind că Vincent este de partea mea, mă simţeam încurajată. S-a aşternut tăcerea şi, după puţin timp, fratele meu cel mai

mare s-a ridicat, lăsând să se înţeleagă că nu mai avea nimic să-mi spună.

-Vince…

I ,-am oprit. Nu puteam să-i dau drumul, trebuia să duc această problemă până la capăt. Dintr-un anumit motiv, îmi părea şi extrem de rău că nu sunt singură cu el.

-Da?

Poate îi voi spune mâine? Poate în weekend? Poate cândva când va fi într-o dispoziţie bună şi totul va fi mai uşor?

- Ai fi de acord să vorbeşti cu Leo?

Am întrebat pe nerăsuflate. Eram îngrijorată că nu mă va înţelege, dar Dylan a chicotit şi şi-a ridicat ochii spre cer.

- Ei bine, nu.

M-am uitat neclintită la Vincent, care privea în jos ia mine cu o faţă lipsită de emoţii, în timp ce Dylan continua să se lamenteze:

- Nu pot să cred că puştiul ăla ţi-a cerut să faci asta! Ce…

- Dylan, taci din gură, m-am răstit în cele din urmă la el, neputând să mai rezist. Nu vorbeam cu tine, nu-i aşa?

De regulă, mă străduiam să fac tot posibilul să nu-l enervez. Mă consideram o persoană conciliantă şi nu voiam sa-mi fac viaţa dificilă cu conflicte inutile, mai ales cu cineva ca Dylan, dar o cerca el însuşi. Sc dovedea marc maestru când era vorba să mă facă să-mi ies din fire, iar apoi tot el avea pretenţii când mă enerva. Ca acum.

La început, a fost uimit că am avut tupeul să vorbesc aşa cu el, marele lord intangibil. Apoi a mijit ochii şi a început să mă sfredelească cu privirile şi dintr-odată a rânjit urât, atât de ameninţător, încât am înţeles că schimbarea lui bruscă de dispoziţie nu prevestea nimic bun.

- De ce eşti atât de agresivă, surioară?

Şi-a înclinat capul. Stătea în continuare tolănit în scaunul lui Vince. Rânjetul i s-a lăţit şi mai mult.

- Să fie oare posibil ca micuţa Hailie să aibă un nou iubit?

Clocoteam de furie. Doamne, cât de prost e! Nu pot să cred!

Dacă între noi nu ar fi fost un birou imens din lemn, cu siguranţă m-aş fi aruncat la gâtul lui.

- Leo e o simplă cunoştinţă de-a mea, am explicat rece, încercând să rămân calmă.
- Aha. De aceea s-a aruncat ca un leu în apărarea ta şi a încasat o bătaie 'zdravănă pentru tine?
- Chiar tu l-ai lăudat pentru asta.
- Pentru că am crezut că a fost doar un gest frumos din partea lui, dar acum înţeleg de ce băiatul face pe cavalerul nenorocit, a râs el şi şi-a ridicat din nou ochii, apoi a adăugat ironic: Dacă aş fi ştiut, în loc de laude ar fi primit încă o vânătaie.
- Vincc! am gemut cu lacrimi în ochi, uitându-mă rugător la tutorele meu, care stătea şi asculta schimbul nostru de replici cu sprâncenele ridicate – l-am rugat cu o privire să-mi ia apărarea.
- Cc anume ai vrea de la mine, Hailic? m-a întrebat el.

S-a sprijinit de birou astfel încât să fie chiar în faţa mea, cu spatele la Dylan. Şi-a încrucişat braţele pe piept. Asta era bine, cred că încă mă asculta. Trebuia doar să-mi formulez cererea.

- Aş vrea să fii de acord să vorbeşti cu Lco.

Vince nu a lăsat să se vadă în niciun fel dacă fusese mişcat de rugămintea mea. S-a uitat la mine cu indiferenţă şi nici măcar nu a tresărit. Am ignorat un alt pufăit dispreţuitor din partea lui Dylan.

M-am ridicat în picioare.

M-am apropiat de fratele meu cel mai marc. Vedeam că urmăreşte cu atentie fiecare mişcare a mea. Mi-am împletit mâinile în jurul braţului său. Bicepsul lui Vinccnt nu era la fel de musculos ca al lui Dylan, dar cu siguranţă nu

ducea lipsă de forţă. Eram atât de aproape de el, încât simţeam mirosul familiar al parfumului său puternic. Aproape agăţată de el, mi-am ridicat ochii spre ochii lui, încercând să Ic dau o expresie cât mai frumoasă şi mai inocentă.

- Vince, te rog.

Brusc, am văzut în ochii lui urmele unei blândeţi abil ascunse. Cu siguranţă l-am surprins şi pe el cu îndrăzneala mea, pentru că niciodată până atunci nu avusesem curajul să fiu atât de prietenoasă cu el.

Deodată şi-a întors privirea de la mine şi a respirat adânc. Braţele lui erau încă ferm aşezate pe piept şi nu le-a slăbit nici măcar ca răspuns la îmbrăţişarea mea.

Apoi a scuturat negativ din cap.

Inima mi s-a oprit în loc. L-am strâns şi mai tare de umăr şi eram gata să încep să mă milogesc că „te rog mult” şi „de ce nu", când el a vorbit:

- Hailie, nu vreau ca oamenii să creadă că pot ajunge la mine prin tine. Nu vreau ca ci să profite de tine.

Intre noi s-a creat un fel de conexiune hipnotizantă. Eu mă înecam în ochii lui reci şi strălucitori, iar el îi suporta pe ai mei rugători.

- Nu voi lăsa pe nimeni să profite de mine, promit, l-am asigurat.

Undeva în fundal, a răsunat al o sutălea ţipăt al lui Dylan.

- Cu naivitatea ta? în mod sigur!

Aş fi putut să trag aer în piept cuminte, dar am deschis gura să mă răstesc din nou la cel mai enervant dintre fraţii mei. înainte să apuc să spun ceva, Vincent a rostit primul:

-Iaci din gură, Dylan!

- Dar e adevărat, ştii foarte bine. Dacă aş fi vrut să ajung la familia noastră, sau chiar doar la tine, aş fi profitat imediat de ea. înghite orice şi e uşor de manipulat, a spus Dylan, iar ochii mei au devenit sticloşi şi mi-am lăsat imediat capul în jos

ca să nu observe nimeni.

M-am întristat cumplit.

- Ieşi afară, i-a aruncat Vinccnt brusc peste umăr, oferindu-i fratelui nostru o mostră de privire ameninţătoare aruncată de sub sprâncene. O secundă mai târziu a adăugat mai tare şi mai sever: Acum!

Abia după o clipă s-a auzit sunetul unui scaun împins violent înapoi şi paşii grei şi ostentativi ai lui Dylan. Nu mi-am ridicat privirea, dar cu coada ochiului am văzut că se oprise lângă noi.

- Ştii că am dreptate. O spui chiar tu. Am mai vorbit despre asta.

- Dylan, pleacă de aici! a mârâit Will de undeva din spatele meu.

Dylan şi-a ridicat leneş mâinile, ca şi cum ar fi anunţat că renunţă şi s-a îndreptat spre ieşire, iar când în sfârşit m- am întors, l-am văzut pe Will care îl urma cu o expresie furioasă.

De îndată ce uşa s-a închis în urma lor, în birou s-a aşternut tăcerea. Vince m-a apucat uşor de bărbie şi mi-a îndreptat privirea spre faţa lui.

- Dylan are probleme de autocontrol. Nu-ţi face griji din cauza lui, a spus el când a văzut că eram gata să plâng.

Am dat din cap în semn de răspuns, hotărând să păstrez tăcerea despre grosolănia fratelui meu. Am continuat să strâng umărul lui Vincent, care acum avea braţele coborâte de-a lungul trunchiului.

- Totuşi, şi el are dreptate. Dacă oamenii află că ai ajutat o persoană, vor începe să-ţi ceară favoruri, mi-a explicat el cu seriozitate.

- Vince, vreau să-l ajut pe Leo pentru că am văzut cu ochii mei ce s-a întâmplat la cofetărie. Ar putea ajunge în stradă. Nu au bani, i-am explicat, strângându-mi mâinile pe cămaşa lui albă ca zăpada.

- Asta nu c problema mea. Cu atât mai puţin a ta.

M-am cutremurat în faţa indiferenţei lui.

A suspinat din greu când mi-a văzut chipul revoltat.

- Hailie, cineva a împrumutat bani de la noi şi cineva trebuie acum să îi restituie. Eu nu conduc o organizaţie de caritate. A tăcut pentru o clipă. Dc fapt, o fac, dar nu despre asta vorbim. Eu nu dau bani. Nu este nimic de discutat aici.

Arăta ca şi cum ar fi decis deja să pună capăt conversaţiei noastre. Nu rămăsesem cu prea multe opţiuni. Dc fapt, aveam una singură, ultima.

M-am agăţat şi mai mult de braţul lui.

- Vince. Tc rog, te rog, te rog. Fii de acord cu această întâlnire, te implor, m-am smiorcăit şi am adăugat: Fă-o de dragul meu, te rog.

Mi-am înclinat capul în sus şi l-am privit în ochi. Am observat cu satisfacţie că destul de curând privirea lui dură a început să se înmoaie.

- Hailic...
- Te rog!

A strâns din buze. Şi-a trecut mâna liberă peste faţă şi a suspinat adânc.

- Săptămâna viitoare, Hailic. Săptămâna aceasta nu am când. Te voi informa cu privire Ia detalii, iar tu le vei transmite colegului tău.

I-am dat drumul la braţ şi l-am îmbrăţişat strâns în jurul taliei.

- Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!

M-a bătut uşor pe spate.

- Nu-mi mulţumi. Nu promit că pot face ceva pentru el, a murmurat el cu răceală.

Bineînţeles că doream ca Lco să ajungă la o înţelegere cu fratele meu, dar cum anume avea de gând să facă asta nu mai era grija mea. îi promisesem doar să încerc să-i obţin o întâlnire şi reuşisem. Eram mândră de mine şi de o sută de ori recunoscătoare lui Vincent pentru că fusese de acord.

Apoi Vincc s-a strecurat din strânsoarca mea cu atâta abilitate, încât nu a reuşit nici măcar să-mi rănească sentimentele. Mi-a recomandat să

mă odihnesc şi, de preferinţă, să mă culc devreme diseara. Am fost de acord, i-am mulţumit încă o dată, chiar am căscat şi m-am îndreptat spre ieşire, fericită că această zi stresantă era în sfârşit pe cale să se termine.

Era clar că nu avea de gând să rămână în biroul său, pentru că a venit după mine şi eram sigură că nu era pentru ca să mă vadă plecând.

Brusc mi-am amintit de vizitatorul nostru roşcat.

- Vincc, unde a fost dus omul acela? Unde este? am întrebat, oprindu-mă şi arătând automat spre obrazul meu stâng, care era încă umflat şi dureros.

- Aşteaptă, a răspuns el evaziv, făcând un gest pentru a mă îndemna să merg mai departe.

Am pornit, dar am tot întors capul spre el.

- Unde? Cc aşteaptă? Ce se va întâmpla cu el?

Ştiam că i se va întâmpla ceva rău. Am înghiţit în sec.

- O să-i faci rău?

Ieşisem deja din birou şi m-am oprit ca să obţin de la Vincent această ultimă informaţie. Şi-a înclinat capul şi chipul lui era lipsit de orice expresie când a răspuns:

- O să stau de vorbă cu el. Noapte bună, Hailie.

16 PROBLEME DE-ALE FETELOR

A doua zi, vânătaia mea s-a făcut purpurie. Will m-a văzut dimineaţa când mă duceam la bucătărie şi a decis fără să stea o clipă pe gânduri că trebuie să stau acasă. Nu ştiu dacă era pentru că în uniforma şcolară, cu părul

pieptănat strâns şi o pată vânătă pe obraz arătam ca o victimă a violenţei domestice, sau dacă ştia că mă durea de fiecare dată când zâmbeam sau mă strâmbam.

- Sunt bine! am gemut exasperată, pentru că imi doream foarte mult să merg la şcoală. Mai ales că aveam nişte veşti bune pentru Leo.
- Nu te certa cu mine, micuţo.

Mi-am încrucişat braţele pe piept.

- Exagerezi.
- I lailie. S-a uitat la mine semnificativ. Te rog să rămâi astăzi acasă.

Am suspinat ostentativ şi mi-am dat ochii peste cap, dar mi-am coborât mâinile lejer şi m-am răsucit pe călcâie ca să dispar pe scări şi să mă schimb intr-un trening confortabil. îmi plăceau orele, da, dar eram, de asemenea, nerăbdătoare să vorbesc cu Leo cât mai curând posibil şi să fiu persoana carc să-l anunţe că Vince fusese de acord cu întâlnirea.

Pentru că reuşisem să-I conving. Eu. Pe Vinccnt.

Am anticipat că voi pctrccc întreaga zi cu o carte în bibliotecă. Din când în când, îmi mai aplicam pe obraz câte un strat de unguent plăcut răcoritor, pe carc mi-l adusese Will ieri, când a venit să mă vadă înainte de culcare.

Am fost deranjată o singură dată, când Will şi Vince au venit să-şi ia rămas-bun pentru că plecau astăzi la Londra. Au stat deasupra mea în paltoanele lor elegante, cu valizele lor mici alături. Vince mi-a spus să fiu cuminte şi Will a întrebat dacă pot să mă descurc singură până când se întorc băieţii de la şcoală, pentru că Eugenie era bolnavă şi nu va putea veni la noi următoarele câteva zile. Era îngrijorat că din cauza vânătăii de pe obraz nu voi avea puterea să-mi fac o ceaşcă de ceai. Nu glumesc.

La început am crezut că plecarea celor doi fraţi mai mari ai mei va însemna un adevărat dezastru, dar acum nu mai aveam nimic

împotrivă. M-am gândit că ar fi un moment bun pentru mine să analizez la rece cele întâmplate, departe de ochii lor atenţi şi sfredelitori.

După ce l-am îmbrăţişat pe Will, şi chiar şi pe Vinccnt, şi mi-am luat rămas-bun, mi-am dat scama că era probabil prima dată când eram absolut singură acasă. Fără fraţi şi fără menajeră. înainte să sar în sus de emoţie, mi-am amintit de camerele de luat vederi, de bodyguarzi şi de cine ştie ce altceva, aşa că, până când s-au întors băieţii de la şcoală, nu m-am mişcat din bibliotecă. Am scris o recenzie a unei cărţi pe care o citisem recent, am răspuns la comentarii şi am pus câteva cărţi noi în coşul meu onlinc, regretând că nu-l rugasem pe Will să mi le cumpere înainte de plecare.

M-am întrebat dacă o să scap de Dylan pentru ceea ce spusesem ieri în biroul lui Vince şi o parte din mine spera că aşa va fi. Simţeam nevoia să mă cert cu cineva şi, deşi să provoc o ceartă cu Dylan nu fusese niciodată o idee bună, chiar înainte să se întoarcă „Sfânta Treime" m-am mutat în sufragerie, ştiind că sigur îi voi întâlni acolo. Odată ce m-am aşezat confortabil pe canapea, am adormit. Din fericire, m-am trezit când s-a trântit uşa de la garaj.

Imediat după aceea, vocile fraţilor mei au ajuns până la mine. Aşa cum anticipasem, s-au îndreptat imediat spre sufragerie şi, deşi aveam ochii închişi, am ştiut că se trânteau pe canapeaua pe care eram întinsă. Prezenţa lor m-a enervat deja din start.

- Dar ştiu că arc o vânătaic zdravănă, a comentat Shanc.

L-am simţit cum se apleacă peste mine, dar pentru moment am fluturat doar din pleoape.

- Probabil că imbecilul de Roşcat arc vreo zece din astea, a intervenit Tony.

- Nu încă, Will şi Vince vor avea grijă de el la întoarcere, a anunţat Dylan.

- Atunci ce a făcut Vincc cu el ieri?

- A stat de vorbă.

Băieţii s-au încruntat.

- Dacă nu are timp să îl aranjeze, trebuia să ne anunţe, a spus Shane.

- Aşa este, am fi avut o treabă mişto în wcckcnd, a fost de acord Tony, cuvintele sale fiind însoţite de semnalul de introducere a unui joc pe consolă.

- Nu ar mai trebui să mergi la sală. Ei bine, dar se parc că Will vrea să o facă singur.

- Atunci e terminat.

- O, în regulă, taci din gură, poate că s-a trezit, a mârâit în sfârşit Dylan.

Pentru o clipă am avut de gând să mă prefac că dormisem adânc şi nu auzisem nimic, dar am decis imediat că nu avea rost să joc teatru în faţa lor, dacă ci înşişi erau ncglijenţi. După ce am digerat această discuţie foarte tulburătoare a fraţilor, am mai clipit o dată şi m-am uitat la ci.

Tony se întinsese pe fotoliu, Dylan pe canapeaua mică de lângă el, iar Shanc ocupase partea liberă a canapelei unde stăteam cu.

- Despre ce vorbiţi? am întrebat eu, căscând şi întinzându-mă.

- Despre nimic, a bolborosit imediat Dylan.

- Despre tipul ăla, Roşcatul?

- Despre nimic, culcă-te la loc.

- V-am auzit...

- Ai visat, fetiţo, m-a întrerupt Dylan cu un rânjet, iar gemenii au chicotit.

Am suspinat zgomotos şi m-am ascuns sub pătură. Am rămas acolo câteva minute, torturându-mi urechile cu sunetele puternice ale jocului şi comentariile ncccnzuratc sau uneori de-a dreptul idioate pe care fraţii mei şi le aruncau unul altuia. Când, în sfârşit, s-au potolit, primul meu gând a fost că am surzit.

- Ei, puştoaice, vom comanda de mâncare, m-a informat Shanc. Cc vrei?

- Nimic.

Am tras cu ochiul de sub pătură pentru că deja

mi se făcuse prea cald. Chiar atunci l-am văzut pe Shane cum aruncă telefonul, iar Dylan l-a luat şi a început să se uite prin meniu, facându-mi cu ochiul:

- O să alegi tu singură ceva sau o să mănânci ce comandăm noi pentru tine.

Când a terminat, telefonul a aterizat pe pătura mea.

- Trebuia să-l arunci? Nu puteai să mi-l dai ca o fiinţă omenească? am mârâit cu.

S-a uitat la mine surprins, a clipit, apoi mi-a răspuns scoţând sunete nearticulate şi făcând o mutră de cretin.

Doamne, cum mă mai călca pe nervi!

'Ibny a pufnit în râs.

Alt nătărău.

Am luat telefonul şi am început să parcurg lista cu feluri de mâncare a unui pub italian, fără să ascund cât eram de nemulţumită.

- Cineva nu c în apele sale aici, a chicotit Shanc.

- Asta. O fetiţă mică şi răzgâiată, a pufnit dispreţuitor Dylan.

Am pus telefonul jos şi m-am ridicat într-un cot ca să apuc cu mâna cealaltă o pernă şi să o arunc în el cu toată puterea. Am ţintit spre faţa lui, dar el a întins mâna la timp şi s-a apărat, ceea ce am privit cu dezamăgire.

- Ei, vezi că o să treci imediat la colţ, m-a ameninţat el, dar mâna pe care a ridicat-o alene şi a arătat spre perete tremura de râs.

Gemenii râdeau şi ei.

în acel moment, am crezut că era o idee bună să anine în el cu telefonul lui Shane. A reuşit să-l prindă datorită reflexelor sale perfect antrenate, dar s-a uitat la mine cu o poftă ucigaşă în ochi. A clătinat încet din cap.

- Hei, ce-ar fi să aruncăm cu telefonul tău, ce zici? mi s- a adresat Shanc cu iritare în voce.

Tony, pe de altă parte, râdea acum cu hohote.

Mi se făcuse cald. Simţeam că sunt pe calc să

izbucnesc în plâns, aşa că m-am târât repede de sub pătură şi m-am ridicat, ca să mă îndepărtez cât mai mult de ci. încă o clipă în compania tembelilor ăstora şi dispar de pe lumea asta, sunt sigură.

- Unde te duci? Şi scuzele? a strigat Dylan în spatele meu.
- Lasă-mă în pace!

În caz că voia să mă urmărească, am accelerat pasul.

Din fericire, el nu s-a mişcat de pe canapea, fie pentru că a văzut că nu aveam chef de glume, fie pur şi simplu din lene. L-am auzit chicotind către ceilalţi:

- Ce c cu ca?

Dacă n-aş fi ştiut că nici Vince, nici Will nu sunt acasă, cred că aş fi alergat chiar acum direct la biroul primului ca să mă plâng de ceilalţi. Probabil ca aş fi regretat mai târziu, dar nu contează. Acum tremuram de furie. M-am încuiat în dormitorul meu şi am stat acolo singură ore întregi. L-am lăsat pe Shanc să intre doar când mi-a adus comanda, dar nu i-am spus niciun cuvânt.

Eram ferm convinsă că fraţii mei se comportaseră astăzi chiar mai răutăcios decât de obicei, dar mai târziu mi-am dat seama că ei erau ca de obicei, dar eu eram cea care reacţiona diferit. E posibil ca această schimbare să se fi datorat descoperirii pe care am facut-o seara, când am mers la toaletă. Am căscat ochii năucită la chiloţii mei.

Nu era prima dată când mi se întâmpla asta. Avusesem prima menstruaţie înainte să moară mama. îmi amintesc că i-am spus şi ea a zâmbit şi chiar m-a felicitat. De atunci, am mai avut câteva menstruaţii neregulate. Privind retrospectiv, mi-am dat seama că ciclul meu s-ar fi reglat mult mai repede dacă nu ar fi fost tragedia prin care am trecut. Iar cea mai mare influenţă asupra acestui lucru a avut-o problema mea cu

alimentaţia.

Numai că nu ştiam asta la momentul respectiv, iar într-o casă plină de bărbaţi nu prea aveam cu cine să vorbesc. În acea zi a fost prima dată când am sângerat atât de abundent şi la început m-am speriat. Am început să caut nişte tampoane sanitare pe care le păstrasem într-o cutie de bibelouri din baie. Am găsit două. Două tampoane. Dar nu puteau să-mi ajungă.

Atunci m-am speriat peste măsură. Nu mă aşteptam la o menstruaţie atât de abundentă şi, în plus, eram total nepregătită pentru asta şi îmi era o frică de moarte de astfel de situaţii neaşteptate.

Mi-am schimbat hainele, m-am spălat pe mâini şi am făcut câteva exerciţii de respiraţie profundă. îmi era dor de mama mea douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, dar într-o situaţie ca asta, îmi venea să m- arunc la podea şi să plâng de neputinţă. Atât de mare nevoie aveam de ca acum.

Aveam o relaţie atât de bună cu ea, încât, atunci când am avut primul meu ciclu, practic m-am lăudat la ca fără jenă. Acum tremuram de frică şi de ruşine la simplul gând că ar trebui să vorbesc cu cineva din casă despre asta. M- am simţit brusc foarte, foarte singură.

Mai întâi am coborât la bucătărie să adaug tampoanelc de care aveam nevoie pe lista de cumpărături care era atârnată pe frigider. în casa Monet, Eugenie se ocupa de cumpărăturile de la supermarket şi, din fericire, cele mai mari se faceau întotdeauna sâmbăta, aşa că, după calculele mele, aveam o şansă de a supravieţui cumva până mâine. Am sperat că aş putea chiar să o găsesc şi să o rog să meargă la supermarket un pic mai devreme.

M-am repezit în bucătărie şi deja luasem un pix, când mâna mi-a încremenit în aer. Eugenie era bolnavă. Asta îmi spusese Will în această dimineaţă. Inima mi s-a oprit în piept. Nu se ştie

când se va întoarce la muncă şi când va fi rezolvată această sarcină. Exista posibilitatea ca în mod excepţional băieţii să se ocupe de cumpărături. Dar când anume?

Cu paşi timizi am intrat în sufragerie şi m-am oprit în spatele canapelei. Vestea bună era că Dylan plecase. Cea proastă, că singurul care rămăsese era Tony. Stătea tolănit pe canapea aşa cum numai un bărbat se poate întinde: crăcănat, cu un picior pe pământ, iar celălalt pe măsuţa de cafea. Lângă el era un castron de pop-corn, pe care şi-l îndesa în gură cu pumnul. Alături se aflau telecomanda pentru televizor şi cea pentru consolă şi un telefon. Nu părea că arc de gând să meargă nicăieri în acea scară.

- Tony? am început, iar după o clipă, când mi-am dat scama că mă auzise, dar pur şi simplu mă ignora, am continuat: Dacă Eugenie e bolnavă, cine va face cumpărăturile?

Mi-am muşcat buza, iar când Ibny a ridicat din umeri ca răspuns, fără să mă privească măcar, mi-am închis pleoapele. Nu puteam să vorbesc cu el despre asta. N-am ce face, o să mă descurc cumva. O să mă gândesc la ceva.

Am răscolit toate băile pe care le ştiam din toată casa, cu excepţia celor din camerele fraţilor şi din aripa personalului. N-am găsit nimic. în reşedinţa Monet, în afară de dormitorul meu, nu se mai găsea nicio urină de feminitate. în cele două băi din camerele de oaspeţi, am dat chiar peste cutii de prezervative, pe carc le-am aruncat ca opărită. Naiba să-i ia de fraţi!

M-am întors apoi în dormitorul meu şi am cercetat cu atenţie fiecare milimetru al acestuia în speranţa că undeva se afla un pachet de absorbante proaspete, gata de utilizare. Nici vorbă!

M-am aşezat pe pat şi m-am holbat la fotografia mamei mele. Cc n-aş fi dat să fie măcar Will acasă! Aş fi murit de ruşine explicându-i situaţia, dar el m-ar fi ajutat. Din păcate, trebuia să ajung

cât mai repede la magazin şi nu puteam până duminică, când se întorcea Will.

M-am îndreptat spre uşă, hotărâtă să-i explic în sfârşit situaţia lui Tony.

Apoi m-am întors şi am petrecut următoarea jumătate de oră stând pe pat. O să intru în pământ de ruşine. Era vorba de 'Ibny. Mi-am îndesat faţa în pernă şi am scos un geamăt plin de frustrare.

- Va rog, să mă împuşte cineva! am gemut şi imediat mi-am amintit că locuiesc într-o casă în carc armele sunt disponibile probabil sub orice formă şi culoare, aşa că am ridicat imediat capul şi m-am uitat în jur bănuitoare, ca şi cum mi-ar fi fost teamă că cineva era pe cale să-mi îndeplinească cererea.

îmi venea să înnebunesc.

Şi pe deasupra a început să mă doară şi abdomenul în partea de jos. Mă simţeam din ce în ce mai rău şi nu eram deloc fericită că îmi venise ciclul, aşa cum se întâmplase în urmă cu câteva luni.

Trebuia să merg la magazin. Acum. Tony trebuia sa mă ajute. Era fratele meu. Era obligaţia lui. Mai ales că, din câte se părea, eram singuri în casă. Nu aveam pe nimeni altcineva la carc să mă pot duce. Când m-am oprit pentru a doua oară în spatele canapelei din camera de zi, uitându- mă la ceafa fratelui meu, care nu-şi schimbase poziţia de ultima dară, am simţit cum mă lasă nervii. Era ca şi când nişte şerpi leneşi se tărăseră şi îşi făcuseră un cuib în stomacul meu.

- Tony?

De data asta m-am oprit lângă televizor ca să fiu în raza lui vizuală. Se uita la un program despre automobilism, de la care nu avea de gând să-şi ia ochii.

Mi-am lins buzele.

- Tony, am nevoie de ceva de la magazin.
- Şi? a mormăit el neinteresat.

Am tras aer în piept. Cel puţin vorbise.

- Cineva trebuie să mă ducă acolo...

-Şi?

Mi-am încleştat maxilarul, blestemând în sinea mea pentru a suta oară faptul că locuiam într-o zonă izolată, în mijlocul unei păduri întunecoase.

-Tony, am nevoie să mă duci la magazin.

S-a uitat în sfârşit la mine, dar ca şi cum aş fi căzut din pomul de Crăciun. Nu a lipsit mult să-şi dea o palmă peste frunte.

Am suspinat şi mi-am împletit nervos mâinile în faţa mea.

-Te rog,Tony.

- Am treabă, a spus el, apoi şi-a băgat o altă porţie de pop-corn în gură.

M-am uitat la fereastra marc, dincolo de care se întindea o negură adâncă, ca şi cum aş fi căutat în ea forţa şi energia necesare ca să-i fac faţă celui mai mic dintre fraţii mei.

- Este important, am spus, făcând un pas înainte.

Drept răspuns, Tony a râgâit atât de tare, încât m-am strâmbat şi m-a durut obrazul. în mod normal, aş fi aruncat, probabil, un comentariu dezaprobator, dar acum am vrut să mă abţin, aşa că mi-am muşcat limba.

Am încercat din toate puterile să mă gândesc la un motiv pentm care Tony ar fi fost de acord să meargă la supermarket cu mine iară să-i mărturisesc adevărul, dar era clar că nu-i păsa de nimic, aşa că ar fi fost un miracol să găsesc un argument convingător.

- Dacă tot stai acolo, ai putea să-mi aduci o bere, a intervenit el după o clipă şi, cum nu am reacţionat din prima, a aruncat în mine cu un bob de pop-corn.

M-am scuturat de el şi l-am străfulgerat cu privirea.

- Dispari!

Tony a ridicat din umeri, a pus bolul de pop-corn pe măsuţa de cafea, apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat încet spre bucătărie, ferindu-se de

mine cu indiferenţă şi vcrificându- şi telefonul pe drum. Am rămas în sufragerie, gândindu- mă febril. Şi apoi am auzit clinchetul sticlei şi am deschis ochii larg. Dacă bea alcool, nu mai mergem nicăieri.

Am fugit în bucătărie, exact când Tony apuca deschizătorul de bere. Fără să stau prea mult pe gânduri, l- am tras de spatele tricoului.

-Tony...

A rânjit nemulţumit şi s-a întors, conccntrându-şi în sfârşit atenţia asupra mea. Părea iritat.

- Ce vrei? Mâine te duce cineva la magazin. Da-mi drumul!

Nu ştiu cum eram mai mult – furioasă sau jenată dar cu siguranţă că m-am înroşit foarte tare când, în cele din urmă, nu am mai putut suporta şi am spus cu furie:

- Mi-a venit ciclul şi îmi trebuie tampoane.

Timpul s-a oprit în loc.

Tony s-a holbat la mine câteva secunde lungi. A clipit de câteva ori şi apoi o grimasă de jenă amestecată cu dezgust a apărut încet pe faţa lui. Şi-a încreţit fruntea şi şi-a înclinat capul. Dacă această situaţie nu ar fi fost atât de stânjenitoare pentru mine, aş fi izbucnit în râs văzând expresia de pe faţa lui.

Apoi şi-a ridicat sprâncenele. S-a uitat de jur împrejurul bucătăriei, ca şi cum ar fi căutat vreo gaură în care să sară şi să se ascundă de problemele mele de iată.

- Să mă ia dracu’, a mormăit în şoaptă. Şi-a frecat faţa şi a inspirat adânc. Să mă ia dracu'.

-Tony, cu...

- Linişte, a mârâit el, ridicând mâna.

S-a întors şi s-a îndreptat spre hol. Am rămas nemişcată, ca vrăjită, cu inima bătând cu putere, ascultând şi încercând să evaluez eficienţa sincerităţii mele. Şi, o clipă mai târziu, s-a auzit zgomotul de chei.

Câteva secunde după aceea, Tony a strigat:

- Haide!

M-am năpustit afară din casă, fără să-i dau timp să se răzgândească. Arătam ca un orfan cu o jachetă aruncată peste pantalonii de trening şi cu faţa vânătă, dar nu conta. Am sărit pe scaunul pasagerului în Lamborghiniul albastru al lui Shane, pe care îl alesese Tony dintre toate maşinile disponibile aici. În timp ce îl priveam cum porneşte motorul, mi-am amintit de conversaţia mea cu Mona şi mi-am pus în gând să-l rog pe Vince să iau lecţii de condus cât mai curând posibil, pentru ca în viitor, în momente ca acesta, să mă pot duce singură la magazin.

Presupunând că Vince îmi va da voie.

Mi-am văzut faţa reflectată în oglinda laterală şi mi s-a făcut şi mai tare ruşine. M-am făcut stacojie ca o pătlăgică roşie.

Poate că era un lucru bun, cel puţin Tony ştia că nici pentru mine nu era o situaţie agreabilă. Maşinile luxoase ale fraţilor mei, în special maşinile sport ca cca în carc tocmai mă urcasem, aveau motoare puternice carc torceau zgomotos. Sunau ca nişte pantere pregătite să atace şi de obicei îmi plăcea acest sunet, dar astăzi vibraţiile pe care le provocau pătrundeau în întreaga maşină, inclusiv în corpul meu, şi mă iritau.

Din fericire, supcrmarkctul nu era departe. în curând eram parcaţi într-o mare de alte maşini aparţinând unor oameni care plecaseră în ultima clipă la cumpărături.

în magazin, Tony a impus un ritm rapid, iar cu abia puteam ţine pasul cu el, dar nu îndrăzneam să scot o vorbă ca să-i spun să încetinească, deşi abdomenul mă sâcâia din ce în ce mai tare. Mi-era teamă pentru că nu avusesem niciodată în trecut dureri menstruale şi habar nu aveam cât de puternice puteau fi.

Tony a înşfăcat un cărucior de cumpărături şi l-a împins până când s-a oprit pe culoarul corespunzător. Am încercat să-l ignor, în timp ce mă concentram să fac alegerea corectă. M-am uitat la toate acele tampoane sanitare de forme şi

culori diferite, cu şi fără aripioare, parfumate şi super-delicate ca atingerea unui fluture, cu margarete pictate pe ele, extra groase, extra subţiri, pentru zi, pentru noapte, pentru bună-dimincaţa şi altele. Mi-am muşcat buzele ca să nu izbucnesc în plâns. Habar n-aveam la care să mă decid, care marcă era cea mai bună.

Mă înfierbântasem, pe lângă asta simţeam presiunea lui Tony asupra mea. Am luat două cutii diferite, câte una în fiecare mână şi am început să citesc descrierea primei. Era foarte important pentru mine să mă aprovizionez cu produsele potrivite. Dacă aveam o piele grasă, nu aş fi cumpărat o cremă care să o facă şi mai grasă. într-o manieră la fel de conştientă, voiam să cumpăr şi tampoanclc. Am încercat să-mi amintesc cum arăta ambalajul celor pe care le foloseam astăzi, pe care mama mi le dăruise cu mult timp în urmă, dar în zadar.

- Ei bine? m-a presat Tony.

îmi aninca priviri nerăbdătoare şi cu siguranţă nu se simţea în largul lui stând împreună cu mine pe raionul ăsta. Din când în când, se uita în jur, se freca la ochi, se scărpina în cap.

- încă un minut, am mormăit, uitându-mă la tampoanclc OB.

Auzisem cândva că sunt mai igienice. Dar nu eram sigură că aş putea să le folosesc. Am întins mâna să citesc despre ele şi Tony s-a încruntat.

- Nu foloseşti dintr-astea!

Am ridicat o sprânceană la el, neîncrezătoare.

- De unde ştii tu ce folosesc şi ce nu folosesc? i-am şuierat furioasă.

Mă enerva cu comportamentul lui copilăresc şi pentru că nu-mi uşura deloc sarcina deja dificilă.

Tony şi-a ridicat buza superioară şi s-a încruntat.

- Nu ştiu, nu pot, plec naibii de-aici. O să aştept acolo.

A durat exact un minut, apoi a reapărut lângă mine.

- Bine, timpul a expirat, m-a informat ferm şi a întins braţul tatuat – l-a înfipt de la cot până la vârful degetelor în raftul de la nivelul pieptului său şi, cu o singură mişcare, a măturat toate pachetele în coşul nostru; unele au căzut pe podea, dar lui nu i-a păsat deloc.
- Dar ce faci?! am strigat, uitându-mă la micul munte care se formase în cărucior. Nu-mi trebuie atât de multe...

Tony a ridicat un deget şi l-a fluturat în faţa nasului meu, apropiindu-şi faţa de a mea.
- Mai bine te-ai gândi şi ai cumpăra mai multe acum, pentru că jur că n-o să mă mai scoţi niciodată la cumpărături de felul ăsta.

Am vrut să-i spun că nu voi mai permite niciodată să ajung într-o situaţie în care ar trebui să-l rog aşa ceva, dar a fost mai înţelept să tac. Nu am vrut să mai zăbovesc în acel supermarket nicio clipă, aşa că am dat din cap şi m- am aplecat să iau şi să pun la loc pe raft cutiile pe care Tony le dăduse jos.
- În sfârşit, a bolborosit el când am părăsit raionul de coşmar cu un cărucior supărător de plin de tampoane sanitare.

Stând la rând, eu mă uitam în dreapta şi Tony în stânga. Arătam probabil ca nişte comedieni ambulanţi. O adolescentă roşie la faţă, cu o vânăt aie pe obraz, şi un băiat evident mai în vârstă decât ca, iar în faţa lor un cărucior plin cu produse de igienă pentru fete. îmi venea să intru în pământ.

în plus, Tony nu arăta deloc ca un frate mai marc tipic. Semăna cu unul dintre băieţii răi despre care sunt atât de multe cărţi. Cei tatuaţi, cu feţe chipeşe şi învăluiţi în fum de ţigară.

Casieriţa, o fată tânără, a zâmbit mai întâi la el, apoi m- a văzut şi mi-a privit obrazul, după care a început să ne înregistreze cumpărăturile. Mă întreb ce poveste era în mintea ci. Din când în când încerca să se uite la noi, dar Tony i-a aruncat în cele din urmă o privire atât de rece şi

de sfidătoare, că biata de ca şi-a ridicat capul doar când fratele meu a plătit şi ne-am îndepărtat de casă.

între timp mă cocoşasem şi mă ţineam de burtă. Şi când dintr-odată am simţit o crampă atât de puternică, încât am scos un ţipăt,Tony s-a uitat la mine buimăcit.

- M-a durut, i-am explicat, simţindu-mă jalnică.

El m-a apucat de cot şi m-a condus la o bancă. M-am ghemuit ascultătoare, aplccându-mă în două şi respirând adânc.

Fraţii mei, oricât de răi ar fi fost, fuseseră crescuţi ca nişte gentlemeni, de aceea Tony căra toate pungile pline cu cumpărături pentru mine, chiar dacă nu erau deloc grele. Le-a pus acum pe bancă lângă mine şi a rămas în picioare, total confuz.

În magazin era zgomot, luminile artificiale îmi iritau ochii, iar muzica enervantă care venea din difuzoare mă facea să vreau să-mi tai urechile. Pe deasupra, am simţit o altă crampă puternică.

- Hei, hei, ce e în neregulă cu tine? a întrebat Tony, iar în vocea lui se simţea nervozitatea provocată mai mult de îngrijorare, decât de iritare. Stăteam aplecată, cu ochii închişi şi cu faţa ascunsă în păr, aşa că nu-i puteam vedea chipul, dar eram convinsă că era măcar puţin îngrijorat.

- Mă doare, am gemut din nou.

- E... c din cauza, ştii tu... asta? a întrebat el nesigur.

II auzeam mai dar acum, aşa că mi-am imaginat că se aplecase deasupra mea. Am dat din cap şi nu m-am mişcat un moment lung până cândTony a vorbit din nou.

- O, haide! Doar nu poate să doară chiar atât de tare!

în ciuda disconfortului, m-am forţat să mă îndrept puţin şi să-mi ridic capul doar ca să-i arunc o privire furioasă, iar el a întins mâna ca pentru a mă linişti.

- OK, OK. Bine, a mormăit el şi a tras aer în piept, uitându-se înjur.

S-a uitat din nou la mine când mi-a scăpat un alt geamăt pe care nu l-am putut controla. A încreţit din sprâncene.

- Ascultă, a început el, luându-mă în serios probabil pentru prima dată în acea scară. Nu am nicio idee despre asta, bine? Nu ştiu ce să fac. Trebuie să-mi spui cum să te ajut.

Am vrut să plâng şi să-i spun că nici cu nu ştiu, dar am închis ochii şi am început să respir adânc.

- Dă-mi ceva pentru durere, am cerut slab.

Când mi-am deschis pleoapele, Tony se uita din nou în jur, probabil în căutarea farmaciei. Trebuia să fie pe aici pe undeva.

- Nu te pot lăsa singură. Nu c niciun bodyguard cu noi.

- Tony! am suspinat. Haide, suntem în magazin! Pot să aştept puţin pe bancă!

Cred că a luat în considerare cererea mea, dar imediat a scuturat categoric din cap.

- Nu pot. Vince ar fi supărat dacă ar afla, a mormăit el mai mult pentru sine decât pentru mine.

În cclc din urmă, Tony s-a gândit şi a sugerat să mergem la o farmacie unde poţi face cumpărături din maşină. Am aşteptat ceva mai mult şi, când mi s-a părut că mi s-au mai domolit crampele, m-a lăsat să mă agăţ de braţul lui, a luat sacoşele de cumpărături şi încet, în ritm de broască-ţestoasă, ne-am îndreptat spre maşină.

Am stat ghemuită şi cocoşată pe scaunul pasagerului, în timp ce Tony s-a apropiat de geam şi a cerut, citez: „Âăă, ceva analgezic pentru asta, ăăăă...” Din fericire, farmacistul m-a văzut şi cu o sprânceană ridicată l-a ajutat pe sărmanul Tony să se exprime. Am înghiţit imediat tableta, sorbind din lipsă de altceva o Coca-Cola, pe carc o găsisem în maşină.

Când am ajuns acasă,Tony m-a condus până la mine în cameră. Era evident că tot nu ştia ce să

facă, s-a uitat fix un moment, în timp ce am luat sacoşa pe carc mi-o adusese aici şi m-am îndreptat încet spre baie.

După ce m-am spălat, m-am întors în camera din care fratele meu dispăruse deja. M-am aşezat pe pat, gândindu- mă ce uşurare este că pot să mă întind în sfârşit. Şi apoi am clipit brusc. M-am ridicat încet în şezut. Mi-am dus mâna la abdomen. Durerea dispăruse.

Acesta este cel mai minunat sentiment din lume – absenţa durerii. Categoric, îl apreciam prea rar. Am închis ochii o clipă şi apoi m-am smuls din acest moment încântător pentru că aveam ceva de făcut.

Am coborât liniştită în sufragerie, unde Tony era din nou aşezat în faţa televizorului, dar nu cred că era la fel de relaxat cum fusese înainte. Când m-a văzut apropiindu-mă timid de canapea, mi-a aruncat o privire precaută, ca şi cum i-ar fi fost teamă că o să sufăr din nou de crampe în faţa lui.

- Mă simt mai bine acum, l-am informat imediat.

încă nu mă simţeam sută la sută bine, dar partea cca mai grea a torturii trecuse. Uşurarea a străfulgerat în ochii lui Tony, dar a mascat rapid totul cu indiferenţă, fixându-şi privirea din nou pe televizor.

M-am apropiat şi m-am aşezat lângă el, strângându-mi genunchii sub bărbie. El nu a reacţionat. Un timp am urmărit programul lui fară vreun interes deosebit, până când, în cclc din urmă, am întors capul să mă uit la el.

- Mulţumesc, Tony.

Chiar mă ajutase, indiferent cât de mult dramatizase totul.

A dar din cap, dar se parc că nu a vrut să continue discuţia. Sc uita la televizor ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar eu îi respectam tăcerea, hotărând să mai stau cu el un moment. Ei bine, momentul s-a transformat în ore lungi, în

timpul cărora pleoapele mi s-au făcut grele şi, drept urmare, am adormit în sufragerie, lângă el. Mi-am amintit doar cum m-a trezit când a oprit televizorul şi cum m-a condus în camera mea.

Tony, fidel stilului său de băiat dur, nici măcar nu mi-a spus „noapte bună”, dar nu a mai contat, pentru că ştiam foarte bine că purtarea lui din seara asta exprima mult mai mult decât cuvintele.

17 O INIMĂ BUNĂ

Weckendul cu „Sfânta Treime” a fraţilor mei a trecut mai liniştit decât m-am aşteptat, pentru că am fost prea ocupată să mă deprind cum să funcţionez în preajma lor când sunt la ciclu. Am petrecut mult timp în dormitorul meu sau pe un scaun în bibliotecă. Am băut o mulţime de ceaiuri din plante, iar Shanc şi Dylan, care habar nu aveau de situaţie, dar probabil simţeau hormonii carc bâzâiau în aer, nu s-au luat de mine.

Antrenamentul a fost, de asemenea, amânat, dar asta a fost doar din cauza vânătăii de pe obraz. Fraţii mei supraprotcctori au spus că asta exclude toate exerciţiile fizice. La început am crezut că nu arc rost, dar acum mă bucur că au facut-o. Nu am fost nevoită nici măcar să caut scuze.

Duminică scara, Will a venit să mă vadă. Mă dusesem la culcare devreme pentru că aveam dureri abdominale. Recunosc că mult mai slabe, dar pentru a le calma a trebuit să apelez la tablete. M-am întins sub plapumă şi mă întrebam dacă de acum încolo voi trece prin acelaşi calvar în fiecare lună.

Will a închis uşor uşa în urma lui şi s-a apropiat

de pat. Era îmbrăcat într-o cămaşă albastră perfect ajustată şi pantaloni de culoare alb-murdar, cu o curea la fel. Dintre toţi fraţii, el era cel care semăna cel mai mult ca stil cu tatăl său. Mă întrebam dacă într-adevăr tocmai făcuse o călătorie lungă cu avionul într-o ţinută atât de formală.

- Cum te simţi?

Un zâmbet compătimitor i s-a plimbat pe buze, iar ochii îi străluceau blând, aşa cum îmi plăcea mic cel mai mult. Totuşi, de data aceasta nu eram la fel de încântată de ei, pentru că mi-am dat repede seama ca ştia.

Ştia.

- Tony ţi-a spus! am gemut acuzator şi mi-am ascuns faţa în pernă, astfel încât Will să nu-mi vadă obrajii înroşiţi.

L-am auzit cum râdea încetişor şi apoi l-am simţit când s-a aşezat pe marginea patului. Mâna lui a început să mă mângâie blând pe spate, după care m-a bătut uşurel.

- Hei, uită-te la mine.

Când nu m-am mişcat, m-a mângâiat din nou, de data asta pe cap.

- Nu, am bolborosit în pernă. Nu pot să cred că Tony ţi- a spus.

Mă întreb cui i-a mai spus. Ca şi cum nu fusese suficientă tortura mersului la supermarket. Acum toţi ceilalţi locuitori ai casei trebuiau să ştie despre cclc mai intime probleme ale mele. Naiba să-l ia pe Tony.

- Mi-a spus pentru că a fost îngrijorat pentru tine. Nu ai nimic de care să-ţi fie ruşine, micuţo. Dimpotrivă, este un semn că totul c în ordine cu tine. Eşti sănătoasă. îmi parc rău că nu există nicio femeie în această casă care te-ar putea ajuta într-o situaţie ca cea de vineri.

Asta mi-a mai încălzit puţin inima. Aveam nevoie de o astfel de abordare matură. Mi-am întors capul şi m-am uitat cu precauţie la Will din spatele pădurii de păr încâlcit.

- Deci doar tu şi el stiti? am întrebat.
- Şi Vince.

Mi-am ascuns din nou faţa în pernă. Ştiind că tocmai Vince era informat despre chestiuni atât de intime pentru mine, m-am simţit şi mai stânjenită.

- Hei, hei, ia-o uşor, micuţo. Este tutorele tău, prin urmare trebuie să ştie tot ce este legat de sănătatea ta. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Nu cunosc o persoană mai discretă decât el.
- Nu vreau să vorbesc cu el despre asta, am declarat.
- Nimeni nu te va forţa să faci asta. Dacă ai vreo problemă sau ai nevoie să vorbeşti, poţi întotdeauna să apelezi la mine. Ştii asta, nu-i aşa?

Am dat din cap şi a urmat un moment de tăcere, în timpul căruia m-am uitat din nou la el.

- Will, nici nu ştii ce coşmar a fost să-l rog pe Tony să facă asta... A fost oribil... am suspinat, cutremurată de ruşine.

Am redeschis ochii aproape imediat, când am auzit râsul copios al lui Will. Râdea de mine, sau de Tony, sau de noi amândoi în general şi mi-am întredeschis pleoapele pentru că el îşi acoperise ochii cu mâna şi se zguduia de râs. Dacă ar fi fost oricare dintre ceilalţi trei fraţi mai mici ai mei, l-aş fi pocnit cu o pernă, dar Will avea un ascendent faţă de mine, aşa că doar l-am pironit cu o privire ucigaşă.

- Tony c un prost, a mormăit el, clătinând din cap. în cele din urmă s-a calmat şi a adăugat: Era speriat pentru că nu mai avusese de-a face cu astfel de lucruri.

Mi-am dat ochii peste cap. Dar apoi am simţit că trebuie să fiu dreaptă cu fratele meu cel ursuz, aşa că am mărturisit:

- Dar m-a ajutat.

Privirea ochilor albaştri ai lui Will s-a întâlnit cu a mea.

- Bineînţeles că te-a ajutat.

Degetele lui mi-au prins uşor una dintre şuviţele de păr şi au dat-o la o parte. A repetat această acţiune de mai multe ori până când în sfârşit mi-a dezvelit faţa şi cu degetul arătător m-a mângâiat pe obrazul expus. Foarte delicat, pentru că încă mai era acolo o vânătaie urâtă.

- Acum trebuie să plec, dar vreau să-ţi aminteşti că poţi întotdeauna conta pe noi, bine? Pe mine la fel de mult ca pe Vince sau Tony sau pe ceilalţi.

Am dat din cap. Nu voi nega că mi-a plăcut să aud astfel de mărturisiri. Era foarte liniştitor să ştiu că, de fapt, nu eram singură pe lumea asta.

-OK.

- Dacă e OK, atunci e bine.

Will mi-a mai zâmbit o dată şi s-a ridicat în picioare.

- Nu uita sa-ti ungi faţa, unguentul pare să ajute. Şi ai grijă cu pastilele pentru durere.

- Mm. Will?

-Da?

- Unde te duci?

Stătea la uşă şi ridica uşor sprâncenele şi colţurile gurii.

- Să mă spăl şi să mă schimb, micuţo.

- Te duci să-l vezi pe bărbatul care m-a lovit? am întrebat cu încet.

Will şi-a întredeschis buzele, dar a mormăit repede.

- Dc ce întrebi...?

- Băieţii au pomenit ceva.

- N-ar fi trebuit, treaba asta nu te mai priveşte, a spus el şi a adăugat: Da, eu şi Vince vom clarifica această neînţelegere.

- Ai de gând să vorbeşti cu el?

- Exact aşa, micuţo. Noapte bună.

Will mi-a făcut cu ochiul şi a închis uşa în urma lui, iar cu nu am putut dormi încă mult timp. Pc de o parte mă topeam de afecţiune pură pentru el, pentru că era minunat şi atât de bun cu mine, dar pe de altă parte avea ceva în el care mă

deranja.

A doua zi l-am văzut pe Vincent. M-a găsit în bucătărie la micul-dcjun şi m-a instruit să îi spun lui Lco să vină marţi la ora optsprezece. Atitudinea oficială cu care îl trata pe colegul meu de şcoală mă uimea, dar nu am îndrăznit să-i spun nimic ca să nu se supere.

în cele din urmă, a trebuit să iau legătura cu Lco prin intermediul Monci, deoarece Vincent a insistat şi el ca eu să nu merg la şcoală. Bănuiam că fusese atât de îngăduitor în această privinţă din două motive. în primul rând, mă cunoştea şi ştia că dădeam mereu sută la sută când venea vorba de învăţat, aşa că nu era nevoie să se îngrijoreze în legătură cu asta. în al doilea rând, avea suficiente relaţii la şcoală ca să-mi motiveze absenţele.

Luni şi apoi marţi, am petrecut ore întregi recuperând acasă, dar nu mă puteam concentra, pentru că mă tot gândeam că Leo va veni aici după-amiază. Nu-l mai văzusem de joi şi mă emoţionam la gândul că il voi revedea. Şi încă la mine acasă.

Cu puţin înainte de ora şase stăteam ca pe ace. Eram împreună cu Shane în sufragerie. El se uita la ceva la televizor, iar eu ronţăiam pop-cornul lui, mâncându-mi nervii. Voiam ca totul să se rezolve. Ca Leo să vorbească cu Vinccnt, să îi explice situaţia lui şi fratelui meu să i se facă milă de el. Ca totul să meargă bine.

Vince a apărut la parter şi când l-am văzut m-am simţit şi mai stresată. Odată, în şcoala primară, lăsasem câţiva colegi să copieze temele după mine şi când învăţătoarea şi- a dat seama, i-a chemat pe părinţii noştri pentru o discuţie. Am aşteptat atunci ca mama să se întoarcă, cu stomacul încleştat dureros. Acum mă simţeam exact la fel.

Fratele meu mai mare şi-a făcut un espresso şi a venit în sufragerie cu o ceaşcă mică albă în mână. Arăta cât se poate de elegant într-o

cămaşă gri cu o vestă neagră pe deasupra şi pantaloni negri. S-a oprit la intrarea în camera de zi şi s-a sprijinit lateral de perete, iar când m-am întors spre el pentru o clipă şi am văzut că se uita la mine, mi-am înfipt imediat ochii în ecranul televizorului.

Dc asemenea, mă uitam inconştient la telefonul meu din când în când. îl deblocam ca să văd dacă imi scrisese cineva, îl puneam deoparte şi după un minut verificam din nou.

Leo a sosit la timp. Din câte ştiam eu, Vince îşi dirccţiona de obicei clicnţii către o intrare separată, carc facea legătura direct cu aripa de lucru. Asta ar explica de ce nu văzusem niciodată străini în preajma casei.

Colegul meu, însă, a beneficiat de un tratament special şi i s-a permis să intre în reşedinţă în calitate de oaspete. Aşa că şi-a parcat pe alee maşina mare, dar veche şi decolorată, cu o mică adâncitură la farul din spate – chiar lângă cele două automobile sport ale fraţilor mei. Din nu ştiu ce motiv nu le duseseră în garaj. Fraţii mei erau ca nişte copii mari şi îşi lăsau maşinile parcate ca nişte piese de Lego împrăştiate în camera unui copil de patru ani. Eu reuşisem să mă obişnuiesc cu priveliştea, dar Leo clar s-a simţit copleşit. Nu doar de maşini ca atare, ci şi de dimensiunea reşedinţei Monet şi a împrejurimilor.

Am observat că devenise palid la faţă. Rănile lui se vindecau mai lent decât vânătaia mea. Avea pete pe arcada sprâncenelor şi o mulţime de semne purpurii. Cu toate acestea, a reuşit să facă o impresie destul de bună. Eu, în locul Iui, aş fi leşinat deja de cinci ori.

M-am repezit în întâmpinarea lui mai brusc decât ar fi fost cazul. M-am stăpânit în ultimul moment să păstrez distanţa, amintindu-mi că, la urma urmei, Vinccnt ne privea. Dar nu mi-am putut reţine un zâmbet larg. Eram încă mândră de mine pentru că fecuscm ca această întâlnire

să aibă loc.

Leo a intrat în locuinţa noastră, uitându-se repede în jur. Şi el era îmbrăcat tot în cămaşă, dar de culoare kaki, şi pantaloni de culoare închisă. Arăta foarte îngrijit şi chipeş, deşi nu putea concura cu Vinccnt în materie de eleganţă. Ei bine, nu toată lumea îşi poate permite haine la comandă şi ceasuri de mână care costă cât un mic apartament.

La vederea fratelui meu mai mare, Leo a încremenit o clipă, apoi a luat o expresie hotărâtă, atât de profesionistă şi concentrată, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru această misiune de mult timp şi ar fi plănuit să o ducă la bun sfârşit cu orice preţ. A dat din cap spre fratele meu, iar întreaga sa atitudine exprima respect.

- Bună seara, a spus el tare şi politicos, şi am fost impresionată că vocea nu-i tremura.

Vince s-a uitat foarte atent la el şi a răspuns la fel de civilizat, folosind acel ton îngheţat-formal preferat, al cărui sunet de obicei mă făcea să vreau să mă învelesc într- o pătură şi să ţin în mână o ceaşcă de ceai fierbinte.

Leo era mai înalt decât mine, dar dintre noi trei în mod clar Vince se înălţa deasupra noastră.

- Lconard Hardy. Vă mulţumesc foarte mult că aţi acceptat să vă întâlniţi cu mine.

Colegul meu i-a întins mâna lui Vince şi am simţit în gestul lui o urmă de nesiguranţă, ca şi cum nu ar fi ştiut dacă era cel mai potrivit. Fratele meu s-a uitat la mâna întinsă în faţa lui şi apoi la ochii aurii ai interlocutorului său.

Îmi venea să-l îmbrăţişez pe Vincc şi să-l rog, la fel de frumos ca data trecută, să fie bun şi înţelegător, dar nu am îndrăznit să scot un cuvânt. Asta pentru că fratele meu îşi pusese acum una dintre măştile sale – cea care mă speria pe mine cel mai mult. Se comporta ca o persoană complet străină.

Vincent a decis că nu trebuie să se prezinte, pentru că a dat doar din cap, dar i-a strâns mâna

lui Leo şi, deşi gestul a părut foarte rigid şi sever, m-am simţit uşurată.

- Vom merge la mine în birou, dacă nu ai nimic împotrivă, a spus Vince şi era evident că Lco nu putea avea nimic împotrivă.

După aceste cuvinte, fratele meu s-a îndreptat spre scări, iar Leo a pornit imediat după el. Eu i-am anincat un zâmbet de încurajare şi am făcut un pas înapoi, când Vincc a întors capul şi m-a străpuns cu ochii lui strălucitori.

- Şi tu, Hailic!

Am îngheţat, devenind instantaneu serioasă.

-Eu?

- Da, tu. Tu ai mijlocit această întâlnire şi vreau să fii de faţă la ca.

Fără alte explicaţii, a continuat să urce scările, iar eu am înghiţit în scc. Nu eram deosebit de încântată de perspectiva conversaţiei iminente, dar e clar că nu aveam de ales. Am schimbat doar priviri cu Lco, căruia decizia lui Vincent i s-a părut bună. îl înţelegeam, pentru că a-l înfrunta de unul singur pe fratele meu mai mare nu era chiar floare la ureche.

L-am urmat pe Vince, privind fix la spatele lui drept şi zvelt şi am încercat să reprim anxietatea care creştea în mine. Cu coada ochiului, am văzut cum Shane îşi întorcea curios capul în spatele nostru de pe canapeaua din sufragerie.

Agentul de pază cu păml blond stătea lângă uşa de la biroul lui Vincc şi s-a dat respectuos laopartc în faţa noastră. Fratele meu s-a aşezat imediat la biroul marc, impunător, şi fără să-l mai întreb, am decis să rămân în umbră şi m-am aşezat pe canapeaua din piele.

Eram de faţă, dar asta nu însemna chiar că trebuie să stau vizavi de privirea investigatoare a tutorelui meu. Lco ştia foarte bine că nu avea dreptul la un astfel de privilegiu şi nu avea de ales, aşa că s-a aşezat într-unul din acele fotolii blestemate.

Vince mi-a aruncat o privire în treacăt, dar nu

părea deranjat de alegerea mea. S-a instalat confortabil în scaunul său, şi-a sprijinit cotul pe cotieră şi bărbia pe vârful palmei şi se uita cu ochi de hipnotizator la colegul meu.

Leo privea de jur împrejurul încăperii. Când mă uitam la el, mi-am amintit cât de stresată fusesem prima data când am avut o conversaţie cu Vinccnt. Şi totuşi, este fratele meu! Dacă ar fi fost un străin, cu siguranţă m-ar fi înspăimântat de zece ori mai mult.

Ei bine, Lconard. Sora mea m-a rugat să te primesc. Se pare că vrei să vorbeşti cu mine – a început Vince pe un ton foarte oficial care m-a făcut să regret că nu mi-am pus un pulover mai călduros.

Leo stătea încordat, dar şi concentrat.

- Da. Şi vă mulţumesc din nou pentru că v-aţi găsit timp.

Mă simţeam de-a dreptul jenată că Leo i se adresa fratelui meu cu „domnule”, dar Vince nu avea de gând să-l scutească de aceste formalităţi. Nici nu intenţiona să-i acorde vreo concesie. Avea de gând să-l trateze ca pe oricare alt client, aşa cum îi numea el pe oaspeţii săi.

îmi venea să mă strecor de aici neobservată, ceea ce era evident imposibil, aşa că şedeam pe canapea şi îmi muşcam buza tot mai tare şi mai tare.

- Nu mi-aş fi găsit, dacă Hailie nu ar fi intervenit pentru tine.

- Ştiu, şi de aceea îi sunt recunoscător.

Leo mi-a aruncat o privire fugară. îi vorbea lui Vince cu toată sinceritatea. Nu eram sigură dacă şi fratelui meu îi va face o impresie similară cu cca pe carc mi-o făcuse mic.

- Mmm, a mormăit el, fixându-l cu o privire cercetătoare. Spune-mi, aşadar, cu ce problemă ai venit la mine.

Atunci colegul meu s-a aşezat mai bine în fotoliu, a tuşit şi a început un discurs dinainte pregătit şi probabil repetat de sute de ori:

- Fratele meu, Ryder Ilardy, nu ştiu dacă numele va spune ceva, s-a întrerupt el şi, când Vince nici măcar nu a tresărit, a continuat: Rydcr v-a rămas dator. Fără să discute cu mama, i-a ipotecat cofetăria. Acum e la dezintoxicare, aşa că nu câştigă nimic şi, ca urmare, ca trebuie să plătească datoria lui. Şi ea... Leo şi-a frecat discret mâinile pe coapse. Nu avem bani pentru asta. înainte, puteam să muncesc ca să câştig nişte bani şi să o ajut, dar din acest semestru am schimbat şcoala, am primit o bursă, pe care trebuie să o menţin şi am nevoie de timp să învăţ. Mama şi-a terminat banii pe care îi pusese deoparte pentru zile negre şi, dacă mai continuă tot aşa, vom ajunge în stradă.

Auzeam această poveste a doua oară, cu câteva detalii suplimentare şi acum mi s-a strâns inima şi mai mult. Erau atât de multe lucruri în neregulă, încât lui Vince trebuia să-i fie milă de el.

- Ce coincidenţă că ai primit o bursă chiar la aceeaşi academic la care merg şi fraţii mei, a remarcat el.

Leo a dat rapid din cap.

- Este într-adevăr o coincidenţă. Mă frământam ce să fac, iar apoi am aflat că după vacanţă voi merge la aceeaşi şcoală ca sora şi fraţii dumneavoastră mai mici. Am văzut asta ca... o oportunitate din partea... Universului?

- Mhm, a mormăit Vince politicos, apoi, fără să-şi schimbe poziţia, expresia feţei sau tonul vocii, l-a îndemnat: Continuă.

Leo a respirat adânc şi a răspuns cu curaj acelei priviri reci.

- Aş dori să cer o amânare a datoriei. Sau rate mai mici. Orice, a spus el cu primele semne de disperare în voce.

Vincent s-a aplecat uşor în faţă, cu coatele de data aceasta aşezate pe birou şi cu bărbia rezemată pe mâinile cu degetele împletite.

- Ştii ce aş vrea să te rog, Leo? a întrebat ci cu

vocea sa înfundată, dar răspicată. Suna neplăcut şi periculos.

M-am uitat la el, alarmată de schimbarea lui bruscă.

Leo părea surprins de întrebare, dar a dat încet şi precaut din cap.

- Aş vrea să te rog să nu o mai baţi la cap pe sora mea cu problemele tale.

Inima mi s-a oprit în loc.

- Eu, ăă... a bâiguit Leo, total luat prin surprindere. Mi- a aruncat o privire rugătoare.

- Dar, Vincc, nu c vina lui, am intervenit cu şi am tremurat, când cuvintele inele i-au atras atenţia asupra mea ca un magnet.

Tutorele meu m-a fixat cu privirea lui fără milă. Simţeam cum citeşte în sufletul meu, ca într-o carte, una care avea cuprins, dedicaţie şi epilog. Putea să pună semne de carte în ea şi să îndoaie paginile. Putea să-şi evidenţieze pasajele preferate cu markerc colorate.

Am tremurat din nou. Ceva nu era în regulă.

Vincc nu a întrerupt contactul nostm vizual nici măcar atunci când Lco a vorbit mai tare.

- îmi parc rău, aveţi dreptate. N-ar fi trebuit s-o implic pe Hailie în asta.

Am îngheţat şi, desigur, panica şi frica mi-au apărut în ochi, dar Vincc nu a comentat, doar s-a uitat la mine încă un moment, suficient cât să încep să transpir din cauza stresului.

- Nu trebuia, aşa este, a aprobat el. Desigur, realitatea este că nu ai fi implicat-o în nimic dacă nu ar fi fost ca însăşi de acord cu asta de bunăvoie.

începuse să-mi fie greaţă.

- Chiar e vina mea. I lailie nu a făcut nimic rău, jur. îmi asum cu toată vina.

Vince şi-a ridicat sprâncenele.

-Te aştepţi să fiu de acord cu ceea ce spui?

Lco a respirat calm şi apoi s-a uitat la podea ca să-şi adune gândurile.

- Nu mă aştept la nimic, doar vă rog. Am

încercat mult timp să găsesc o modalitate de a obţine o audienţă la dumneavoastră. Faptul că mergeam la aceeaşi şcoală ca Hailie şi am putut s-o abordez pe coridor a fost pentru mine o adevărată mană cerească, sincer, a spus el, cu mâinile strânse acum pe coapse. Nu voiam să o amestec în problemele mele, dar nu mai ştiam ce să fac. Dc aceea am abordat-o în pauză. La început nu a vrut să mă asculte, zău aşa. I s-a făcut milă de mine abia după un timp.

La sfârşitul expunerii sale a încercat să mă apere, dar nu dădeam doi bani pe încercările lui jalnice, pentru că nu mă interesa decât faptul că recunoscuse în treacăt că rolul meu nu fusese deloc atât de întâmplător pe cât lăsasem să se înţeleagă.

Mi-am dat scama cu încetinitorul ce necaz dăduse peste mine. Minţisem, iar Vincent tocmai descoperea acest lucru.

- îţi mulţumesc pentru sinceritate, Leo. Nu fac niciun secret din faptul că aş fi preferat să aud asta de la altcineva, a spus Vincent în timp ce şi-a înclinat uşor capul în direcţia mea. Totuşi, îţi apreciez cuvintele. Nu-ţi pot promite prea multe, dar mă voi ocupa de cazul tău.
- Mulţumesc, a spus Leo repede.

îi simţeam privirea îngrijorată asupra mea, dar nu-l vedeam, pentru că mă uitam la coapsele mele. Pur şi simplu nu puteam să cred ce se întâmpla. Nici măcar nu îndrăzneam să ridic ochii.

- Vreau numai să adaug că Hailie este cu adevărat nevinovată. Ea arc doar o inimă bună.

Vinccnt a suspinat, dar nu cu indulgenţa cu carc o facca de obicei când discuta cu mine, ci mai degrabă cu nerăbdare.

- Leo, este foarte frumos din partea ta că ii ici apărarea. Totuşi, eu o să decid cât de mult din asta e vina ei, a spus Vince ferm, hotărât şi iară să lase loc de discuţii.

lisuse, sunt gata să vomit.

- Cred că acesta este sfârşitul conversaţiei noastre. Agentul de pază te va escorta la ieşire. La revedere, Leo.

Vince şi-a luat rămas-bun şi, fără să mai aştepte ca oaspetele să-i înregistreze cuvintele, s-a întors spre mine:

-Tu,dragă copilă, eşti invitată să-i iei locul.

îmi venea să plâng. Nu mă aşteptam la această întorsătură a evenimentelor. Mă simţeam ca o idioată, ca o cretină. Ţinându-mi capul în jos, m-am ridicat şi m-am dus la fotoliul din care tocmai se ridicase Leo. Vinovăţia şi stânjeneala radiau din el, dar nu-l puteam privi în ochi. Nici nu i-am răspuns la privirea de la despărţire. Nu voiam să vadă starea în carc mă adusese.

Eram încă şocată. Leo întârzia să plece, dar nimeni nu mai avea nimic de adăugat şi nici el probabil că nu voia să pună la încercare răbdarea fratelui meu, aşa că în curând s- a auzit un clic de la uşă şi acesta a fost semnul că rămăsesem singură în cameră cu Vincent.

Am încercat să înţeleg cum de putuse să meargă totul atât de prost. Tăcerea a durat foarte mult timp şi în cele din urmă mi-am ridicat capul, presupunând că Vince era preocupat de altceva, dar când am văzut că mă privea atent în tot acest timp, m-am simţit stânjenită şi mi-am coborât din nou privirea.

- Ce s-a întâmplat, Hailie? a întrebat pe un ton impasibil care m-a îngheţat din interior spre exterior. Nu poţi nici măcar să te uiţi la mine?Ţi-e ruşine?

Avea dreptate, nu mă puteam uita la el, dar m-a provocat cu cuvintele lui. Nu-mi vorbise niciodată până atunci intr-un mod atât de neplăcut. Mi-am permis să fac o grimasă în timp ce îmi ridicam ochii spre el. Uitându- mă la el buimăcită, am întrebat:

- Şi ai tras imediat concluzia că spune adevărul?

Vince nu a întrerupt contactul vizual în timp ce

deschidea laptopul de pe birou. Probabil că avea înregistrarea gata pregătită, pentru că după un singur click a început redarea.

S-a auzit un bâzâit, urmat de râsul nostru nervos. Vocea veselă a lui Lco. Chicoti tul Monci. Nu mi-am putut controla buzele, care s-au depărtat de la sine. Vince îşi desfata privirea cu reacţia mea. A oprit înregistrarea şi din nou s-a aşternut tăcerea.

- Dylan a spus că laptopul din cofetăria Hardy nu avea boxe conectate. Când am redat înregistrarea, am presupus că nu era sunet, dar mai târziu, după confruntarea noastră, am constatat că acesta fusese pur şi simplu dezactivat, mi- a explicat Vinccnt, iar cu am încremenit. Imagincaza-ţi dezamăgirea mea când am descoperit că sora mea mai mică ne minţise.

Am început să caut în memorie şi să-mi amintesc despre ce vorbeam atunci. Din păcate, replica pe care Leo i-o adresase doamnei Hardy vorbea deja de la sine. „Relaxează-te. Ele ştiu.” Foarte puţin din acel video a coincis cu povestea pe care o ticluiscm pentru fraţii mei.

Şi apoi mi-am dat seama ce spusese Vinccnt. Era probabil cel mai rău lucru pe care îl auzisem vreodată de la el. Gâtul mi s-a strâns de vinovăţie.

îl dezamăgisem.

18EPOCA DE GHEATĂ

M-am agăţat spasmodic de tricoul roşu al lui Shanc. Locul în care mi-am lipit faţa de el era îmbibat de lacrimile mele. Plângeam isteric, umerii mi se zgâlţâiau şi nu mă ajutau deloc nici cuvintele blânde pe care fratele meu mi le repeta din când în când, nici mâna lui care mă mângâia uşor pe spate.

Respiraţia mea era superficială şi intermitentă, iar inima îmi galopa ca unui cal de cursă. Un nod marc şi greu mi se formase în gât şi nu făcea

altceva decât să-mi sporească dorinţa de a vomita. Obrajii mei erau lipicioşi de lacrimi. Acestea curgeau în şuvoaie neîntrerupte din ochii mei umflaţi şi înroşiţi.

- Hailie, respiră adânc. Haide, Hailic, respiră adânc. Respiră adânc, mă instruia Shane.

Braţele lui, în care căutam cu disperare sprijin, s-au încordat şi s-au strâns în jurul corpului meu micuţ. Dc asta aveam nevoie. De cineva care să mă ţină strâns şi să nu-mi dea drumul pentru nimic în lume.

Shanc mirosea a mentă şi a pop-corn proaspăt, nici sărat, nici caramel. Poate că mâncase cu ceva timp în urmă. Tricoul lui era larg şi moale, probabil făcut dintr-un material foarte bun, care îl facea mai confortabil decât orice pernă.

În cele din urmă am închis ochii, ca să nu mă las distrasă de haosul care domnea în dormitonil lui.

Acest confort care îmi alina aproape toate simţurile m-a făcut să mă calmez după un timp, deşi încă mai simţeam durerea de cap.

Shane supravieţuise eroic uneia dintre cele mai grave crize de isterie pe care le avusesem vreodată. A fost aproape la fel de cumplit ca atunci când ţipasem la fraţii mei şi aproape că mi s-a făcut rău după aceea, sau când Vincent m-a luat de pe mormântul mamei.

Stăteam pe un pat marc acoperit cu o cuvertură neagră aruncată neglijent. Eugenie nu se făcuse încă bine şi absenţa ei începea încet-încet să fie vizibilă la tot pasul în reşedinţa Monet.

în dormitorul lui Shane era un birou de dimensiuni considerabile, pe care nu ştiu din ce motiv erau două laptopuri care stăteau acolo şi două boxe mari ameninţătoare pe care probabil că nu le folosea niciodată, pentru că mi-am imaginat că, dacă ar fi răsunat ceva prin ele, ar fi şters toată casa de pe faţa pământului. Intr-un colţ al camerei atârna un sac de box mare,

asemănător cu cele două carc erau şi în sala de sport. Ataşat de perete avea un televizor cu ecran plat, iar pe jos, sub el, zăcea aruncată neglijent telecomanda conectată la o consolă.

- Gata? a întrebat el încet şi blând.

Mi-am tras nasul şi am scuturat negativ din cap, holbându-mă la pardoseală fără să văd nimic. Nu mai urlam, dar greutatea din pieptul meu nu dispăruse.

Shane a slăbit puţin strânsoarea şi s-a aplecat spre noptieră. Eram lipită de el ca un scai, aşa că nu i-am uşurat sarcina când a băgat o mână în sertar, l-a deschis şi a scos din adâncurile lui un pachet de şerveţele. L-am acceptat cu recunoştinţă şi imediat mi-am suflat nasul, apoi mi-am şters lacrimile carc nu avuseseră timp să se usuce.

- Bine, şi acum spune-mi despre ce este vorba, a încercat Shanc din nou, frccându-mi umărul în semn de încurajare.

Am suspinat.

- Eu... aăă... nu cred că vreau să vorbesc...

- Ei bine, nu ai de ales, pentru că vreau să ştiu, a răspuns el, şi o undă uşoară de amuzament i-a luminat faţa.

La început m-am enervat puţin şi mi-am încruntat sprâncenele, dar când Shane şi-a ridicat şi el sprâncenele şi colţurile gurii au început să-i tremure ca răspuns la faţa mea încruntată, nu am mai putut suporta şi am oftat din nou. Nu puteam să fiu supărată pe el şi am decis să-l las să fie vesel şi chiar să fiu şi cu sinceră.

- M-am certat cu Vincent, i-am mărturisit liniştită şi am tresărit când mi-am amintit ce se întâmplase între noi.

Pc buzele lui Shanc a apărut acum un zâmbet foarte mic şi chiar compătimitor.

- V-aţi certat? Sau a fost doar el cel care a ţipat la tine?

M-am uitat la el cu o privire optimistă.

- Vince nu ţipă, ai uitat?
- Ei bine, da, el doar şopteşte ameninţător, a chicotit el.

Deşi nu-mi ardea deloc de râs, am chicotit.

Shane părea mulţumit de el însuşi, pentru că reuşise să mă înveselească puţin. Dar veselia mea nu a durat mult timp. Mi-am coborât privirea şi am început să mă joc cu un şerveţel folosit. În cele din urmă, mi-am adunat curajul să mărturisesc:

- I-am spus lui Vince că îl urăsc şi că e un frate nesuferit şi... cel mai rău frate.

M-am gândit că dacă spun asta cu voce tare mă voi simţi mai bine, dar, la naiba, de fapt m-am simţit şi mai rău.

încă mai credeam că am dreptul să fiu supărată pe Vinccnt, dar, în timp ce rosteam cuvintele, mi-am dat scama că ceva nu e în ordine, că nu suna deloc bine şi, chiar dacă simţeam această furie pe fratele meu cel mai mare, în inima mea stupidă şi sensibilă se cuibărea un sentiment de vinovăţie.

Oh, dar aveam dreptate...

M-am întors cu gândul înapoi la scena din biroul lui Vinccnt. Cu doar o clipă în urmă stăteam ghemuită într- un fotoliu în faţa acelui birou imens, în poziţia perfectă pentru a fi scanată de ochii lui sfredelitori. Bineînţeles, conform obiceiului meu, îmi muşcam buza.

îl minţisem şi încă atât de perfid, încât nici nu ştiam cum să mă apăr acum. Nu vedeam nicio speranţă şi nicio altă soluţie decât să-mi recunosc pur şi simplu vinovăţia. Vince urmărea înregistrarea de la cofetăria doamnei Hardy cu sunet. Ştia că vizita acolo fusese pregătită şi alte minciuni nu ar fi făcut decât să pună şi mai mult gaz pe foc.

Evitându-i privirea, am confirmat versiunea lui Lco, dezvăluind toată povestea planului nostru. Vince a ascultat cu atenţie ce i-am spus. Ştiam, de asemenea, că deja mă judecase.

- Ştiai că nu-mi va plăcea faptul că acest băiat te-a abordat la şcoală, aşa că tu şi cu el aţi pus la calc o stratagemă ca să mă înşelaţi, a concluzionat el rece, cu voce tare.

- Nu ca să te înşel...

Chiar nu mă gândisem la asta. înşelătorie suna prea grav şi, folosit în acest context, mi se părea un termen exagerat.

Vince şi-a înfipt privirea sfredelitoare în mine. Nu ştiu dacă o facca intenţionat sau dacă pur şi simplu avea acest stil înnăscut, dar mă adusese într-o asemenea stare, încât nu-mi mai rămăsese decât să mă aştept la un atac de cord.

- A, nu? Atunci de ce? a întrebat el cu un interes sincer şi rece.

Nu aveam un răspuns bun la această întrebare şi nici pentru toate comorile din lume nu eram în stare să mă concentrez să găsesc unul.

Vincc, de altfel, nu aştepta justificări.

- I lailie, ştii de ce colegul tău mi-a mărturisit adevărul, chiar dacă probabil se aştepta să-ţi facă probleme?

Am clătinat din cap cu tristeţe. Nu avusesem încă timp să analizez trădarea lui Lco.

Vince s-a lăsat pe spate în scaunul său, şi-a trecut mâna prin părul pieptănat pe spate şi şi-a închis laptopul cu o mişcare neglijentă. Ei bine, cel puţin nu avea de gând să mă tortureze şi mai mult urmărind acel vidcoclip.

Am aşteptat încordată să vorbească din nou.

- Pentru că este mai deştept decât mă aşteptam. A riscat să spună adevărul pentru că a sperat că voi aprecia asta şi ii voi asculta cererea, ceea ce teoretic am şi făcut. Dorea să o ajute pe mama lui cu orice preţ, chiar şi cu preţul de a te trăda în faţa mea pe tine, adică persoana care l-a ajutat. Ştii de ce a făcut asta?

Cam în acest moment ochii mei au început să ardă, pentru că am înţeles ce vrea să spună Vinccnt. 'l otuşi, am preferat să scutur din cap. Ştia că ştiam, dar i-a făcut plăcere să-mi

servească replica:

- Pentru că a ales familia, nu o fatucă prostuţă pe care abia o cunoscuse!

La auzul veninului şi furiei ascunse în acea frază rostită pe un ton calm, am izbucnit în lacrimi.

Vincc s-a uitat intens la mine şi a clătinat încet din cap. Era cu adevărat furios. Nu iritat sau enervat, cum se întâmpla uneori cu mine. Era furios.

- Spune-mi, dragă copilă, de câte ori mai trebuie să te arzi ca să nu te mai arunci în foc? S-a încruntat. Cum se face că oamenii din jurul tău ştiu că familia vine întotdeauna pe primul loc, iar tu eşti singura care încă nu reuşeşte să înţeleagă acest lucru?

Mi-am strâns braţele în jurul corpului. Mi-era frig, iar răceala emanată de Vinccnt nu mă ajuta. Pc lângă asta, îmi părea rău, pentru că ceea ce spunea şi felul cum interpreta el întreaga situaţie era complet greşit. Cu toate acestea, în loc să ascult politicoasă reproşurile fratelui meu, am ales o cale diferită.

- Poate că oamenii din jurul meu nu au familii care fac parte din mafie? am ripostat, punând accent pe ultimul cuvânt.

Una dintre mâinile mele se mişca disperată, ca şi cum ar fi vrut să se ducă la gură şi să mi-o acopere strâns, astfel încât să nu mai iasă nimic. Am oprit-o, pentru că oricum era prea târziu.

Vince nu s-a mirat, nu s-a enervat mai tare şi nici nu s-a supărat. Sau cel puţin nu a arătat nimic în acest sens, pentru că a continuat să se uite la mine cu aceeaşi expresie parcă sculptată în piatră.

- Probabil că nu, a recunoscut el în cele din urmă cu răceală.

Am deschis ochii larg. Nici măcar nu se deranjase să-mi vândă un basm.

- Nu negi?

O parte din mine ar fi vrut ca el să înceapă să

râdă şi să mă asigure că nu era adevărat.

-Nu.

M-am holbai la el ca la un extraterestru. Am continuat să cred că nu auzisem bine. M-am aplecat în faţă, uitându- mă la expresia calmă şi stăpânită de pe chipul lui.

- Vince... Cum se face că, atunci când am pus întrebări mai demult, nimeni nu a vrut să răspundă la ele, iar acum tu îmi dezvălui pur şi simplu marele vostru secret? Nu are sens, este...

Am dat din cap neîncrezătoare. Trecuse mult timp de când nu mai fusesem atât de derutată.

- Nu-ţi spun un secret, Hailie. Doar îţi confirm ceea ce ştii deja. „Mafie” nu este cu siguranţă cel mai bun termen pentru a descrie ceea ce face familia noastră, dar sugerează că este vorba de afaceri, dintre care unele pot fi ilegale.

Am clipit, simţind cum creşte sfidarea în mine. Eram atât de exasperată, că nici măcar nu mi-am dat seama că sărisem în picioare şi apucasem marginea biroului carc mă despărţea de Vincent.

- Detalii precum jefuirea firmelor altor oameni şi furtul banilor lor?

- Fii atentă, Hailie. Vorbeşti mult fără să ştii nimic, m-a avertizat el.

- Nici măcar nu încerci să negi! am gemut eu. Deci există mai multe persoane ca doamna Hardy?

- Oh, sunt mulţi datornici. Oamenii sunt foarte dornici să ia bani cu împrumut.

Am privit cu dezgust indiferenţa lui.

- Aveţi atât de mulţi bani! Dc ce c nevoie de şi mai mulţi? De ce ii împrumutaţi altora, ştiind că jumătate dintre ci nu vor fi în stare să-i restituie? Şi le impuneţi o dobândă inumană!

Respiram repede pentru că preferam să las cuvintele să- mi iasă pur şi simplu din gură. Tăcerea densă mă sufoca. Mă uitam la el ca o fetiţă cu un genunchi vânăt, pe care nimeni nu vrea să o aline.

Vince râdea pe tăcute, dar cu acel gen de râs

sfidător care nu avea nimic de-a face cu umorul. Apoi a dat uşor din cap şi şi-a înfipt din nou în mine privirea ascuţită şi serioasă. Mai întâi s-a îndreptat, şi-a înălţat bărbia, şi-a sprijinit palmele de masă şi s-a ridicat încet din scaun. M- am ridicat şi cu în picioare, dar Vinccnt era în mod evident mai înalt decât mine. Era ca un tsunami care se aduna încet ca să mă doboare într-o clipă. M-am făcut mică şi am regretat că mă ridicasem prima, pentru că probabil în felul acesta îl provocasem să facă şi el la fel.

- Mai întâi de toate, Hailie, a început cu o voce foarte calmă şi stăpânită, te rog să ai grijă la ton. Nu uita cu cine vorbeşti.

Aproape că mi-a căzut falca. Am văzut cât de arogant se uita la mine şi simţeam o marc dorinţă de a-l aduce cu picioarele pe pământ, pentru că se considera fără îndoială un dumnezeu, conducătorul universului. Sau voia în mod deliberat să-mi facă mic această impresie. Am şi roşit, dar nu de ruşine, ci de furie. între timp, el a continuat:

- în al doilea rând, nu crezi că remarcile talc despre fondurile familiei noastre sunt deplasate? Lasă gestionarea afacerilor în scama mea. Putem vorbi despre asta eventual în viitor, după ce vei dobândi educaţia sau experienţa corespunzătoare. Cu siguranţă nu acum, când doar strigi lucruri pe care ţi se pare că le ştii şi le înţelegi.

M-am înroşit şi mai mult când mi-am dat seama că Vincc încă vedea în mine doar un copil. O parte din mine spera în secret că poate e mai bine aşa, pentru că nu voi mai fi lovită de el atât de rău, dar o altă parte din mine se revolta împotriva atitudinii lui nedrepte, neiertătoare şi pur şi simplu greşite.

- Dacă nu înţeleg, de ce nu-mi explici? am întrebat eu.

încercam să păstrez aparenţele, dar eram foarte emoţionată. Inima era gata să-mi sară din

piept, iar mâinile cu care strângeam prea tare de marginea biroului îmi transpirau abundent.

- Pentru că nu sunt nici obligat, nici dispus să fac acest lucru, a răspuns el simplu. Nu s-a schimbat nimic. încă mai cred că nu trebuie să fii iniţiată în afacerea familiei. Dc aceea îţi spun încă o dată să nu te mai amesteci în chestiuni pe care nu le înţelegi, a mârâit el şi a ridicat un deget, arătând spre obrazul meu vindecat. E un noroc că te-ai ales doar cu o vânătaie, fetiţo. Din fericire.

Dacă încercase să mă sperie, reuşise. Am coborât capul şi am dus o bătălie interioară ca să nu plâng şi mai mult.

- Voiam doar să o ajut pe mama lui Lco...

Vince s-a aplecat şi mai mult spre mine.

- Data viitoare, fa-ţi griji pentru tine, m-a sfătuit încet şi a întors capul într-o parte. Trebuia să vii imediat la mine cu problema asta.

Am ridicat ochii spre el.

- Şi ce ai fi făcut? Nu l-ai fi ajutat, nu-i aşa?

- Nu. Dar te-aş fi ascultat şi poate mi-aş fi schimbat părerea în viitor.

S-a aplecat din nou, fără să-şi ia mâna de pe hiatul biroului.

- Şi aş fi continuat să am încredere în tine.

Era cumplit să aud asemenea cuvinte, iar privirea acelor ochi albaştri reci şi sobri era şi mai rea.

- Dar cu... cu... N-nu vreau să folosesc bani din surse ilegale.

în cele din urmă m-am înecat pentru că voiam să schimb subiectul, dar şi să rezum sensul afirmaţiilor mele anterioare. încă îmi mai răsuceam degetele, dar mi-am ridicat ochii cu surprindere când Vinccnt a plescăit din limbă nerăbdător.

A coborât mai întâi capul, ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile.

- Hailie... a început el cu o voce obosită, dar în acelaşi timp iritată. împacă-te în sfârşit cu familia

în care le-ai născut. îmi pare rău dacă îl consideri ghinionul tău. Oricum, nu-ţi vei putea schimba rădăcinile, aşa că îţi sugerez să accepţi situaţia...

- Spun doar că nu mai vreau haine scumpe, dacă sunt plătite cu banii doamnei Hardy.

- Nu mă întrerupe, a mârâit Vinccnt, acum serios iritat.

Am tăcut imediat, dar era prea târziu. îl înfuriasem.

- Şi îţi spun că este imposibil, deoarece cu bani din astfel de surse a fost construită această casă în care locuieşti. Cu aceşti bani se cumpără mâncarea după carc bagi mâna în frigider. Cu aceşti bani îţi plătesc şcoala, iar în viitor universitatea. Dormitorul tău a fost mobilat cu ei, cosmeticele talc, hainele talc, fiecare pix şi fiecare ac de păr – toate, plătite cu aceşti bani. Cu ci ai fost în vacanţă. Şi în timp ce tu te întrebai dacă ai prefera să înoţi în piscină sau în mare, colegul tău Leo se descurca cu o slujbă plătită mizerabil ca să-şi ajute mama să se întreţină. Aşa c lumea. Este nedreaptă. Aşa că bucură-te şi apreciază faptul că faci parte dintre cei privilcgiaţi.

Vince a tăcut o clipă, uitându-se exasperat în ochii mei mari, apoi a continuat puţin mai calm:

- Da, dragă copilă. Aşa este şi aşa va fi, atâta timp cât cu sunt tutorele tău legal. Dacă nu-ţi convine, n-ai ce face.

Nu îndrăzneam să mă uit la el. Mă durea prea tare gândul că mă arătasem nerecunoscătoare. Nu aşa mă crescuse mama şi dintr-odată m-am simţit prost că l-am lăsat pe Vincent să creadă că mă simt atât de râu aici. Nu era aşa, era vorba de altceva până la urmă.

- Ca să fiu sincer, m-am săturat deja să-ţi explic mereu cât de important este pentru noi să respectăm familia. Din moment ce înveţi atât de greu, singurul lucru carc mi-a mai rămas de făcut este să cresc intensitatea lecţiilor tale, a continuat Vincent, iar cu am îngheţat. Ai pierdut

încrederea mea. Să ştii ca îţi va fi foarte greu să o recâştigi. Dacă nu ai fi sora mea, aş spune chiar imposibil.

Vince s-a aşezat în cele din urmă, dar cu nu mă puteam mişca. S-a concentrat pe telefon, a mormăit încet: „Intră”, şi câteva secunde mai târziu uşa de la birou s-a deschis.

în încăpere a intrat bodyguardul tânăr şi blond. S-a oprit lângă un fotoliu de alături, dar nu s-a aşezat, ci a rămas în picioare, gata să execute ordinele. L-am privit cu coada ochiului, apoi mi-am îndreptat privirea, oarecum suspicioasă, spre fratele meu. Nu ştiam la ce să mă aştept.

- îţi aminteşti conversaţia noastră din weekcnd? l-a întrebat Vinccnt.

Bodyguardul a dat din cap şi s-a uitat la mine o fracţiune de secundă.

- Da, domnule Monct.

Vince şi-a mutat imediat privirea la mine.

- Sonny trebuia să-l înlocuiască pe bodyguardul tău anterior. 'Trebuia să te însoţească în toate ieşirile atunci când nu eşti însoţită de mine sau de ceilalţi fraţi ai noştri, a început Vincent fără chef. Dar m-am răzgândit.

Sonny, concentrat la maximum, se uita fix la patronul lui, care s-a întors din nou spre el.

- De acum înainte, vei avea grijă de sora rnea tot timpul. Acasă, nu trebuie să stai în aceeaşi încăpere cu ea, dar vreau să ştii întotdeauna exact unde este. Nu ai acces în dormitorul ci decât dacă ai motive să crezi că este în pericol. Ea va fi condusă la şcoală de fraţii ci, dar vreau ca tu să o urmezi întotdeauna cu maşina ta în spatele lor, apoi în timpul lecţiilor să aştepţi în afara zidurilor şcolii şi să îi însoţeşti şi la întoarcere. Cât despre ieşirile ci pe cont propriu, bodyguarzii ei anteriori au încercat să fie cât mai discrcti.

A luat o scurtă pauză.

- Nu-ţi cer să faci asta. Din partea mea, poţi chiar să o ţii de mână, dacă crezi că este necesar.

- Am înţeles, domnule Monct, a răspuns Sonny, iar cu am exclamat aproape în acelaşi timp:

- Ce!?

Cu sprâncenele încruntate şi protestul scris pe faţă, am făcut ochii mari la Vinccnt, iar el mi-a răspuns iritat la privire.

- Aşa cum ai auzit.

Am început să scutur din cap.

- Nu. Nu poţi! am ripostat indignată, la care Vincc a ridicat o sprânceană. Şi intimitatea mea?

- Intimitatea ta este un privilegiu care tocmai a fost restrâns.

- Dar nu poţi...

- Ba pot.

Nici lacrimile mele, nici supărarea mea nu i-au făcut nicio impresie.

- Nu am nevoie de bodyguard, în niciun caz nu acasă! Faci aşa numai ca să-mi faci în ciudă!

Vince a ridicat din umeri.

- Din moment ce nu pot avea încredere în tine, c mai bine să ai pe cineva care să fie cu ochii pe tine, nu-i aşa? a chicotit el şi, fără să aştepte răspunsul meu, a continuat: Din partea mea, asta c tot. Mai ai ceva de adăugat?

Am încercat să-mi stăpânesc lacrimile, mai ales în prezenţa bodyguardului, deşi simţeam că Vincc mă umilise deja destul în faţa lui.

Ficrbcam în mine.

- Te urăsc. Eşti cel mai rău frate, jur! Te urăsc!

Plângeam de furie şi de durere, fulgerându-l cu privirea pe bărbatul care stătea în faţa mea.

înainte să apuce să mai spună ceva, m-am răsucit pe călcâie şi am fugit din birou, iară să-mi pese să închid uşa în urma mea. Am parcurs distanţa până la partea rezidenţială a casei într-un ritm foarte rapid şi m-am ciocnit de Shane, care urca alene scările.

Am vrut să fug de el în dormitorul meu şi să mor acolo în singurătate, dar el mi-a prins

încheietura mâinii la timp şi m-a tras la el. La început am crezut că voia să vorbească cu mine, dar, când a văzut că starea în care eram nu-mi permitea oricum să formulez nicio propoziţie, m-a îmbrăţişat şi apoi m-am înecat în tricoul roşu şi moale.

Nici nu ştiu când am ajuns în camera lui. Eram prea ocupată să mă lamentez.

în cele din urmă, a reuşit să mă calmeze. I-am povestit cum ajunsesem într-o astfel de criză emoţională, iar el m-a ascultat.

Cine ar fi crezut că Shanc putea fi un ascultător atât de bun!

Tocmai îi mărturisisem ce îi strigasem fratelui nostru şi m-am uitat timid la el de sub genele ude, ca să-i văd reacţia.

Shanc a suspinat.

- Chiar crezi asta? Că îl urăşti? Că e cel mai rău? a întrebat el.

Am respirat adânc şi m-am bâlbâit.

- Nu ştiu. Cred că... cred că nu. Dar sunt supărată pe el. Foarte rău.

- Mai ales pentru ce?

I-am povestit înciudată lui Shane despre bodyguard, despre pierderea încrederii şi toată chestia cu „ţinutul de mână”.

în replică, Shane a râs.

-Tipic Vince, a comentat el.

- Cc vrei să spui?

- Ştie cum să îşi aleagă cuvintele pentru a provoca reacţia potrivită. Bodyguardul ar trebui să fie o pedeapsă pentru tine şi aşa ţi l-a prezentat, dar în realitate nu se va schimba nimic. Şi ce dacă va veni după noi la şcoală? N-arc decât să vină. Atâta timp cât nu stă cu tine în bancă, nici nu-i vei simţi prezenţa. Şi nimeni nu te va ţine de mânuţă, m-a asigurat Shanc şi a adăugat în glumă: Să îndrăznească cineva să le atingă nejustificat, şi va avea de-a face cu mine!

- Chiar asa crezi?

Shane a ridicat din umeri.

- Sigur că da. în afară de asta, Sonny c băiat bun. îl cunoaştem de mult timp.

- Parc tânăr.

- E cam de vârsta lui Dylan, dar e foarte bun. Şi ataşat de familia noastră de mult timp. Sc poate avea încredere în el.

M-am uitat la el tară convingere, iar el şi-a arătat dinţii la mine şi mi-a făcut cu ochiul.

- Priveşte chestiunea sub alt unghi. Poţi să te simţi ca o adevărată celebritate urmată de gărzile personale.

Chiar am zâmbit, auzind aceste cuvinte.

- Cât despre încredere... Vince s-a supărat, dar sunt sigur că va avea din nou încredere în tine în curând. Eşti sora lui.

Am coborât capul şi m-am întristat din nou.

- Chiar şi după ceea ce i-am spus? am suspinat.

Nu-i văzusem reacţia finală, dar bănuiam că nu a fost încântat că plecasem aşa de furioasă din biroul lui.

- Sută la sută, a răspuns Shane încrezător, mângâindu- mă din nou pe umăr. Şi după o clipă de tăcere a mărturisit: Şi eu i-am strigat odată ceva de genul ăsta în faţă.

- Serios?

El a dat din cap.

- Eram furios, iar el s-a legat de ceva şi mi-a ieşit cumva din gură. După aceea m-am simţit teribil de prost. Adică rău.

- Şi ce ai făcut? am întrebat, simţind cum creşte speranţa în mine- deşi asta mă deranja puţin, pentru ca abia mă certasem cu Vince şi nu voiam deloc să mă împac imediat.

Shane a ridicat din nou din umeri.

- Cumva, ne-am înţeles în cele din urmă. Ideea este că nu c cazul să fii prea îngrijorată. O să fie bine.

Am dat din cap şi m-am agăţat de acest gând ca de un colac de salvare. O să fie bine.

Shane mi-a redat buna dispoziţie şi a făcut ca

disperarea mea să nu fie chiar atât de dramatică precum părea. Deşi avusese cu siguranţă iniţial alte planuri cum să-şi petreacă scara, mi-a propus să ne uităm la un film împreună. Aşa că am coborât scările, am pregătit încă o porţie de pop-corn şi am luat câte o cutie de Coca-Cola din frigider. Eu nu m-am dezlipit niciun pas de el. Cred că mi-cra teamă că, dacă îi dau drumul, nu ne vom mai îmbrăţişa. Apoi ne-am instalat pe canapea şi, înainte să apuc să întreb la ce ne uităm, Shane a pornit *IceAge.*

- Chiar vrei să vezi asta? am întrebat surprinsă.

Mie îmi plăcea povestea, dar nu ştiam ce să zic de fratele meu.

- Păi da, a dat din cap Shane, apoi s-a uitat teatral în jur, s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit: Am vrut să o fac de mult timp, dar mi-cra teamă să nu mă prindă băieţii. Acum, dacă e ceva, pot să dau vina pe tine.

Am chicotit.

- Grozav plan, dar din cauza ta o să râdă de mine.

- Oricum, ci cred că eşti un copil, micuţă Hailie.

l-am aruncat o privire pe sub pleoapele întredeschise, dar era greu să mă cert cu el acum.

După doar câteva înghiţituri de cola, îmi era deja frig şi am acceptat bucuroasă hanoracul lui Shanc. L-am pus pe mine şi m-am cufundat în el.

După un timp, a apărut Tony şi şi-a dat ochii peste cap când a văzut la ce ne uitam, iar la scurt timp după aceea a sosit şi Dylan, exact la timp ca să ne strice scena cu cântecul *l’ve Got Ibis Pcnver* cu falsetul lui.

Am fost surprinsă că amândoi au decis să rămână şi să urmărească filmul împreună cu noi. A fost chiar plăcut, în afară de împunsături, carc, desigur, nu puteau lipsi.

Situaţia cu Vincent încă mă apăsa pe inimă şi

nu puteam scăpa de sentimentul de vinovăţie.

Şi apoi, la sfârşitul filmului, Vinccnt în carne şi oase a coborât până la noi. Nu ştiu dacă s-a uitat măcar la mine, pentru că eu nu am îndrăznit nici măcar să arunc o privire în direcţia lui. M-am uitat doar în jos.

- Avem musafiri, a anunţat el şi, înainte ca vreunul dintre băieţi să apuce să întrebe ce se întâmplă, uşa de la intrare s-a deschis ca la semnal şi o voce veselă a răsunat până la urechile noastre:
- Bună ziua întregii familii!

19FAMILIA

Dylan, Shanc şi Tony au scos în acelaşi moment un fel de strigăt de bun-venit. Ceea ce a rezultat a fost un amestec vesel de „hei!” şi un „bună!” surprins, ambele marcate de o emoţie sinceră.

Bărbatul nou-sosit a intrat în reşedinţa Monet ca la el acasă. Dinţii lui albi ca zăpada sclipeau orbitor deja de la intrare. într-o singură mişcare ca de celebritate, şi-a scos ochelarii de soare, pe carc îi purta deşi afară era deja întuneric şi şi-a arătat ochii veseli. S-a oprit lângă Vinccnt, carc stătea în apropiere şi, aruncându-şi braţul destul de musculos în jurul gâtului acestuia, l-a strâns la piept.

Văzând cât de apropiat era acest om cu fratele meu cel mai mare, m-am uitat la el cu şi mai mult interes. Trebuia, pur şi simplu trebuia să fie un membru al familiei. Nu ar fi putut să nege genele familiei Monet, chiar dacă ar fi vrut, înalt, binefacut, cu părul negru pieptănar cu grijă în creştetul capului şi ras în părţi. În jurul ochilor şi al gurii avea acele riduri care se formează în

timp de la multe zâmbete, dar stilul lui de a fi şi de a se îmbrăca îl făceau să pară foarte tânăr.

Ceea ce ¡1 întinerea şi mai mult era femeia care îl însoţea, a cărei prezenţă am observat-o doar când i-am auzit ţăcănitul tocurilor pe podeaua salonului. Probabil că era foarte scundă, deoarece chiar şi în pantofi cu un toc stilctto uriaş abia ajungea la umerii bărbatului. în schimb, era subţire, bronzată şi arăta ca doamna Vara, cu un păr auriu împletit în spic şi o rochie albă înflorată, cu un decolteu adânc, o rochie atât de uşoară, încât atunci când sufla vântul cu siguranţă că se înfoia în toate părţile. Avea câteva bijuterii care sclipeau ici şi colo, iar buzele ci, date cu un ruj de culoarea zmeurii, erau un pic prea umflate pentru a fi opera naturii. Avea o mulţime de pistrui pe nas, iar ochii ci verzi străluceau la fel de veseli ca şi ai bărbatului cu care intrase. Fără îndoială, trebuie să fi fost mai tânără decât el. Când tocmai încercasem să calculez dacă ar fi putut să fie fiica lui, ca şi-a ridicat palma mică şi a ciripit:

- Ne căsătorim!

Pc degetul ci inelar strălucea o piatră marc. Aş fi fost încântată să o felicit la fel de energic, dacă aş fi ştiut cine erau aceşti oameni. Am căutat răspunsuri pe feţele fraţilor mei, care nu păreau deosebit de încântaţi, surprinşi sau entuziasmaţi de vestea anunţată. Dylan şi gemenii, ca la un semn, şi-au dat ochii peste cap.

- Pisicuţo, abia am intrat... a râs bărbatul, scuturând din cap îngăduitor, dar expresia i s-a schimbat când s-a uitat la mine. Aceasta este Hailie?

Femeia şi-a coborât mâna şi a făcut câţiva paşi înainte, privindu-mă cu interes. Dintr-odată am fost în centrul atenţiei tuturor celor prezenţi şi m-am simţit imediat stânjenită.

- Ei bine, bineînţeles că este Hailie, a decis ca şi şi-a fluturat mâna ca şi cum acesta era cel mai evident lucru din lume. Este clar o Monct, leită

poleită.

- M-am gândit că poate Shane s-a aşezat în sfârşit la casa lui, a chicotit bărbatul şi nu-l puteam învinui pentru greşeală deoarece rămăsesem lipită de unul dintre gemeni.
- Bună glumă, a mormăit Dylan pe sub nas, la care Shane a scos din bol o mână de pop-corn, pe care a aruncat-o în el.

Porumbul s-a împrăştiat pe canapea şi pe podea. Dylan la început s-a încruntat, dar după o clipă a ridicat din umeri. A început să culeagă unul câte unul boabele care căzuseră pe el şi să şi le arunce în gură.

- O să faci curat aici, a mârâit Vinccnt, iritat de nepăsarea fratelui său mai mic. Continuam să-i evit privirea, care era acum concentrată asupra lui Shane şi, prin urmare, periculos de aproape de mine. Şi le vei face oaspeţilor noştri o cafea.
- Dc ce cu?
- Ca sa poţi aprecia munca menajerei noastre.

Shane a scos un fel de suspin obosit şi s-a ridicat de pe canapea, îndepărtându-ină uşor de la el. Am regretat că se ridicase în picioare, pentru că apropierea lui era liniştitoare, mai ales în prezenţa tutorelui meu şi a unor străini pe care se parc că doar eu nu-i cunoşteam.

- Tinere, pentru mine un cappuccino. Bărbatul i-a făcut cu ochiul lui Shane în timp ce trecea pe lângă el.
- Pentru mine ceva cu lapte de nucă de cocos! a strigat femeia din spatele lui şi a chicotit când a auzit ceva ca un râgâit necenzurat.
- Aşadar, Hailie...

Bărbatul a bătut din palme şi s-a apropiat de mine, iar cu am gemut în sinea mea.

- îl recunoşti pe unchiul Monty?

M-am uitat fix la el, făcând tot posibilul să-l recunosc, dar dacă l-aş mai fi văzut vreodată mi-aş fi amintit cu siguranţă zâmbetul ironic şi sclipirea din ochii lui. Prin urmare, am scuturat timid din cap.

- Ea nu te cunoaşte, a pufnit Dylan.
- Dar cu siguranţă a auzit de mine.

Musafirul şi-a desfăcut braţele, uitându-se la Dylan.

- Nu prea cred.
- Suntem atenţi la ce îi spunem. îţi cer să faci la fel. Sunt sigur că tata te-a prevenit, a intervenit Vinccnt.
- Da, da. Camdcn a menţionat ceva.

Unchiul Monty a fluturat din mână ca şi cum ar fi fost absolut fără importanţă. M-am simţit şi mai exclusă ca de obicei.

- L-ai văzut pe tata? a întrebat Dylan.
- Am închiriat un iaht şi l-am răpit de pe insulă. Am navigat vreo trei săptămâni.

Oh, şi acum, dintr-un motiv oarecare, am simţit altceva şi mi-a luat o clipă să realizez că era înţepătura geloziei. L-a văzut pe tata? Au navigat împreună?

- Aşadar, Hailie, eşti nepoata mea. E bine să te avem în sfârşit în familie. Şi să fie şi o reprezentantă a sexului frumos în casa asta urâtă.

l-am zâmbit, cu ceva mai mult curaj de data asta şi i-am strâns mâna pe carc mi-a intins-o. Avea un fel de tatuaj mic pe deget şi o brăţară de argint la încheietura mâinii.

- Mă bucur să te cunosc, I lailie, eu sunt Maya, a ciripit femeia, s-a apropiat şi ca de mine şi mi-a întins mâinile, începeam să bănuiesc că entuziasmul constant era o parte din farmecul ci personal. Evident, voia să mă îmbrăţişeze, aşa că din politeţe m-am ridicat în picioare.

Maya mirosea puţin ca în cofetăria doamnei I lardy. Şi era surprinzător de vânjoasă pentru statura ci mică.

în cele din urmă s-au aşezat cu toţii. Unchiul Monty, înainte să se instaleze confortabil, a dus mâna la spate cu cel mai natural gest din lume şi a scos din cureaua pantalonilor un pistol simplu, pe carc l-a aşezat pe măsuţa de cafea, lângă cutia

de Coca-Cola a lui Shanc, ca şi cum ar fi fost un telefon mobil.

Am rămas cu ochii pironiţi la pistol. Expresia feţei mele a rămas impasibilă, dar nu-mi puteam lua privirea de la el.

- Ei, l-au mustrat Dylan şi Vince în aceeaşi clipă.

Acesta din urmă şi-a acoperit imediat ochii cu mâna, oftând adânc. Tony, în schimb, şi-a înclinat capul pe spate şi a râs în hohote.

- Cc este? a întrebat bărbatul confuz, iar apoi s-a uitat la Dylan, care arăta semnificativ cu bărbia spre mine. Abia atunci şi-a dat seama şi a apucat arma ca să mi-o ia din faţa ochilor.

- O-o, ups, eh. îmi parc rău.

Nu am comentat.

- O, Doamne, vă uitaţi la *ke Age*| a exclamat Maya, încercând să schimbe subiectul. îmi place filmul ăsta, e minunat. Şi mesajul. Este uimitor.

- La ce vă uitaţi? a chicotit unchiul Monty, clătinând din cap. Se pare că nu a exagerat deloc când a spus că îi ai pe toţi la degetul cel mic, Hailic.

Am coborât capul, implorându-mi în sinea mea sistemul circulator să mă scutească de roşeaţă, doar de data asta. Aş fi preferat ca unchiul să nu vorbească aşa în faţa fraţilor mei.

- Nu-i am, am mormăit evaziv, aruncând o privire nesigură spre Dylan, care ridica o sprânceană.

- Nu-i arc, a confirmat el.

- în regulă, în regulă. Se vede imediat că e răsfăţată ca o prinţesă.

- Şi aşa şi trebuie să fie, a adăugat Maya, facându-mi cu ochiul, apoi şi-a înclinat capul şi, fără să-şi ia ochii de la faţa mea, a întrebat: Cc e cu vânătaia asta?

- A lovit-o un idiot, c o poveste lungă, i-a explicat Dylan dispreţuitor.

Unchiul Monty s-a scuturat dezaprobator şi şi-a dat ochii peste cap, iar Maya a căzut pe gânduri.

- Când eram mică, m-a plesnit profesorul meu de muzică.
- De ce? am întrebat-o surprinsă, deoarece nu-mi puteam imagina că un profesor ar putea ridica mâna împotriva unui elev.
- Pentru că i-am spus că m-am săturat să cânt la flaut şi n-are decât să şi-l bage în fund.

Maya a râs când şi-a amintit.

- M-a pălmuit. Tata i-a tăiat degetul mic pentru asta.
- lisuse, Maya, încetează, a răbufnit Dylan, văzând privirea îngrozită de pe faţa mea.
- Apropo de tatăl tău... ai luat legătura cu el? a întrebat Vincc.

Dc fiecare dată când îi auzeam vocea rece, aveam frisoane. Mi-ar fi plăcut să fiu cât mai departe de el. Nu eram pregătită să stau în aceeaşi încăpere cu el după ultima noastră conversaţie.

Unchiul Monty s-a lăsat confortabil pe spate şi s-a scărpinat la ceafă, iar Maya a suspinat.

- Nu încă, nu. E greu să vorbeşti cu el. Mai ales pentru că ştii... Ştii cum a fost. Este puţin cam supărat pe mine de când am fugit.

Dylan a pufnit.

- Puţin? Era foc şi pară pe tine. Şi pe noi, cu această ocazie.
- Vrem să facem pace cu el, a intervenit unchiul Monty şi pentru prima dată tonul lui era serios. A îmbrăţişat-o cu un gest protector pe partenera sa. Sperăm că i-a trecut şi va binecuvânta căsătoria noastră.

Tony şi Dylan au izbucnit în râs, iar Vince s-a uitat la ci ca şi cum ar fi căzut de pe lună.

- Pc tine, a început fratele meu cel mai marc, arătând spre unchiul Monty, te va ucide cu mâinile goale de îndată ce te va vedea. Şi pe tine... aici s-a uitat la Maya – te va închide într-o temniţă sau într-un turn.

în acel moment a apărut Shane, ducând concentrat două ceşti de cafea. Când s-a vărsat

puţin din una dintre ele, a plescăit nemulţumit şi Ic-a dus la masă cu şi mai puţină îndemânare. Lc-a aşezat în faţa invitărilor noştri şi s-a întors lângă mine, oftând de oboseală, ca şi cum ar fi alergat la un maraton.

- Mai trebuia să faci şi curat, i-a amintit Dylan răutăcios, arătând spre pop-cornul împrăştiat pe podea sub picioarele lui.
- O să fac curat când o să-ţi mişti fundul ăla marc de acolo.
- Curăţă acum sau o să se împrăştie.
- Ba o să te imprăştii tu, naiba să te ial

Şi atunci Dylan i-a arătat lui Shane degetul mijlociu, iar el s-a ridicat brusc în picioare, a apucat bolul cu resturi de pop-corn şi a vărsat conţinutul peste fratele nostru mai marc. A fost suficient pentru ca Dylan să sară de pe scaun şi, fără ca măcar să se scuture de pop-corn, s-a aruncat asupra lui Shanc. După o clipă, amândoi se tăvăleau pe podea.

Vince continua să se uite la oaspeţi, ignorându-i complet pe cei doi fraţi.

- Nu cred că este o idee bună că v-aţi întors în State. Charles va afla că sunteţi aici, poate că ştie deja. Din câte ştiu eu, Maya, Charles aranjase o căsătorie pentru tine cu Adricn cu rnulţi ani în urmă. Când ai fugit cu Monty, i-ai zădărnicit planurile. Nu vei scăpa aşa uşor.

Mă interesa foarte mult subiectul căsătoriilor aranjate, dar mi-am muşcat limba, ca de obicei, ca să nu atrag inutil atenţia.

- Ştiu, ştiu, este foarte adevărat, dar...

Maya a început să se joace cu inelul ei de logodnă, iar unchiul Monty a întins o mână liniştitoare spre Vincent, avcrtizându-1:

- Numai să nu te enervezi.
- Ne gândeam că poate... poate am putea să-i propunem lui Adricn mâna lui Hailie, a încheiat ca.
- Cc? am sărit eu fără să-mi mai pese că atrag atenţia.

- Cc? au mârâit împreună în acelaşi moment Shane şi Dylan, întrerupându-şi lupta şi aruncând o privire neîncrezătoare către Maya.
- E doar o idee, o sugestie, a spus Monty calm.

Maya mi-a întins mâna. Stătea prea departe ca să mă atingă, aşa că a pus-o pe canapea.
- Adricn este o partidă foarte bună, serios. În cea mai marc parte a timpului m-am bucurat sincer că voi fi soţia lui, a spus ea foarte repede. Numai că după aceea... După aceea m-am îndrăgostit, a adăugat ca şi şi-a mutat privirea visătoare la unchiul Monty', care a depus un sărut blând şi scurt pe buzele ci.

Am rămas înmărmurită. M-am uitat la ca cu o furie ncdisimulată. Mi-am mutat instantaneu privirea spre Vinccnt, carc, ca de obicei, nu arăta nicio emoţie. El mi-a întors privirea brusc, aşa că m-am întors repede. Nu puteam suporta privirea lui după ce ne certaserăm.

De data asta nu aş fi întâmpinat nicio oprelişte dacă aş fi vrut să-mi exprim opinia, numai că nici măcar nu ştiam ce să spun. Idcea era atât de absurdă, încât nu era loc pentm argumente logice.
- Charlcs dorea să se înrudească cu familia lui Adricn Santana. Dacă Maya se căsătoreşte cu mine, el se va înrudi cu familia Monet. Apoi, dacă Hailic Monet se căsătoreşte cu Adrien, familia Monet va fuziona cu familia Santana. Deci, în orice caz, Charlcs va obţine ceea ce vrea. Şi familia noastră va avea şi ca de câştigat, pentru că, cu cât avem mai mulţi aliaţi, este cu atât mai bine, nu-i aşa? a explicat Monty.
- Nu este aşa, a replicat imediat Dylan. Cu o secundă în urmă stătea peste Shanc, dar acum se ridicase în picioare şi făcuse câţiva paşi spre unchiul său. Vrei să o imperechezi pe sora mea mai mică cu un tip care arc de două ori vârsta ei? Ce înseamnă asta?
- Nu de două ori. Are douăzeci şi cinci de ani, la fel ca mine. Nici măcar nu i-a împlinit, a

ripostat Maya.

- Şi ca arc cincisprezece ani!!!

De data asta am fost recunoscătoare pentru lipsa de autocontrol a lui Dylan, pentru că eu rămăsesem fără cuvinte, aşa că cel puţin el mi-a luat apărarea.

- Anul acesta face şaisprezece, nu-i aşa? Asta ar însemna mai puţin de nouă ani diferenţă, a socotit Maya. Se pare că o femeie trebuie să caute un bărbat cu şase până la nouă ani mai în vârstă. Atunci maturitatea lor emoţională este dezvoltată la un nivel similar.

- În plus, acestea sunt doar cifre. Uitaţi-vă la noi. Există o diferenţă de cincisprezece ani şi nu c nicio problemă, a adăugat Monty.

Dylan a ridicat un deget.

- Ai face bine să încetezi chiar în clipa asta, a şuierat el, apoi s-a întors spre Maya. Poate că tatăl tău trăieşte încă în Evul Mediu, dar în familia noastră astfel de practici au luat sfârşit cu mult timp în urmă. Iar ca... Dylan a arătat spre mine – mai degrabă ar rămâne fată bătrână, decât să se mărite cu un nătărău ales de Charlcs. Mai ales dacă vorbim despre un membru al Organizaţiei.

- Te răţoieşti fără rost, a răspuns Maya. Doar îl cunoşti pe Adricn. Ştii că nu am propune niciodată aşa ceva dacă respectivul candidat nu ar fi interesant.

- Prostiile talc nu sunt interesante.

- Tatăl nostru ştie despre ideea ta genială? a întrebat Shanc, fără să-şi ascundă dezgustul.

- încă nu i-am spus nimic, a mormăit Monty.

- Pentru că ştii că ţi-ar fi tras o săpuneală de să o ţii minte! a strigat Dylan, iar Shane l-a sprijinit; Tony nu prea vorbea, dar s-a revanşat aruncându-le oaspeţilor noştri aceeaşi privire dezgustată.

- în regulă, în regulă. Am făcut şi noi o sugestie, s-a apărat Monty, ridicând mâinile, apoi s-a uitat rapid la cel mai marc dintre fraţii Monct.

I-am prins privirea şi m-am încruntat imediat. Vince nu a spus nimic, doar a analizat ceva. îmi venea să mă arunc la el cu ghearele pentru că nu se opusese ideii la fel de categoric cum făcuseră ceilalţi fraţi ai mei.

Totuşi, în cele din urmă a vorbit.

- Oricât de mult aş înţelege de unde ţi-a venit ideea, nu-mi place deloc gândul că vrei să profiţi de sora mea ca să curăţaţi mizeria voastră şi mai ales a ta – s-a uitat sever la Maya. I-am spus deja asta lui Charles şi îţi spun din nou şi ţie. Eşti o femeie matură şi îţi iei propriile decizii. Ştiai foarte bine care vor fi consecinţele acestei decizii. Prin urmare, nu te mai juca şi dormi aşa cum ţi-ai aşternut.

Maya îşi muşca obrazul şi se uita undeva într-o parte, iar Monty îi strângea degetele într-o mână şi îi mângâia obrazul cu palma celeilalte. Am simţit repulsie faţă de ci. Voiau să mă folosească ca pe o monedă de schimb. Să mă vândă ca pe un obiect. Căsătorie! Cred că sunt scrântiţi!

M-am simţit uşurată că Vince a fost rezonabil şi a considerat şi el că este o idee stupidă.

Apoi m-am enervat din nou, pentru că mi-am dat seama o dată în plus că viaţa mea depindea de decizia lui Vincent. Am început să mă întreb dacă într-adevăr mă putea forţa să mă mărit. Nu voiam să cred că are atât de multă putere. Pentru că nu l-aş fi lăsat niciodată să facă asta. Niciodată, jur. Să-ini aleagă soţul ar fi fost exagerat. Aş fi preferat să fug de acasă, decât să-l las să decidă el. Sau să mă sinucid. În fine, orice altceva.

Eram bucuroasă că ii aveam de partea mea pe Shane, Dylan şi Tony, care m-au apărat ca nişte bestii însetate de sânge. Poate că ameninţările lor că o să-mi bată potenţialul partener erau enervante, dar astăzi am apreciat această supraprotecţie fraternă.

S-a lăsat o tăcere stânjenitoare, în timpul căreia Dylan în cele din urmă şi-a scuturat de pe

umeri resturile de porumb şi s-a aşezat la locul său anterior, clătinând din cap. Shanc s-a aşezat din nou lângă mine. Maya a sorbit din ceaşca de cafea. Iar eu, obosită, furioasă şi încercând un sentiment de dezamăgire, m-am ridicat şi iară un cuvânt m-am dus la mine în cameră.

Mergeam păşind Iară grabă şi nu-mi păsa dacă eram nepoliticoasă. De data asta nu-mi păsa. Dar nimeni nu m- a admonestat. Am primit o permisiune tăcută din partea fraţilor de a mă simţi ofensată. Tocmai urcam şi eram deja în vârful scărilor când am auzit un foşnet în spatele meu. M-am întors şi am regretat imediat.

Agentul de pază cu părul blond aluneca în spatele meu ca o fantomă. Am stabilit contact vizual cu el. Faţa lui era la fel de impasibilă ca în biroul lui Vinccnt. îşi facca treaba, mergea după mine.

Am scos un oftat zgomotos, frustrat şi am simţit dorinţa sinceră să-l anine pe scări, dar raţiunea mi-a spus că este mai uşor să scap de el închizând uşa în faţa lui.

Plănuiscm să mă culc mai devreme în seara asta. După întâlnirea cu Leo, după cearta cu Vincent, după criza de isteric cu Shanc şi bonusul vizitei unchiului şi a logodnicei lui, carc propuseseră cu atâta nonşalanţă să-mi întoarcă viitorul cu susul în jos, singurul lucru la carc visam era să mă relaxez şi să mă îndepărtez de realitate. Nu mă puteam concentra asupra lecturii, aşa că am răsfoit diverse fleacuri de pe internet, încercând să-mi eliberez o parte din presiunea de pe creier. M-am bucurat că Vince nu mi-a confiscat electronicele drept pedeapsă, aşa cum iacca adesea.

Aproximativ două ore mai târziu, chiar înainte de culcare, cineva a bătut la uşă şi arn sperat sincer că era Will, pe carc nu-l văzusem azi deloc. Mi-cra teamă să mă întâlnesc cu el pentru că Vinccnt ar fi putut să-i spună ce se întâmplase, dar aveam încredere că, oricum, nu va fi la fel de

dur cu mine ca fratele său mai marc.

Dar în vizită venise unchiul meu cu care făcusem cunoştinţă recent şi faţă de care aveam în prezent o anumită aversiune. Se schimbase, îşi pusese un trening roşu şi îşi scosese ghetele. Din păcate, se părea că avea de gând să petreacă noaptea la reşedinţa Monet.

- Pot să intru? a întrebat el, oprindu-se în prag.

Nu aveam nici cea mai mică dorinţă să vorbesc cu el, dar am încuviinţat din cap, iar Monty a închis uşa şi s-a apropiat de patul pe care zăceam eu. M-am ridicat în poziţie şezând, am oprit filmuleţul care rula în acel moment şi m-am uitat la bărbatul străin.

- Am ceva să-ţi dau, a spus el şi mi-a înmânat un plic gros, alb. Un mic cadou de la tatăl tău. Vorbeşte mereu despre tine, e fermecat de tine... Îi e foarte dor de tine.

Am simţit o căldură în inimă, dar am acceptat plicul cu ezitare. L-am strâns între degete şi m-am uitat la unchiul meu cu un reproş nedisimulat.

- Şi tu, pe la spatele lui, te-ai gândit să mă măriţi?

- *Sorry,* fetiţo. Când Maya şi cu mine am vorbit despre asta, părea un plan perfect. Nu am avut nicio intenţie rea, dar îmi dau seama că nu ai înţeles aşa. I lai să nu ne mai întoarcem la acest subiect, bine? a spus el încet, iar cu am ridicat sprâncenele, încă neconsolată şi am dat din umeri, la care el a zâmbit.

- Ei, serios, în general nu aranjez căsătorii pentru nepoatele mele.

- Nu sunt singura ta nepoată?

- Ba eşti. Şi cu sunt un supcr-unchi, o să vezi.

În ciuda voinţei mele, i-am trimis un zâmbet mic, mic, iar el mi-a făcut cu ochiul. Când a ieşit din cameră, mi-a urat noapte bună.

Iar eu am mângâiat plicul.

Monty îl numise pe Camden tatăl meu şi sunase

foarte exotic. De asemenea, a spus că îi este dor de mine. M-am întrebat dacă şi mic îmi era dor de el. Nu reuşisem să mă ataşez prea mult de el, dar ştiam că este în viaţă şi există – ce c drept, undeva departe – şi că nu-l puteam vedea pur şi simplu, iar asta era greu de acceptat. Voiam să mă arăt puternică în faţa fraţilor mei, dar nici asta nu-mi era uşor. Dacă nu m-aş fi certat cu Vincc, l-aş fi întrebat cu plăcere dacă mai era planificată vreo întâlnire cu Camden.

Cu grijă, ca şi cum aş fi avut o comoară în mână, am deschis plicul şi m-am uitat înăuntru.

Mai întâi, din el s-a revărsat un teanc de bancnote verzi, ca şi cum cineva le-ar fi înghesuit acolo înăuntru la repezeală, ca o completare. Le-am ridicat cu nedumerire, ca să nu cadă pe podea, iar după ce le-am pus deoparte, am căutat mai adânc în plic şi am găsit fotografiile. Nu erau multe, dar am început să mă uit prin ele şi inima mi-a bătut mai repede.

Toate fotografiile erau făcute în vacanţa noastră din Thailanda. M-am uitat peste ele foarte repede la început şi cu o tristeţe de neînţeles am înregistrat că tatăl meu nu apărea în niciuna. Ştiam că trebuia să işi protejeze identitatea, aşa că m-am împăcat cu acest lucru şi m-am uitat din nou la ele, în linişte. Nici măcar nu-mi aminteam când fuseseră făcute cele mai multe dintre ele.

într-o fotografie, cu şi băieţii stăteam la o masă şi râdeam în hohote de o glumă a lui Shane. Tony se înecase cu berea, ceea ce m-a făcut să râd şi mai tare şi strângeam din dinţi, uitându-mă la el cu o sclipire în ochi. Pe masa din faţa noastră erau întinse toate acele mâncăruri colorate, exotice, după al căror gust tânjeam acum.

în următoarea, stăteam toţi patru întinşi pe canapea în faţa televizorului în timpul uneia dintre serile de film. Eu întindcam mâna la chipsuri, un castron pe care Dylan îl ţinea în mod deliberat departe de mine şi mă împingea cu o

mână. în această imagine eram vizibil nefericită, dar acum mă amuza.

în alta, stăteam în spatele lui Shane pe un jet ski, iar faţa mea radia de entuziasm. Era cu un moment înainte să pornim. în fundal, la orizont, se vedea Tony pe scuter. Sau Dylan. Nu eram sigură.

Următoarea ne arăta pe toţi patru mergând pe cărarea de la cabană până la plajă. Tatăl meu ne-a făcut poza din spate, aşa că ni se vedea doar spatele. Trei ţipi înalţi şi voinici şi cu, micuţă, undeva la mijloc. îmi amintesc că abia puteam să ţin pasul cu ci şi aproape că trebuia să fug, dar preferam să fac asta, decât să le cer să meargă mai încet.

Dintr-un anumit motiv, mi-a plăcut cel mai mult ultima fotografie, în care stăteam pe fundalul marelui castel de nisip pe care îl construiserăm împreună. Şi asta pentru că eram în ccntml acestei fotografii şi surprinsese criza de râs carc mă lovise în acel moment. Aveam pleoapele închise strâns şi o faţă râzătoare, mă ţineam de stomac cu o mână şi cu cealaltă încercam să-mi şterg lacrimile din ochi. Nici nu-mi mai amintesc ce mă amuza aşa de tare, dar râdeam cu toţii. Băieţii se uitau la mine. Dylan îmi ciufulise răutăcios părul, dar privirea lui era indulgentă, Tony ţinea o sticlă de bere în mână şi se uita la mine cu coada ochiului, zâmbind uşor, iar Shanc mă ţinea de braţ, ajutându-mă să-mi ţin echilibrul.

M-am uitat la imagine timp de o jumătate de oră. Când în sfârşit m-am mişcat să o pun înapoi în plic, am observat pe spatele ci un cuvânt scris îngrijit cu pixul.

Familia.

Nu ştiu din ce motiv, am simţit brusc nevoia să mă arunc către uşă, să-l găsesc pe Vinccnt şi să mă împac imediat cu el.

Nu am facut-o, pentru că nu aveam curaj şi o parte din mine era încă supărată pe el. Cu toate

astea, am simţit că regret.

S-a auzit din nou o bătaie în uşă. Will?

- Sunt cu, Maya!

Mi-am dat ochii peste cap.

Nu-mi surâdea să o primesc la mine în cameră chiar acum, dar am luat plicul şi l-am strecurat sub pernă cu cca mai marc grijă. Abia după aceea am invitat-o pe logodnica unchiului meu înăuntru.

A intrat într-un halat lung de mătase argintie. Cu o mână îi întindea materialul ca să nu se deschidă prea mult peste decolteul deja adânc. îşi desfăcuse împletitura şi părul ei ondulat era acum mai lung decât părea înainte.

Mi-a făcut cu mâna şi a arătat spre patul meu.

- îmi dai voie?

Am încuviinţat ţeapăn din cap, iar Maya s-a aşezat uşor pe marginea saltelei.

- Hailie, am venit să-mi cer scuze, a anunţat ea, iar eu m-am întors să o ascult. Pentru ideea asta cu căsătoria. Ştiu că parc o prostie, dar nu am vrut să-ţi impun nimic. Chiar am crezut că este o opţiune grozavă. Te înţeleg dacă ai o altă părere.

- Maya... am început, făcând tot posibilul să nu par nepoliticoasă. Carc parte a unei căsătorii aranjate este o opţiune grozavă?

- Totul depinde de cine urmează să fie potenţialul soţ. În acest caz, nu ai avea de ce să te plângi, serios, a argumentat ea, şi entuziasmul ii strălucea din nou în ochi, ceea ce m-a iritat.

- Dacă e atât de minunat, mărită-te tu cu el!

- M-aş fi măritat fără să stau pe gânduri, dar ţi-am spus că m-am...

- Te-ai îndrăgostit? Da, ai spus. Mi-am dat ochii peste cap din nou. Vezi tu, poate că şi mic mi-ar plăcea să mă îndrăgostesc.

Maya şi-a întins mâinile în faţa ci într-un gest defensiv.

- Ştiu, ştiu, înţeleg. îmi pare rău, Hailie. Aşa sunt eu, îmi intră ceva în cap şi gata. Dar o să mă

cunoşti, o să te obişnuieşti cu asta. Nu vreau să te simţi ofensată de mine.

Dc fapt, asta suna destul de frumos şi sincer, iar cu aveam o slăbiciune pentru cuvintele frumoase şi sincere, aşa că am dat din cap.

- Bine, doar te rog să nu mai vii cu idei de genul ăsta.

Maya a râs.

- Nu mai vin.

Am zâmbit, punându-mi în gând să ii dau acestei fete încă o şansă.

- Şi apropo... a vorbit ea din nou cu un zâmbet răutăcios, care a acţionat ca un avertisment pentru mine, aşa că m-am încordat, aşteptând să termine. La uşa ta stă un bărbat foarte bine.

Mi-am încruntat sprâncenele la început, întrebându-mă despre cine este vorba, apoi am suspinat adânc când mi- am amintit că este Sonnv.

- Vince mi-a dat un bodyguard. Trebuie să mă urmeze peste tot. Chiar şi în casă, m-am plâns cu şi m-am strâmbat.

Maya a fluturat din mână.

- Am avut doi dintr-âştia.

Mi-am ridicat privirea spre ca.

- Serios?

- Tatăl meu era implacabil. întotdeauna trebuia să trag după mine cel puţin doi bodyguarzi. Al tău cel puţin arată bine.

- Stai aşa, serios? Şi... şi cum ai rezistat?

Zâmbetul Mayei a devenit şi mai viclean.

- Adoram chestia asta!

Am ridicat din sprâncene, la care ea a scuturat din cap.

- Oh, Hailic, Hailie. încă mai ai multe de învăţat.

- Ce am eu de învăţat?

- Cum să te distrezi, a răspuns ca. Şi-a înclinat capul într-o parte şi mi-a dat o şuviţă de par după ureche. Nu-ţi face griji, mătuşa Maya o să te înveţe ce şi cum.

20DEFINIŢIA FAMILIEI

Cafelele moca cu gheaţă stăteau pe o masă joasă în camera de oaspeţi care era temporar ocupată de Maya şi Monty. Două pahare înalte erau umplute până la refuz cu băutura amestecată cu cuburi de gheaţă zdrobite, iar suprafaţa ci era completată de o porţie generoasă de frişca acoperită cu sirop de caramel, din care ieşeau paie metalice. Lângă el se afla un bol de cristal plin cu căpşune proaspăt spălate, tari şi roşii.

Afară îşi facca de cap o ploaie de martie, dar în compania Mayei mă simţeam ca şi cum aş fi fost într-o vacanţă exotică. Fata răspândea în jur o aură de soare şi distracţie. La început, a vrut să mă ia să mergem la cumpărături şi să petrecem o zi între fete, dar Vince i-a potolit entuziasmul chiar de la micul-dcjun.

Nu a fost de acord să lipsesc de la şcoală ca să merg la mall, dar am crezut că voia să mă pedepsească şi să-mi refuze plăcerea din cauza certei noastre de ieri. Totuşi, cel mai adevărat şi probabil cel mai important motiv era că Vince nu voia să mă lase să merg nicăieri singură şi cu atât mai puţin în compania Mayei, din cauza presupusului ei tată nebun, care în mod sigur aflase deja că iubita lui fiică se întorsese în ţară.

Atunci Maya a sugerat să ne distrăm acasă. Mai întâi s- a uitat prin garderoba mea, surprinsă că era atât de mică şi, cu un ochi expert, a evaluat ce haine ar trebui să arunc şi carc aveau potenţial. Mi-a vopsit unghiile, sfatuindu-mă să găsesc în zonă o manichiuristă preferată la care să-mi fac programări regulate şi mi-a împletit panii într-un spic identic cu cel pe care îl avusese

ea însăşi ieri. Mi-a dat pe buze cu rujul ei de culoarea zmeurii şi mi-a făcut genele cu rimei.

Mă abandonasem complet în mâinile ei şi acum eram în camera ei, în mijlocul unei grămezi de haine aruncate în dezordine. Nu ştiu cum de reuşise să aducă atâtea cu ea. Nu am pus întrebări. Am lăsat-o pe Maya să mă dezbrace şi să mă îmbrace ca pe o păpuşă Bărbie.

Mătuşa mea a admirat îndelung tabloul pe carc tocmai îl compusese. Mi-a împrumutat rochia ei strălucitoare cu fir de argint, care abia îmi ajungea la jumătatea coapselor. A afirmat că arătam adorabil şi sexy în acelaşi timp.

Ca o bomboană. Exact acesta este cuvântul pe carc l-a folosit. Am chicotit auzind această comparaţie şi mă uitam la ca cu o fascinaţie nedisimulată. Ea era şi mai dezbrăcată, într-un top crem carc acoperea puţin mai mult decât un sutien şi o fustă albă de sub care uneori, atunci când se mişca, se vedea o mică porţiune din fesele ci bronzate şi atletice.

Am luat o înghiţitură de cafea cu gheaţă, legănându-mă puţin pe ritmul muzicii latino pe carc o dădusem tare, şi am muşcat dintr-o căpşună suculentă. Nu eram un fan al cafelei, dar adaosul de ciocolată şi frişca o transformase dintr-o băutură stupidă şi amară într-un desert dulce, plăcut şi răcoros.

Maya se uita în telefon, iar brăţările de la încheieturi zăngăneau de fiecare dată când îşi mişca mâna. Când a observat că mă uitam la ea, mi-a trimis un zâmbet larg.

îmi plăcea de ca. Abia o cunoscusem şi – să recunoaştem – nu-mi făcuse o impresie bună la început, dar nu era chiar atât de rea. Dc mult timp nu mă mai distrasem aşa de bine ca astăzi.

Prima parte a zilei a trecut foarte repede pentru că am avut o companie carc nu m-a lăsat să mă plictisesc. Când am coborât la bucătărie să umplu un castron gol cu căpşune proaspete (nu ştiu de unde le lua Eugenie în perioada asta a

anului), i-am văzut pe Vince şi Dylan stând în hol. Am fost surprinsă de prezenţa celui din urmă. Cei trei fraţi mai mici ai mei ar fi trebuit să fie încă la şcoală. M-am oprit, nehotărâtă dacă eram sigură că vreau să fiu văzută. Ambii fraţi păreau enervaţi.

- Nu dau doi bani pe colegiul ăsta, a bolborosit Dylan pe tonul arogant tipic.

- Dacă vrei să fii luat în serios şi să ai un cuvânt de spus în afaceri, atunci îţi sugerez să-ţi schimbi atitudinea, pentru că, dacă nu-mi arăţi o diplomă cu credite la clasa business, singurul lucru pe care te poţi baza în viitor este să fii curierul meu. Asta este ceea ce vrei, Dylan? a mârâit la el Vinccnt.

- Mă doare în cot de credite! Pentru ce naiba am nevoie de credite? Dylan şi-a desfăcut braţele în lături. Aş învăţa mai multe de la tine decât de la un curs nenorocit cu un tip care cunoaşte managementul afacerilor din cărţi.

- Pentru că nu am de gând să-mi pierd timpul învăţând pe cineva care nu se poate mobiliza ca să ia câteva examene la facultate. Studenţia este un fleac în comparaţie cu ceea ce te aşteaptă în viaţa reală. Prin urmare, stăpâneşte-te şi nu te mai plânge ca un copil mic, pentru că nu am de gând să predau o parte din afacerea noastră unui băiat plângăcios şi needucat, chiar dacă este fratele meu. Ai înţeles?

Dylan părea să înţeleagă, dar a pornit cu un pas agitat spre scări, iar în acelaşi moment m-am răsucit pe călcâie şi am fugit pe vârfuri înapoi în dormitorul de oaspeţi, mulţumind cerului că nu mă observase nimeni. Nu mă împăcasem încă cu Vinccnt şi nu mă simţeam în largul meu în compania lui. Eram chiar gata să-mi cer scuze faţă de el, dar probabil avea resentimente profunde faţă de mine şi scuzele mele ar fi nimerit ca nuca în perete. în orice caz, fusese foarte dezamăgit de mine.

Şi de ce m-am bucurat să nu mă întâlnesc cu

Dylan când era şi furios pe deasupra, nu trebuie să explic.

Chiar în momentul când Maya s-a oferit să-mi împrumute rochia aia strălucitoare, m-am gândit că vor fi vreo cinci persoane în casa asta cărora n-o să le placă. Dar nu mă duceam nicăieri în ea. în plus, cu mătuşa de partea mea, mă simţeam mai încrezătoare.

Am decis că mă voi duce să iau căpşunele alea mai târziu şi m-am întors în camera unde Maya stătea întinsă pe pat cu laptopul deschis, căutând onlinc pantofi potriviţi care să se asorteze cu salopeta întinsă pe cuvertură. M-am întrebat dacă nu era mai bine să încheiem deja parada modei şi să ne punem haine mai acceptabile.

Dar ce laşă eram! Detestam faptul că mă preocupa atât de mult părerea fraţilor mei.

- Eşti bine? a întrebat Maya, uitându-se la mine peste laptop.

Ah, să-i ia naiba. I-am zâmbit.

- Da! i-am răspuns veselă şi mi-am luat băutura. Cred că o să înceapă să-mi placă cafeaua.

Nu a durat mult până când mirosul îmbietor al mâncării pe care Eugenie o pregătise pentru cină – când găsise un moment liber – a ajuns la noi. Menajera noastră se întorsese astăzi la lucru şi fusese foarte ocupată, deoarece nimeni de la reşedinţa Monct nu era foarte obişnuit cu curăţenia şi, pe deasupra, aveam şi oaspeţi.

Curând, unchiul Monty a venit să ne ia. Mai întâi s-a apropiat de Maya pe la spate, s-a aplecat peste ca şi i-a plasat un sărut umed pe gât, iar apoi a muşcat-o de nas glumeţ. Maya mai întâi s-a strâmbat, dar i-a răspuns la sărut şi i-a zâmbit şăgalnic.

Unchiul Monty a bătut din palme.

- Frumoase doamne, masa este servită, a anunţat el şi, întrerupând muzica, s-a întins.

Cămaşa i se ridicase şi a trebuit să recunosc că avea un corp destul de bine îngrijit pentru un

bărbat matur. Se parc că aceasta era o altă trăsătură caracteristică a bărbaţilor din familia Monct.

Mic şi Mayei ni se făcuse foame, aşa că am coborât imediat scările, tară măcar să ne mai schimbăm. Eugenie pusese deja masa şi m-am gândit că ar putea fi chiar o cină plăcută, dar apoi mi-am amintit că Dylan era irascibil, cu Vincc aveam încă o relaţie tensionată, iar pe Will nici măcar nu-l văzusem.

Poate că ar fi fost totuşi mai bine să ne schimbăm. Tocmai mă gândeam dacă să nu mă furişez repede sus, dar când m-am întors, în spatele meu erau Dylan şi gemenii, cărând pachete de câte şase beri, la vederea cărora unchiul Monty s-a luminat la faţă.

„Sfânta Treime” a fraţilor mei s-a uitat la mine încruntând din sprâncene.

- Ce naiba mai e şi asta? a mârâit Dylan, păşind în faţă şi observând silueta mea.

Unchiul Monty s-a apropiat, i-a luat o berc din braţe şi s-a dus la masă. A deschis-o imediat, pentru că în spatele meu s-a auzit un fâsâit caracteristic.

- Cc anume? am întrebat cu făcând pe proasta.
- Cc este asta? Dylan a arătat cu bărbia spre rochia mea.
- Ei bine, o rochie, ce să fie? a pufnit Maya.
- Cc naiba ai făcut cu ca? a mârâit Dylan către Maya.

Tony s-a şi instalat într-un fotoliu, îmbrăţişând berea rece şi pregătindu-se pentru un spectacol, din păcate, cu mine în rolul principal.

- O, puştiulc, calmcază-te, a chicotit unchiul Monty, apucând mâna Mayci carc şedea lângă el şi ridicând-o la gură, atingându-i degetele cu buzele.
- Despre ce vorbeşti? a întrebat Maya, la fel de tăios ca Dylan.
- Despre lot, începând cu rochia aia de curvă.

- E rochia mea şi nu e de curvă.
- Grozav, şi de ce naiba poartă rochiile talc? a întrebat-o Dylan pe Maya şi apoi s-a uitat la mine. Ce, nu ai nimic al tău?

îmi venea să oftez adânc. Ştiam că aşa va fi. Nu pot fi tratată ca o fiinţă umană în familia asta.

- Pentru că aşa a vrut ca. înapoi, nu te băga, Dylan, a şuierat Maya.

Dylan s-a uitat la mine.

- Du-te şi pune-ţi ceva ca lumea pe tine.
- Rămâi pe loc, a protestat Maya repede.
- Du-te în clipa asta, a repetat Dylan.
- Nu te mişca, Hailie.

Am încremenit.

Dylan a mormăit nemulţumit şi a făcut un pas spre Maya:

- Ce e în neregulă cu tine?

Maya şi-a retras mâna din strânsoarca blândă a lui Monty şi a îndreptat un deget spre Dylan.

- Voiam să te întreb acelaşi lucru.
- Dc ce te amesteci?
- Pentru că e clar că arc nevoie de cineva care să o apere în casa asta sexistă!

Maya s-a ridicat în picioare şi, deşi era mult mai scundă decât Dylan, acest lucru nu a intimidat-o deloc.

- Nu c vorba despre sexism... a intervenit Shane, care se aşezase deja la masă şi se îndopa cu sticksuri şi bere, deşi urma să luăm cina.

Maya i-a aruncat imediat o privire ostilă.

- Nu? Spune-mi, Shane, Dylan sare cu gura şi la tine dacă porţi ceva ce nu-i place?
- La naiba, Maya, nu te preface că nu ştii care c problema, a mormăit Dylan.
- Luminează-mă!
- Foarte bine, doamnă. Nu-mi place faptul că surioara mea poartă haine pe care nişte ţipi în călduri îşi imaginează că i le-ar scoate.
- Bărbaţii sunt libidinoşi, serios, Maya, a dat Shane din cap.
- Nu-mi doresc ca unii nenorociţi să tresară

când o văd, a adăugat Dylan.

- Bine, bine, am înţeles, a mormăit unchiul Monty, scărpinându-se în frunte, vizibil jenat.

- Ba nu, nu înţeleg, a negat Maya. În primul rând, suntem acasă, ce naiba. Singurii băieţi prezenţi sunteţi voi, idioţilor!

- Şi ce dacă, să se înveţe că nu poate purta astfel de haine.

- Vrei să faci pe fratele mai mare cel bun? a şuierat Maya. Atunci nu-i mai restricţiona garderoba şi începe să- ţi foloseşti energia ca să te asiguri că niciunul dintre perverşii despre care vorbeşti nu îi face rău. Ai resentimente faţă de ea pentru ceea ce vor crede alţii? Serios, Dylan?

- Dar, iubito, a început unchiul Monty' nesigur, ca şi cum nu ar fi ştiut dacă era o idee bună să vorbească. Imagincază-ţi că intri într-o cuşcă plină de câini înfometaţi. Te îmbraci în cârnaţi sau în legume?

Maya i-a aruncat o privire severă.

- Vorbeşti serios?

- Eu m-aş îmbrăca în legume. Nu c treaba ta dacă javrelor le este foame, dar pentru siguranţa şi confortul tău preferi să nu-i stârneşti cu carne, nu?

- O să încep să pun legume în pat şi s-a terminat cu nopţile noastre îmbătătoare, i-a şoptit ea furioasă.

- Draga mea, nu asta am vrut să spun...

Maya s-a întors spre Dylan, ignorându-şi logodnicul.

- Impacă-te cu idcca, a început ea, apoi s-a uitat şi la gemeni. Impăcaţi-vă cu toţii cu realitatea că surioara voastră se maturizează şi nu mai este o fetiţă, ci devine o adevărată domnişoară şi pot să jur, cu o siluetă ca asta, cu picioare ca astea, puteţi să o puneţi să se îmbrace şi cu un sac de cartofi, şi toţi bărbaţii din jurul ei vor începe să saliveze la vederea ei.

Tony se uita undeva în pământ, Shanc se uita la grăuncioarclc de sare de pe degetul mic, iar

Dylan se confrunta cu Maya din priviri.

Eu însămi îmi muşcam obrazul şi la începutul schimbului lor de replici îmi venea să-i întrerup, să renunţ şi să mă duc să mă schimb, dar, în mod surprinzător, se parc că Maya îşi impusese în sfârşit punctul ci de vedere, sau mai degrabă al nostru, pentru că Dylan a ocolit-o în cele din urmă şi s-a aşezat la masă. Arăta de parcă ar fi vrut să-i dea un brânci cu umărul, dar bineînţeles că nu a făcut-o. Chiar trebuia să învăţ de la ca.

Zâmbetul triumfător al Mayei s-a lărgit brusc când Will a intrat în bucătărie. Părul îi era umed şi răvăşit şi era vizibil obosit, ba chiar îşi freca faţa. Era îmbrăcat cu un pulover cu guler înalt de culoare deschisă şi pantaloni gri. Arăta de parcă abia se dăduse jos din pat, făcuse un duş rapid şi se schimbase în haine frumoase. Era posibil, pentru că nu venise astăzi la micul-dcjun, iar când unchiul Monty a întrebat de el, Vincc a răspuns că Will a fost ocupat şi s-a întors abia de dimineaţă.

- Ei bine, în sfârşit, Monctul meu preferat! a exclamat Maya, la care toţi ceilalţi bărbaţi prezenţi au strigat un „Hei!” plin de indignare, unchiul Monty arătându-se cel mai nemulţumit.

Will i-a zâmbit delicat.

- Bună, Maya! I-a făcut cu ochiul şi a îmbrăţişat-o, iar cu am văzut că avea o mână bandajată.

- Cum c mâna? a întrebat Dylan.

- Doar încordată, a răspuns Will evaziv, apropiindu-se de masă.

- Din câte am auzit, nu c la fel de încordată ca faţa celuilalt tip, a râs în hohote unchiul Monty, apoi a ridicat pumnul sus. Bravo, Willy.

Aş fi fost o idioată dacă nu aş fi observat privirile semnificative ale fraţilor, carc s-au îndreptat într-o fracţiune de secundă spre unchiul Monty. Iar el, dovedind încă o dată că este marele rege al gafelor, s-a uitat la mine şi şi-a acoperit gura cu mâna, făcând o mutră

prostească.

- Am glumit.

Will i-a zâmbit aparent, dar eu îi ştiam deja toate zâmbetele şi îmi dădeam foarte bine seama că acesta era fals.

A venit imediat şi Vince şi, în cele din urmă, ne-am aşezat cu toţii la masă. Am reuşit să prind un loc lângă fratele meu preferat, dar din păcate asta însemna că trebuia să stau între el şi Dylan. Şi apoi Vince s-a aşezat pe scaunul din faţa mea şi deja regretam că nu mă aşezasem lângă unchiul Monty. Mai ales că nu puteam să- mi dezlipesc ochii de la mâna bandajată a lui Will.

- Îmi plac cinele în familie de genul ăsta, a suspinat încântată Maya, în timp ce Eugenie muncea din răsputeri ca să fie sigură că pe masa noastră totul arăta perfect.

- Oh, Vince, o întrebare. Maya s-a întors spre fratele meu ccl mai marc, privindu-l cu interes, iar el i-a întors privirea.Tc deranjează ţinuta lui Hailie?

Dacă ar fi stat mai aproape, aş fi lovit-o în gleznă, chiar as fi facut-o. Mă bucuram că terminasem cu acest subiect şi chiar nu voiam să-l mai abordez, cu atât mai puţin cu Vinccnt. Ne ţineam tot la distanţă unul de celălalt şi să-i pună de iată cu toată lumea întrebări carc îi atrăgeau atenţia direct asupra mea era de-a dreptul o cruzime şi o ncchibzuinţă. Nu vreau să o învinovăţesc deschis pe Maya pentru asta, deoarece probabil că nu ştia că eram la cuţite, dar puteam să înjur măcar în gând.

Ochii lui Vince au trecut peste partea de sus strălucitoare a rochiei, carc expunea umerii mei şi ceva decolteu.

-Nu.

Am făcut ochii mari la Maya, implorând-o să abandoneze subiectul.

- Ha, vezi, nici chiar Vince nu are nicio problemă cu ceea ce poartă Hailie! a strigat ea către Dylan.

- Dar ai văzut cât de scurtă este? a întrebat el.
- Nu. Suntem acasă, înconjuraţi de familie, aşa că nu-mi pasă ce poartă, a răspuns Vince, fără să se mai uite la mine.
- Dar dacă ar vrea să plece aşa de casă, ai punc-o să-şi schimbe hainele? a întrebat Dylan.
-Da.
- Ei, ce mai zici? a aruncat Dylan în direcţia Mayei. Mi-am înclinat capul pe spate şi am suspinat încet.
- Sunteţi groaznici cu toţii, a bombănit mătuşa mea.

Din fericire, conversaţia a deviat rapid în alte direcţii, iar cu am stat liniştită până când Will mi-a vorbit încet.
- Hei, micuţo, eşti bine?
- Nu, i-am răspuns şi, înainte să poată pune altă întrebare, am adăugat: Ce-ai păţit la mână?
-Ţi-am spus, am forţat-o. Nimic serios, nu-ţi face griji.
- Ai bătut pe cineva? am întrebat şi am observat imediat privirea îngrijorată din ochii lui albaştri.
- Hailie, dă-mi sarea, te rog, mi-a spus rece Vincent, care, evident, ne auzise conversaţia.

M-am uitat fix la el mai întâi, procesând cererea lui simplă şi faptul că îmi vorbise, apoi am clipit şi am găsit solniţa pe care Dylan o folosise recent. I-am dat-o lui Vinccnt, iar el mi-a mulţumit şi, privindu-mă fix tot timpul, a pus-o deoparte. Nici măcar nu a folosit-o.
- E în regulă, micuţo, nu-ţi face griji, a repetat Will, mângâindu-mi braţul.

Am dat din cap şi m-am concentrat asupra spaghetelor mele.

Masa era marc şi îmbelşugată, dar aranjată elegant. Pc ca se aflau sticle de berc, două carafe de apă în care pluteau felii de lămâie şi pahare de cristal. în farfurii speciale era parmezan de presărat pe paste, iar o cană înaltă şi îngustă era plină cu ulei de măsline. Aveam, de asemenea,

farfurii separate pentru salată, preparată din racola, roşii, avocado şi măsline negre.

Trebuie să spun că, în ciuda tuturor lucrurilor, cina în familie a fost chiar plăcută. A fost unul dintre acele momente în care am petrecut timp cu toţi fraţii mei şi, pe deasupra, au fost de faţă Maya şi unchiul Monty. Singurul lucru care mă apăsa pe inimă erau cuvintele pe care i le strigasem ieri lui Vincent.

- Tu nu bei? a întrebat-o Shane pe Maya în timp ce el însuşi se întindea deja după a doua berc.
- Nu, sunt însărcinată.
- Stai, ce ai spus? a mormăit Tony, ridicând sprâncenele.

Din moment ce până şi fratele cel morocănos vorbise, chiar reuşise să facă senzaţie.

- Mm, altfel în loc de cafea cu gheaţă în dimineaţa asta Hailie şi cu mine am fi băut Mimosa, a râs Maya, facându-mi cu ochiul complice.

Şi eu am clipit de câteva ori, dar mai degrabă în semn de surprindere.

- Atâta îţi trebuie să îi dai alcool, a mârâit Dylan.
- lisusc, dar posesiv mai eşti. Maya şi-a dat ochii peste cap şi apoi s-a aplecat peste masă spre mine. Hailie, trebuie să găseşti un clenci împotriva lui.

I-am zâmbit.

- Am unul.

Menajera.

Dylan şi-a încruntat fruntea.

- Nu, nu ai.
- Ba am.
- Nu ai.

Toată lumea se uita Ia noi cu amuzament. Asta mi-a dat curaj.

- Când am fost în Thailanda... am început cu, dar mâna marc a lui Dylan ini-a acoperit imediat gura.

- încă un cuvânt, fetiţo... a şoptit sinistru fratele meu cel rău, iar cu m-am uitat imediat rugător în dreapta mea, la Will, care râdea de noi împreună cu toţi ceilalţi.

Am lins interiorul mâinii lui Dylan ca să-l fac să-mi dea drumul, dar, indiferent cât de multă salivă am folosit, nu s- a simţit dezgustat de asta, aşa că l-am muşcat pur şi simplu. Şi-a îndepărtat mâna ca opărit, s-a uitat la ca, apoi şi-a şters resturile de salivă pe obrazul meu.

Am tresărit şi m-am aplecat spre Dylan ca să-mi şterg faţa cu tricoul lui. El m-a îndepărtat uşor, iar eu l-am lovit în picior. Apoi mi-a luat paharul, în care rămăsese apă, şi mi-a stropit rochia. Nu m-a udat rău, dar s-a pătat puţin. Am vrut să iau paharul lui cu apă, dar el mi-a anticipat mişcarea şi l-a mutat mai departe, aşa că l-am înşfăcat repede pe al lui Will şi i-am stropit cămaşa şi pantalonii lui Dylan. Cu această ocazie, puţină apă a ajuns şi pe Tony.

Will băuse mai puţin, aşa că avea mai multă apă în pahar şi cămaşa lui Dylan era udă la mijloc până la piele. Văzând asta, m-am tras spre fratele meu preferat.

- I lai să schimbăm locurile, l-am rugat, întinzând mâna spre el, dar atunci am simţit o zguduitură, căci Dylan îmi trăsese scaunul spre el.

- Nici vorbă. Trebuie să stau cu ochii pe tine, a mormăit el.

Am încercat să-i dau la o parte mâna de pe spatele meu, dar strânsoarea lui Dylan era prea puternică, aşa că am oftat şi m-am lăsat pe spate, lăsându-mă învinsă.

- Sunteţi absolut încântători, a comentat Maya, zâmbindu-ne.

- Mm.

Dylan s-a uitat la mine, iar cu m-am uitat la el pe sub sprâncene.

- Mi-aş dori ca şi copiii noştri să fie nişte fraţi minunaţi, i-a spus Maya unchiului Monty, carc a

cuprins- o cu braţul.

- Iubito, nu ştii despre ce vorbeşti. Ştii cât de multă muncă este cu un băiat ca Dylan? A clătinat din cap. îmi amintesc de el când era copil. Alerga peste tot, era teribil de neastâmpărat. Mă uitam la Camdcn cum se chinuieşte cu el şi mă bucuram că eu nu trebuie să fac asta.

Dylan i-a trimis unchiului Monty un sărut peste masă, iar eu am chicotit.

- într-adevăr, era tragic, a recunoscut Vinccnt, dându-şi ochii peste cap.
- Nici hi nu crai cu nimic mai bun. Erai mereu capul răutăţilor, l-a mustrat Dylan. Şi a adăugat în şoaptă: Şi încă mai eşti.
- Chiar aşa, a confirmat Shanc, iar Tony a încuviinţat şi el din cap.

Vince a ridicat amuzat un colţ al gurii.

- Cineva trebuia să vă pună la colţ.
- Îmi amintesc o dată când Vince şi cu mine mergeam cu maşina la o petrecere, iar Dylan s-a ascuns în spatele maşinii, a râs Will. Nu ne-am dat seama până nu am ajuns acolo.

Vince şi-a ridicat ochii spre cer.

- Dar crai un prostănac, a suspinat el.
- Iar tu erai rău, i-a reproşat Dylan şi s-a tras de ureche. Aşa mă trăgeai de ele, de credeam că ai de gând să mi Ic smulgi.

-Trebuia. Oricum nu asculţi ce ţi se spune.

După un timp efectiv râdeam cu lacrimi ascultând sporovăială lor. De altfel, nu eram singura. Atmosfera era minunată. Era unul dintre acele momente din viaţă care ai vrea să nu se mai termine. Am stat până seara, iar la sfârşit toţi, în afară de Maya şi de mine, erau puţin ameţiţi, dar într-un mod foarte distractiv. Chiar şi Vinccnt. Nu-l mai văzusem niciodată aşa. Până şi telefonul i-a sunat doar de câteva ori. Râdea în hohote împreună cu noi şi uneori, dar foarte rar, privirile noastre se intersectau. Am încercat să-l evit, deşi nu mă puteam abţine să nu mă uit la el

din când în când. Poate că el ştia sau simţea asta?

Cel puţin nu se uita la mine cu aversiune sau antipatie, deşi mi-ar fi plăcut foarte mult să-mi facă cu ochiul, să-mi zâmbească, aşa cum făcea uneori. Din păcate, de data asta privirea lui era mai degrabă indiferentă.

Maya ne-a explicat că aflase că era însărcinată în urmă cu mai puţin de o lună, în timp ce ca şi unchiul Monty' se aflau în Australia. Atunci s-au întâlnit cu Camden, care i-a sfătuit să se căsătorească şi să se întoarcă în State pentru ca Maya să se poată împăca cu familia ci şi să-i ceară tatălui ei binecuvântarea, conform tradiţiei din familia lor. Acesta era motivul pentru care se aflau aici. Am fost absolut fermecată de perspectiva unui viilor bebeluş în familie. La urma urmei, nu voi mai fi cea mai tânără. E ciudat că ieri nu-i cunoşteam pe aceşti oameni, iar astăzi simţeam deja o legătură cu ei, chiar dacă la început nu mi se păruse aşa.

Cred că aceasta este definiţia familiei despre care tot vorbea Vinccnt. Un grup de oameni care pur şi simplu se iubesc şi se susţin reciproc.

Mi-aş fi strigat scuzele chiar acum, dacă nu ar fi fost faptul că Vince nu era complet treaz şi, deşi cu siguranţă nu era beat sau inconştient de ceea ce se întâmpla, am vrut să-i cer scuze în condiţii mai bune.

Seara, în timp ce mă îndreptam spre dormitorul meu, bodyguardul se ţinea scai după mine. Bietul om primise ieri din partea mea o cantitate infinită de priviri pline de ură, dar acum, pentru prima dată, când am intrat în camera mea, înainte să închid uşa, i-am zâmbit vesel.

Cc dispoziţie încântătoare aveam!

Păcat că nu a durat mult.

21 DÉJÀ-VU

Noaptea a plouat torenţial. Eram aproape sigură că nu visasem deloc şi, când m-am trezit, chiar am auzit sunetul unui pian. Vincent cânta la pian? îmi doream mult să cobor şi să ascult, poate chiar să încerc să vorbesc cu el, dar m-am speriat şi am lăsat piesa carc îmi mângâia auzul să mă adoarmă la loc.

Dimineaţa mi-a fost greu să mă trezesc şi să mă târăsc din pat, dar să rămân în el era imposibil, pentru că trebuia să merg în sfârşit la şcoală şi trebuia să mă îmbrac. în timp ce faccam un duş, mă plângeam în sinea mea de vremea rea. Abia aşteptam să vină primăvara însorită.

Apoi mi-am văzut imaginea reflectată în oglindă, iar faţa mea lăsa cu siguranţă mult de dorit. Aveam cearcăne negre sub ochi, pe bărbie îmi ieşea un coş oribil, subcutanat şi, pe deasupra, dureros, iar părul meu nu voia defel să stea la un loc. Vânătaia mea se estompase deja, dar mai rămăsese o dâră gălbuie, care arăta ca şi cum m-aş fi stropit cu un fel de sos.

Nu am găsit pe nimeni în bucătărie. Mi-am pregătit micul-dcjun, dar, din păcate, nu mai rămăsese decât o mână din cerealele mele preferate, aşa că a trebuit să le amestec cu musliul pe carc îl mânca întotdeauna Will, când se întorcea de la alergarea de dimineaţa. Am avut nevoie de câteva minute bune ca să aleg stafidele din porţia mea.

Nu îmi plăcea acest mic-dejun şi mi l-am îndesat cu forţa pe gât, răsfoind plictisită ştirile de pe Bookstagramul meu. După o vreme, în bucătărie a apărut fratele meu preferat şi, deşi m-am bucurat că era el, am reuşit doar să

murmur ceva în semn de salut.

Avea mâna încă bandajată, ceea ce am observat când s-a aşezat lângă mine. îşi pregătise într-un ritm extrem de rapid fructe cu iaurt natural, nuci şi muşii. între timp, i se făcuse şi cafeaua, dar, înainte să ia o înghiţitură din ca, s-a uitat la mine cu atentie.

- De ce eşti tristă? a întrebat el, uitându-se la faţa mea.
- Nu sunt, i-am răspuns cu tristeţe, privind fix la ecranul telefonului.
- Eu văd că eşti.

Am oftat şi am pus telefonul jos pe blat, uitându-mă în ochii îngrijoraţi ai fratelui meu.

- Will, cred că am o zi proastă, am declarat, fără să ştiu în acel moment că va deveni şi mai proastă.
- Eşti îngrijorată de ceva anume?

Apoi, absolut inconştient, i-am mărturisit ceva la care nici măcar nu avusesem timp să mă gândesc azi, dar care se parc că mă obseda şi nu-mi dădea pace.

- Ştii că Vince este supărat pe mine, nu? am mormăit încet, uitându-mă spre intrarea în bucătărie ca şi cum ar fi fost un fel de secret.

Will a zâmbit compătimitor.

- Dc aceea te frământi asa?
- Tu de ce nu eşti supărat? i-am răspuns cu o întrebare, uitându-mă direct în ochii lui albaştri.
- Poftim?

Am coborât capul.

- Nu eşti supărat pe mine pentru că v-am minţit?

Mi-a fost foarte greu să rostesc întrebarea.

Will a înţeles la ce mă refer, pentru că şi-a înclinat capul şi şi-a frecat bărbia, ca şi cum s-ar fi întrebat ce să-mi răspundă. în cele din urmă a tuşit şi s-a concentrat din nou asupra mea.

-Nu.

Am ridicat spre el o privire plină de speranţă.

- De ce nu?

- Nu aprob minciuna, asta să fie clar, a subliniat el. Cred că ar fi trebuit să ne informezi imediat despre solicitarea colegului. Dar eşti tânără şi ai dreptul să faci greşeli. Eu cred că nu trebuie să fiu supărat pe tine pentru ca tu să tragi învăţăminte din asta.

îmi venea să mă arunc în braţele lui. Şi apoi m-am simţit foarte prost. Will era atât de bun şi înţelegător, iar cu îl dezamăgisem. Sunt sigură că, la fel ca Vincc, s-a simţit înşelat, doar că a reacţionat diferit.

- Will, cu chiar, chiar nu am vrut să vă mint. Mă gândeam doar să-l ajut pe Leo…
- E în regulă, Hailie.

Nu era chiar în regulă. Nu va fi până când Vince nu va începe să se poarte normal din nou. La început mă simţisem doar stânjenită din cauza felului în care mă trata, dar în dimineaţa asta ajunsesem probabil în punctul culminant, pentru că nu mai puteam funcţiona aşa.

Din cauza vizitei Mayei şi a unchiului Monty îl vedeam un pic mai des decât de obicei şi de aceea indiferenţa lui faţă de mine era şi mai izbitoare.

Am tresărit la gândul să-mi ccr scuze, şi nu pentru că nu ar fi trebuit să o fac, ci pentru că Vincent mă respingea pur şi simplu. Aveam impresia că, la prima încercare de a- mi cere scuze, mă va alunga.

Regretam că nu este Will tutorele meu legal. Metodele lui de parenting păreau mai prietenoase cu adolescenţii. A mâncat în grabă, şi-a turnat practic cafeaua pe gât şi în cele din urmă m-a sărutat în creştetul capului şi m-a scuturat de braţe încurajator.

- Să ai o zi bună şi capul sus, micuţo!

Şi a dispărut, iar cu am continuat să mă rog deasupra castronului de cereale deja fleşcăite. Nu a durat mult până când au apărut în bucătărie Shane şi Tony şi chiar în spatele lor au intrat, pregătiţi de plecare, Vincent şi unchiul

Monty. Acesta din urmă părea să-i sprijine activ pe fraţii mei în afacerea lor, iar Vince îi aprecia în mod clar cunoştinţele. Mi-am amintit că mi se spusese că unchiul Monty îl ajutase pe Vince după presupusa moarte a lui Camden. Ei bine, avea cu siguranţă o experienţă valoroasă,
deşi mi-cra greu să mi-l imaginez ca pe un mafiot. La urma urmei, era atât de amuzant şi glumea tot timpul.

Am aşteptat ca Vince să iasă din bucătărie şi să pot scăpa de rămăşiţele unui mic-dejun prost, dar el s-a sprijinit de dulap parcă doar aşa, ca să-mi facă în ciudă şi, sorbind din cafea, stătea de vorbă cu unchiul. Aşa că am amestecat cu lingura în bolul cu cereale, prefacându-mă că aveam o mare dorinţă să le mănânc.

Shane şi Tony nu le dădeau nicio atenţie, cu ochii în telefoane. Probabil că şi ci erau într-o dispoziţie indiferentă. Poate pentru că ploaia se oprise, deşi încă mai erau nori urâţi pe cer.

Iar când a venit vremea să merg la şcoală şi am spus la revedere ieşind din bucătărie, mi-a răspuns doar unchiul meu.

- Ne vedem mai târziu, frumoaso! a chicotit el, facându- mi prietenos cu ochiul.

Stătea sprijinit cu mâna de blatul din bucătărie vizavi de Vinccnt şi sorbea cafeaua cu lapte din cana mea cu inimioare.

I-am zâmbit palid, dar l-am şi auzit pe Tony cum pufneşte şi, deşi el era deja pe hol, se uita în telefon şi probabil nici nu-l auzise pe unchiul Monty, mi-am spus că în mod sigur, sută la sută, Tony rásese când unchiul mi-a spus că sunt frumoasă. Bine, avea dreptate, pentru că acum... cu coşul acela...

Am suspinat.

Maya m-a găsit chiar înainte să mă urc în maşină cu fraţii mei. Am privit-o în tăcere cum se concentra să camufleze resturile vânătăii mele cu anticcarcăn. I-am simţit degetele blânde pe obraz. M-am întrebat cum de arăta întotdeauna

perfect. Purta pantaloni de trening într- o nuanţă roz deschis şi un tricou alb, legat într-un nod chiar deasupra ombilicului. îşi făcuse două cocuri de o parte şi de alta a capului şi arăta adorabil.

Farmecul Mayci îmi amintea de lipsa mea de farmec.

Am fost surprinsă de acest gând, pentru că de obicei nu am astfel de complexe. Poate că nu eram Miss World, dar nici nu mă consideram urâtă, însă acum începusem dintr- odată să-mi fac griji.

Şi asta m-a făcut să mă strâmb.

- Tc doare? Scuză-mă! a exclamat Maya, luându-şi mâinile de pe mine.
- Nu, nu, nu e asta, am răspuns eu repede.

Maya şi-a înclinat capul.

- Nu mă simt bine, am murmurat eu.
- Le-ai spus băieţilor? Poale ar trebui să stai acasă?
- Nu, nu e asta. Adică nu mă doare nimic. Doar că nu mă simt atât de... ştii tu. Mental, am mormăit, gesticulând iară rost şi regretând că mă scuz atâta.

Dc asemenea, am anincat o privire într-o parte, ca să mă asigur că gemenii nu mă aud.

- Dragă, sănătatea mintală este foarte importantă. Nu poate fi subestimată.
- Ştiu, ştiu, sunt doar într-o dispoziţie proastă. Asta se mai întâmplă, nu?

Maya s-a uitat la mine, luându-mă mult mai în serios decât rn-aş fi aşteptat.

- Mm. Uite, dacă simţi nevoia să vorbeşti, te ascult, bine? a spus ca încet şi clar, iar ochii ci verzi străluceau de intensitate.
- Totul c în regulă. Doar că... îmi iese acest coş oribil, chiar aici, şi... şi nu ştiu... am gemut, uitându-mă din nou în jur.

Trăsăturile Mavei s-au înmuiat, iar buzele ci frumoase s-au întins într-un mic zâmbet.

- Oh, Hailie. A aruncat tubul de anticearcăn deoparte şi m-a apucat de braţ. Indreaptă-te şi

ridică fruntea, mi-a spus ca, ridicându-mi bărbia cu degetele. Ai încredere în tine şi nimeni nu va observa nici dacă îţi apar zece coşuri în acelaşi timp. în cele din urmă, m-a atins uşor pe buze cu degetul: Şi zâmbeşte. Foarte mult. Zâmbetul este cel mai bun machiaj.

Mi-a îmbunătăţit puţin starea de spirit cu asta şi am ridicat timid colţurile gurii pentru ca. Maya era o persoană interesantă. întotdeauna am crezut că femeile de felul ci (a se citi: bogate, răsfăţate, frumoase şi tinere) sunt răutăcioase, dar ca părea diferită. Bineînţeles, nu puteam să uit ideea ei de a-mi aranja căsătoria, dar descopeream treptat că aşa era Maya. Spontană, desigur, şi trăia într-o realitate uşor diferită de a mea. Dar era şi femeia de a cărei companie aveam atât de multă nevoie în viaţa mea.

Deşi a fost frumos, nu a reuşit să-mi înveselească ziua mohorâtă. Mai ales când am văzut cum eu şi gemenii eram urmăriţi de o maşină mare, întunecată, care aparţinea cu siguranţă lui Sonny.

Nici întâlnirea cu Mona nu m-a făcut să mă simt mai bine. Desigur, m-am bucurat să o văd, dar am început imediat să discutăm despre întâmplarea de la cofetăria doamnei Hardy. I-am povestit despre purtarea lui Leo şi am trecut uşor la subiectul Vincent. Nu i-am spus totul, dar am simţit nevoia să împărtăşesc cu ca faptul că tutorele meu nu avea pic de empatic şi cât de mult mă afecta asta.

- E drept că l-am văzut pe Vincent doar de câteva ori în viaţa mea şi este cu siguranţă departe de a fi un părinte tipic, iar din ce spui tu, nu c nici tutorele perfect, dar ştii şi tu, Hailie, nimeni nu c perfect, a spus Mona în timp ce stăteam pe pervazul ferestrei pe unul dintre coridoare. Îmi iubesc părinţii, dar dacă ai sta să le analizezi comportamentul, ai descoperi că şi ci fac o mulţime de greşeli. Tatăl meu aproape în fiecare moment ţipă la mine şi c greu să ai o

conversaţie normală cu el. Iar mama dă buzna în camera mea fără să bată la uşă – şi mă enervează! Şi din când în când mai inventează câte ceva ca să mă pună să fac curat. Are o problemă permanentă cu notele mele şi, dacă mă gândesc bine, rareori aud ceva frumos de la ca.

Am ridicat un deget.

- DAR. Părinţii tăi nu sunt implicaţi în afaceri dubioase, am subliniat.

Nu mă simţeam chiar în largul meu folosind cuvântul „mafie”, aşa că nu aveam de gând să o fac. Nici chiar în compania Monci. Vincent râdea oricum de el.

- Nu ştiu, în ultima vreme tata stătea atârnat de telefon şi era atât de supărat, încât am crezut că va muri, pe cuvântul meu. Cine ştie cu cine vorbea acolo. Şi despre ce.

Ştiu de ce îmi era aşa de greu să o ascult. într-un sens, poate chiar neintenţionat, ca îl apăra pe Vincent. Şi asta m-a făcut să mă simt din ce în ce mai rău. Vinovăţia nu mă mai apăsa pe piept, ci mă strivea ca un tăvălug. M-am bucurat sincer când s-a terminat pauza.

În următoarea pauză, am vrut să mă concentrez pe ceea ce ştiu să fac cel mai bine, adică să învăţ, dar Leo m-a întrerupt. A apărut ca din senin chiar în faţa sălii mele de istoric. Probabil că mă căuta. îndată ce l-am văzut, am implorat cerul în mintea mea ca el să nu se apropie de mine. Nu mă simţeam în stare să vorbesc cu el.

Faţa lui mai avea pete negre ici şi colo, dar sprânceana nu mai era acoperită cu plasture, deşi o mică rană era încă vizibilă. în afară de asta, arăta ca întotdeauna în uniforma îngrijită, cu părul blond.

- Hei, am aşteptat să te întorci la şcoală, a spus el încet, oprindu-se chiar lângă mine.

- De ce? am întrebat eu sec, ridicându-mi ochii obosiţi spre el. La urma urmei, ai obţinut deja ce ţi-ai dorit.

Leo s-a uitat la mine pentru o clipă, vizibil

jenat.
- Vreau să ştiu dacă este totul în ordine.
- Dar pentru ce?
- Hailie, îmi pare foarte rău, dacă ai simţit că am profitat de tine. Nu a fost vorba deloc despre asta. Am încercat doar să rezolv problema cu Vincent. Asta e tot. Când stăteam vizavi de el intuiţia mi-a spus că este mai bine să mărturisesc tot adevărul.

Am ridicat o privire furioasă spre el.
- Dar intuiţia ta nu ţi-a spus că în felul acesta mă pui în conflict cu fratele meu? Că aş putea avea probleme din cauza planului tău grandios?

Leo a tăcut.
- Ştii ce? Regret că te-am ajutat, am mârâit cu la el.
- Iar cu, Hailie, îţi sunt foarte, foarte recunoscător pentru asta. Dacă nu erai tu, nu aş fi fost în stare să fac nimic. Eşti un om minunat, un suflet bun şi am de gând să spun asta de câte ori voi avea ocazia. îţi sunt veşnic recunoscător, a spus Leo cu o faţă de piatră.

Am clipit, uitându-mă la el ca la o sculptură.

El a făcut un pas înainte.
- Hailie, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat cu mine şi cu mama dacă nu erai tu. Niciodată în viaţa mea nu aş fi abuzat de încrederea ta, dacă aş fi avut altă opţiune. Te rog, încearcă să înţelegi asta.

Mi-am încleştat maxilarul şi am întors capul într-o parte.
- Şi m-ai turnat în faţa lui Vince, am scrâşnit printre dinţi.
- La urma urmei, el e fratele tău. Ştiam că nu-ţi va face niciun rău.

Am pufnit.
- Ce? Doar nu... Nu cred că ţi-a făcut rău? Ce, Hailie? Nu ţi-a făcut nimic, nu-i aşa? a întrebat Leo, iar între sprâncene i-a apărut un rid.

Am oftat şi am scuturat din cap, închizând pentru o clipă ochii. Când i-am deschis, i-am aruncat o privire furioasă lui Leo.
- Nu, am răspuns, iar apoi, spre surprinderea

mea, am adăugat: Ai dreptate, nu mi-ar face niciun rău.

Ceva ca un fel de uşurare a apărut pe chipul băiatului.

- Mulţumesc. Serios.

M-am forţat să schiţez un zâmbet, pe carc i l-am oferit.

- Sper că nu veţi mai avea probleme tu şi mama ta.

Am stat aşa o secundă prea mult, până când în cele din urmă am aruncat un „la revedere" indiferent şi am plecat. Voiam să dau vina pe Leo pentru cearta mea cu Vince şi ar fi fost destul de uşor, pentru că, într-adevăr, dacă nu ar fi fost el, nu s-ar fi întâmplat nimic, dar deciziile au fost în cclc din urmă ale mele. Eu am fost cca carc a fost de acord să acţioneze împotriva familiei mele. Leo pur şi simplu îşi ajuta mama.

În mod surprinzător, nu eram atât de supărată pe el pe cât mă aşteptam să fiu. Eram încă puţin dezamăgită, dar creierul meu îl absolvea uşor pe Leo, ştiind motivul comportamentului său, mai ales că acum eram concentrată pe propria vinovăţie.

Cred că e un fel de pas spre maturitate. Să îţi asumi vina. Ştiu că Vince nu era supărat pentru că încercasem să ajut un coleg, ci pentru că minţisem şi complotasem pe la spatele lui.

Am fugit de Leo la baie. Voiam să scap de el şi totuşi stăteam în faţa sălii unde aveam următoarea oră, aşa că ar fi fost o prostie să mă îndepărtez prea mult. Prin urmare, am intrat în toaletă, sperând că, atunci când voi ieşi, băiatul nu va mai fi acolo.

M-am dus la oglinzi şi mi-am scos anticearcănul pe care mi-l dăduse Maya de dimineaţă. Am început să-mi mai aplic un strat pe obraz. Tocmai înşurubam tubul când Audrcy a intrat în baie.

Am clipit surprinsă când nu a trecut pe lângă mine fără să spună un cuvânt, ci s-a oprit în prag şi s-a încruntat, privind drept spre mine.

-Tc-am văzut vorbind cu băiatul ăla cu faţa învineţită, a spus ea, iar eu am încremenit, total surprinsă că vorbea cu mine.

M-am uitat la ea, neştiind cum să reacţionez.

- Şi te-am văzut vorbind cu el şi înainte să aibă faţa vânătă, a continuat ea, iar cu m-am depărtat de oglindă, m-am îndreptat şi m-am întors. Audrcy se uita la mine cu seriozitate: Asta este tot opera fraţilor tai?

Cred că mi-am întredeschis fără să vreau buzele.

- Cc vrei să spui?

Audrcy şi-a pus mâinile în şolduri.

- Te întreb dacă fraţii tăi au bătut un alt băiat care a îndrăznit să vorbească cu tine.

Am închis gura şi mi-am încnintat sprâncenele.

- Audrcy, habar nu ai despre ce vorbeşti.
- L-au bătut sau nu? a insistat ea.
- Nu! am răcnit eu.

11 bătuse un angajat al lor.

- De fapt, ci îl ajută. Dc aceea am vorbit cu Leo. Pentru că a cerut şi a primit ajutor de la ci, am informat-o.
- Cât de generoşi sunt! a exclamat ca veninoasă. Este de-a dreptul încântător!

Am schimbat o privire sumbră cu imaginea mea din oglindă, apoi am suspinat tare.

- Vrei ceva anume de la mine? am întrebat-o.

Ea a tăcut o clipă şi deja credeam că se va retrage, dar şi-a ridicat bărbia mai sus şi a spus:

- Vreau să stăm de vorbă.
- Bine...

Dintr-odată, uşa de la baie s-a deschis mai larg, iar lângă ea a apărut Jason.

- Cc s-a întâmplat? am şuierat, uitându-mă la unul dintre oamenii cel mai puţin agreaţi de mine care umblă prin lumea asta.

Prezenţa lui nu putea însemna nimic bun.

- Jason mă va ajuta să mă fac mai bine înţeleasă, a răspuns Audrey, ridicând din umeri.

Am început să mă stresez. Mă simţeam prinsă

în capcană în acea baie, iar Jason şi Audrey erau un amestec exploziv cu care era mai bine să nu am de-a face. în plus, nu mă plăceau. Voiam să ies de acolo.

- Ce doreşti? am întrebat, iar palmele au început să-mi transpire.

- Vreau ca Jerry să se poată întoarce acasă, a răspuns ea foarte serioasă.

Am înlemnit o clipă. Am ridicat sprâncenele. I-am aruncat o privire şi lui Jason, dar indiferenţa de pe faţa lui vorbea de la sine. Nu dădea doi bani pe Jerry; el participa la această conversaţie din alte motive. Probabil că nu mă putea suferi şi era încântat să mă vadă într-o situaţie stânjenitoare.

Audrey, însă, lua problema foarte personal.

- De când fraţii tăi idioţi i-au spus să plece din stat, Jerry nu a mai pus piciorul în propria casă. Nu-şi poate vizita familia. Nu poate absolvi această şcoală a făcut o pauză ca să-şi tragă sufletul, pentru că emoţiile preluau controlul. I-aţi distrus viaţa. Săptămâna trecută mama şi-a serbat ziua de naştere şi, ştii ce, în loc să sărbătorim normal, împreună, aşa cum faccam în fiecare an, vorbeam cu el prin webeam şi ca plângea şi îl implora să se întoarcă.

Audrey şi-a umezit buzele.

- Mi-e silă de voi. De fraţii tăi şi de tine. Eşti exact la fel ca ci.

Mi-am ridicat ochii spre tavan, dar nu ca să-mi manifest nerăbdarea, ci pentru a-ini aduna forţele care îmi lipseau astăzi.

- Şi dacă acum pretinzi că fraţii tăi au ajutat un băiat oarecare, poate că ar ajuta şi pe cineva faţă de care sunt chiar datori să o facă, a încheiat Audrcy.

M-am uitat drept în ochii ei.

- Dacă vrei ceva de la fraţii mei, atunci apelează la ei, nu la mine.

Am avut un sentiment de déjà-vu.

Audrcy şi-a întredeschis ochii.

- O vei face tu în numele meu. îl vei apăra pe Jerry. Vei face ca el să se poată întoarce acasă.

Am simţit cum creşte în mine un val de furie.

- Ştii ceva, Audrey, dispari de aici, am scrâşnit eu şi eram deja pe cale să-mi fac loc între ca şi Jason, când m- am oprit auzind cuvintele fostei mele prietene.

- Haide, nu cred că vrei ca unul dintre fraţii tăi dragi să dea de bucluc?

M-am oprit.

- De ce ar... am început, dar m-am întrerupt când Jason şi-a scos telefonul mobil din buzunarul blugilor largi şi a venit la mine ca să-mi arate ce pregătise.

Mi l-a pus sub nas, prea departe ca să mă pot întinde după el, dar suficient de aproape ca să mă uit cu atenţie la imaginea de pe ecran.

- Am vreo douăzeci din astea, a anunţat el, rânjind fericit la mine.

l-ară un cuvânt, m-am uitat ţintă la telefonul lui mobil. Pc el era o fotografie în carc Shane o îmbrăţişa pe una dintre fetele din anul lui. Am recunoscut-o chiar după codiţe. O cunoşteam din vedere. Shanc avusese o relaţie tumultuoasă cu ea. Numele ei era Marge, dacă îmi aminteam bine.

Jason surprinsese în fotografii cum se pipăiau cei doi. 'Iotul se petrecea în vestiarul şcolii, judecând după bănci şi dulapurile albastre distinctive din fundal. Reuşise să surprindă în imagini nu de cca mai proastă calitate ceva ce regulamentul şcolii interzicea strict. Jason îşi mişca degetul spre stânga, afişând tot mai multe dovezi ale comportamentului condamnabil al fratelui meu. La un moment dat, imaginile au început să devină obscene, aşa că mi-am întors pur şi simplu privirea dezgustată de la ele. Văzusem deja destul.

Jason a chicotit.

- Da, ştiu, devine tot mai picant.

Am încercat să-mi păstrez calmul, aşa că mi-am

întors capul spre el, de data asta evitând în mod deliberat să mă uit la telefon, pe care l-a închis doar după un timp. Faptul că îl ţinusem cândva în mână şi căutasem articole despre familia mea mi se părea acum incredibil de absurd.

- Cum ai de gând să-l ameninţi pe Shanc cu asta? l-am întrebat, încercând să par batjocoritoare.

- Nici chiar Shane Monct nu-şi poate permite totul în această şcoală. Poate că nu ştii, dar în trecut a mai fost deja mustrat pentru diverse prostii. I s-a promis că data viitoare va fi ultima, ceea ce înseamnă că va fi exmatriculat în cele din urmă.

- Dacă nu intervii pentru Jerry, vei fi responsabilă pentru publicarea acestor poze literalmente peste tot, a adăugat Audrcy.

Ştiam că Jason era un nemernic, dar m-am uitat şocată la fosta mea prietenă.

- Bine, am îngânat calmă, iar faţa mi-a încremenit.

- Bine, ce? a mârâit Audrcy.

- Voi interveni pentru Jerry.

Audrey s-a uitat fix la mine o clipă, apoi colţurile gurii i-au tremurat, ca şi cum ar fi vrut să se ridice într-un zâmbet.

- Ai face bine.

22 UN CARACTER PREA BUN

Shane făcând dragoste – iară vreo urmă de afecţiune – cu o colegă în vestiarul şcolii era ceva ce chiar nu voiam să mai vizualizez în mintea mea. Cu toate astea, nu puteam scăpa de imaginaţia mea stupidă, care din când în când îmi mai trimitea câte o imagine de la care îmi

întorceam ochii prea târziu.

îmi frângeam mâinile la gândul cât de haotic era totul. Mai întâi situaţia cu Dylan şi menajera, iar acum asta. Ceva nu c în regulă cu băieţii ăştia. Ar trebui să facă lucruri de genul ăsta în locuri private, în spatele uşilor încuiate şi cu jaluzelele trase. îmi era greu să nu mă mir cum de nu le era ruşine.

La şcoală?

Serios, Shane?

E dezgustător şi, chiar dacă îmi plăcea de Shane, în acel moment îmi venea să-i scot ochii pentru faptul că din cauza nepăsării şi a neglijenţei lui ajunsesem în acea situaţie.

Dacă l-aş fi văzut lângă maşină, când m-am dus în parcare după ore, cred că i-aş fi spus ceva imediat, dar dintr-un anumit motiv nu se întorcea acasă cu mine şi cu Tony.

- Unde este Shane? am întrebat, aşezându-mă pe scaunul din faţă. Mi-am prins centura de siguranţă şi i-am aruncat o privire fratelui meu, care stătea pe locul şoferului cu o mână pe cutia de viteze şi cealaltă, mâna stângă, rulând imagini de femei apărute pe Instagram.

- A plecat.

Abia după o vreme a blocat ecranul şi a pus telefonul jos. Apoi s-a uitat în treacăt la centura mea şi a pornit motorul.

- Unde s-a dus?

Tony nici nu s-a obosit să răspundă şi mi-a aruncat doar o privire uşor iritată, care a durat doar o fracţiune de secundă, ca şi cum l-ar fi deranjat faptul că aveam limbă şi puteam vorbi.

- Miroşi a ţigări, am bolborosit, pentru că simţeam nevoia irezistibilă de a-l insulta.

Dc fapt, Tony nu mirosea rău. Pipele lui nu mă iritau ca cele dezgustătoare pe care le fuma Jason, de exemplu. Pc de altă parte, datorită înclinaţiei lui Tony pentru apa de colonie scumpă, mirosul lui mă intriga mai degrabă, decât să mă deranjeze.

- Atunci coboară din maşină, a mormăit el dispreţuitor.

- Nu poţi să mă dai jos din maşină, am remarcat eu plictisită. M-am uitat într-o parte, la copacii deşi care treceau în goană pe lângă geam.

- Să nu te miri!

Nici măcar nu ne uitam unul la celălalt, dar amândoi ştiam că ameninţarea lui Tony era vorbărie goală. Dc aceea a dat imediat drumul la muzică. Ca să nu mai audă nimic din ce aveam de gând să spun.

Tot drumul înapoi m-am întrebat ce să fac cu Audrcy şi Jason. Parcă dinadins Shane plecase undeva, iar cu Tony nu aveam de gând să discut despre asta. Mă gândeam dacă să spun asta vreunuia dintre fraţi, şi dacă da, cui.

Un lucru ştiam sigur. În ciuda promisiunii mele de a-I ajuta pe Jerry, nu aveam de gând să-l ajut nici pentru toate comorile din lume. Cu mâna pe inimă puteam recunoaşte că în urmă cu doar două săptămâni probabil aş fi încercat să pun o vorbă bună pe lângă Vince, dar, în primul rând, după cele întâmplate la cofetărie, îmi învăţasem lecţia de a nu mă implica în lucruri de genul ăsta şi, în al doilea rând, nu mi se părea că fratele meu ccl mai marc se sinchiseşte de faptul că îmi dădusem cuvântul.

îmi parc rău, Audrey, ai nimerit la momentul nepotrivit.

Tony a parcat în garaj, iar bodyguardul carc ne urmărise tot drumul şi-a lăsat maşina afară. I-am auzit însă paşii în spatele meu, în timp ce urcam scările la etaj şi, ca de obicei, mi-au stârnit agresivitatea tăcută.

Ziua fusese cu adevărat oribilă. Mă simţeam ca şi cum aş fi petrecut ore întregi învârtindu-mă în tamburul unei maşini de spălat uriaşe, carc sugea din mine toate emoţiile, lăsând în urmă doar oboseala. Apoi telefonul meu a vibrat şi o privire rapidă a fost tot ce mi-a trebuit pentru a

vedea că era un mesaj de la Audrey.

„Rezolvă astăzi.”

M-am oprit în capul scărilor, speriindu-l pe Sonny, care călca pe urmele mele.

Jerry încercase să-mi facă rău, iar ca arc tupeul să pretindă ceva de la mine şi să mă zorească. îmi venea să-i trimit un mesaj vulgar şi creativ. Audrey, fato! Jerry este un psihopat! Fratele tău este un psihopat! Tc-a drogat! Ţi-a drogat prietena! Şi pe cealaltă a vrut să o răpească! Am înţeles că este familia ta, că este fratele tău, dar la naiba! Să se coboare la un asemenea nivel?

Cuprinsă de o furie subită, m-am răsucit pe călcâie şi m-am uitat de sus la agentul de pază confuz carc aştepta să mă mişc.

- Vince este Ia el? am întrebat, abia stăpânindu-mi furia din voce.

Sonny a clipit înmărmurit că vorbeam cu el. Cred că mă adresam lui pentru prima dată în viaţa mea.

- Nu ştiu, domnişoară Monet, a răspuns el politicos, iar cu am tresărit stânjenită de politeţea lui.

Mi-am ridicat sprâncenele.

- N-ar trebui să ştiţi astfel de lucruri?

- Momentan sunt garda dumneavoastră de corp, domnişoară Monet, nu a lui.

Aproape imediat am încetat să mai fiu interesată de el şi, în loc să o iau la stânga, am luat-o la dreapta, prin coridorul interzis.

- N-ar trebui să mergeţi acolo, a intervenit Sonny, dar m-a urmat.

L-am ignorat. în fond, Vince nu-l plătea pentru comentariile lui. Cu un pas rapid care se transforma în trap, am străbătut tot holul lung şi fără să stau pe gânduri am apăsat mânerul uşii de la biroul fratelui meu.

- Hei!

Vocea aparţinea unui bărbat străin. Am ghicit repede că era probabil cel care îi luase locul lui Sonny şi acum trebuia să stea zi şi noapte în faţa

uşii fratelui meu. Cel puţin asta am crezut...

Ei bine, cred că nu făcea o treabă foarte bună, din moment ce se lăsase surprins de o adolescentă.

Intrasem deja, dar m-a oprit imediat şi aş fi facut-o cu însămi, chiar dacă noul agent de securitate nu m-ar fi apucat de braţ, pentru că pur şi simplu îmi dădusem scama că năvălisem neanunţată în biroul lui Vincent. încă o dată, făcusem ceva ce el îmi interzisese să fac.

„Oh, Hailie, în felul acesta nu vei reintra în graţiile lui", mi-am spus.

- Dă-i drumul, i-a şuierat Sonny noului bodyguard, care nu l-a ascultat, ci a întors capul spre Vincent.

Fratele meu stătea în picioare lângă canapeaua pe care şedea unul din vizitatorii lui. Ţinea în mâna un document, pe care îl studiase cu câteva secunde înainte să intru cu. Arăta ca întotdeauna, adică elegant şi îngrijit. A fost surprins, dar a scanat repede cu privirea lui rece întreaga situaţie şi a dat din cap, confirmând comanda lui Sonny. Abia atunci noul său bodyguard mi-a dat drumul, iar cu mi-am frecat locul în care degetele lui îmi strânseseră pielea delicată.

Oaspetele lui Vinccnt era un bărbat tânăr cu o mustaţă groasă care nu i se potrivea deloc. Avea părul negni şi era îmbrăcat mai lejer decât fratele meu, cu o jachetă mov-închis aruncată peste un simplu tricou negru. Vince, pe de altă parte, avea astăzi cămaşă şi cravată. Musafirul său probabil că se simţea în largul lui, pentru că stătea pe canapea cu braţele în lateral, ţinându-se de spătar, şi cu picioarele încrucişate. Evident, discuta despre ceva cu fratele meu, iar eu îi întrerupsesem.

- îmi pare rău, domnule Monct, a apărut din senin, a explicat noul bodyguard.

Vince a coborât mâna în care ţinea documentul şi s-a uitat la mine cu aceeaşi privire rece care nu

îmbia la o discuţie cu el.

- S-a întâmplat ceva, Hailie?

Aş fi făcut orice să pot da timpul înapoi măcar cu două minute. întotdeauna mă plângeam atât de mult de impulsivitatea lui Dylan, dar de fapt nici eu nu eram cu nimic mai brează. Vince lucra, discuta cu un client în acel moment, iar cu dădusem buzna peste el iară niciun avertisment. Da, aveam un motiv, dar nu era o chestiune urgentă şi ştiam că Vincc va crede probabil la fel.

- Ăăă... eu... m-am bâlbâit. Voiam să vorbesc...

Vincent s-a uitat la mine pentru o clipă, apoi s-a concentrat pe oaspetele său, înmânându-i documentul pe care îl ţinea în mână.

- Trimite-mi o copie şi mă voi gândi ce să fac cu ea, i-a spus el cu indiferenţă. Asta c tot pentru moment.

Vizitatorul s-a ridicat ca la comandă şi nu părea încântat că este expediat atât de repede, dar nu a comentat decizia lui Vincent în niciun fel, i-a strâns respectuos mâna, a împăturit documentul în două, şi-a aranjat haina şi s-a îndreptat spre ieşire.

Dintr-o privire, Vince Ic-a făcut semn şi celor doi bodyguarzi să iasă. Am rămas singură în încăpere cu el. Eram confuză şi nu ştiam ce să fac. Mi-am înconjurat umerii cu braţele, gândindu-mă la toate emoţiile negative pe care le trăisem ultima data când fusesem aici. între timp, Vincc s-a apropiat de birou şi şi-a luat telefonul, verificând ceva în el o vreme. Până la urmă, insă, l-a pus jos, şi-a dres vocea, şi-a încrucişat braţele pe piept şi şi-a mutat privirea la mine.

Mi-am muşcat buza inferioară un timp, până când mi- am dat scama cât de prostesc trebuie să pară acest gest, aşa că m-am oprit. Nu ştiam cum să încep, dar m-am gândit că oricum nu aveam prea multe de pierdut.

- 'Iot mai eşti supărat pe mine? am întrebat încet, dar am constatat că atinsesem un punct sensibil, pentru că faţa lui Vinccnt s-a înmuiat –

am observat asta doar pentru că reuşisem să-l cunosc puţin, altfel cu siguranţă mi s-ar fi părut că este tot indiferent.

A suspinat şi şi-a relaxat mâinile. După o clipă, arăta deja spre canapea.

- Stai jos, mi-a spus, îndrcptându-se şi el spre ca.

M-am simţit uşurată că nu mă invitase să mă aşez pe fotoliile acelea oribile din faţa biroului, aşa că i-am ascultat îndemnul cu multă plăcere. Desigur, am început să mă stresez şi mai mult, pentru că mutarea pe canapea însemna că va fi o conversaţie mai lungă, dar ştiam că trebuie să stăm de vorbă şi m-am consolat cu gândul că în cele din urmă vom termina cu asta.

Canapeaua nu era lungă, drept urmare ne-am aşezat foarte aproape unul de celălalt. Asta cu siguranţă nu m-a ajutat să-mi relaxez muşchii încordaţi.

- Am fost supărat pe tine, Hailie. Foarte tare, a spus el şi a făcut o pauză, iar eu mi-am coborât ochii, simţind privirea lui asupra mea – prea mult.

Mi-am încruntat sprâncenele la început şi apoi, inconştient, mi-am dat capul pe spate, nesigură dacă auzisem bine.

- Trebuie să-mi amintesc mereu că, deşi faci parte din familia noastră, ai crescut într-o lume complet diferită, a continuat el. Ştiu că ai avut intenţii bune şi ai vrut doar să ajuţi un coleg. Îmi cer scuze pentru că te-am tratat atât de aspru.

Am rămas uimită şi m-am uitat la el ca şi cum mi-ar fi

> » vorbit în chineză.

Vinccnt şi-a cerut scuze faţă de mine.

- E în regulă, i-am răspuns, înghiţind în sec.

Trăsăturile feţei lui s-au înmuiat şi mai mult. A clătinat şi el din cap, uitându-se la mine gânditor, ca şi cum aş fi fost un rebus pe care îl rezolva încet.

- Ai un caracter prea bun.

Am zâmbit timid, pentru că în opinia mea era un compliment. Dar după o clipă am roşit.

- Nu este aşa, am negat, mângâind cu mâna ţesătura canapelei. Dacă ar fi fost aşa, nu ţi-aş fi spus că te urăsc.

Am tăcut şi, cum nici Vince nu a vorbit, i-am găsit ochii strălucitori şi l-am asigurat cu toată sinceritatea: Dar nu gândesc deloc aşa. Iţi jur, Vince, am fost supărată pentru acel bodyguard, dar eu nu gândesc aşa.

Vinccnt şi-a închis pleoapele şi a clătinat încet din cap, rcducându-mă astfel la tăcere.

- Ştiu, I lailie, ştiu.Te-am provocat, a recunoscut el.

A întins mâna şi şi-a pus braţul în jurul meu, iar cu – ca la un semn – mi-am lipit obrazul de pieptul lui ferm. Nu aveam de gând să ratez ocazia unei îmbrăţişări. Moliciunea cămăşii lui combinată cu parfumul bărbătesc îmbătător îmi ofereau alinarea de care aveam nevoie.

Rezultatul venirii mele aici a fost chiar mai bun decât mi-aş fi putut imagina. Ce uşurare să fiu din nou împăcată cu Vince! Gata cu stângăciile.

M-a lăsat încet din braţele lui, ca şi cum o îmbrăţişare prea lungă ameninţa să-i încălzească prea mult imaginea şi cred că se temea de asta ca diavolul de tămâie.

- Promitc-mi că data viitoare, într-o situaţie similară, vei veni direct la mine, a şoptit el cu vocea lui joasă şi rece, dar catifelată.

- Ei bine, tocmai asta e, pentru că... am început eu stânjenită, dându-mi părul după urechi.

Vince a simţit imediat că se întâmplă ceva, pentru că mi-a anmcat o privire întrebătoare.

- Da?

Am inspirat adânc şi i-am povestit că Audrcy mă acostase pe coridor şi îmi ceruse să intervin pentru fratele ei.

Ochii lui Vinccnt s-au întunecat un moment, dar în acelaşi timp emana din el acel gen de calm

formal, artificial, care de obicei mă umplea de nelinişte. Dc data aceasta, însă, ştiam că nu era supărat pe mine.

- Asta c tot? 'Ic-a rugat să o ajuţi şi a plecat? a întrebat Vince cu o faţă împietrită.

- Nu, am răspuns eu încet, şovăind. Numai că Jason, ştii... îţi aminteşti de Jason?

M-am uitat la fratele meu, care, cu aceeaşi atenţie rece, a dat o dată din cap. Bineînţeles că îşi amintea de el.

- Ei bine, Jason era şi el acolo, cu Audrcy. El, ci de fapt împreună au spus... Deşi nu, Jason a fost cel care a spus că dacă cu nu o ajut... Chestia c că el arc poze...

- Cc poze? a întrebat Vincent şi am avut senzaţia că atmosfera din jurul nostru se electrizase.

- Dar să nu le spui celorlalţi...

- Ce poze, Hailie?

- Shane cu o fată în vestiarul băieţilor, cum... Mi-am coborât privirea. Ştii tu.

Mângâiam insistent cu degetele ţesătura canapelei.

L-am auzit pe Vince respirând adânc, iar când mi-am ridicat privirile spre el, am văzut că îşi acoperea ochii cu mâna. După ce i-a frecat şi-a întors privirea spre mine.

- îţi mulţumesc că mi-ai spus. Ai făcut ceea ce trebuia. Acum vei uita totul, înţelegi?

- Dar cum rămâne cu...

- Hailie, înţelegi ce ţi-arn spus?

Am suspinat şi am dat din cap.

-Da.

Vincent s-a ridicat şi s-a dus la biroul lui. L-am urmărit, sorbind cu privirea mersul lui elegant. Ca şi cum fiecare mişcare pe care o făcea ar fi fost planificată şi repetată.

- Vino aici, a spus el, scoţând o foaie alba de hârtie.

A întins mâna după un pix, iar cu i-am executat comanda, deşi m-am apropiat de el cu oarecare

reţinere. Scrie aici, te rog, numele acestor persoane.

Vincc mi-a întins pixul, iar eu m-am uitat fix la hârtia albă şi am ridicat mâna aproape automat. Mi-am amintit numele persoanelor care îmi plăceau cel mai puţin în acel moment. în timp ce scriam, aveam un sentiment ciudat. Era ca şi cum aş fi introdus numele fostei mele prietene şi al fostului, să zicem, iubit într-un registru al morţii. Ca şi cum aş fi pronunţat o sentinţă împotriva lor. Am pus încet pixul jos şi Vincc a luat foaia de hârtie, a irnpăturit-o în două şi a pus-o deoparte.

- Vince? am întrebat, ridicându-mi privirea spre el.

Categoric preferam să stăm unul lângă altul, pentru că nu se înălţa atât de mult deasupra mea. I-am pus următoarea întrebare doar când s-a uitat la mine.

- Cum rămâne cu bodyguardul?
- Care bodyguard?

Ei bine, scuzaţi, despre care poate fi vorba??

- Păi, cu Sonny? am precizat, arătând chiar cu degetul mare înapoi spre uşa închisă, în spatele căreia mie-n sută mă aştepta Sonny.
- Şi ce este cu el, dragă Hailie? a ridicat Vince din sprâncene.
- Ei bine, ai putea să-i spui să nu se mai tină după mine pas cu pas? am întrebat eu cu speranţă atât în ochi, cât şi în voce.

-Nu.

Ei bine, a meritat să încerc. Poate că în mod normal m- aş fi rugat un pic mai mult, dar nu voiam să stric înţelegerea pe carc tocmai o realizasem. Vince părea mulţumit de faptul că nu mai discutam cu el.

- Şi încă ceva, a anunţat el. în weekend mergem împreună la cină.
- La un restaurant?

A încuviinţat din cap.

- Cu părinţii Mayei. Aş vrea să ne prezentăm

în formulă completă. Iţi spun din timp ca să-ţi comanzi şi să- ţi pregăteşti o ţinută potrivită.

Am zâmbit în sinea mea.

- Mătuşa Maya are o mulţime de rochii, pot să împrumut ceva de la ca.

Faţa lui Vincent s-a crispat şi a ridicat un deget spre mine.

- Să nu îndrăzneşti, copilă dragă.

Am râs.

Mai târziu, în timp ce scriam un eseu cu cărţi împrăştiate peste tot şi cu laptopul deschis, Shane mi-a bătut la usă. Auzindu-i vocea am tresărit stresată. Mi-cra teamă că e supărat pe mine pentru că, în loc să mă duc mai întâi la el în problema cu fotografiile, mă dusesem direct la Vincent şi deja îmi pregăteam o scuză în cap.

Era încă în uniformă, doar nasturii de sus ai cămăşii îi erau dcscheiaţi, iar aceasta era scoasă din pantaloni şi îşi lăsase cravata pe undeva. Din moment ce nu avusese timp nici măcar să-şi schimbe hainele, era evident că tocmai se întorsese acasă. De Ia acea Marge, probabil.

- Bună, fetiţo, m-a salutat el prieteneşte, ceea ce era un semn bun şi s-a apropiat de biroul meu, plimbându-şi ochii peste cărţi.

- Bună, băicţclulc, am murmurat, lăsându-mi pixul jos.

Am văzut cum înclină unul dintre manuale, ca şi cum dintr-un motiv oarecare ar fi vrut să-i afle titlul, şi îl închide apoi din greşeală, pierzând capitolul pe care mi-l marcasem. Am închis ochii o clipă, auzind cum rosteşte încet „ups”. A deschis cartea înapoi la o pagină oarecare.

- Am vorbit cu Vince, a anunţat el după ce s-a sprijinit de birou şi apoi şi-a băgat mâinile în buzunare.

- Oh, da? am mormăit, evitându-i privirea.

- Mi-a spus ce s-a întâmplat la şcoală.

Shane a întins o mână şi şi-a ciufulit părul cu ea, evident jenat

- îmi pare râu. Asta... a ieşit cam prost. N-ar fi

trebuit să vezi fotografiile alea sau să fii pusă în situaţia aia. E bine că te-ai dus la el.

Am lăsat încet acrul să-mi iasă din plămâni.

- Credeam că vei fi supărat pe mine, i-am mărturisit sincer, plăcut surprinsă de atitudinea lui.
- Nu. Nu mi se întâmplă nimic dacă mai primesc câte o săpunealâ din când în când de la Vinccnt. Shane a ridicat din umeri. Pc aceasta chiar am meritat-o.

Am zâmbit compătimitor. La urma urmei, ştiam foarte bine şi cu ce gust aveau reproşurile fratelui nostru mai marc.

- Singurul lucru pe care nu-l înţeleg c cum a reuşit idiotul ăla să facă acele poze... se întreba el cu voce tare.
- Asta chiar nu mă interesează deloc, am mormăit eu, ridicând mâinile.

Shane s-a uitat la mine cu un zâmbet strâmb.

- Oh, aşa este. Vince mi-a spus să-ţi transmit că ceea ce am făcut a fost greşit şi nu e permis.

Mi-am ridicat sprâncenele, iar el a încercat fără succes să-şi ascundă râsul cu un atac brusc de tuse.

- Nu-ţi face griji, nu sunt atât de toantă încât să fac dragoste în vestiarul şcolii.

Nu cred că am reuşit să-l jignesc, pentru că doar a înclinat capul, zâmbind în continuare.

- „Să fac dragoste”, a repetat el după mine, apoi a scuturat din cap. Eşti adorabilă, fetiţo.

Mi-am întors capul de la el ca să-mi ascund îmbujorarca, iar el a râs încă o dată şi înainte de a ieşi din cameră mi-a ciufulit părul.

23 MÂŢA BLÂNDĂ ZGÂRIE RÂU

- Charlcs Geras este partenerul lui Vincent. E foarte important să-l tratezi cu respect. Nu-ţi face griji, va fi doar o cină formală, dar scurtă. Pentru tine, probabil cam plictisitoare. Trece repede şi mergem acasă, a promis Will. Cel mai bine e să stai aproape de mine şi de băieţi.

A reuşit să-mi calmeze temerile legate de viitoarea cină. A mai spus că această întâlnire era în principal pentru Maya şi unchiul Monty şi că noi vom fi acolo doar ca reprezentanţi ai familiei Monet şi că nu trebuie să merg cu ci dacă chiar nu vreau, dar ar fi frumos dacă şi cu, ca una dintre noi, m-aş hotărî să vin.

Ei bine, Will ştia ce să spună ca să mă facă să vreau să merg cu ei. De fapt, chiar îmi doream foarte mult să fiu una dintre ei.

Maya m-a sfătuit cu ce să mă îmbrac ca să arăt bine şi chiar – cum spunea ca – „sexy", dar în aşa fel încât fraţii mei să nu poată obiecta cu nimic. Mi-a comandat nu numai o rochie frumoasă până la genunchi, ecru, cu guler, ci şi accesorii, adică pantofi şi o poşetă. Dc asemenea, mi-a făcut bucle cu ajutorul ondulatorului ci, admirând cât de lung şi binc-îngrijit era părul meu. Şi în final, a fost chiar tentată să mă machieze uşor. A subliniat ceea ce aveam

nevoie, dar a fost atât de subtil, încât doar Dylan şi-a dat seama că eram machiată şi asta de abia în maşină, când era prea târziu să mai fac ceva în această privinţă.

Dc mult timp nu mă mai simţisem atât de frumoasă. Coşul meu de pe bărbie, dungile galbene de pe obraz, care rămăseseră de la

vânătaic – toate acestea erau acoperite nu doar de fondul de ten, ci şi de încrederea mea de sine, care funcţiona mai bine ca niciodată în prezenţa Mayci. Şi, deşi Maya arăta superb intr-o rochie aurie cu volane şi tocuri stilctto uriaşe, de data aceasta nu m-am simţit diferită de ca. Acelaşi lucru era valabil şi pentru fraţii mei. Toţi cinci erau foarte spilcuiţi. Erau îmbrăcaţi în costume scumpe, extravagante şi aveau o expresie arogantă pe faţă.

Iar eu nu stăteam undeva lângă ei ca o sărmană orfelină rătăcită, ci alături de ei ca o adevărată soră a fraţilor Monet. Şi era cel mai minunat sentiment.

Restaurantul în care urma să aibă loc întâlnirea era unul dintre cele mai intimidante locuri în carc mâncascm vreodată. Era o atmosferă ciudat de sumbră. Din tavan atârnau lămpi carc luminau slab încăperea. La bar, al cărui blat auriu strălucea, stăteau la vedere băuturi scumpe. Am păşit aproape de Will, încercând să imit felul îndrăzneţ în carc mergea Maya.

Mătuşa mea nu a sărit în sus de bucurie la vederea tatălui ei, care era deja aşezat la masa discretă rezervată pentru noi. într-un costum carc se distingea printr-un model neobişnuit, facca impresia unui om bogat şi extravagant. Sperasem că va fi un gentleman mai în vârstă, politicos, carc din când în când încearcă să fie amuzant şi aruncă o glumă slăbuţă, iar uneori se angajează într-o conversaţie lungă şi inutilă despre politică. Unul carc vrea să recâştige favoarea fiicei sale şi este gata să-l accepte pe partenerul acesteia, oricine ar fi.

Din păcate, cu încă învăţam că lumea asta nu este aşa, iar ci nu sunt genul acesta de oameni. Tatăl Mayci părea imprevizibil.

Lângă el mă aşteptam să văd o femeie, pe mama Mayci, şi eram foarte curioasă să văd cum arată, dar am zărit în schimb doar un tânăr. Când l-au văzut, Maya a înjurat, iar unchiul Monty s-a

încordat. Am căutat o reacţie la Will, pentru că era imposibil să desluşesc ceva de pe faţa lui Vinccnt.

Fratele meu preferat a mijit ochii şi şi-a încordat uşor maxilarul.

Dacă viaţa ar fi un basm pentru copii, deasupra capetelor noastre s-ar fi adunat nori negri ca noaptea, undeva ar fi scăpărat un fulger periculos, rafale nervoase de vânt ar fi început să vâjâie şi s-ar fi auzit o explozie de tunet anunţând Armagheddonul.

Ne-am oprit cu toţii la o mică distanţă de marea masă rotundă rezervată special pentru noi. Ochii tuturor fraţilor şi ai mei s-au mutat automat la Vinccnt. Aşteptam instrucţiunile lui. Vinccnt i-a învăluit pe cei care aşteptau în privirea lui rece, probabil analizând rapid situaţia. Faţa lui era ca sculptată în piatră, iar pleoapele^ numai uşor întredeschise.

Unchiul Monty şi Maya nu se controlau prea bine. Monty s-a uitat la bărbatul de lângă Charles şi şi-a încleştat fălcile atât de tare, încât aproape că-i puteam auzi scrâşnetul dinţilor. Maya a făcut rapid un pas înainte, smulgându-şi mâna din strânsoarca iubitului ci, şi a arătat spre însoţitorul tatălui ci, care se uita la ca ca la un exponat interesant dintr-un muzeu.

- Ce caută el aici? a mârâit ca tăios.
- Maya, copilă, nu e frumos să arăţi aşa cu degetul, a dojenit-o tatăl ei şi a clătinat din cap, plescăind cu nemulţumire prefăcută.

Fata şi-a coborât mâna şi a strâns-o în pumn.

- Mă doare-n cot dacă c frumos sau nu!

Arăta într-adevăr foarte furioasă şi aceste emoţii extreme combinate cu ţinuta ci elegantă şi stilată o făceau să semene cu o adevărată divă. N-aş fi vrut să-i stau în cale acum. Captiva toată atenţia celor doi bărbaţi în acest moment. Charles se uita la fiica lui nemulţumit de comportamentul ei, în timp ce pe buzele celuilalt bărbat începea să se înfiripeze un zâmbet delicat.

- Unde este mama? a întrebat ea pe un ton poruncitor.

Maya stăpânea arta încrederii în sine, sau cel puţin ştia să lase impresia că este aşa. Dacă nu ar fi fost respiraţia accelerată şi faţa uşor îmbujorată, ar fi putut disimula faptul că era atât de furioasă în acel moment.

- Acasă. Nu s-a simţit bine.

Maya a pufnit.

- Şi l-ai adus pe EL la întâlnire în locul ci?

Charles a suspinat şi mai întâi s-a împins încet cu scaunul departe de masă, apoi s-a ridicat, ţinându-şi cravata, pe care o prinsese oricum de cămaşă cu o agrafa elegantă. Tot atunci am văzut că purta două inele pe mâna dreaptă – un inel de aur pe inelar şi un inel cu sigiliu cu un fel de piatra roşie ca sângele pe degetul mijlociu.

în ciuda costumului său pestriţ, arăta foarte demn. Şi-a mângâiat capul chel şi a tras în piept o gură de aer, gândindu-se ce să spună exact, apoi s-a îndreptat şi ne-a cuprins pe toţi cu privirea. Mă bucuram că stăteam lângă Vince, pentru că nu-mi plăcea cât de alene i se mişcau ochii peste persoana mea.

- Maya, cred că vei fi de acord că a fost cazul să îl invit pe Adrien aici. Arc dreptul să audă explicaţiile talc, a spus el, aruncând o privire plină de înţelesuri spre fiica sa, apoi către fraţii mei mai mari şi unchiul Monty. Sunt sigur că familia Monet înţelege.

Am tresărit când am auzit că tânărul care urma să ia cina cu noi era Adrien. Nu avusesem nimic de-a face cu acest bărbat, dar simplul fapt că cineva venise cu idcca să mă căsătoresc cu el mă făcea să am acum un sentiment de disconfort.

Cu coada ochiului am văzut doi chelneri care stăteau în apropiere şi şopteau ceva între ci. Păreau iritaţi şi se tot uitau în direcţia noastră. Nu erau singurii. Deşi masa noastră era situată intr-un loc discret, la o distanţă rezonabilă de celelalte, atunci când stăteam în picioare într-un

grup atât de mare, în loc să ne luăm imediat locurile, atrăgeam prea mult atenţia celor din jur. Vocea ridicată a Mayei nu ajuta deloc.

Şi-a ameninţat tatăl cu o privire, dar a tăcut. în cele din urmă s-a întors spre noi şi s-a uitat la Vincent. Charlcs a sesizat imediat acest lucru şi i-a spus:

- Vincent, te asigur că nu am intenţii rele. Mă simţeam obligat faţă de Adrien şi am vrut să audă de pe buzele fiicei mele de ce căsătoria lui plănuită cu mult timp în urmă nu se va realiza. în acest fel, îi pot acorda respectul pe care îl merită. Sunt sigur că mă înţelegi, a spus el şi cam pe la jumătatea discursului şi-a desfăcut braţele în lături. Ceva la acest om mă facca să nu am încredere în el, doar că nu ştiam dacă era intuiţia mea sau pur şi simplu o prejudecată.

Vince l-a privit o clipă înainte să vorbească.

- în timp ce îi acordai respect lui, ai uitat să mi-l acorzi şi mic şi să mă informezi de prezenţa lui.

Charlcs şi-a încrucişat braţele şi a suspinat zgomotos.

- Nu am avut nicio intenţie rea. îţi jur.

-l Im!

- Nu am gândit aşa. Sincer! Va rog să luaţi loc cu noi. Nu vreau conflicte, a promis Charles şi cu un gest larg a arătat spre locurile goale din faţa noastră, înclinând capul.

Acum ne uitam absolut cu toţii la Vincent, care în cele din urmă a reflectat şi a dat rigid din cap. Ca la comandă, ne-am mişcat spre scaune, deşi atmosfera era încă tensionată şi cu siguranţă această cină nu semăna cu una dintre cele pe carc le avuseserăm în trecut cu fraţii mei, când eram relaxaţi, glumeam şi ne pregăteam să ne distrăm.

Oriunde aş fi stat, voiam să fiu cât mai departe posibil de aceşti doi bărbaţi ciudaţi şi, de preferinţă, undeva aproape de Will, de aceea eram un pic derutată. Nu mi-am ridicat privirea,

temându-mă să nu stabilesc din greşeală contact vizual cu unul dintre străini, deşi aceştia probabil că nu-mi acordau prea multă atenţie.

Am tresărit când am simţit o mână pe spatele meu, dar din fericire am constatat că era a lui Vincent, care, subtil, dar ferm m-a îndreptat spre locul de lângă cel pe carc intenţiona să-l ocupe chiar el.

Vince şi-a pus mâna şi pe umărul lui Dylan, mult mai puţin delicat decât pe al meu.

- Stai lângă mine, i-a mârâit încet.

Abia acum am văzut cât de încordat era fratele meu cel rău. Ceva nu-i plăcea.

- Mi-a fost dor de tine, rază de soare, a spus Charles, uitându-se la Maya peste meniul pe carc tocmai îl luase în mână.

Ea, la rândul ei, se uita sceptică la el.

- Şi le-ai poruncit oamenilor tăi, şi citez: „să mă aducă imediat acasă de aceste frumoase cosiţe aurii ale mele”?

- Nu-mi amintesc, a mormăit Charles, plimbându-şi ochii pe meniu.

Chelnerul carc ni le înmânase părea stresat, ca şi cum nu putea decide dacă ar trebui să fie fericit că nu se ajunsese la o încăierare şi ne luaserăm locurile politicos, sau dacă ar trebui să-i pară rău că nu părăsiserăm localul cât mai repede.

M-am surprins uitându-rnă inconştient din când în când la acest Adrien. Era chipeş, la fel ca Maya. Avea părul şaten, puţin mai deschis decât al meu, şi ochi căprui, de culoarea ciocolatei cu lapte. Erau un pic lencvoşi, ca şi cum nu ar fi luat în serios ceea ce vedeau, dar undeva în adâncul lor se ascundea un fel de perspicacitate pe care o observasem mereu şi în ochii lui Vinccnt.

Când privirile noastre s-au intersectat pe neaşteptate, am coborât-o pe a mea şi am început să examinez descrierea unei salate, analizând brusc şi atent cuvântul „roşii”, ca şi cum mi-ar fi fost complet necunoscut înainte. Am înţepenit şi

mi-am implorat obrajii să nu se îmbujoreze.

Am dat comenzile fără prea mare entuziasm. Toţi se priveau unii pe alţii şi nimeni nu se simţea în largul său. Shane i-a aruncat o mică glumă chelnerului, ceea ce l-a făcut pe Tony să râdă puţin, dar majoritatea eram serioşi. Chiar şi unchiul Monty stătea vizibil iritat şi prost dispus, nefiresc de aproape de Maya şi probabil că pe sub masă îşi ţinea grijuliu mâna pe coapsa ci.

Stăteam aşa în tăcere, care a fost în cele din urmă ruptă de Maya. La început a oftat cu un dramatism exagerat.

- Ei bine... ascultă, Adrien... a început ea, intorcându-se spre el. Ştiu că am avut o înţelegere şi că nu m-am ţinut de cuvânt. Pentru asta, îmi pare rău. Este mare păcat, am ii putut avea o căsnicie reuşită. Dar m-am îndrăgostit de un alt bărbat.

A pus mâna pe pieptul lui Monty.

Adrien ii susţinea privirea şi nu se putea citi prea mult pe faţa lui, dar Charles şi-a dat ochii peste cap.

- Maya, copilă, viaţa nu este o tclcnovclă. Nu poţi să te laşi călăuzită de un sentiment atât de trecător. Dragostea este o scuză, pe care o folosesc proştii ca să-şi justifice greşelile. Faptul că au ales calea cea mai uşoară. Am crezut că te-am crescut ca pe o persoană mai presus de astfel de prostii.

Mâna ci, care încă se odihnea pe mâna unchiului Monty, se strânsese acum într-un pumn şi mijise ochii.

- Prostii sunt ceea ce spui tu. Eşti blocat într-o căsnicie fără iubire şi acum vrei să mă bagi şi pe mine în acelaşi lucru.

- Dar eu o iubesc pe mama ta. Recunosc, m-am îndrăgostit de ea abia după ce m-am căsătorit, dar asta nu face decât să-mi confirme punctul de vedere.

Charlcs s-a lăsat pe spate în scaunul său, şi-a împletit mâinile în faţă şi şi-a înclinat uşor capul

într-o parte.

- Maya, rază de soare, fii înţeleaptă. Căsătoria cu Adrien ne va aduce mai multe beneficii. El ocupă o poziţie mai înaltă decât Montague. Dacă ai fi vrut să te măriţi cu Vincent, această conversaţie ar fi fost total diferită.

Am ridicat o sprânceană. Omul ăsta a căzut din copac sau ce e cu el?

- Am fost de acord să mă mărit cu Adrien pentru că este plămădit dintr-un aluat bun de soţ, nu ca să te ajut pe tine în afaceri, a mârâit Maya. Dar m-am răzgândit.

- Ai fost de acord pentru că ţi-am spus cu. Doar că cineva ţi-a sucit minţile şi acum ai început o rebeliune inutilă împotriva unui angajament pe care l-ai încheiat cu ani în urmă, a răspuns tatăl ci, care arăta din ce în ce mai prostdispus.

- Uite, nu ştiu ce aşteptai de la această întâlnire, dar dacă îţi imaginezi că o să mă răzgândesc în privinţa căsătoriei mele cu Monty, vei fi dezamăgit amarnic. Am vrut să te invit la ceremonie, care este peste două săptămâni, dar nu te mai invit dacă o să continui să mă baţi tot timpul la cap! a strigat Maya, înclinându-se spre tatăl ci şi fulgcrându-l cu o privire mortală. Arăta ca o zeiţă din mitologie în rochia aceea şi cu machiajul ci perfect.

Două săptămâni? Cu mine nu crai atât de grăbită să te măriţi, a intervenit Adrien cu o voce calmă, catifelată şi oarecum înăbuşită. Nu-şi ascundea amuzamentul.

- Şi a cui a fost vina? Tu ai vrut să termini mai întâi facultatea şi apoi să te regulezi pe săturate pentru tot restul vieţii. Eu am fost de acord doar pentru că şi eu voiam să- mi termin facultatea şi nu aveam de gând să fiu una dintre acele soţii care găsesc ruj pe gulerul cămăşii soţului ci!

Charlcs a ridicat mâna într-un gest împăciuitor.

- Haide, haide, linişte. Adrien arc dreptate, de ce atâta grabă?

Maya a ridicat mândră capul.

- Pentru că sunt însărcinată şi vreau să arăt bine în rochie înainte să-mi crească o burtă la fel de marc ca orgoliul tău.

Cu această declaraţie le-a închis gura ambilor bărbaţi pentru o clipă.

Adricn s-a lăsat şi mai mult pe spate în scaun, iar Charles s-a uitat la fiica sa cu o expresie indescifrabilă pe faţă, până când, în cele din urmă, cu o mişcare bruscă, agitată, a scos un trabuc şi l-a aprins iară ezitare.

- Da, vei fi bunic, nu te bucuri? a ciripit Maya, forţându-se să zâmbească dulce. Şi-a atins cu o mână abdomenul încă plat.

Charles trăgea din greu din trabucul elegant, evitând privirile noastre curioase.

- Scuzaţi-mă, domnule, nu puteţi fuma aici, i-a atras politicos atenţia chelnerul în timp ce se apropia de masa noastră cu tava de băuturi pe care le comandaserăm, începuse să ni le servească cu o dexteritate exersată până la perfecţiune, iar când a ajuns lângă Charles, se parc că a simţit mirosul de fum şi, spre ghinionul lui, a decis să vorbească.

Charles a ridicat spre el o privire plină de o umilinţă suspectă.

- Oh, îmi cer sincer scuze. Dacă nu se poate, la naiba, nu se poate, a spus el civilizat, apoi a ridicat trabucul şi l-a stins de pantalonii sărmanului chelner, carc a răcnit imediat de durere şi surprindere. A scăpat din mâini tava încă pe jumătate plină, iar sticlele şi paharele carc stăteau pe ea s-au spart, făcând mult zgomot.

Priveam cu gura căscată cum chelnerul îşi duce mâinile la gaura carbonizată din uniforma sa şi cu ochii plini de lacrimi încearcă apoi să adune cioburile de pe pardoseala de marmură.

Bineînţeles, zgomotul atrăsese probabil atenţia tumror oaspeţilor prezenţi în restaurant, inclusiv a personalului. Alţi doi chelneri s-au grăbit să

vină în ajutor şi au rămas uimiţi când au văzut ce se întâmplase. Unul dintre ci i-a spus imediat celuilalt să îl ducă pe angajatul rănit în camera din spate şi s-a uitat la Charles cu un reproş nedisimulat. Acesta din urmă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, a sorbit o înghiţitură din băutura sa chihlimbarie din paharul pe carc chelnerul reuşise să-l pună în faţa lui înainte de a scăpa tava.

- Vă rog să mă iertaţi. Sc mai întâmplă şi accidente. Vom acoperi, desigur, pierderile, a rostit emfatic Adrien, întorcându-se spre chelnerul care dăduse indicaţii şi care arăta de parcă abia se stăpânea să nu explodeze ca o bombă; se făcuse roşu la faţă, dar în cele din urmă nu a spus nimic, doar s-a îndepărtat de noi şi şi-a trimis subordonaţii să cureţe mizeria şi să ne servească din nou masa.

Doamne, ar fi trebuit să ne dea afară de aici şi să nu ne mai primească niciodată. Maya îşi lăsase capul în jos şi îl sprijinea cu o mână, probabil neavând puterea sau dorinţa să vadă răul provocat de tatăl ci imprevizibil. Vinccnt privea la întregul incident cu buzele strânse, dar nu a scos niciun cuvânt, iar reacţia lui Dylan, Shane, Tony şi Will îmi amintea de a mea – pentru prima dată în viaţă aceeaşi adică clipeam cu toţii şi nu ne venea să credem.

- Cc este cu tine? Rcvino-ţi în fire, omule, l-a admonestat unchiul Monty cu o expresie de dezgust pe faţă.

Charles i-a aruncat imediat o privire iritată.

- Nu am de gând să-l ascult pe tipul care o regulează pe fiica mea, a mârâit el.

-Tată! a gemut Maya, ridicându-şi ochii spre tavan.

- Tipul ăsta va fi tatăl nepotului tău, aşa că poţi începe să înveţi ce înseamnă toleranţa, a răbufnit unchiul Monty.

- Bine, bine, domnilor, noi ar trebui să vorbim, nu să ne certăm, a intervenit Adrien împăciuitor.

- Cum să nu ne certăm? Individul ăsta a lăsat-o borţoasă pe logodnica ta! a bolborosit Charles.
- Maya s-a făcut înţeleasă. Logodna a fost ruptă. Asta este – a spus Adrien, ridicând din umeri, apoi s-a întors spre Maya. Păcat, ne-am fi potrivit de minune.

Maya i-a zâmbit maliţios, strâmbând din nasul ei micuţ.

- E absurd, a suspinat Charles. Şi cum rămâne cu planurile noastre? Ce zici de...

A făcut o pauză, în timp ce se uita la Vinccnt, care îl asculta concentrat în tăcere, apoi privirea i-a căzut pentru prima dată mai mult pe mine şi aş fi renunţat la tot aurul şi diamantele din lume, doar să pot dispărea în aer în acel moment.

Ştiam exact ce gând îi trecea prin cap chiar înainte să deschidă gura.

- O să te însori cu sora fraţilor Monet.

Vince şi-a ridicat bărbia în sus şi şi-a pus mâna pe umărul lui Dylan, care era deja pe cale să se ridice de pe scaun. A fost oprit mai degrabă de autoritatea fratelui nostru mai mare decât de forţa acestuia. Maya a început să-şi privească unghiile, iar unchiul Monty a luat o înghiţitură de bere, privind cu un interes brusc luminile de pe tavan.

Adrien, pe de altă parte, a pufnit zgomotos.

- Păi arc vreo doisprezece ani, a spus el şi mi-a aruncat o privire cât se poate de plictisită şi deloc interesată.
- împlinesc şaisprezece, am mormăit ca pentru mine din obişnuinţă.

Am regretat imediat pentru că tocmai se făcuse linişte şi, din păcate, toată lumea m-a auzit.

- Nu contează, a pufnit Adrien, iar când am stabilit contactul vizual, am simţit că iau foc.

Poate că aş fi reacţionat mai calm, dacă nu ar fi fost a doua oară când cineva mă peţea cu forţa pentru el.

- Ce idee mai este şi asta? a întrebat Will nervos.

- Foarte logică. Fiica mea pentru sora voastră. Vom avea cu toţii avantaje din această tranzacţie.
- Tranzacţie! Nu, nu, nu, ţinc-mă sau îl omor! a strigat Dylan, încordându-şi din nou muşchii.
- Ai grijă! i-a şuierat Vincent atât de încet, încât l-am auzit doar pentru că stăteam aproape.
- Nu am de gând să aştept atâţia ani ca o fatucă oarecare să se maturizeze, a intervenit Adrien ferm, clătinând din cap cu hotărâre.
- în doi ani va fi majoră. Cu permisiunea lui Vincent, am putea chiar să grăbim lucrurile, a sugerat Charlcs.
- Vreau o relaţie, nu o grădiniţă. în niciun caz nu am de gând să mă însor cu o adolescentă.
- Asta e pedofilie! a dat Dylan din cap către el.

Charlcs a fluturat mâna dispreţuitor.

- Nicio pedofilie. Dacă aveţi o asemenea problemă cu vârsta ci, nu trebuie să i-o băgaţi imediat în pat.
- Nu mai vorbi aşa şi pe deasupra în prezenţa ei! a strigat Will.

Probabil că a simţit stânjeneala mea crescândă şi m-a îmbrăţişat grijuliu.

- Spun cu ceva greşit? s-a agitat Charles, întinzând mâinile.

Individul ăsta chiar era nebun.

- Da! au şuierat Dylan, Will şi Shane în acelaşi timp.

Privirea mea rătăcea de la o faţă la alta, încercând să ţin pasul cu cearta. Mă simţeam ca şi cum aş fi urmărit o comedie-dratnă în direct.

- Charles... Vince a vorbit în cele din urmă când a simţit că este momentul potrivit să ia cuvântul.

Vinccnt nu era genul de persoană carc să strige la masă. Ştia să sesizeze acel moment unic când toată lumea îşi trăgea răsuflarea pentru următorul schimb de replici şi când nimeni nu se aştepta să audă o voce rece şi plină de autoritate.

Nc-am uitat cu toţii la el. Chiar şi Maya şi unchiul Monty; care până atunci evitaseră cu

laşitate contactul vizual cu ceilalţi, probabil copleşiţi de sentimentul de ruşine că fuseseră primii cărora le venise în minte această idee penibilă.

Vince s-a uitat intens la Charles, câştigând chiar şi atenţia lui.

- Nu sunt de acord, a început el încet şi clar. Nu sunt de acord cu planul tău. Nu uita că vorbeşti despre sora mea. Ea nu este obiectul tău de schimb, iar eu nu-ţi datorez nimic. Maya şi-a făcut propriile alegeri. Şi când va veni timpul, Hailie şi le va face pe ale ci. Trebuie să accepţi că nu este totul sub controlul tău şi că nu totul va merge întotdeauna asa cum vrei tu.

Am răsuflat uşurată, având grijă să nu o fac prea tare. Vince era de partea mea. Era minunat să am sprijinul lui într-o chestiune atât de importantă. Lăsând la o parte faptul că se ajunsese, în general, la o situaţie atât de ciudată.

Charles a tăcut, deşi îi puteai vedea nemulţumirea pe faţă.

Adrien, pe de alta parte, a dat din cap, arătând că este de acord cu punctul de vedere al fratelui meu.

- În plus, oricum nu e genul meu, a adăugat el cu voce tare.

Mi-a displăcut profund părerea acestui idiot, dar m-am şi simţit jignită de grosolănia lui.

Ceva a zburat peste masă, chiar pe deasupra capului lui Adrien, şi a aterizat pe podea cu zgomot mult în spatele lui. Nu a durat decât un scurt moment ca să-mi dau scama că Dylan fusese cel care aruncase... cu o furculiţă în el.

Adrien s-a uitat exasperat la fratele meu, care îl privea provocator şi cu ură. Gemenii şi unchiul Monty au izbucnit în râsete înfundate. Colţurile gurii mele au început să tresară atât de incontrolabil, încât la un moment dat nici eu nu m-am mai putut abţine şi a trebuit să-mi acopăr gura cu mâna.

Vince i-a trimis lui Dylan o privire

ameninţătoare şi de avertizare, pe care el a evitat-o. Charles, pe de altă parte, a ridicat o sprânceană ca şi cum nu înţelesese pe deplin ce se întâmplase.

- Aşa cum am spus, grădiniţă, a bolborosit Adrien pe sub nas, dând din cap.

- Hm, interesant, dar cine nu-şi poate găsi singur o soţie? Pe lângă asta se mai şi ia de adolescente? a râs Dylan, iar Vince a mârâit încet către el:

- Calmează-te odată!

Adrien l-a măsurat cu o privire tulbure.

- În fond, am spus că nu mă interesează surioara ta mai mică, dar fii atent, pentru că dacă nu încetezi să mă enervezi, într-o zi, când va mai creşte, voi face cu ca lucruri pe care nu le-ai mai văzut nici în filmele pentm adulţi.

Dc data aceasta, a zburat spre el un cuţit. Nu era cuţitul bont de masă, ci un cuţit special pentru friptură, care stătea lângă farfuria lui Vinccnt. Ar fi trebuit să fie probabil pe partea dreaptă, dar fratele meu mai mare îl luase de acolo ca să nu fie la îndemâna lui Dylan, neanticipând că îl voi lua cu.

Am făcut-o fără să mă gândesc, provocată de insolenţa lui Adrien. Nu numai pe mine mă jignise cu acele cuvinte dezgustătoare. Dylan s-a ridicat imediat de pe scaun, Vince şi-a încleştat puternic maxilarul, iar din ochi îi scăpărau fulgere. Shane şi Tony s-au încordat ca nişte arcuri, iar amuzamentul lor s-a evaporat într-o fracţiune de secundă.

Şi apoi: bum. Will se uita dintr-o parte la mine mut de uimire şi probabil singura persoană care zâmbea era Maya, care mă privea cu un fel de mândrie ciudată pe care nu o puteam înţelege în acel moment.

De altfel, nici nu am avut timp să mă gândesc la asta, pentru că privirea mea s-a îndreptat spre cuţitul pe care îl aruncasem cu o secundă în urmă cu toată puterea spre Adrien, care stătea

aproape exact în faţa mea. Vârful lui ascuţit i se înfipsese în umăr. Bărbatul nu purta sacou, ci doar o cămaşă, care nu putuse să-l protejeze de lamă.

Mă uitam amuţită la cuţitul înfipt în umăr, care nu pătrunsese, din fericire, prea adânc, aşa cum crezusem iniţial, pentru că a fost suficientă o uşoară mişcare a braţului şi Adrien a scăpat de el. Cuţitul a căzut la pământ cu un zgomot strident. Pentru o clipă, m-am simţit ca eroina unui film de groază cu buget foarte mic, genul cu cele mai proaste efecte speciale, ca să nu mai vorbim de scenariu. Incet-încet, m-a cuprins un sentiment de groază şi mi s-a făcut rău.

Trebuie să recunosc că avusesem un merit. Ii oprisem pe fraţii mei să se repeadă la gâtul lui Adrien. Dylan s-a uitat la mine ca şi cum m-ar fi văzut acum pentru prima dată în viaţa lui. Chiar şi Vincc era şocat.

S-a aşternut tăcerea.

>

Adrien s-a uitat cu o expresie ironică la sursa durerii, apoi şi-a ridicat încet ochii spre mine. Pentru prima dată astăzi s-a uitat cu adevărat la mine, fără expresia aceea dispreţuitoare. Şi nu a fost deloc un lucru bun, pentru că mi s-a ridicat părul măciucă pe cap. Nu cred că îşi mai înfipsese cineva vreodată în mine o privire atât de ucigaşă.

Cămaşa lui era de o nuanţă închisă de bleumarin şi de aceea sângele, care începea să se scurgă leneş dintr-o mică rană, nu ne sărea în ochi cu roşul lui strident. Brusc, nu l- am mai văzut pe bărbat din cauza lui Will, care se aplecase de pe scaunul său astfel încât să fie între mine şi el.

De cealaltă parte a mea, Vincent s-a apropiat de mine şi m-a apucat de braţ. S-a uitat la Adrien cu atenţie, ca şi cum ar fi încercat să-i ghicească următoarea mişcare.

- Adrien, a rostit el încordat.
- Văd că în această familie prostia este o

trăsătură creditară, a pufnit Adrien coborând vocea.

Cei doi bărbaţi păreau să comunice prin priviri. Erau distanţi şi serioşi.

Adricn s-a ridicat în picioare. Cu toţii am tresărit la această mişcare bruscă. Şi-a mutat privirea la Maya, cu bărbia îndreptată spre burta ei.

- îţi urez ca micuţul tău Monty să aibă mai mult bun- simţ.

Apoi s-a uitat la băieţi, aruncând cele mai lungi priviri către Vincent şi Charles.

- Domnii mă vor ierta.

în cele din urmă, mi-a aruncat o privire în treacăt, dar cu mi-am coborât ochii.

Şi a plecat de la masă spre toalete.

Will s-a îndepărtat încet de mine şi am simţit că într-o fracţiune de secundă voi fi sub focul privirilor, de astă dată nu şocate, ci serioase şi nemulţumite. Dc aceea, aşa cum îmi era firea, m-am panicat şi am sărit în picioare, împingând scaunul. Fără să mă uit la nimeni, m-am retras, m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit cu un pas rapid din restaurant. Pe drum, am trecut pe lângă oaspeţi care îmi aruncau priviri pline de interes, la fel şi chelncriţa carc ducea mâncăruri somptuoase, cu siguranţă la masa noastră.

Am alergat afară şi am respirat adânc, lăsând frisoanele să-mi străbată tot corpul. Acrul proaspăt s-a dovedit imediat o terapie binevenită pentru nervii mei. Mi-a atras atenţia o bancă de marmură frumos sculptată. Probabil era aici pentru oaspeţii restaurantului carc aşteptau să li se aducă maşina din parcare.

Acum era goală, aşa că m-am aşezat pe ca. Ştiam că nu avea niciun rost să încerc să fug de aici. Nici măcar nu intenţionam să o fac. Trebuia doar să iau o pauză pentru că ştiam că în mod sigur va urma un cutremur.

Fără îndoială că Vinccnt dezaproba aruncarea cuţitelor.

Priveam fix la gardul viu frumos tuns, aşteptând să vină cineva. Eram convinsă că unul dintre fraţi se va repezi imediat după mine.Totuşi, acest lucru nu s-a întâmplat. în schimb, cineva s-a aşezat lângă mine. A fost suficient să întorc capul ca să văd că acel cineva era Sonny.

- Şi tu eşti aici? Credeam că nu trebuie să stai cu ochii pe mine când ies cu băieţii, am mormăit cu o voce obosită.

Briza mă făcea să tremur pentru că nu-mi luasem geaca, dar în acelaşi timp îmi aducea şi o oarecare uşurare.

Sonny stătea cu picioarele uşor depărtate, cu mâinile sprijinite pe coapse, aplecat în jos şi cerceta constant împrejurimile cu privirea, chiar şi în timp ce-mi răspundea. Tipul ăsta părea să stea de veghe douăzeci şi patru de ore pe zi.

- Ţinând scama de firea oaspeţilor dumneavoastră, am fost rugat să vă însoţesc, pentru orice eventualitate.
- Ai fost înăuntru?

A negat din cap. Nu se uita deloc la mine, dar nicio mişcare, nici măcar cca mai mică provocată de o rafală de vânt, nu scăpa atenţiei lui.

- S-a întâmplat ceva acolo? a întrebat el.

Mi-am pus braţele în jurul umerilor pentru că mi se făcuse frig.

- Am aruncat cu un cuţit într-unul dintre oaspeţii noştri, am mărturisit uitându-mă fix la trotuar.

Sonny a fluierat apreciativ.

- Mâţa blândă zgârie rău, nu-i aşa? a râs el.
- M-am lăsat provocată! am suspinat, ascunzându-mi faţa în mâini.
- Măcar ai nimerit?

Mi-am muscat buza.

- Păi… în umăr.

Sonny a mai fluierat o dată şi m-a făcut să râd puţin, deşi nu voiam deloc să mă simt mândră.

A fost un lucru bun că am avut acel moment să

zâmbesc, pentru că o secundă mai târziu i-am văzut pe fraţii mei care ieşeau din restaurant şi am ştiut că s-a terminat cu veselia mea.

24 O COMPANIE EXCELENTĂ

Ochii lui Vince m-au găsit imediat şi fratele meu cel mai marc a pornit spre mine cu un pas atât de hotărât, încât până şi Sonny, care stătea lângă mine, s-a ridicat în picioare. Cc păcat că în astfel de momente bodyguardul meu era inutil.

Cu coada ochiului i-am văzut pe Will, Shane şi pe unchiul Monty cum dădeau cheile de la maşinile lor de lux valetului elegant de la parcare.

Vincent mi-a făcut semn cu un gest al mâinii să mă ridic, dar cum eu nu mă grăbeam deloc să fac asta, degetele lui lungi şi subţiri m-au apucat imediat uşor de încheietura mâinii şi m-au tras în sus. Nu a folosit forţa faţă de mine, ci mai degrabă m-a îndemnat. M-am ridicat ascultătoare, dar m-am uitat la el cu hotărâre şi fără scrupule.

- Hailie, a început el destul de încet, ceea ce m-a surprins, pentru că privirea lui era pustie. Cc a vrut să însemne asta?

Am înghiţit în sec, iară să întrerup contactul vizual. Vince s-a încruntat, probabil citind pe faţa mea motivul comportamentului meu reprobabil şi căutând o confirmare că eram în toate minţile. Am încercat să ii arăt că eram sută la sută conştientă de ceea ce făcusem.

Dar, pentru orice eventualitate, în loc sa vorbesc, am ridicat prosteşte din umeri, ceea ce probabil nu era cel mai bun răspuns, pentru că fratele meu a clătinat încet din cap.

- Nu, Hailie, te întreb, ce a vrut să însemne asta? a repetat el serios, uitându-se în jos la mine.

Am arătat cu mâna spre restaurant, fără să-mi iau privirea supărată de la fratele meu.

- Nu ai auzit ce a spus?
- Nu mă refer la ceea ce am auzit, ci la ceea ce am văzut.
- I lailie, ai aruncat cu un cuţit într-un om, a intervenit Will, apropiindu-se mai mult de mine.

Era şi el serios şi puţin îngrijorat. Mi-am ridicat ochii spre cer şi apoi m-am uitat la ceilalţi membri ai familiei, care stăteau undeva în fundal şi ne priveau.

- Şi ce a vrut să însemne textul acela despre filmul pentru adulţi? m-am enervat cu, copleşită de reproşurile lor.
- Calmcază-te şi nu ţipa!
- Nu mă calmez! Cum se face ca ies la un restaurant ai familia mea şi dintr-odată trebuie să ascult planuri pentru căsătoria mea pe carc nu mi le doresc deloc şi ameninţări din partea unui individ arogant, mai în vârstă decât mine, pe care un alt individ descreierat care îşi stinge trabucul de pantalonii chelnerului mi-l prezintă ca pe viitorul meu soţ? Şi toate acestea chiar înainte de aperitive!

Fierbeam de furie. Sigur, poate că nu trebuia să arunc cu cuţitul, dar nu sunt nebună, în mod normal nu fac lucruri de genul ăsta.

Un cuplu în vârstă, dar foarte distins, tocmai părăsea restaurantul. O femeie cu un frumos coc cărunt şi o rochie cu paiete şi un bărbat la fel de cărunt, într-un smoching negru. întâmplător au auzit izbucnirea mea şi s-au uitat la mine ca şi cum mi-ar fi crescut două capete în plus.

Vince şi Will s-au uitat la mine fără să rostească un cuvânt, probabil întrebându-se ce fel de predică ar fi mai bine să-mi ţină în acest moment. Mi s-a părut că am auzit undeva în fundal chicotitul înfundat al lui Tony, dar mă

străduiam să-mi controlez furia şi nu puteam fi sigură.

- Potoliţi-vă, a spus unchiul Monty, făcând câţiva paşi spre noi. Maya stătea agăţată de braţul lui şi, pentru prima dată de când o cunoşteam, avea o expresie cu adevărat abătută pe faţă. S-a apropiat de noi împreună cu unchiul nostru, dar nu mai lupta ca o leoaică în apărarea mea, ci rătăcea undeva cu gândurile ei.

- l ata arc dreptate, a avut dreptul să fie supărată. Adrien ăsta a cam luat-o razna, hm?

Will a întins o mână cu palma ridicată în faţa lui.

- Bineînţeles că a luat-o razna, dar ăsta este un subiect cu totul diferit.

- Cc vrei să spui prin diferit? am întrebat eu.

Vincent deschisese deja gura ca să o închidă pe a mea cu o remarcă probabil inteligentă, când chiar lângă noi a oprit frumoasa lui maşină neagră. Valetul din parcare a coborât din ca şi a ţinut uşa deschisă, privind politicos la grupul nostru. Apoi fratele nostru ccl mai mare a suspinat nerăbdător şi mi-a spus:

- Mergi cu mine, urcă!

Mai devreme profitasem de ocazie ca să fac o plimbare cu Maya şi cu unchiul Monty în decapotabila lor roşie, pe care, întâmplător o achiziţionaseră chiar săptămâna trecută, acordându-i aproximativ la fel de multă atenţie ca şi cum ar fi cumpărat o pereche de şosete. Maya credea că în mod firesc în fiecare garaj ar trebui să existe o decapotabilă roşie, pentru că este o maşină elegantă şi clasică. în opinia ei, să nu ai o astfel de maşină era ca şi cum nu ai avea în garderobă o geantă mică neagră sau un sutien din dantelă albă sau un tanga roşu...

Şi apoi Dylan i-a spus să tacă.

Apropo de Dylan.

- Nu e corect că Dylan poate arunca cu furculiţa şi nimeni nu îi reproşează nimic, dar dacă arunc cu cu ceva, c mare tevatură, m-am

plâns cu o faţă morocănoasă, aruncându-mă pe bancheta din spate.

- Hailie, nu ai aruncat cu ceva, ai aruncat cu un cuţit, a răspuns Will, aplecându-se spre mijlocul maşinii ca să-l aud mai bine.

Ochii lui albaştri străluceau cu o severitate care nu-mi plăcea deloc. Mi-am întors privirea de la el şi m-am uitat fix la tetiera tapiţată cu piele crem a scaunului din faţa mea.

- Dylan, şi tu la fel, a decis Vince după o clipă, luând loc pe scaunul pasagerului din faţă.

Cel mai rău dintre fraţii mei şi-a dat ochii peste cap, dar s-a supus şi, împingându-mă să mă dau mai încolo, s-a înghesuit în spate lângă mine.

Will s-a aşezat la volan şi am plecat, făcând loc pentru Lamborghiniul albastru al lui Shane, pe care valetul din parcare tocmai îl preda unuia dintre gemeni.

Am suspinat adânc, pregătindu-mă pentru un discurs care a început aproape imediat. Vince părea să fi decis în mod deliberat să nu conducă, ca să-şi concentreze toată atenţia asupra noastră. Era bine că stătea în faţă, pentru că nu putea să ne tot ameninţe cu privirea, deşi nu-mi plăcea deloc că putea să mă vadă în oglinda laterală.

- Cc c în neregulă cu voi, copii? a început el cu o voce iritată. Am ieşit la cină la un restaurant de lux, am făcut asta ca să aplanăm relaţiile dintre familiile noastre, iar fraţii mei aruncă cu tacâmuri? Copiii de doi ani au mai multă minte decât voi doi.

- N-o să-mi spui că pe tine nu te-a enervat, a mârâit Dylan, uitându-se cu furie la ceafa lui Vince.

- Da, dar cuvintele sunt un lucru, faptele sunt altul. Cunoşti regulile noastre, ştii ce reprezentăm şi totuşi ţi-ai permis să faci o asemenea prostie fără minte.

- Care reguli? am întrebat, iritată că iarăşi este ceva ce eu nu ştiu.

Vince a tăcut o clipă, ca şi cum nu ar fi fost

sigur că vrea să mă iniţieze, dar Will a intervenit, fără să-şi ia ochii de la drum.

- Dacă nu am respecta anumite reguli, s-ar putea crea haos, ccca ce ar duce în cclc din urmă la o concurenţă nesănătoasă. Acesta este motivul pentru care una dintre regulile pe care le urmăm este respectarea imunităţii. Şi rănindu-l pe Adrien, i-ai dat undă verde să se răzbune, a explicat el.

Pentru prima dată, m-am simţit neliniştită.

- Va vrea să-mi facă rău? am întrebat încet.

- Nu. Date fiind circumstanţele, spune că va trece asta cu vederea, ceea ce nu schimbă faptul că aşa ceva nu ar fi trebuit să se întâmple deloc, a spus Will, înclcştându-şi mâinile pe volan aproape la fel de tare ca şi maxilarele.

- Bine, dar, la urma urmei, nu a fost vina ci. Ea nu ştia cu ce fel de război s-ar fi putut sfârşi. Iar nătărăul a meritat-o, pentru că a exagerat şi încă foarte tare, a subliniat Dylan, iar eu m-am uitat la el surprinsă că îmi ia apărarea. Mă aşteptasem ca el să fie cel care să ţipe la mine cel mai mult.

- Da, ai dreptate, nu e vina ei, a fost de acord Vincent. Dar tu, pe de altă parte, ar trebui să ai un pic mai multă minte. Nu spun că nu ar trebui să-ţi aperi sora, mai ales când cineva îşi permite asemenea remarci mitocăneşti, dar o poţi face într-un mod civilizat şi, mai ales, ponderat. Aruncând obiecte? A clătinat din cap. Aşa nu faci decât să arăţi că stai lamentabil de prost cu stăpânirea de sine. Şi nu este înţelept să-ţi dezvălui slăbiciunile, mai ales în faţa unor oameni ca Adrien sau Charles. Ca să nu mai spun că nu cred că Hailie s-ar fi gândit să arunce cu un cuţit dacă nu i-ai fi dat tu idcca.

Dylan stătea tolănit pe banchetă lângă mine, întreaga lui postură comunicând indiferenţă, deşi eram sigură că îl asculta pe fratele nostru mai marc. Mai ales că trebuia să admită că Vince avea dreptate. Cu toate acestea, nu am putut rezista tentaţiei de a mormăi în şoaptă:

- Nu trebuia să-mi dea el ideea, mi-ar fi venit şi mie oricum.

Bineînţeles că toată lumea m-a auzit, Dylan a zâmbit maliţios şi amuzat, iar Will şi-a frecat faţa cu o mână, ca şi cum ar fi fost deja sătul de discuţie.

- Hailie, apreciem, apreciem foarte mult că ţi-ai apărat demnitatea şi că ai reuşit să-i ţii piept. Problema este că acestea nu sunt persoanele potrivite cu carc să te pui. Ai văzut ce i-a făcut Charles chelnerului?
- Charles este scrântit, a intervenit Dylan.
- Exact despre asta este vorba.

Dylan a mai vorbit o vreme cu Will, dar eu şi Vince nu am mai participat aşa mult la discuţie. Eram mulţumită că doi dintre fraţii mei mai mari păreau, în ciuda dezaprobării lor, să-mi treacă cu vederea cascadoria fără consecinţe grave. Abia în maşină am realizat ce făcusem.

Aruncasem cu un cuţit în fostul logodnic al Mayci! Şi în aşa fel încât chiar a început să sângereze!

Halal ieşire în oraş!

Nu eram prea mândră de mine, dar nici nu puteam spune că nu simţeam puţină satisfacţie. Ei bine, pentru că meritam, indiferent cum priveai lucrurile.

Gemenii au ajuns primii acasă pentm că, bineînţeles, şi- au etalat şofatul rapid, în timp ce Will a condus mult mai precaut. Nc-am întâlnit cu toţii la reşedinţă şi ne-am dus mai întâi să ne schimbăm în haine comode de casă. Eu încă aveam părul prins într-o coadă de cal confortabilă şi am decis să nu mă dcmachicz, pentru că voiam să mă mai bucur de machiaj, căci nu ştiam când voi mai avea ocazia să mă aranjez aşa.

Apoi am coborât scările, unde fraţii mei erau deja tolăniţi pe canapele. Pc masa joasă tocmai aterizaseră farfuriile noastre de la restaurant ambalate pentru a fi luate la pachet, de care

Maya îşi adusese aminte. Aroma rafinată a mâncării era atât de atrăgătoare, încât, după foarte puţin timp, toţi membrii familiei noastre au apărut în sufragerie.

- Tagliatellclc cu trufe albe sunt de nota zece, a suspinat unchiul Monty cu încântare, luând îmbucătură după îmbucătură, chiar înainte să am timp să-mi desfac porţia.

Maya i-a zâmbit logodnicului ci, dar a fost neobişnuit de tăcută, ceea ce toată lumea a observat.

- Ce ţi-a spus Charles? a intrebat-o Vince direct.

Maya şi-a coborât privirea.

- Dacă nu vrei să vorbeşti de faţă cu toată lumea, c în regulă, dar ar fi bine să vii la mine mai târziu şi să-mi spui totul. E important.

Maya a oftat şi a dat din cap, răspunzând tuturor privirilor.

- Mi-a spus că încă nu era nimic pierdut şi că, după ce nasc, pot să-l las pe bastardul Monct la el şi apoi să mă duc la Adrien, cu care puteam face oricâţi copii doream.

- Bastardul, a bolborosit unchiul Monty, dar era clar că aflase deja despre asta.

- E ţicnit, a comentat Tony, ridicând din sprâncene.

- Omul ăsta c bolnav, am şoptit mai tare decât intenţionam.

M-am uitat la Maya cu compasiune, incapabilă să înţeleg cum un tată ar putea să-i spună aşa ceva fiicei sale.

- E bolnav, Hailie. Nebun şi imprevizibil, a suspinat ea din nou şi şi-a ridicat ochii spre tavan, apoi a răbufnit iară nicio umbră de umor: Şi când mă gândesc că eu, proasta de mine, am crezut că aş putea vorbi cu el, să-l conving şi să-l invit la nuntă. Ce proastă sunt!

- Hei, hei, haide. Ai avut intenţii bune, a consolat-o Monty, punându-i un braţ în jurul umerilor.

- Nu mai am niciun chef de ceremonie.

- Nu trebuie să facem din asta un marc eveniment. în ce mă priveşte, este suficient să fim prezenţi noi doi. Schimbăm inelele şi va fi o plăcere, vei vedea, pisicuţo.

- Tu nu înţelegi! a suspinat Maya. Trebuia să am o nuntă ca de regină. Trebuia să am o rochie scumpă cu o trenă care s-ar fi întins pe kilometri întregi. Covoare roşii, fântâni pline cu cea mai scumpă şampanie, porumbei albi dresaţi care să se încline, naibii, când mă văd. Trebuia să cânte o orchestră de renume mondial, la trăsura mea să fie înhămate cele mai frumoase şi mai renumite rase de cai, urma să primesc un munte de cadouri, să dansez până cad jos şi să-mi iau râmas-bun la jumătatea evenimentului şi să zbor la un hotel neruşinat de luxos undeva la capătul lumii.

Maya şi-a suspendat dramatic vocea şi şi-a ascuns faţa în mâini.

- Am renunţat la jumătate din aceste visuri pentru că sunt însărcinată şi nu am timp să planific un astfel de eveniment. în schimb, am vrut să am o nuntă normală, să-i invit pe cei dragi şi să mă bucur de prezenţa lor. Şi acum aflu că este prea mult!

Maya şi-a coborât braţele şi a îmbrăţişat pieptul lui Monty, iar el a apucat stângaci o bucată de prosop de hârtie ca să se şteargă la gură, apoi a sămtat-o pe creştetul capului.

- Comoara mea, nu-ţi face griji pentru nimic. Gândeşte-te la toate lucrurile frumoase care ne aşteaptă. Vom cumpăra o casă...

- Nici măcar nu putem să cumpărăm aici! a gemut Maya.

- De ce nu?

- Cu tatăl meu prin preajmă şi cu Organizaţia? În aceeaşi ţară? Ne va persecuta, îşi va impune părerea, va încerca la fiecare pas să-mi demonstreze ce decizie proastă am luat! Fără aprobarea lui nu pot trăi aici, ar fi un coşmar!

- Bine, bine. Nici nu vrem să locuim aici. Nu-i aşa? Nu vrem. îţi aminteşti cât de mult ţi-a plăcut la Mclbourne? Poate acolo?

Maya şi-a ridicat capul şi şi-a tras nasul, luând în considerare ideea logodnicului ei.

- Australia este minunată, dar pentru o vacanţă. Nu vreau să locuiesc acolo permanent.
- Bine, ce zici atunci de... nu ştiu, Sardinia? A fost distractiv şi acolo.

Dc data aceasta, Maya şi-a şters o lacrimă invizibilă din ochi şi s-a îndreptat puţin.

- Ursuleţul meu, nu pot trăi pe o insulă, am nevoie de ceva mai vibrant. Cum rămâne cu magazinele?
- Ai putea să zbori singură la Roma sau Milano oricând vrei.
- Prea multă bătaie de cap.

Ascultam discuţia lor cu o anumită fascinaţie. Este remarcabil ce viaţa detaşată de realitate trăiesc unii oameni! Deodată, Maya a bătut din palme.

- Franţa!

Unchiul Monty a dat din cap, aparent mulţumit că reuşise să-şi liniştească logodnica şi se putea întoarce la masă.

- De ce nu, am o slăbiciune pentru Saint-Tropez. Am putea să ne cumpărăm un iaht.
- Nu, nu, mă refeream la Paris.
- Dar, iubito, n-ai prefera să locuieşti undeva lângă plajă?
- în acest caz, am putea petrece sezonul de iarnă la Paris, iar vara în Saint-Tropez sau în Monaco?
- Ştiam cu că ne vom înţelege.

Unchiul Monty a făcut cu ochiul vesel, apoi el şi Maya au chicotit, iar un zâmbet a apărut şi pe buzele mele.

Simţeam o afecţiune ciudată pentru ei.

- Dc fapt, unde vă duceţi în luna de miere? a întrebat Dylan.
- În Ilawaii sau în Fiji.

- Hei, ar trebui să mergem şi noi în Hawaii, a spus Shane, dându-i un ghiont lui Tony.
- Da, la naiba, da! Hai să mergem în Hawaii!

Dylan şi-a frecat mâinile.

- Vreau să merg şi cu în Hawaii! m-am alăturat şi cu, iar ochii mi s-au aprins de entuziasm.
- Dar aveţi şcoală, a mormăit Will, dându-şi ochii peste cap.
- La naiba! Tony şi-a fluturat mâna.
- Nici vorbă. Va trebui să aşteptaţi până la vacanţa de vară ca să plecaţi, a anunţat Vincent.
- Camdcn caută deja o altă insulă pentru voi, a dezvăluit Monty.

Băieţii au primit cu bucurie această informaţie. Eu nu am reacţionat, dar eram fericită în sinea mea pentru că asta însemna că îl voi revedea pe acel om.

Mă gândeam deja că nimic nu mai poate salva această scară tragică, dar, datorită companiei bune, ziua nu s-a terminat atât de rău. Desigur, gestul meu nu a fost uitat repede. Dimpotrivă, fraţii mei nu m-au scutit de nicio glumă pe terna asta.

Doar Will şi Vince s-au străduit să nu arate cât erau de amuzaţi. Probabil li s-a părut că aş putea să iau veselia lor drept o laudă pentru comportamentul meu. Dar toţi ceilalţi râdeau pe faţă.

Când, de exemplu, am vrut să iau un cuţit mic de masă, din care cineva adusese mai multe ca să întindem sos de usturoi pe o baghetă proaspătă, Dylan mi l-a luat de sub nas.

- Cred că trebuie să cumpărăm pentru Hailie nişte tacâmuri de plastic, a spus el.
- Cred că, dacă eu am nevoie de tacâmuri de plastic, şi tu ai nevoie.

Mai târziu, când eram pe cale să adorm, încă analizam evenimentele din timpul zilei şi tot nu-mi venea să cred că mâna mea, ghidată de creierul meu, apucase un cuţit şi il aruncase pur

şi simplu într-un om care îmi era străin şi care spunea nişte lucruri scârboase. M-am gândit ce ar fi spus mama...

Şi apoi, fără să vreau, m-am gândit ce ar fi spus Camden. Şi, chiar dacă eram deja pe jumătate adormită, am înghiţit în sec. Speram că nu-i va spune nimeni ce s-a întâmplat.

25 TĂRÂMUL PONEILOR

L-am urmat pe Tony cuminte în tăcere.

Mă conducea pe coridorul interzis, dar de data aceasta am trecut de biroul lui Vincent şi ne-am aventurat mai departe. A cotit undeva într-o parte, unde era o scară îngustă care ducea în jos. În timp ce partea rezidenţială a casei noastre era mai degrabă luminoasă şi spaţioasă, adâncurile coridorului interzis erau cufundate în întuneric.

Singură nu cred că aş fi îndrăznit să merg atât de departe. Aveam încredere în Tony, dar dacă nu ar fi fost el, aş fi fugit de aici cât mă ţineau picioarele. Nu glumesc, scările alea ar fi putut duce la o temniţă, la pivniţa unui pedofil sau la o cameră de tortură.

începusem deja să-mi imaginez pasaje tăiate în stâncă sau podele pavate cu scânduri înfricoşător de scârţâitoare şi prăfuite, dar coridorul de aici, de jos, nu era cu mult diferit de cel de la etaj. încă mă uimea dimensiunea colosală a reşedinţei Monct. Am trecut pe lângă mai multe uşi până când, în cele din urmă, Tony a apucat de mânerul uneia dintre ele.

- Aşteaptă, mi-a murmurat el.

M-am oprit ascultătoare la comanda lui. Uşa s-a închis în urma mea, iar lămpile de pe tavan au clipit şi s-au aprins imediat.

încăperea în care ne aflam părea mică. Era doar un pătrat mochetat pentru a înăbuşi paşii şi avea pereţii acoperiţi cu panouri pătrate convexe gri şi negre, care cred că serveau ca izolaţie fonică. Lângă unul din ci se afla un dulap marc negru şi probabil metalic, din acelea cu balamale masive. Apoi mi-am îndreptat privirea spre o masă alungită despărţită de un alt perete şi mi-am dat scama că această încăpere era mult mai marc decât credeam. în spatele mesei se întindeau două coridoare înguste şi lungi, unde în depărtare atârnau ţinte. Una mai aproape, cealaltă mai departe. Una mai perforată, cealaltă mai puţin. Un poligon de tragere.

Fraţii mei aveau acasă un blestemat de poligon de tragere!

Nu ştiu la ce mă aşteptam, mai ales când Tony m-a târât în holul interzis. Credeam că vom ieşi afară pe partea cealaltă şi poate o să tragem în sticle goale, ca în filme. Fraţii Monet, însă, erau întotdeauna cu un pas înainte. Dar cine are în mod normal un poligon de tragere sub propriul acoperiş? Şi încă unul profesionist? Şi când te gândeşti că odată am fost surprinsă să aflu că există o sală de sport în reşedinţă.

Când Tony a deschis dulapul cu aspect ameninţător, am fost deja convinsă că visez. Asta părea cel mai probabil.

Stăteam în continuare cuminte în picioare, dar am aplecat curioasă capul ca să văd conţinutul dulapului, sau mai degrabă al seifului uriaş. Mă deranja silueta lui Tony, însă, odată ce am reuşit să văd o puşcă aproape mai mare decât mine, am tresărit.

Fratele meu a scos repede ceea ce căuta şi a închis uşa cu o bufnitură. Când s-a întors spre mine, în mână ţinea un pistol foarte mic şi negru şi o cutie – am ghicit imediat – cu muniţie.

A aşezat ambele obiecte pe măsuţă şi s-a aplecat să scoată de sub ca căştile, care atârnau pe un cârlig, şi ochelarii de protecţie. Semănau

cu nişte ochelari de înot, dar erau un pic mai subţiri şi mai eleganţi.

- I laide, vino aici, m-a instruit el, iar cu m-am apropiat, încercând să-mi controlez emoţia care persista de când Vince mă sunase în dimineaţa aceasta şi mă anunţase că venise timpul pentru lecţiile de tir.

Recunosc, asta mi-a evocat trauma din pădure. Mi-au revenit în minte amintirile neplăcute când Tony ţinea un pistol în mâna lui acoperită de tatuaje înfricoşătoare. Apoi am tremurat şi mi-am amintit că acesta nu era un joc. Nu venisem la poligon doar ca să mă distrez. Eram aici din alt motiv.

- Pentru început, iată câteva reguli pe care trebuie să Ic respecţi, a anunţat Tony. Dacă nu le respecţi, s-a terminat cu lecţiile de tir. Mă asculţi?

A îndepărtat arma de mine, punând-o pe blat.

Mi-am mutat privirea de la ca la el şi am dat din cap, încercând să îi arăt cât de concentrată eram.

- În primul rând, cu ţeava trebuie să ţinteşti întotdeauna doar acolo, a spus el, ridicând arma spre coridorul unde atârnau ţintele. Vrei să te întorci, să-mi spui ceva, să te scarpini, să faci o mişcare, nu contează, asigură-te întotdeauna că ţinteşti acolo, niciodată încoace.

A arătat spre el şi spre restul încăperii unde stăteam noi.

- Bine. Am dat din cap.
- Rămâi mereu concentrată şi ascultă ce ţi se spune. Nu rătăci cu gândurile pe tărâmul poneilor, controlează ceea ce faci.
- Care ponei?
- Când îţi spun să te opreşti, trebuie să te opreşti şi să pui arma jos. înţelegi?

-Da.

- Nu ţine degetul pe trăgaci decât dacă vrei să tragi.
- Atunci unde să-l ţin?

- în nas. Oriunde, dar nu pe trăgaci.

Am făcut un efort ca să dau din cap în loc să-mi dau ochii peste cap.

Apoi Tony mi-a arătat cum să încarc arma, cum să o dcblochez şi să o fixez la loc. Când în cele din urmă mi-a înmânat-o, i-am simţit greutatea în mână şi de data asta mi-am amintit cum ţintisem spre Jerry. Cum mi-a fost teamă că îl voi ucide. M-au trecut fiori când mi-am amintit de asta. Acum degetele mele se strângeau tare pe pistol, dar Tony m-a avertizat să nu-l strâng aşa.

Timp de aproximativ o oră am repetat iar şi iar până la plictiseală câteva mişcări. Sigur că erau cruciale, la urma urmei, iară să dcblochez arma nu o puteam folosi, dar îmi doream foarte mult să încep să trag. Tony mi-a spus că, dacă nu mă concentrez aşa cum trebuie pe clementele de bază, cel mai bun lucru pe care îl puteam face era să trag la un PlayStation, aşa că i-am luat cuvintele în serios şi în cele din urmă am reuşit să execut corect toate instrucţiunile lui, deşi cu o oarecare lentoare.

Cu o invidie şi o fascinaţie ncdisimulatc, am privit cât de eficient mânuia el arma. O parte din mine ştia că era prea tânăr pentru a fi atât de familiarizat cu ea şi asta m-a deranjat puţin, dar probabil că, dacă aş fi crescut intr-o casă cu un poligon de tragere, aş fi ştiut şi cu multe până acum.

- Ori de câte ori exersezi, punc-ţi astea pe urechi, a spus el, dându-mi căştile. Şi asta pentru ochi, a adăugat el şi mi-a mai dat şi nişte ochelari.

Am ajustat mărimea căştilor şi mi le-am pus pe cap, după ce îmi pusesem mai întâi ochelarii, care îmi limitau doar puţin vizibilitatea. Dar m-am obişnuit repede cu ci. Căştile înăbuşeau sunetele, dar când Tony a vorbit din nou, l-am auzit.

- Trebuie să stai într-o poziţie stabilă, să îţi distribui greutatea pe ambele picioare, m-a

instruit el, aflându-se atât de aproape în spatele meu, incât aproape că mă sprijineam de el.

Arma era aşezată pe masa din faţa mea, dar simţeam că într-o clipa voi putea în sfârşit să trag.

- Spatele drept, picioarele paralele, depărtate la lăţimea umerilor.

Şi-a accentuat cuvintele punându-şi o mână pe umărul meu, în timp ce cu un deget de la mâna cealaltă mă împungea în coapsă.

- îndoaie uşor picioarele la nivelul genunchilor. Uşor. Bine, acum ţine.

în sfârşit, mi-a pus pistolul în mână.

Mi-am strâns degetele pe el şi am întins braţul în faţă, ochind ţinta. Inima îmi bătea cu putere din cauza adrenalinei. Era ca şi cum m-aş fi pregătit să sar cu paraşuta.

- Dc asemenea, poţi să îndoi uşor coatele dacă te simţi mai bine în acest fel. întotdeauna ţinc-l cu ambele mâini. Nu uita că vei simţi un mic recul. Fii pregătită pentru asta. Cel mai bine este să ţii încheieturile mâinilor drepte, aşa, da. Ţine capul drept. Drept am spus, nu-l înclina. Arma trebuie să se adapteze la tine, nu invers, a spus el, ajutându-mă să mă aşez în poziţia corectă. Potrivcştc-o în dreptul ochiului tău. Ridic-o mai sus. Tragi la ţintă, dar privirea ta trebuie să fie concentrată pe ceea ce ţii în mâini. Dacă nu eşti concentrată şi intr-o poziţie stabilă, nu vei nimeri niciodată ceea ce ţinteşti.

Am dat din cap, absorbind neliniştită toate instrucţiunile.

Tony stătea încă aproape, deşi nu mai era în spatele meu. Eram convinsă că era în alertă maximă pentru a prelua în orice moment controlul armei pe care o ţineam în mână, dacă era necesar.

- Bine, haide, a spus el şi la acea comandă m-am încordat şi mai mult.

A durat poate două secunde până să mă asigur că eram concentrată şi că mă foloseam de toate

sfaturile pe care mi le dăduse fratele meu şi apoi am apăsat pe trăgaci, amintindu-mi în ultimul moment să ochesc spre centrul ţintei.

S-a auzit o bubuitură, care a fost înăbuşită de căşti. Corpul mi s-a dezechilibrat din cauza reculului, dar picioarele parcă imi erau lipite de pământ. Undeva lângă ele căzuse un cartuş, dar glonţul cu siguranţă nu nimerise în ţintă, pentru că aceasta arăta tot ca nouă. Am comentat acest lucru cu o uşoară dezamăgire, apoi m-am uitat la Tony.

- Ei bine, ce mai aştepţi? Dă-i drumul, mi-a spus el.

Am fost mulţumită că nu a râs de mine, aşa că, pe deplin pregătită, mi-am reluat poziţia, de data asta amintindu-mi de ţintă. O vedeam în fundal, cam neclar, pentru că mă concentram mai ales pe armă, aşa cum mă sfătuise Tony.

Bine, I lailie, arată-mi de ce eşti în stare.

încă o bubuitură. Şi apoi încă una. Şi încă una. Până când a trebuit să mă opresc ca să reîncarc arma. Tony mi-a dat gloanţele. Am nimerit ţinta de trei ori. O dată în câmpul alb, care nu conta. Dar o dată am fost foarte aproape de punctul roşu din mijloc.

- După fiecare tragere, ia o pauză de câteva secunde ca să evaluezi cât de bine şi cât de aproape de ţintă a fost. Va fi mai uşor să-ţi corectezi greşelile, m-a sfătuit Tony, în timp ce mă privea cum reîncarc arma cu o uşoară nesiguranţă.

Urmându-i indicaţiile, am tras şi am rcîncărcat arma nu mai ştiu cât timp. Tony intervenea din când în când cu comentariile lui, pe care întotdeauna le luam în serios, înţelegeam deja de ce devenise profesorul meu. îşi cunoştea meseria.

Lecţia de tir a fost grozavă şi m-am simţit foarte bine, mai ales pentru că vedeam progrese cu fiecare rundă. Totul avea sens. Mi-a plăcut şi faptul că, spre deosebire de lupta corp la corp, aici statura mea mică nu conta. Aici era vorba

mai mult de precizie, concentrare şi de dexteritate, care puteau fi exersate.

- Stop! a ordonat Tony după un timp, ridicând vocea, ca să-l aud clar.

Am coborât ascultătoare arma, iar mâna lui Tony mi-a dat la o parte casca de pe o ureche.

- Ajunge, a anunţat Tony.

Deja deschideam gura să protestez., când a intervenit Vinccnt.

- Bravo, Hailie, m-a complimentat el şi a bătut din palme alene de mai multe ori.

Am întors imediat capul spre el. Stătea în spate, sprijinit de perele şi mă privea. Din cauza zgomotului şi a căştilor nu-l auzisem când intrase.

- E grozav! am exclamat cu entuziasm în glas, încântată că nu mersese atât de rău pe cât mă aşteptasem.

Nu m-am gândit la nimic şi m-am întors spre el, ţinând încă pistolul în mână. Veselia de pe feţele fraţilor mei provocată de bucuria mea oarecum copilărească a fost înlocuită instantaneu de o expresie de groază.

- Ei! au strigat amândoi în acelaşi timp, întinzându-se spre mine.

Inima mi-a bătut mai tare şi într-o fracţiune de secundă m-am controlat şi m-am întors imediat spre poligon, blestemându-mă pentru prostia mea. Exact asta mai lipsea, să împuşc din greşeală pe cineva.

- Iertaţi-mă! am strigat panicată, lăsându-l pe Tony să- mi ia pistolul din mâini şi să-l dezarmeze cu grijă. Apoi l- a pus jos pe birou, clătinând din cap.

Am profitat de ocazie şi m-am întors din nou ca să mă uit la Vince, carc îşi acoperea faţa cu mâna. L-am observat de mai multe ori făcând asta când era uluit de prostia cuiva. Cc să fac!

- îmi cer iertare, am repetat încet.

Vince şi-a ridicat privirea spre mine:

- E în regulă, I lailie, dar trebuie să fii atentă.

Asta nu e o jucărie. Trebuie să fii foarte concentrată, bine?

- Da, bine, am încuviinţat rapid.

Apoi Vince s-a apropiat de noi.

- Cum s-a descurcat? l-a întrebat el pe Tony.

Tony a ridicat din umeri.

- Nu prea rău. Ca pentru prima dată. Trage destul de binişor.

Am luat asta drept un compliment uriaş, aşa că am zâmbit. Vincent, însă, a rămas serios.

- Ei bine, Hailie, ca să poţi folosi vreodată în siguranţă o armă pentru a te apăra, vreau să stăpâneşti arta de a trage aproape la perfecţiune.

- Aşa voi face, trebuie doar să exersez, am promis.

- Hm, şi nu uita de lecţiile de autoapărare cu Will şi Dylan. Mă interesează mai mult să te antrenezi acolo.

Am suspinat şi mi-am făcut gura pungă.

- Dar cu prefer să trag. Şi Tony este mai drăguţ cu mine decât Dylan.

Vincc a ridicat din sprâncene, lăsându-niă să înţeleg că astfel de argumente nu contau pentru el, dar am văzut că Tony, recuperând cartuşele de pe podea, ridicase un colţ al gurii într-un zâmbet răutăcios.

- Aşteaptă puţin, a mormăit el, dar eu l-am ignorat.

În timp ce ne întorceam în zona de locuit a casei noastre, am simţit pentru prima dată un fel de siguranţă de sine ciudată care de obicei îmi lipsea. Mergeam împreună cu Vincent şi cu Tony şi cred că şi Sonny era în urma mea. Am trecut pe lângă agentul de pază de la uşa biroului fratelui meu. Pentru prima dată nu mă mai simţeam ca o oaie rătăcită care s-a trezit din greşeală în aripa interzisă a casei doar pentru a asculta o predică de la Vincent.

Dc data aceasta eram o membră a familiei Monct. învăţam să trag cu arma. Ha!

- Jason a zburat din şcoală! a strigat Mona,

alergând spre maşina abia parcată, chiar înainte să cobor.

- Ce?! am exclamat şi mi-am mutat imediat privirea spre fraţii mei.

Mona, uitându-se la Tony, a roşit şi şi-a coborât privirea. Dar privirea lui a alunecat doar peste ea. Nu părea impresionat de această veste.

- Şoc, a murmurat Shane, de asemenea deloc tulburat.

M-am întors spre prietena mea şi am tras-o laopartc.

- Dc unde ştii tu asta? Cc s-a întâmplat?

Dar Mona nu ştia nimic altceva. Era pur şi simplu un zvon care circula prin şcoală că Jason fusese exmatriculat. Dulapul lui fusese golit şi nu mai avea ce să caute aici. Mi- a căzut falca când ştirea a fost confirmată. Mai mult, Audrey fusese şi ea suspendată pentru două săptămâni întregi. Acest incident va fi înregistrat în dosarul ci, desigur, ceea ce va fi un obstacol serios în calea spre studiile superioare la care visase.

Uimitor. Nimeni de la secretariat nu a vrut nici măcar să-mi vorbească. Am uitat cât de mari sunt, după cum se parc, posibilităţile lui Vincent.

Numărul de priviri atente, curioase, ironice, admirative, ba chiar îngrijorate pe care le-am primit în acea zi – în clasă, pe coridor şi la cantină – a început să mă copleşească.

- Bravo, Hailie! mi-a strigat Lavinia, arătându-şi dinţii şi ridicând degetul mare în sus.

I-am zâmbit prosteşte şi am dispărut imediat din faţa ci, am luat-o la fugă, întrebându-mă cât de mult ştiau toţi aceşti oameni despre toată situaţia. Mă simţeam ca şi cum aş fi fost singura persoană căreia îi lipsea o piesă ca să termine de completat puzzle-ul.

- Hailie, m-a strigat o voce blândă, pe care am recunoscut-o imediat.

Eram deja pe calc să mă duc la Mona ca să încerc să mai obţin ceva de la ea, chiar şi cu preţul de a întârzia la ore, dar când l-am văzut pe

Leo m-am oprit.

S-a apropiat de mine, surprinzându-rnă cu privirea lui intensă. Nu-l interesa nimic din jurul lui. Ca şi când era preocupat doar să vorbească cu mine.

Sau poate că mai avea nevoie de ceva, ca ultima dată când m-a dat de gol în faţa lui Vince, mi-am amintit.

- Leo.
- Eşti bine? a întrebat el.

Mi-am pus mâinile în şolduri.

- Dc câte ori pe săptămână ai de gând să mă întrebi acelaşi lucru? am bolborosit. Sunt bine, doar dacă nu dai fuga la Vinccnt să mă bagi în belele.

Leo şi-a coborât uşor capul, copleşit de vinovăţie. Mi-a părut puţin rău pentru el, dar luase singur decizia pentru care acum trebuia să plătească. Cu toate astea, nu puteam să fac nimic în privinţa faptului că acest băiat avea un efect ciudat de magnetism asupra mea.

- Dar tu? am întrebat, coborându-mi mâinile şi încercând să par măcar un pic mai amabilă.

A dat din cap.

- Bine. Mai bine. Puţin mai bine.

Am privit în jur, obişnuită să fiu atentă la cei din preajmă şi la martorii conversaţiilor mele, apoi mi-am întors privirea spre Leo.

- Puţin?
- Vinccnt s-a ţinut de cuvânt. Ne iau mai puţini bani, încă mulţi, dar nu chiar atât de mulţi. Mulţumesc, Hailie.

Nu voi putea exprima niciodată cât de recunoscător îţi sunt pentru ajutorul tău.

- Mi-ai mai spus asta, am mormăit, uitându-mă undeva într-o parte. Nu voiam să aud asta.

Leo a tăcut.

- Asta e tot? am întrebat, părând din nou mai furioasă decât mi-ar fi plăcut.
- Am auzit despre Jason şi Audrey.

Acum îmi atrăsese atenţia. M-am uitat din nou

în jur, văzând doar câţiva oameni ici şi colo. Cu siguranţă ne aruncau priviri pe furiş, atunci când eu nu mă uitam.

- Cc anume ai auzit? am întrebat în şoaptă.

- Că au încercat să te şantajeze şi să profite de tine. Eu nu ştiu despre ce este vorba cu adevărat. Nu cred că ştie cineva. Hailie, are asta ceva de-a face cu fraţii tăi? Audrey şi Jason au vrut o favoare de la tine? a întrebat Leo, şi am fost surprinsă să aud furia din vocea lui.

Am tras aer în piept.

- Audrey s-a legat de mine pentru ceva în baie, ca de obicei, şi a sărit cu gura pe fraţii mei, aşa că, pentru a-i dovedi că nu erau chiar aşa de răi, i-am spus că te-au ajutat. A fost mulţumită şi s-a gândit că aş putea să-i rezolv şi ci problema, pentru că de ce nu? Dc ce nu? am pufnit furioasă. Oricine este binevenit la o consultaţie la Hailie Monet, voi oferi favoruri gratuite pentru toată lumea! în cele din urmă, fraţii mei mă vor urî, dar ce naiba, merită, pentru că am un caracter atât de bun!

- Hailie, îmi parc rău! a spus el cu sinceritate în voce şi compasiune în ochii lui aurii.

Am zâmbit amar.

- Nu, ce tot spui, Leo, tu ai fost primul meu client! am strigat sarcastic. Şi serios, ştii ce, cred că îţi sunt recunoscătoare pentru că, datorită modului în carc m-ai dat de gol în faţa lui Vince, a doua oară nu m-am mai lăsat păcălită. Am mers direct la el şi, iată, Jason a fost exmatriculat şi Audrey suspendată. Şi nici măcar nu am mişcat un deget. Zero stres, zero probleme.

Mi-am frecat mâinile una de alta şi le-am aruncat în aer. Mişcările mele erau însă prea nervoase şi cu însămi prea supărată pentru ca Leo să mă ia în serios. Sc uita la mine îngrijorat.

- Imi parc foarte rău. Nu merită să-ţi faci atâţia nervi.

S-a apropiat de mine, iar atunci a trebuit să mă scarpin puţin în cap.

- Nu mă asculţi? îţi spun, zero stres, Vincc avut grijă de tot... am afişat un zâmbet forţat, ridicând sprâncenele.

Şi atunci Lco m-a îmbrăţişat. Pur şi simplu şi-a întins braţele şi m-a tras spre el.

- Cc faci... am protestat, dar nu am încercat să mă eliberez, doar mă uitam confuză la perete, cu un obraz apăsat pe umărul lui Lco.

Mirosea a prospeţime, a detergent de rufe şi a uşurare. Cum poţi mirosi uşurarea? Era un miros atât de blând de pajişte şi zahăr. îmbrăţişarea lui a acţionat asupra mea ca un drog, dar ca un drog slab. Mi-a atenuat subtil neliniştile, lăsându-mi o stare de calm şi de stupoare delicată.

- Ai o personalitate foarte frumoasă, Hailie, nu mă pot opri să mă gândesc la asta...

Vocea calmă a lui Lco a răsunat undeva deasupra urechii mele. I-am simţit şi respiraţia, ceea ce mi-a făcut pielea de găină.

Şi imediat după aceea, m-am desprins de el şi am făcut un pas înapoi.

Leo se uita la mine cu ochi mari, iar eu am răspuns privirii lui făcând ochii şi mai mari.

Speriată şi uluită, m-am răsucit pe călcâie şi am fugit.

26 MARGE

Gemenii şi Dylan erau adesea văzuţi în compania fetelor, însă nu am observat niciodată ca vreunul dintre fraţii mei să le ia în serios pe vreuna dintre ele. Acestea erau de obicei pentru ei ca nişte accesorii şic, menite să le facă viaţa plăcută, şi nu să Ic-o complice. Ceva de genul unei poşete de designer pentru o femeie elegantă sau o jachetă de piele neagră pentru un băiat

rebel.

Relaţia dintre Shane şi Marge, însă, era mai deosebită. În acea zi, după ore, când am ajuns la Lamborghiniul albastru al fratelui meu, am fost întâmpinată de ochii frumoşi ai unei fete, care se umflaseră de atâta plâns. Dâre de rimei îi mânjeau faţa, iar buza de jos îi tremura jalnic.

Shane stătea lângă ea şi nu era deosebit de dornic să îşi consoleze partenera, dar nici nu o ignora, doar ii vorbea calm, ca şi cum i-ar fi explicat acelaşi lucru pentru a mia oară.

M-am apropiat şovăitoare de ci, nevrând să nimeresc din greşeală în mijlocul unei certe. Când m-a văzut, fata a întors imediat privirile într-o parte, ca şi cum ar fi vrut să fugă din faţa mea. Iar mie îmi era greu să mă uit la eroina din fotografiile intime cu care Jason încercase să mă şantajeze.

- Aşteaptă în maşină, mi-a spus Shane cu o voce obosită, bătând uşor în capota maşinii sale.

M-am bucurat să urc, dar din păcate tot mai auzeam despre ce vorbeau.

- Te rog, Shane, te rog să rezolvi asta... murmura fata, inccându-se cu lacrimile.
- Ce vrei, de fapt? Pozele nu mai există, relaxează-te.
- Dar părinţii mei au fost chemaţi la şcoală! Vor afla totul de la directoare! E un coşmar...

Am văzut cum scoate o batistă albă, plină de muci.

- Şi ce ar trebui să fac? a bolborosit Shane.

Nu-i vedeam decât spatele, dar mi-l imaginam cum îşi ridică ochii spre cer.

- Nu mă poţi ajuta să ascund asta de ei? Tata mă va trimite la internat!
- Cum aş putea să tac asta?

Biata fată, lacrimile ci nu aveau niciun efect asupra fratelui meu.

Buza inferioară îi tremura.

- Nu ştiu, Shane... a gemut ea. Aşa cum ai

reuşit să faci să fie exmatriculat din şcoală nătărăul acela. Te rog, eşti parţial răspunzător pentru asta, te rog...

Shane, care până atunci se sprijinise de maşină, s-a îndepărtat acum de ca şi, deşi încă nu-i puteam vedea faţa, am ghicit că era oarecum iritat.

- Bine, în primul rând, cu nici măcar nu am mişcat un deget, bine? Fratele meu a vorbit cu directoarea şi a aranjat lucrurile. Nu eu. Ţi-a luat şi ţie apărarea, pentru că în mod normal ai fi zburat din şcoală împreună cu tipul ăla, Jaxon sau cum îl cheamă. în al doilea rând, nu vorbi despre responsabilitate, pentru că ai vrut să te culci cu mine la fel de mult cum am vrut şi eu, nu te-am forţat să faci nimic. Dacă eşti atât de speriată de manii şi de tati, ar fi trebuit să fii o fetiţă cuminte, nu să-ţi dai jos chiloţii la prima ocazie. Cc pot să-ţi mai spun?

Fata i-a evitat privirea şi şi-a muşcat buza, reţinându-şi un alt val de lacrimi.

De ce eşti aşa? a scâncit ea stânjenită. Şi dacă ar fi fost sora ta în situaţia asta?

A arătat cu degetul spre maşina în carc mă aflam. M-am uitat fix la vârful unghiei ci lungi, roz, ţinându-mi respiraţia.

Shane a făcut un pas puţin prea brusc spre interlocutoarea sa şi se parc că a speriat-o.

-Tu să nu vorbeşti despre sora mea, a mârâit el încet. Să nu-ţi permiţi.

- Bine, bine, a mormăit ea cu ochii aţintiţi în pământ şi roşind uşor.

Shanc s-a întors spre maşină.

- Ascultă, trebuie să plec.

Marge a ridicat brusc capul şi codiţele i-au tresărit.

- Stai puţin, eu... a ezitat ea. Trebuie să-ţi spun ceva!

- Mai târziu, bine? a mormăit el, apoi s-a întors spre ca pentru ultima oară: E doar sex, Marge, totul va fi bine.

Marge privea neconsolată cum Shanc s-a urcat la volan şi a plecat aproape imediat, fără nicio urmă de remuşcare. l-am aruncat o privire, în timp ce se uita la drum, dar nu părea dornic să vorbească.

- Eşti bine? l-am întrebat, dar el doar a dat din cap, fără să scoată un cuvânt.

Aşa că l-am lăsat în pace.

L-am întâlnit din nou scara, când am mers la sală. Mi- am prins părul într-o coadă de cal, purtam un top sport alb şi jambiere gri înalte. îmi rclacuscm recent garderoba sport. Pentru că locuiam cu fraţii Monet şi mă obişnuisem din ce în ce mai mult cu luxul lor, arătam la sală ca toate acclc modele în formă, îmbrăcate în haine de firmă, confecţionate din ţesături uimitoare prin care se respira cu uşurinţă.

Am coborât scările, pregătită pentru un mic antrenament. Primele ecouri ale unei conversaţii le-am auzit deja când am ajuns în zona de fitncss a casei. Era întreruptă din când în când de zgomotul loviturilor puternice ale unei mănuşi de box.

Mi-am încetinit pasul. Nu-mi plăcea când unul dintre fraţii mei era prezent la antrenamentele mele. Nu se puteau abţine să nu comenteze exerciţiile mele, iar asta mă stresa şi deveneam foarte nervoasă.

Am intrat în încăperea mare, cu lumină artificială puternică, deoarece afară se întunecase deja.

Colţul unde se aflau saltelele negre şi un sac de box marc suspendat era ocupat de Shane şi Will.

Primul ataca cu înverşunare sacul. Era transpirat, iară tricou, purta pantaloni scurţi negri şi părul îi era răvăşit, iar expresia de pe faţa lui era uluitoare. Rareori îl văzusem pe Shane într-o asemenea transă. De obicei era mai degrabă blând.

în schimb, Will stătea lângă el şi se sprijinea de calorifer. Purta cămaşă, ceea ce sugera că era

puţin probabil să fi venit aici ca să se antreneze. Se uita la fratele nostru cu o expresie serioasă pe faţă şi cu braţele încrucişate pe piept.

- Cc situaţie nasoală! a exclamat Shane.

Sc vedea clar că era foarte încordat şi îşi vărsa toată energia pe sacul de box. Am tresărit la bubuitul asurzitor al mai multor lovituri de pumni.

Will era pe punctul de a-i răspunde ceva când privirea lui a căzut pe mine.

- Bună scara, Hailie, a spus el suficient de tare pentru ca Shane să ştie că nu mai erau singuri.

- Bună, am mormăit cu şi m-am apropiat de Will, strâmbându-mă uşor când am văzut cât de furios era Shane.

Fratele meu preferat m-a îmbrăţişat, în timp ce eu mă sprijineam de calorifer chiar lângă el. Mi-a plăcut cât de firesc era pentru el să îşi arate afecţiunea într-un mod atât de simplu.

- S-a întâmplat ceva? am întrebat cu din politeţe, fără să mă aştept să-mi răspundă cineva.

Will i-a aruncat o privire lui Shane, care s-a îndepărtat pentru o clipă de sac şi şi-a fluturat mâinile ca şi cum ar fi avut nevoie să le încălzească. Apoi mi-a aruncat o privire şi s-a frecat la nas cu mănuşa roşie marc.

- Marge e însărcinată, a spus el, coborându-şi mâna.

Dc obicei nu primeam răspunsuri la întrebările mele şi mă obişnuisem cu asta. Acum, dintr-odată, Shane a decis să-mi răspundă sincer.

Am deschis gura larg, nu numai pentru că nu fusesem ignorată, ci şi pentru că vestea m-a şocat.

De aceea era Will atât de serios, iar mâna cu care mă îmbrăţişase, atât de crispată.

- Marge? Fata din fotografii? Din vestiarul şcolii? Din parcare? Acea Marge?

- Aia, a răbufnit Shane şi a dat doi pumni grei, dar leneşi.

- Şi c... Mi-am muşcat buza, întrebându-mă

cum să cer explicaţii, ca să nu par idioată. Şi e opera ta?

- Da. încă doi pumni în sacul de box.

Mi-am amintit că fata plânsese în parcare cu puţin timp în urmă, pentru că îi era teamă că părinţii ci vor afla că făcuse sex la şcoală. Acum avea lucruri mai importante pentru care să fie îngrijorată.

- Săraca fată... mi-a scăpat fără să vreau.

Shane s-a uitat la mine.

- Săracul de mine, a mârâit el.

- Sărmanul copil, a spus Will cu înţeles şi am tăcut cu toţii pentru o clipă.

Incet-încet, îmi dădeam seama cât de serioasă era chestiunea asta. Shane tată? lisusc!

Shane era spiritual, amuzant şi relaxat. îi plăcea să mănânce, să petreacă, să se antreneze şi să se distreze. în ciuda rezervelor minore pe care le aveam, trebuia să admit că era un frate bun, dar va fi oare şi un părinte bun? M-am uitat la el, muşcându-mi buza. La urma urmei, era prea tânăr pentru o asemenea responsabilitate.

- Şi acum ce ar trebui să fac?! a strigat el brusc frustrat, aplicând lovituri mai specializate şi mai puternice în sacul de box.

- În primul rând, să te calmezi, l-a sfătuit Will pe tonul lui tipic, la obiect.

- Cred că glumeşti! a gemut Shanc.

- Te duci cu ea la doctor, plăteşti consultaţia, iţi asumi responsabilitatea. Asta vei face mai întâi. Pentru restul îţi vei face griji mai târziu.

M-am uitat cu compasiune la Shane, care era în mod sigur foarte îngrijorat chiar acum.

- Poate că nu e adevărat. Dacă ea nu a fost încă la doctor, atunci cum poate să ştie? am intervenit cu.

- M-a sunat pe camera web, mi-a arătat testele, a mormăit Shanc aproape ncintcligibil, pentru că în acelaşi timp a început să îşi scoată mănuşile din mâini cu ajutorul dinţilor.

- Asta nu înseamnă încă nimic.

- A făcut mai multe.
- Sau poate... poate nu e copilul tău? am mai încercat cu.
- Nu ştiu.

Shane a aruncat o mănuşă pe saltea şi a început să tragă de cealaltă.

- E îndrăgostită de mine de luni de zile, nu cred că s-a mai culcat niciodată cu altcineva.

Din nou am tăcut cu totii şi în acel moment a vibrat un telefon. Era mobilul lui Shanc, la carc s-a uitat cu reticentă.

- Şi acum mă sună tot timpul.
- Du-te să te vezi cu ca, i-am sugerat cu cu blândeţe, iar el m-a bombardat cu o privire.
- Pentru ce?

Am ridicat sprâncenele.

- Ei bine, din moment ce fata c însărcinată, i-ar prinde bine puţin sprijin moral sau cam aşa ceva, nu?
- Dc sprijin moral am nevoie mai degrabă cu.
- Tocmai de aceea, trebuie să vorbiţi, poate asta o să vă ajute.

Shanc şi-a frecat faţa.

- Ajută pe naiba! Nu vreau să vorbesc cu ea. Hailie, nici măcar nu-mi place aşa de mult de ea. Nu vreau să vorbesc cu ca. Nu vreau să mă duc la ea, a repetat el, apoi a adăugat: Nu vreau să am un copil cu ca.

M-am îndepărtat de Will şi m-am apropiat puţin de Shane, la inccput cu intenţia de a~l îmbrăţişa, dar apoi m- am răzgândit când am văzut că era ud leoarcă şi mirosea a transpiraţie.

- Mâine vei merge cu ea la doctor şi totul se va lămuri, a spus Will.
- Până mâine o să fiu nebun de legat!
- Du-te azi la ea şi spunc-i să mai facă un test, l-am sfătuit eu, punându-mi braţele în jurul umerilor lui. Dacă vrei... pot să vin cu tine.

O, minune, Shane nu a protestat imediat, aşa cum m-aş fi aşteptat, doar s-a uitat la mine pentru un moment, luând în considerare

propunerea mea. în schimb, Will a intervenit.

- Ar fi mai bine să nu te amesteci în asta, micuţo.

Mi-am dat ochii peste cap, dar stăteam cu spatele la el, asa că nu a văzut.

- Nu mă amestec. Nu spun că am de gând să le cresc copilul, dar îl pot sprijini pe Shane şi pot să merg cu el la Marge. A spus chiar el că are nevoie de asta, i-am răspuns cu, dar spre sfârşit m-am temut că fusesem prea tăioasă, însă Will nu a comentat. S-a uitat la noi o clipă, apoi a dat din cap.

- în regulă, dar să nu vă întoarceţi prea târziu. Şi trebuie să fiţi atenţi, mă auzi, Shane? Asigură-te că Sonny merge în urma voastră.

Ce seară bizară, ar fi trebuit să mă antrenez la sală şi în schimb stăteam în Lamborghiniul lui Shane aştcptându-l să se aşeze lângă mine. Se dusese să facă un duş rapid. Am decis să nu mă schimb, dar am găsit în sală un hanorac aruncat de el pe jos şi l-am pus pe mine.

Eram puţin emoţionată. Chiar îmi părea rău pentru Shane, deşi în adâncul sufletului meu ştiam că, dacă nu ar fi făcut sex la întâmplare, nu ar fi avut aceste probleme acum. însă imi era prea drag ca să ridic acum din umeri cu o privire de piatră şi să-i arunc în faţă cuvântul „karma”.

Pc drum ne-am oprit la o farmacie şi am cumpărat două teste de sarcină. Cred că era chiar aceeaşi farmacie cu ghişeu la stradă de unde cumpărase Tony pastile pentru mine când stăteam în aceeaşi maşină, pe acelaşi scaun, zvârcolindu-mă de durere. Dc data asta cutiile cu teste au aterizat în poala mea şi mi-am muşcat buzele, neîndrăznind să-mi ridic ochii spre vânzătorul care ne servea. Nu-mi venea să cred situaţia absurdă în care ne aflam.

- Nu te uita la ele.

Shane a vrut să-mi ia prospectul din poală. I-am smuls punga din mâini şi am scuturat din cap neîncrezătoare.

- Shane, lasă-mă în pace. Ştiu ce este un test de sarcină. Ocupă-te de alte lucruri.

Şi-a îndepărtat ascultător mâna şi şi-a trecut-o prin părul negru.

- Băieţii m-ar ucide dacă ar afla...
- Ce să afle? Că am citit instrucţiunile pentru testul de sarcină? Chiar că c motiv să te omoare! Am şaisprezece ani, ştiu ce sunt sexul şi sarcina, am bombănit, iritată de supraprotcccţia lui.
- Sexul? Cu toţi nervii săi, Shanc a afişat un zâmbet palid. Nu cu mult timp în urmă vorbeai despre „a face dragoste”.
- Oh, taci din gură, am mormăit şi mi-am întors capul spre fereastra laterală, în cazul în carc obrajii mei aveau de gând să roşească la cuvintele lui.

Am simţit cum mă trage de coadă drept pedeapsă şi am gemut când rn-a durut. I-am întors spatele iritată.

- Eşti aşa de marc expert, că nu ai putut nici măcar să te protejezi.

Shane s-a încruntat.

- întotdeauna îmi iau măsuri de precauţie, fetiţo, a suspinat el. Doar că nu funcţionează mereu. De aceea ţic ţi se va permite să te culci cu cineva doar după ce mori. Aşa, pentru orice eventualitate.

Shanc a început să chicotească încet, dar cu nu râdeam.

- Prostule, am mormăit, dar am constatat că era bine că se mai relaxează puţin, chiar dacă o făcea pe scama mea.

Curând am ajuns într-un cartier drăguţ, plin de căsuţe care aveau curţi de aceeaşi mărime, împrejmuite cu acelaşi gen de garduri vii. Shanc s-a oprit la una din ele, carc nu se deosebea cu nimic de celelalte, şi cu coada ochiului am văzut o altă maşină oprind lângă noi. Era Sonny în mod sigur.

O lumină era aprinsă în verandă. Perdeaua de la una dintre ferestre s-a mişcat şi, chiar înainte

ca Shane sa aibă timp să oprească motorul, uşa din faţă s-a deschis şi Marge aştepta acolo. Era îmbrăcată într-un top scurt şi o fustă. M-am gândit că acestea sunt ultimele haine pe care le-aş fi purtat după ce aş fi aflat că aveam o sarcină neplanificată. Probabil că aş fi purtat nişte treninguri vechi pătate cu îngheţată, pe care aş fi înghiţit-o compulsiv ca să-mi controlez panica crescândă din suflet.

Marge ţinea o batistă în mână, ca şi cum tocmai s-ar fi oprit din plâns, dar a zâmbit larg văzându-l pe Shane.

- Ai venit! a suspinat exaltată, apoi m-a văzut şi pe mine şi colţurile gurii i-au căzut rapid.
- Bună, am salutat cu precauţie, ridicând mâna, iar ea a zâmbit evaziv şi a răspuns cu acelaşi gest.

Shane mi-a luat din mână punga cu testele pe care le cumpărase şi a îndesat-o în mâna lui Marge. Ea a aruncat o privire înăuntru şi a strâns din buze.

- Am făcut deja patru, ţi-am spus.
- În cazul ăsta, mai fa încă două, a sugerat Shane, încrucişându-şi braţele pe piept.

Stăteam în spatele lui şi am simţit cum Marge mi-a aruncat altă privire. S-a oprit la hanoracul lui Shane, pe care îl purtam eu.

Marge a foşnit punga, şi-a dat ochii peste cap şi a dispărut în interiorul casei, facându-ne semn cu mâna să venim după ca. Shane a ezitat vizibil.

- Sunt singură, părinţii mei sunt plecaţi, a mormăit ca, ceea ce se pare că pentru fratele meu a fost suficient.

Am intrat în casa modestă, Marge prima, apoi cu, împinsă uşor de la spate de mâna lui Shane.

M-am uitat prin interior. Era clasic. Mobilier uşor demodat, de culoarea mahonului, dar şi accesorii complet ieşite din comun, cum ar fi un ceas de stejar sau o oglindă într-o ramă verde. Destul de intim.

- Nu-mi vine să fac pipi, a anunţat Marge,

stând în faţa noastră cu una dintre cutii în mână.

Shane era vizibil confuz şi nu avea nici cea mai mică dorinţă să discute despre nevoile fiziologice ale prietenei sale. I se părea că nici nu se putea uita la ea, aşa că s-a uitat la mine, ca şi cum mi-ar fi cerut tacit sfatul.

Mi-am desfăcut braţele în lături.

- O să aşteptăm.

Marge a zâmbit dulce, mijindu-şi ochii. Evident, nu intenţiona să mă primească cu braţele deschise, dar nu contează, nu eram aici pentru ea, ci pentru Shane.

M-am aşezat la masă, Shane s-a sprijinit de bufet chiar în spatele meu şi Marge ne-a servit apă dintr-o carafa în trei pahare, stând vizavi de noi. îşi frământa mâinile şi nu am putut alunga gândul că încerca să atragă atenţia fratelui meu asupra sânilor ci expuşi.

înţelegeam deja de ce Shane era atât de panicat la vestea că Marge urma să fie mama copilului său.

- Cum te simţi? am întrebat politicoasă, privind-o cum bea apă, pahar după pahar.

Marge a ridicat din umeri şi a suspinat dramatic.

- Nu foarte bine.

A început să-şi maseze tâmplele, şi-a tras nasul de câteva ori, apoi şi-a ridicat ochii spre Shane care stătea în spatele meu.

- Ar trebui să vorbim între patru ochi.

- Eu pot să aştept. Să mă duc afară sau ceva? m-am oferit eu, uitându-mă la fratele meu.

- Nu te duci nicăieri de una singură, mi-a retezat el vorba.

Am stat în tăcere o vreme. Marge nu părea să se simtă în largul ei de faţă cu mine, iar Shane nu era în largul lui în preajma lui Marge, astfel încât niciunul dintre ei nu voia să vorbească, iar cu nu aveam de gând să fiu clovnul care să distreze compania, aşa că am tăcut şi eu.

Pendula de stejar ticăia insuportabil de tare.

Dc afară, se auzea urletul vântului şi zgomotul maşinilor care treceau prin apropiere. M-am uitat prin cameră la numeroşii magneţi coloraţi de pe frigider. Erau o mulţime de ghivece cu plante şi destul de multe simboluri religioase. Era şi o cruce atârnată pe perete, prea marc pentru a fi doar un decor simbolic într-o casă creştină. Imediat mi-am zis că religia trebuie să fi fost o chestiune foarte serioasă aici.

Doamne, probabil că în curând îl vor pune pe Shane în faţa altarului.

în cele din urmă, Marge a luat o ultimă înghiţitură de apă şi a lăsat paharul jos. Apoi, dintr-o singură mişcare, a apucat punga cu teste şi a spus că se va întoarce imediat. Cum era linişte totală în casă, am auzit cum Marge se foieşte în baie, foşneşte punga şi despachetează testul. Eu îmi lingeam buzele nervoasă, iar Shane a strâns din pleoape şi şi le-a acoperit cu mâna.

După vreo zece minute, Marge a ieşit din baie.

- Poftiţi, ne-a aruncat ea, fluturând un bastonaş în faţa noastră.

Privirea ei era din nou brăzdată de lacrimi şi îşi ţinea o mână pe burtă, ca şi cum ar fi fost deja atât de marc, încât avea nevoie să fie sprijinită.

Pc test au apărut două linii clare. Shanc abia a aruncat o privire la ele şi a întors capul în altă parte. Eu însă m-am uitat la ele cu sprâncenele încruntate, dar nu era nimic de discutat.

Doua linii clare.

Marge a aruncat pe masă prospectul de la al doilea test.

- Nu mai pot să fac pipi, rezultatul va fi tot acelaşi oricum, a pufnit ca, rctrăgându-se la baie.

Shane a gemut, îngropându-şi acum tot capul în mâini, iar cu mă uitam la testul transparent cu o privire pătrunzătoare. Cutia cu celălalt test, neatins, era acolo, şi mă întrebam ce nu este în regulă aici.

M-am întins după cutie şi m-am uitat la ea. Pc ca era pictat un prunc râzând, fără dinţi. Aproape

că l-am sfâşiat ca să ajung la interior. Am aruncat prospectul şi am scos testul nou-nouţ, gata de utilizare. Alb cu un mâner roz- dcschis.

Alb cu un mâner roz-deschis.

Un moment.

- Stai puţin! Marge, poţi să mi-l mai arăţi o dată? am strigat cu o hotărâre bruscă în glas.

Marge a apărut în uşa bucătăriei cu o expresie uimită pe faţă.

- L-am aruncat deja. Nu vreau să-l vadă părinţii mei. De ce? a întrebat ea.

M-am ridicat şi am trecut pe lângă ea, îndreptându-mă spre baie. Am intrat şi am aprins lumina. Era o încăpere mică, aşa că am găsit uşor cutia cu teste de pe maşina de spălat, desigilată şi goală.

- Ai nevoie de ceva, Hailie? a întrebat Marge, de data asta cu o voce iritată; a venit după mine în baie şi a rămas în pragul uşii.

- De fapt, da, am mormăit, de data asta ignorând-o complet, pentru că, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai sigură că am dreptate.

Am găsit coşul de gunoi mic, dar, când am ridicat capacul să mă uit înăuntru, nu am văzut mare lucru, pentru că deasupra era doar hârtie igienică mototolită. Fără să stau pe gânduri, am apucat coşul de gunoi şi l-am întors cu susul în jos. M-am crispat uşor când i-am văzut conţinutul revărsat pe podea.

Tampoane folosite, o mulţime de şerveţele murdare, tampoane de machiaj şi beţişoare de urechi. Scârbos. Dar printre ele era şi testul de sarcină pe care ni-l arătase Marge, împins acum adânc în gunoi, astfel încât se presupune că părinţii ei nu l-ar fi observat. Un test alb, fără mâner roz.

Marge tăcea şi nici măcar nu a protestat pentru mizeria pe care o făcusem în baia ei. Am rupt o bucată de hârtie igienică şi am ridicat testul, apoi m-am uitat la ca. în spatele ei stătea

Shane, increţindu-şi sprâncenele şi ncînţclcgând prea bine ce se întâmplă.

- Este altul, i-am arătat eu. Nu este cel pe care l-am cumpărat noi. E alb tot, celelalte au un pic de roz. Acesta este altul.

Marge a deschis gura, ca şi cum încă se gândea ce minciună să ne mai spună, dar mintea, atâta câtă îi mai rămăsese, a convins-o să tacă. în schimb, a început să roşească brusc şi ochii i se umpleau încet de lacrimi, de data asta sută la sută sincere. îşi lăsase capul în jos de ruşine şi nu îndrăznea să-l ridice şi să se uite la Shane, nici chiar atunci când el a apucat-o de braţ şi a întors-o spre el.

- Dc ce nu ai făcut un test nou, ci ni l-ai arătat pe cel vechi? E acelaşi pe care mi l-ai fluturat azi când am vorbit pe camera web, nu-i aşa?

Marge nu a răspuns, dar nici nu trebuia. Adevărul era evident.

- Nu c testul tău, am dreptate? De unde l-ai luat? am întrebat eu calmă, ridicând mai sus testul vechi cu cele două linii, scos de la gunoi.

Tăcere.

- Răspunde-i! s-a răstit Shane şi am tresărit amândouă.

- L-am cumpărat, a îngânat Marge încet.

La auzul acestor cuvinte am scăpat obiectul pe care îl ţineam în mână. Acesta a căzut peste gunoiul împrăştiat cu un mic foşnet. Imediat m-am dus la chiuvetă să mă spăl bine pe mâini.

L-am auzit pe Shane pufnind furios. Mi-am şters mâinile pe hanorac, uitându-mă la fratele meu, care se sprijinea de perete şi îşi ridica ochii spre tavan.

- Ai cumpărat un test de sarcină pozitiv folosit!

- Shane, am intrat în panică! a strigat ca, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Nu ai vrut să vorbeşti cu mine astăzi şi ţi-am spus că dacă părinţii mei află despre poza aia o să mă omoare...

- Aşa că ai preferat să falsifici un test de sarcină!
- Eu nu ştiam ce să fac şi tu nu ai vrut să mă ajuţi...
- Nu da vina pe Shane şi pe conversaţia ta de astăzi, am ccrtat-o cu, apoi m-am întors spre fratele meu: Probabil că avea testul de mult timp. L-a cumpărat cu mult timp în urmă, nu ar fi putut să rezolve ceva de genul ăsta într-o singură zi. Aştepta doar momentul potrivit să-ţi întindă o cursă.

Marge a tăcut de data asta.

- Eşti aşa de prefăcută, că cu nici nu pot să-mi închipui aşa ceva, a gemut Shane.
- Shane, eu... a început ea, iar lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji. A încercat să se aplece spre el şi să-l atingă, dar el a sărit departe de ea ca opărit.
- Nu mă atinge, s-a răstit el, iar ca a început să hohotească şi mai tare. Ce e în neregulă cu tine? Ce rost au toate aiurelile astea? I ,a urma urmei, dacă am fi mers la medic, am fi aflat imediat că nu eşti însărcinată. Ai oare un creier în cap?

Marge şi-a pus braţele în jurul umerilor, ca şi cum ar fi vrut ca cineva să o îmbrăţişeze, şi a început să jelească din nou. Eu, însă, nu vedeam decât sâni bombaţi şi o fustă scurtă.

- Voia să te seducă, am spus cu voce tare, incapabilă să cred disperarea fetei.
- Cc? a întrebat Shane prosteşte.
- Ai vrut să-l seduci, nu-i aşa, Marge? am repetat cu încet, uitându-mă la ca cu milă.

O compătimeam nu pentru că a vrut să-i distrugă viaţa fratelui meu, ci pur şi simplu pentru cât era de proastă.

- Ai sperat că va veni singur. Te-ai îmbrăcat sexy, ai crezut că veţi vorbi şi că veţi ajunge în pat, fora să vă mai pese de măsurile de precauţie, deoarece Shane ar fi crezut că oricum crai deja însărcinată.

Marge tăcea în mod elocvent, iar Shane batea cu pumnul în peretele căptuşit cu lambriuri de lemn.

- La naiba, asta e o glumă’
- Shanc, nu c chiar aşa...
- Nu eşti însărcinată deloc. Nu eşti, ce bine că nu eşti, a spus el cu voce tare, vorbind ca pentru sine. A respirat adânc şi apoi a privit-o cu o ostilitate teribilă în ochii lui întunecaţi: Niciodată, în toată nenorocita mea de viaţă, nu am simţit o asemenea uşurare. Un copil cu tine ar fi o pedeapsă pentru mine, pentru că aş simţi remuşcări de fiecare dată când ar trebui să-i explic de ce mama lui c atât de idioată.
- Shanc, ajunge, am şoptit.

Da, Marge făcuse o prostie, dar acum era intr-o asemenea stare, că nu era nevoie să-i mai provocăm altă suferinţă.

- Bineînţeles că ajunge, a dat el din cap. Nu am nicio intenţie să mai stau nici măcar un minut aici. Haide, Hailie, plecăm.

Am ieşit din baie, hotărâtă să nu curăţ mizeria pe carc o făcusem acolo. Cum am trecut pe lângă Marge, care acum plângea cât o ţineau rărunchii, ceva a făcut t/xc/ în inima mea.

- Shanc, nu putem să plecăm acum, i-am spus fratelui meu, care imediat ce m-am apropiat de el şi-a pus braţul în junii meu, ca şi cum ar fi vrut să mă scoată de acolo cât mai repede posibil.
- Cum? Plecăm imediat şi gata cu vorba. Dacă aş avea aripi, aş zbura naibii de aici.

M-am împotrivit când a început să tragă de mine.

- Stai puţin, nu se poate, uilă-te la ca! Uită-te în ce stare e! Dacă îşi face ceva? am întrebat încet.

Shane s-a uitat sincer dezgustat la fata care continua să plângă, dar a încetat să mă mai îndemne. A respirat adânc. Am înţeles că a sta în aceeaşi încăpere cu Marge era ultimul lucru de care avea chef acum, dar fata chiar avea nevoie

de sprijin.

în cele din urmă, am reuşit să elaborăm un plan rapid. Am aşezat-o pe Marge pe un scaun. Nu se putea stabili niciun contact cu ca, era imposibil să-i vorbeşti, pentru că trecea printr-un fel de criză puternică de isterie şi nu facea altceva decât să plângă şi să ofteze alternativ.

Shane i-a găsit telefonul şi, cu o mişcare dură, a apucat- o de bărbie ca să-i ţină faţa plânsă în dreptul camerei frontale. A deblocat ecranul, a găsit numărul mamei ei în lista de contacte, apoi l-a format şi i-a explicat pe scurt situaţia. A fost destul de aspru şi nu s-a zgârcit la cuvinte, dar nu era de mirare.

Mama lui Marge a intrat în panică şi a promis să trimită pe cineva acasă, care să o supravegheze pe fiica ei, în timp ce ca şi soţul ci se relaxau în munţi.

într-adevăr, nu a trecut mult timp până când a apărut unchiul ci sau altcineva acolo, un domn în vârstă, mustăcios. S-a uitat la Marge nedumerit, în timp ce ea privea mohorâtă către podea. Din fericire, reuşise deja să se mai calmeze un pic. Shane m-a tras spre ieşire cu toată viteza.

Eram uşurată să ies din casa lui Marge, care ţesusc o intrigă josnică, şi m-am urcat în maşina Iui Shane, unde mă simţeam în siguranţă. Fratele meu a deschis portiera din partea şoferului, dar, înainte să se aşeze, a răspuns la telefon. A vorbit un timp în receptor cu o voce scăzută, apoi a închis şi abia după aceea s-a urcat la volan.

- Vince, a explicat el.
- A întrebat de Marge?
- Da. Şi de tine. A spus să te duc acasă pentru că c târziu şi mâine ai şcoală.

Mi-am dat ochii peste cap pentru că abia trecuse de ora zece. Shane a râs. Tot stresul acestei situaţii neobişnuite începea să-l părăsească şi revenea încct-încet la vechea lui fire lipsită de griji.

- Mulţumesc că ai venit cu mine, mi-a spus el,

luându- şi pentru o clipă ochii de la drum.

Dc asemenea, m-a bătut pe genunchi, iar cu i-am zâmbit.

- Cu plăcere.
- Vrei un chceseburger? a chicotit.
- La ora asta?
- Cc treabă arc ora cu foamea?
- Nu ne-a spus Vince să ne întoarcem?

Dc data asta Shane a fost cel care şi-a dat ochii peste cap.

- l ot el ţi-a spus şi să mănânci. Ai luat cina în scara asta?

-Nu.

- Ei bine, nu-i putem ignora ordinele, a spus el, şi gândul la un sendviş aromat a făcut să mi se strângă stomacul.
- Nu aş îndrăzni.

Zâmbetul de pe buzele lui Shane s-a lărgit.

A schimbat banda şi am oprit imediat în faţa unui fast- food ale cănii lumini de neon străluceau în întuneric. Am parcat aproape de intrare şi m-am înfăşurat mai strâns în hanoracul larg al fratelui meu.

Ne-am hotărât rapid asupra comenzii şi ne-am strecurat pe canapeaua acoperită cu imitaţie de piele crăpată de la o masă din colţ. între timp, Shane se eliberase complet de stres, ca şi mine de altfel. Am râs mult, iar starea noastră de spirit s-a îmbunătăţit şi mai mult când ne-am luat mâncarea.

Băuturi de dimensiuni monstruoase, burgeri uriaşi şi o grămadă de cartofi prăjiţi – ceva de la care până nu cu mult timp în urmă aş fi întors capul, de teama de a nu mânca prea mult. Astăzi aceste lucruri au completat perfect ziua ciudată. Shane îşi devora burgcrul, luând cu fiecare muşcătură şi o mână de cartofi prăjiţi, iar eu chicoteam încântată de lăcomia lui.

- M-ai salvat, micuţă Hailie, a spus el după ce a terminat de mâncat şi sorbea leneş din Coca-Cola. Din când în când mai ciugulea cartofi prăjiţi

din porţia mea, iar eu il lăsam să-i ia fără să spun un cuvânt.

- Nu exagera. Tc-ai fi dus la doctor cu ca şi adevărul ar fi ieşit la iveală.

- Dacă m-aş fi dus la ca în scara asta singur, nu mi-aş fi dat seama că mă înşală şi, intr-un gest de disperare, probabil că m-aş fi culcat cu ca, poate chiar de mai multe ori. Ştiind că este oricum însărcinată, aşa cum ai spus, nu ne-am fi protejat. Ca urmare, ar fi fost posibil ca ea chiar să rămână însărcinată...

- Nu vorbi aşa, nu ştii ce s-ar fi întâmplat. Planul lui Marge a fost idiot. Poate că nu te-ar fi târât deloc în pat în acea noapte.

Mi-am înclinat capul, privi ndu-l cu blândeţe.

- Ba m-ar fi târât.

Nu ştiam cum să comentez asta, aşa că m-am concentrat pe cartofii prăjiţi calzi, săraţi exact atât cât trebuie, şi am sorbit din cola. Am vorbit abia după o vreme:

- Shanc, ştii ce, te iubesc, dar eşti un băiat atât de tipic, care nu gândeşte cu creierul, ci cu... ştii tu.

Shane şi-a ridicat răutăcios colţul gurii şi ştiam deja că nu avea de gând să mă lase să scap cu asta.

- Nu ştiu, cu ce?

- Ştii tu... am mormăit, concentrându-mi brusc toată atenţia pe deschiderea plicului de ketchup.

- Ei bine, nu, nu ştiu, m-a tachinat el.

în cele din urmă l-am deschis, trăgând aşa de tare cu dinţii că chiar m-au durut, aşa că m-am uitat nerăbdătoare la fratele meu.

- Cu scula!

Shanc s-a înecat cu băutura pe carc tocmai o sorbise şi a clipit, ca şi cum nu ar fi fost sigur că auzise corect, iar eu mi-am coborât capul, jenată că îmi ieşise din gură un asemenea cuvânt şi încă în prezenţa lui.

Dintr-odată, Shanc a izbucnit în râs. Un râs atât de sincer şi de răsunător, încât nu cred că

ceva din ce i-am spus îl mai făcuse vreodată să râdă atât de mult. Cei câţiva clicnţi din restaurant s-au întors să se uite la noi.

Shane îşi freca bărbia cu dosul mâinii, încă tremurând de râs, motiv pentru carc abia l-am înţeles:

- Ce fel de vocabular e ăsta, fetiţo?

I-am aruncat o privire inocentă şi el a clătinat din cap, dar s-a uitat la mine zâmbind şi pentru o clipă m-a privit în ochi de-a dreptul adorabil. Ca un băieţel cu părul ciufulit, cu ochii sclipind, a cărui fericire supremă era să mănânce un hamburger. În acel moment m-am bucurat enorm că pe umerii lui nu va mai sta povara responsabilităţii de a creşte un copil, blocat într-o relaţie nefericită cu cineva care nici măcar nu-i plăcea.

- Hailie, a continuat el după un timp, atrăgându-mi toată atenţia.
- Cc este?
- Eşti cea mai fainã fată cu care am petrecut timpul vreodată.

Am zâmbit timid şi m-am uitat fix la cubuleţelc de gheaţă care se topeau în băutura mea, amestecând cu paiul din când în când.

- Serios, nu-mi pot imagina niciun băiat care să fie vreodată destul de bun pentru tine. Care să te merite.
- încetează, Shane, am murmurat, pentru că simţeam, pentru a suta oară astăzi, că sunt pe calc să roşesc.

A râs de stânjeneala mea şi apoi s-a uitat la telefon, încruntându-şi sprâncenele pentru o clipă.

- În regulă, micuţă Hailie, să mergem. Vincc începe să se văicărească.

Am chicotit.

Cc îmi plăcea la Shane era că trata stricteţea fratelui nostru mai marc făcând cu ochiul. Am părăsit localul şi el şi-a aruncat braţul greu în jurul umerilor mei, reproşându- mi în treacăt că ii

luam hainele cu tot mai multă dezinvoltură.

Doamne, îl adoram!

La fel ca pe toţi ceilalţi.

27 NU E PENTRU URECHILE TALE

în aprilie şi mai mi-am recăpătat în sfârşit echilibrul. La întâlnirile mele cu terapeuta am continuat să parcurgem aceleaşi lucruri, ceea ce era bine, pentru că însemna că lista mea de traume care trebuiau rezolvate se scurta.

Nu mă puteam plânge de viaţa mea socială pentru că în sfârşit aceasta începuse să încolţească timid. M-am apropiat şi mai mult de Mona, uneori chiar stăteam într- un grup mai mare cu alte fete din acelaşi an. Pe lângă asta, mergeam la o şcoală unde nu mai eram hărţuita de Jason. Şi nu am mai văzut-o nici pe Audrey, nici când s-a întors după suspendare. Cred că mă evita chiar mai mult decât înainte.

Maya şi Monty au părăsit Statele Unite la scurt timp după cina nereuşită cu Charles. Noua mea mătuşă abia plecase şi mie îmi era deja dor de ca. Era plăcut să am sub acoperişul meu o femeie care nu se temea să-i înfrunte pe fraţii Monet. Din fericire, îmi promisese că ne vom revedea în curând.

Făceam progrese la antrenamentele de autoapărare şi de tir. Sau cel puţin aşa simţeam cu, pentru că Dylan şi Tony mă lăudau foarte rar. Cu toate astea, întotdeauna îşi făceau timp pentru mine şi erau dispuşi să-mi corecteze greşelile, lucru pe care îl apreciam, chiar dacă asta însemna că uneori făceau mişto de mine.

Citeam mult şi cumpăram o mulţime de cărţi noi. Datorită resurselor financiare infinite ale familiei Monet, telefonului nou cu o cameră de înaltă calitate şi dcsignului estetic al reşedinţei noastre, am făcut fotografii din ce în ce mai frumoase pentru Bookstagramul meu. Primeam mereu comentarii de la oameni noi şi vorbesc despre numere la care altădată nici nu visam. Am început chiar să primesc oferte de colaborare. Will mă ajuta să filtrez aceste mesaje şi să apreciez care dintre ele erau demne de luat în considerare din punct de vedere al credibilităţii expeditorilor.

Dc asemenea, în căsuţa mea poştală am găsit adesea mesaje în care eram rugată să-mi arăt faţa şi, deşi păreau să fie trimise de destinatari ncvinovaţi şi curioşi, Will şi Vince le luau foarte în serios şi îmi atrăgeau mereu atenţia să-mi protejez intimitatea.

Dc asemenea, am sărbătorit ziua de naştere a lui Dylan pe 3 aprilie, iar la sfârşitul lunii mai am mers cu toată gaşca la ceremonia lui de absolvire de la şcoală. Dylan urma să meargă la facultate şi, pe de o parte, eram fericită că pe coridoarele academici va fi un frate mai puţin, dar pe de altă parte eram îngrozită la gândul că se va muta de acasă şi îl voi vedea doar în vacanţe. De multe ori mă enerva, dar i-aş fi simţit lipsa de la reşedinţa Monet. Eram obişnuită să am cinci fraţi şi nu voiam să pierd nici unul. Din fericire, Dylan mergea la facultate în apropiere şi nu exista niciun indiciu că avea de gând să se mute. Cel mult, poate că va fi mai rar pe acasă.

Un alt aspect interesant era legat de Leo, carc se învârtea nu numai pe coridoarele şcolii, ci uneori şi în capul meu. Trăiam pentru prima dată aşa ceva. îl evitam, iar el, probabil marcat de sentimentul de vinovăţie, se ţinea deoparte. De multe ori îl vedeam singur cu o carte şi îmi venea să-l întreb ce citeşte. De asemenea, m-a impresionat când am văzut că el, împreună cu

mine, eram printre elevii cu cele mai bune rezultate şcolare. Academiei noastre îi plăcea să îşi etaleze talentele şi realiza fel de fel de clasamente în carc Leo şi cu mine ne situam întotdeauna sus şi uneori pe cele mai înalte locuri.

Dc asemenea, am plantat flori în grădina Monet. Am început sa mă ocup de asta de îndată ce a fost suficient de cald ca să petrec afară mai mult de zece minute. Iar la sfârşitul lui martie, pe peluza îngrijită, dar tristă a reşedinţei Monet străluceau veseli trandafiri mari, apoi în aprilie am început să mă dezlănţui cu flori precum begonia, orhidee şi preferatele mele: nişte flori spectaculoase în formă de inimioare. I-am făcut mare scandal lui Dylan când a rupt din neatenţie un boboc.

Până în iunie, grădina Monet era atât de plină de plante, încât Vince a fost nevoit să prelungească timpul de lucru al grădinarului nostru pentru că nu puteam să mă ocup singură de toate. Mai ales că fusesem anunţată că, de îndată ce se termină anul şcolar, va trebui să mă pregătesc de plecare.

Urma să petrec încă o vacanţă cu cei trei fraţi mai mici ai mei. Nu contează cât de mult aveau să mă tachineze, abia aşteptam să vină. Mai mult decât data trecută.

Ştiam că mă voi întâlni din nou cu tata şi, deşi mă străduiam să rămân indiferentă, îmi era foarte greu să-mi ascund bucuria pe carc o simţeam.

Mergeam din nou în Thailanda, dar urma să stăm pe o altă insulă privată. Când am întrebat de ce această ţară, Shane mi-a explicat că poliţia de acolo era mai puţin vigilentă.

Chiar de la începutul călătoriei, am simţit schimbarea care intervenise între timp în relaţia mea cu băieţii. Cele câteva luni care trecuseră de la vacanţă nu făcuseră decât să ne apropie şi mai rnult unul de celălalt. Am petrecut mult timp

laolaltă, am sărbătorit numeroase ocazii împreună şi pur şi simplu nu exista altă calc decât să ne obişnuim şi mai mult unul cu altul.

în avionul privat, nu numai că i-am urmărit pe băieţi cum joacă jocuri pe consolă, ci m-am luptat cu înverşunare ca să mă lase să mă bucur şi cu de acest divertisment. Chiar am câştigat de câteva ori împotriva lor, astfel că jocul video a ajuns ridicol de sus pe lista mea de succese personale.

Insula pe care am aterizat era mult mai puţin muntoasă decât cea precedentă, dar în schimb era acoperită cu vegetaţie nespus de deasă, verde şi sălbatică. Acoperişul maro al vilei strălucea timid prin ca. La prima vedere, era deja evident că era o clădire imensă. Iar pe măsură ce neam apropiat de ca, bănuielile mi-au fost confirmate.

Casa de vacanţă anterioară era oricum mare, dar nu o egala pe aceasta. Avea probabil trei etaje, o piscină imensă şi un număr mare de dormitoare. în cele din urmă, am constatat că fiecare dintre noi puteam să ne alegem câte trei camere.

Tata ne-a întâmpinat deja de pe terasă. Nu s-a mai ascuns de mine ca data trecută, ci a păşit cu îndrăzneală în faţă şi am remarcat imediat că nu se schimbase deloc. Era la fel de frumos bronzat, avea părul la fel de lung şi poate doar barba puţin mai scurtă, deşi la fel de deasă. Nu renunţase la fumat, deoarece ţinea în mână un trabuc, al cărui miros îl simţeam chiar şi după ce l-a stins pentru a-şi îmbrăţişa fiecare copil. Pc fiecare, prin urmare, şi pe mine. A întins braţele încet spre mine, după ce în prealabil mi-a aruncat o privire atentă, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că sunt de acord. Nu am avut obiecţii.

în timpul acestei călătorii, fusesem mai înţeleaptă şi făcusem câteva sieste lungi în avion, aşa că nu eram atât de obosită ca data trecută. Nu simţeam nevoia să dorm după zborul lung,

sau ccl puţin nu imediat, aşa că şi cu, la fel ca băieţii, m-am schimbat imediat şi am fugit la plajă.

Am ajuns ultima la apă, dar, ca şi ei, am zburat în valuri cu viteză maximă, fără să mă uit înapoi. Am făcut cu toţii atât de mult zgomot, încât trebuie să fi alungat toţi peştii din marca cristalină. Era minunat să ne bucurăm de bălâceala tară griji în apele thailandeze.

La un moment dat, Dylan m-a luat pe umărul lui, iar Tony s-a urcat pe gâtul lui Shane şi am început o luptă crâncenă cine îşi va pierde echilibrul primul. Tony era mai puternic decât mine, evident, dar avantajul meu era baza solidă pe care mi-o oferea Dylan.

Am ieşit pe mal abia după o oră şi jumătate. Acolo ne aştepta tata cu un frigider plin de beri şi limonade reci şi un coş de picnic cu gustări, cu care m-am ghiftuit în aşa hal, încât mi-a fost greu să mă mai aşez la masă după aceea. Băieţii nu au avut nicio problemă cu supraalimcntarea, dovedind încă o dată că stomacurile lor sunt fără fund.

- Hailie, am auzit că i-ai cunoscut pe Maya şi pe Monty, a spus tata, în timp ce stăteam scara în jurul mesei, cu pleoapele grele de oboseală.
- Oh, da. Am dat din cap, luând o înghiţitură de apă. l- arn cunoscut.
- Eratele meu a făcut vreo boacănă? a râs el şi atunci am văzut cum Shane se uită la mine şi dă frenetic din cap.

Ignorându-l, am spus:

- Mi-a propus să mă mărite cu un oarecare Adrien.

Tatăl s-a înecat cu berea, iar băieţii şi-au ferit privirile.

- Ccece? a răcnit Camden şi şi-a îndreptat privirea spre Dylan. Adrien Santana?!
- Aşa i-a trăsnit lui prin cap, a mormăit fratele meu răutăcios. Ştii cum c Monty. L-am potolit deja.

- Cc tâmpenie! lata a scuturat din cap şi s-a întors din nou spre mine: lartă-mă, prinţesă, fratele meu îşi foloseşte rareori creierul.
- Mişto, Hailie a demonstrat şi ca clar ce părere are despre această idee.

Shane a râs, iar Tony l-a imitat.

- I Im? Tatăl meu a clipit şi s-a uitat la feţele noastre. Despre ce c vorba?

Jenată, mi-am coborât privirea şi băieţii au început să vocifereze din ce în ce mai tare.

- Dar vorbiţi odată, a spus exasperat Camden.
- Micuţa prinţesă a aruncat cu un cuţit în Santana, i-a dezvăluit în cele din urmă Dylan, zâmbind ironic.

Tata a încremenit la început şi apoi şi-a mutat încet privirea spre mine.

- Ce vă rânjiţi, ar fi bine să spuneţi ce se va întâmpla acum? De ce eu nu ştiu nimic despre asta?

Nu împărtăşea umorul fiilor săi şi, în schimb, îşi încreţise fruntea îngrijorat.

- Adricn a fost înţelegător şi a iertat-o, l-a asigurat Dylan.
- Sigur?
- Asta i-a spus el lui Vincc. Charles a fost martor.

Camden părea încă neconsolat, plcscăia îngrijorat din limbă şi îşi freca fruntea cu degetul marc. În cele din urmă, s-a uitat din nou la mine.

-Trebuie să fii mai atentă, prinţeso!

Am ridicat din umeri.

- M-am enervat.
- Ştiu, scumpa mea I lailie, aveai tot dreptul, desigur, dar să-ţi exprimi furia prin încercarea de a ucide un asociat al familiei nu este… rezonabil.

Camden se chinuia în mod vizibil să găsească o modalitate care să-i permită să-şi exprime gândurile cât mai delicat posibil.

- Nu am vrut să-l omor.
- Draga mea, dacă-mi permiţi, îţi voi împărtăşi un sfat părintesc. Dacă nu vrei să omori oameni,

atunci să nu arunci cu cuţite în ei.

Mi-a făcut cu ochiul ca în glumă, dar era încă ciudat de încordat.

Am dat din cap, puţin stânjenită. Chiar dacă tata era foarte atent cu cuvintele sale, m-am simţit ca şi cum aş fi primit o mustrare de la el. Pentru prima dată în viaţa mea, tatăl meu mi-a arătat că ceea ce faccam nu era bine.

Doream să-i abat atenţia de la mine.

- Nici Dylan nu c mai breaz, a aruncat cu furculiţa în tipul ăla.

Gemenii au izbucnit din nou în râs, iar Dylan s-a plesnit cu palma în frunte.

- Fir-ar să fie! Ce naiba e cu voi?! a mârâit Camden şi a fluturat mâna. Ştiţi ce, mergeţi la culcare, toată lumea, acum.

încă râzând, eu şi băieţii ne-am ridicat supuşi. în timp ce urcam scările, l-am auzit pe tatăl nostru încă bolborosind de unul singur:

- Ăştia sunt copiii mei. Mândria mea nenorocită.

Şi atunci am început să râdem şi mai tare.

Aşa a început vacanţa noastră. Mă aşteptam să fie o ocazie bună de distracţie şi de relaxare, dar şi de conversaţii sincere cu tatăl meu. Dc data aceasta eram pregătită pentru ele. Prezenţa lui nu mă stresa ca data trecută, nici măcar nu mă irita. îmi plăcea felul în care mă adora şi că îmi ţinea mereu partea.

Băieţii m-au implicat în mult mai multe activităţi decât data trecută. Le ceream chiar eu să-mi acorde atenţie, iar ci nu mă respingeau. Uneori doar îşi dădeau ochii peste cap, ca atunci când plănuiau să meargă la scufundări şi am insistat că vreau să merg cu ei. Pe drum am aflat că toţi cei trei fraţi dobândiseră calificările necesare cu ani în urmă.

*

Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu a îndrăznit sa îşi asume responsabilitatea pentru mine, aşa că au angajat special un instructor care să mă

înveţe cum să explorez lumea subacvatică în timp ce ci puteau să scape de grija mea.

Cc mi-a plăcut ccl mai mult a fost când, după antrenamentul de bază pe uscat şi în piscină, mi s-a permis în sfârşit să ies în largul mării. Prima dată când m-am scufundat în adâncuri, m-am simţit ca intr-o altă lume. Pe fundul mării era atât de întuneric şi rece, încât îmi venea să-mi pun un pulover peste spuma carc mi se agăţa de piele. Odată ce m-am obişnuit cu temperatura şi cu senzaţia de imponderabilitate, am început să savurez calmul şi limpezimea. Şi apoi am admirat fascinară extraordinarele creaturi marine. A fost o zi frumoasă.

.Altădată, fraţii mei şi-au pus în minte să sară cu paraşuta. Le plăcea să facă asta de fiecare dată când călătoreau în locuri exotice, pentru că spuneau că săritul peste o marc turcoaz era o experienţă de ncdcscris. Dc data asta, însă, au refuzat ferm să mă includă în planurile lor. Când au părăsit insula, m-am încuiat în camera mea pentru o lungă perioadă de timp. Apoi am ieşit doar pe terasă. Camden m-a găsit încă îmbufnată lângă una dintre cele trei piscine ale vilei. Era preferata mea datorită faptului că în punctul ei cel mai puţin adânc fuseseră instalate două şezlonguri pe care te puteai întinde şi crai pe jumătate în apă. Ceva mai departe în această piscină, un perete de apă curgea leneş de la un mecanism construit într-un balcon suspendat. Susurul cascadei era liniştitor.

- O să sari când o să fii mai marc, prinţesă, o să vezi, a spus tata, văzând chipul meu bosumflat.

S-a aşezat într-un fotoliu cu tapiţerie groasă, bej, nu departe, dar astfel încât să fie ascuns de soare sub baldachin.

- Dar cu voiam acum, am bolborosit. Niciodată nu am voie să fac nimic.
- Nici băieţii nu au avut voie să facă tot ce şi-au dorit. Şi-a aprins un trabuc. Şi distracţiile lor

au fost restricţionate în funcţie de vârstă.

- Shane şi Tony sunt numai cu doi ani mai mari decât mine şi am impresia că au putut să facă oricând orice.
- E adevărat, Shane şi Tony au dobândit mai devreme o marc libertate, dar tot trebuiau să respecte anumite reguli.
- Chiar şi atunci când... ai plecat? am întrebat, trccându-mi mâna prin apă şi întrebându-mă cum altfel să numesc delicat plecarea tatălui meu şi faptul că îşi înscenase propria moarte.
- Vezi tu, chiar şi de dincolo de mormânt am autoritate, a râs el.
- Asta c un noroc, pentru că nu ştiu dacă Vince şi Monty ar fi fost în stare să se descurce cu ci.

Am zâmbit uşor gânditoare şi apoi am îndrăznit să pun o altă întrebare în legătură cu un subiect pe care îmi era teamă să-l abordez cu băieţii.

- Şi ce s-a întâmplat cu mama lor?

Camden a devenit serios şi a lăsat să iasă un rotocol de fum.

- A murit când gemenii aveau mai puţin de doi ani.

Apa susura încet în timp ce cu mi-am tras genunchii până la bărbie. Şi mi-am coborât şi privirea spre el.

„Erau aşa de mici?” mi-am şoptit în sinea mea întristată, apoi m-am uitat cu precauţie la Camden.

- Cum a murit?
- E complicat şi tragic, prinţeso, a răspuns el, iar vocea i-a tremurat. Cel mai întunecat eveniment din toată viata mea. La fel ca perioada pe care a inaugurat-o.
- Din moment ce a murit când Shane şi Tony aveau doar doi ani, asta înseamnă că s-a întâmplat înainte să o cunoşti pe mama...?
- Sigur că da. Nu mi-aş fi înşelat soţia. Am iubit-o pe Lissy mai mult decât orice pe lume. Mi-a dăruit cinci fii.
- Ai spus că majoritatea au fost întâmplări, am

murmurat, iar Camden a râs încetişor.

- Da, dar m-am bucurat de fiecare din ele. Primul a fost Vincent, căruia, după câţiva ani, am decis să-i dăruim un frate. S-a născut William, cel de-al doilea fiu. Apoi Lissy a visat să aibă o fetiţă, pe care să o îmbrace în rochiţe şi să-i cumpere păpuşi. Aşa că am încercat din nou. Şi am primit încă un băiat, pe Dylan. Şi imediat după el, absolut pe neaşteptate, Lissy a rămas însărcinată cu gemeni.

'lata a zâmbit pe sub mustaţă iar cu îl ascultam cu atentic.

- Dar era furioasă atunci. Nu pentru că erau mai mulţi fii, ci pentru că trecuse atât de puţin timp de la naşterea lui Dylan. Şi iată că era din nou însărcinată, cu burta mare din nou, de data asta probabil chiar mai marc decât înainte. Şi pe deasupra trei copii mici acasă, inclusiv un sugar. Şi atunci mi-a făcut scandal.

A clătinat din cap, trăgând un fum din trabuc şi a revăzut probabil acea scenă în amintirile sale.

- Ţipa ca posedată. Asta a fost, desigur, doar prima ci reacţie. îi iubise pe fiecare dintre băieţi, chiar înainte ca ci să se nască. Avea marc grijă de ei. Lissy era o femeie răsfăţată şi cu caracter, dar o mamă bună... Nu merita ce i s-a întâmplat.

Camden privea undeva în depărtare, reflectând la trecutul lui, pe care îl împărţise cu mama fiilor săi.

- Şi mama mea? am întrebat încet, pentru că mi s-a părut că ochii lui întunecaţi străluceau, ca şi cum în ci s-ar fi adunat lacrimi.

Cred că nu m-am înşelat, pentru că înainte să-mi răspundă a luat ochelarii de soare carc stăteau lângă el pe masă şi şi i-a pus pe nas, încruntându-se puţin înainte, ca să pretindă că îl bate soarele în ochi.

- Trebuie să ştii, draga mea Hailie, că nu sunt foarte mândru de acea perioadă din viaţa mea. Am trecut prin doliu în felul meu. La înmormântare nu eram treaz.

Şi-a mângâiat bărbia mormăind:

- Singurul lucru pe carc mi-l amintesc de atunci a fost cât de urât miroseau toate acele coroane nenorocite. Era sfârşitul lui ianuarie şi era frig, dar în acelaşi timp cumva atât de sufocant, încât îmi venea să vomit. îmi venea să le omor pe blestematele de bocitoare. Ce mă enerva cel mai mult era vocea unei cucoane carc stătea lângă mine şi tot îngâna cântecele prosteşti. La un moment dat m-am întors spre ca, gata s-o înjur pe iată, ca să tacă în sfârşit.

Camdcn a tras un fum din trabuc şi şi-a trecut mâna prin păr.

- Şi atunci am văzut că-l ţinea pe fiul meu în braţe. I- am văzut ochii ăia mari şi albaştri ai lui, speriaţi şi plângând, genele lipite intre ele de lacrimi, năsucul roşu... Mă crezi sau nu, dar băieţii ăştia erau nişte copii adorabili.

A oftat din greu.

- Şi asta mi-a înmuiat inima. Alături stătea ghemuită o a doua dădacă, îi ţinea pe ceilalţi doi micuţi de mâini şi le şoptea ceva. Iar puţin mai departe stătea Vinccnt. Arăta ca o mică sculptură. Avea mâinile împreunate în faţă şi chipul serios. Se uita fix la sicriu şi nu a plâns nici măcar o dată. Atunci mi-am spus că mucosul ăsta este mai puternic decât mine. Chiar lângă el, ca o umbră, stătea WiUiam. Se uita ţintă ca la o icoană, voia să facă totul la fel ca fratele lui mai mare. Dar diferenţa dintre caracterele lor era vizibilă, deoarece WiUiam abia îşi putea stăpâni lacrimile. Pc parcursul întregii ceremonii a clipit şi a clipit, numai ca să nu le lase să îi curgă pe obraji.

Mi l-am imaginat pe micul Will luptându-se cu emoţiile la înmormântarea mamei sale. Am vizualizat în minte cum arătau fraţii Monet când erau copii. I-am îmbrăcat pe toţi în costume negre, miniaturale, elegante şi aproape că am plâns şi cu. Erau doar nişte băieţi mici, nevinovaţi. Nu mă gândisem niciodată la ci aşa.

- Eram total năucit. Nu voiam să mă vadă aşa, a continuat Camden. Am fugit la Miami, promiţându mi că voi petrece doar câteva săptămâni acolo, mă voi relaxa, îmi voi reveni în fire şi mă voi întoarce.

A făcut o pauză pentru o clipă, oftând.

- Ei bine, Florida m-a consumat timp de peste trei luni. Am stat în cel mai scump hotel, fără să-mi pese de nimic. Fratele meu a avut grijă de afaceri, bonele au avut grijă de copii. A ridicat din umeri. Iar eu o luam razna. Nu am de gând să-ţi spun exact ce se întâmpla pentru că nu c pentru urechile tale, prinţesă, dar tu eşti fată deşteaptă şi cu siguranţă ştii despre ce vorbesc. Să spunem doar că nu-mi amintesc primele două luni deloc.

Nu era uşor de ascultat. în trecut, când încercam să mi-l imaginez pe tatăl meu, mă gândeam la el ca la un tip tânăr, care ar fi putut fi un student, destul de cumsecade, prea neajutorat ca să împace şcoala cu o slujbă cu normă întreagă şi cu creşterea unei fiice. Un laş, care se temea de responsabilitate şi care preferase să dispară în loc să o înfrunte. Dar nu mi-l imaginasem niciodată ca pe o persoană care zace inconştientă într-un apartament de lux, pe un aşternut mototolit, cu o femeie străină lângă el şi puţină pudră albă pe noptieră.

- Şi apoi am cunoscut-o pe Gabriclla...

M-am uitat la el emoţionată. Dc îndată ce am auzit numele iubitei mele mame, inima mi-a bătut mai tare.

El mi-a zâmbit blând, cu multă înţelegere.

- Mama ta, Gabriclla. Vezi tu, dragă Hailie, c ciudat, pentru că am cunoscut o mulţime de femei cât am stat în Florida, dar ultima dintre ele a fost ca. Călătorea singură prin State cu un rucsac în spate. îmi amintesc cum m-a fermecat când mi-a spus că îşi împlineşte visurile. M-am gândit în acel moment, la naiba, există şi oameni atât de curajoşi, care fără milioane în conturile

lor bancare pot doar să se urce într-un tren şi să se lase în voia sorţii...

A clătinat din cap, continuând să zâmbească.

- Am văzut-o la club şi mi-a plăcut imediat. Am invitat-o în loja mea, dar ea a râs fermecător şi a refuzat.

Îmi amintesc cum buclele ci roşii fluturau când îşi întorcea capul şi ochii ii scânteiau amuzaţi.

Camden şi-a ridicat colţurile gurii şi mai sus, cu drag, la această amintire plăcută.

- Trebuie să înţelegi că în aceste cluburi femeile nu spun nu bărbaţilor ca mine. Femeile s-ar lăsa tăiate doar ca să le arăţi interes, să le cumperi o băutură, să le şopteşti un cuvânt dulce la ureche. Gabriclla ajunsese acolo din întâmplare, ea însăşi a recunoscut mai târziu că pur şi simplu însoţise o fată pe care o întâlnise în aceeaşi scară la hostelul în care stătea.

Făceam ochii mari cât nişte ceşti de ceai pentru că nu puteam să cred nici în ruptul capului că mama mea, care mă sfătuia mereu să fiu precaută la tot pasul, însoţise o prietenă străină într-un club exclusivist frecventat de oaspeţi cu o reputaţie îndoielnică. Ştiam despre uimitoarea ci călătorie prin America, dar nu intrasem niciodată în detalii.

- Nu mi-am luat ochii de la ca jumătate de noapte, până când, în cele din urmă, am reîntâlnit-o singură, la bar. Prietena ci dispăruse cu un tip, iar Gaby se pregătea încet să plece. Se dădea la ea un mitocan, dar l-am alungat repede. Am început să vorbim. Ne-am aşezat şi am comandat câte o băutură. Şi apoi încă una, şi încă una...

Camden şi-a lins buzele.

- La naiba, îţi jur, Hailie, nu am mai întâlnit nici înainte, nici după aceea vreo persoană cu care să pot, ba mai mult, să doresc să vorbesc atât de mult timp.

A căzut puţin pe gânduri, privind în gol în depărtare, undeva spre vegetaţie şi spre marc.

- Ne-am petrecut weekendul în apartamentul meu, vorbind tot timpul, Rimând trabucuri, bând vin, îndopându-ne cu pizza la pachet, stând în jacuzzi, uitându-ne la filme de doi bani, vorbind mult şi... făcând şi acele... alte chestii. Nu contează...

S-a scărpinat în cap.

- Eh, era ca într-un basm. Pentru prima dată am simţit atunci că fac progrese şi că redevin eu însumi... Ce s-a întâmplat, prinţeso?

- Mama mea fuma trabuc? am repetat eu, ridicând o sprânceană. Şi-a petrecut weekendul în apartamentul unui bărbat pe carc abia îl cunoscuse?

- Ştiu că ţi se pare greu de crezut ce spun. O ştii pe Gabriella ca pe o persoană responsabilă şi matură şi chiar aşa era, dar trebuie să ştii că nu exagerez când spun că de la început am simţit o legătură între noi. A fost ca şi cum am fi fost două suflete-pcrechc carc s-au întâlnit în sfârşit, acea legătură era atât de neobişnuită...

A clătinat din cap, fermecat de amintire ca atare.

îmi venea să zâmbesc la gândul că cineva vorbea atât de frumos despre mama mea, dar mi-am amintit imediat cum se terminase pentru ea această „legătură neobişnuită", şi imediat l-am pironit cu privirea pe povestitor.

- Dar nu era destul de specială ca să rămâi cu ea? am întrebat cu sec.

Ochii bărbatului s-au întunecat.

- Gaby îşi dorea foarte mult să viziteze Kcy Wcst şi întâmplător cu aveam o casă acolo, aşa că am închiriat o maşină şi am stat acolo o lună. A fost ca în paradis. Spun asta cu voce tare pentru prima dată, în faţa ta, în secret.

A tăcut o clipă şi şi-a scos ochelarii, probabil ca să-mi dovedească sinceritatea care emana din ci.

- Dacă aş fi întâlnit-o cu zece ani mai devreme, Gaby ar fi devenit soţia mea. Dar din motive evidente nu-mi căutam altă soţie în acel moment.

Nici ea nu-şi căuta un

» ’ soţ. Trebuia să fie doar o trambulină, pentru amândoi, nimic mai mult... Dar apoi Gaby a început să nu se simtă bine şi a descoperit că era însărcinată.

A strâns din buze.

- Bula vrăjită s-a spart şi realitatea s-a prăbuşit peste noi... îmi amintesc până în ziua de azi că lacrimile îi curgeau pe obraji în timp ce stătea ghemuită lângă mine, ţinându-mă de mâini şi implorându-mă să o las să plece.

M-am încruntat.

-Tc-a implorat să o laşi...?

Bărbatul a suspinat din greu, probabil pentru a suta oară astăzi.

- Era ca un terapeut pentru mine, ştia totul despre mine. Ştia cu ce mă ocupam, ştia de ce plecasem în Florida, ce se întâmplase cu soţia mea... a spus el. Am fost de acord la început că vom avea o simplă aventură împreună şi atâta tot, o frumoasă poveste de dragoste, iar apoi ne vom întoarce la vechile noastre vieţi. Nu mă voia pentru totdeauna, nu voia să se implice într-o relaţie cu cineva ca mine...

- Dar acum era însărcinată! Cred că asta ar fi trebuit să schimbe lucrurile, nu-i aşa? am exclamat, ridicându-mă fără să vreau într-o poziţie tot mai dreaptă pe şezlongul meu. Tocmai descopeream că fusesem crescută fără tată la cererea mamei şi nu prea ştiam cum să reacţionez la asta.

Camden a ridicat din umeri.

- Un motiv în plus. Gaby se temea că va ajunge ca Lissy. Mai mult, i-a fost teamă că vei sfârşi şi tu la fel.

- Cum a sfârşit Lissy?

- Ar fi mai bine să...

- Cum a sfârşit Lissy? am repetat insistent.

- Crimă.

Camden a tăcut o clipă, privind calm la privirea mea îngrozită.

- Brutal şi urât, nu vei obţine nimic altceva de

la mine în privinţa asta.

Am înghiţit în sec şi doream să mă dau jos de pe şezlong şi să ies din apă, pentru că, deşi era cald, tremuram de frig.

- Deci, vezi tu, cu nu pot da vina pe mama ta pentru că i-a fost frică. Asta, plus tot ce a auzit de la mine... Nici chiar soţia mea nu ştia atât de multe lucruri despre mine. Aceste cunoştinţe ar fi putut fi periculoase pentru ca dacă aş fi luat-o în lumea mea. Mai ştia şi că am cinci fii. Iar ca era tânără, complet nepregătită să fie mama ta, cu atât mai puţin mama vitregă a cinci copii...

- La urma urmei, nu trebuia să te legi imediat, puteai doar să ne vizitezi din când în când, puteai să... l-am întrerupt, dar apoi am tăcut.

Am roşit şi m-am detestat în sinea mea pentru disperarea care emana din mine.

A tras un fum din trabuc şi s-a uitat la mine, de data asta cu ochi pustiiţi.

- îngenunchease şi îmi ţinea faţa în mâinile ci, aşa! Cam şi-a mângâiat obrazul cu mâna liberă. Mă privea intens, murmurând şi implorându-mă să te las să trăieşti în pace. Să-l las pe copilul nostru să trăiască, să am încredere în ca că va face totul pentru a-ţi oferi un cămin normal, în siguranţă şi iubire.

A făcut o pauză şi a zâmbit sumbru.

- Şi nu ar fi fost un cămin sigur dacă aş fi apărut acolo chiar şi ocazional. Nu voia ca cineva să facă legătura între noi. Dc aceea, în cele din urmă, am cedat. Cu inima grea, dar am cedat pentru că mi-am dat seama că avea dreptate.

A stins trabucul consumat în scrumieră şi şi-a tras nasul.

- M-a contactat o singură dată. Mi-a scris că a născut o fetită.

Am tresărit.

- Nu eram sigur dacă iţi va da cerceii pe care ţi-i trimisesem...

Am răsuflat cu greutate.

- Un cadou mic, jalnic, după care s-a panicat

atât de tare, încât şi-a schimbat adresa. Un mesaj clar că tot nu mă voia în viaţa sa.

Am ridicat mâna şi mi-am pipăit lobul urechii. Dc luni de zile purtam cerceii pe care întotdeauna crezusem că ii am de la mama. Camden a dat din cap.

- Nu pot să spun cum mi-a tresărit inima când am văzut că ii porţi.

Am lăsat rnâna în jos.

- Mama a spus că sunt de la ca şi că a vrut să mi-i dăruiască de ziua mea când voi împlini optsprezece ani.

Camden a tăcut în mod misterios, iar tăcerea a fost sfâşiată de un urlet puternic. Am ridicat brusc capul, întrebându-mă ce naiba caută lupii pe insula noastră, până când am auzit râsul puternic care a urmat o clipă mai târziu. Nesuferitul de Tony a urlat din nou, apoi i s-a alăturat şi Shane, Dylan a strigat ceva şi din nou toţi trei au început să râdă zgomotos. Băieţii veneau acasă, în mod evident foarte binedispuşi.

Tata şi-a dat ochii peste cap şi s-a ridicat în picioare.

- E timpul pentru cafea. Vrei ceva, prinţesă? a întrebat, iar când am dat din cap că nu, s-a îndepărtat spre cabană, lăsându-mă singură pe terasă.

Aveam sentimentul că întoarcerea băieţilor îi căzuse foarte bine şi o folosise drept scuză ca să pună capăt conversaţiei.

Voiam să aflu mai multe detalii chiar acum, dar am decis să am răbdare, deoarece aveam deja multe lucruri la care să mă gândesc. M-am ridicat de pe şezlong şi m-am şters cu un prosop, apoi am dispărut în casă ca să nu dau ochii cu fraţii mei, în faţa cărora intenţionam să mă prefac ofensată.

Nu-mi venea să cred că cerceii de la mama erau de fapt un cadou din partea tatălui meu.

28 CÂTEVA CUVINTE FRUMOASE

Am mai făcut câteva plimbări lungi ca să reflectez cu calm la tot ce auzisem de la Camden. Conştientizarea faptului că mama mea era motivul pentru carc crescusem fără tată mă deprima. întotdeauna am dezvinovăţit-o şi am considerat că tatăl meu fusese cel rău. Spre groaza mea, am descoperit că începeam să am resentimente faţă de ea – şi chiar voiam să scap de senzaţia asta.

Am plâns de câteva ori când nu mă vedea nimeni.

Acestea au fost, din fericire, doar câteva momente de slăbiciune, pentru că, în general, mă distram cât se poate de bine, mai ales că era greu să mă plictisesc cu fraţii mei alături. Am făcut cătărări şi de data asta nu au obiectat că nu sunt destul de atletică. Dc asemenea, am mers de două ori cu barca rapidă în oraş, unde am reuşit să nu leşin. Am petrecut mult timp pe o barcă închiriată, una cu tobogan, unde ne-am prostit ca nişte copii mici. De asemenea, m- am şi antrenat cu Dylan, de obicei pe plajă. Era la fel de răutăcios ca întotdeauna şi pe deasupra gemenii se uitau adesea la noi şi adăugau comentariile lor de doi bani. Cu toate astea, am încetat să mă mai simt stânjenită în faţa lor şi am început să învăţ să-i ignor.

La fel ca data trecută, am avut şi acum adesea nopţi de film sau chiar zile întregi. În ’Ihailanda, în iulie era sezonul ploios – şi ploua mult. Uneori era doar o ploicică plăcută, dar erau şi momente când ploua cu găleata. Astăzi, ploaia batea tare în ferestre, aşa că am pus la televizor o comedie.

Era excepţional de slabă şi din când în când nu-i mai dădeam atenţie. La un moment dat, tata s-a ridicat să aducă pentru el şi pentru băieţi câte o bere din frigider, iar câteva secunde mai târziu cele două personaje principale de pe ecran şi-au dat jos hainele. Urmărisem povestea lor de dragoste, aşa că am fost încântată să văd această întorsătură a evenimentelor, dar în faţa ochilor mei s-a făcut imediat întuneric.

Mi-i acoperise laba marc şi grea a lui Dylan.

- Hei! am strigat eu, strângându-mi degetele pe ca.

- Asta c o scenă pentru adulţi, a mormăit fratele meu, iar gemenii au pufnit în râs.

Mi-am înfipt unghiile în mâna lui şi în cele din urmă, cu un şuierat, a dat-o la o parte.

- Am văzut şi mai rău, i-am amintit cu pe un ton muşcător.

N-am să o uit niciodată pe camerista aia.

Ştiam că, odată ce îi spui ceva, trebuie să te îndepărtezi imediat de el şi abia după aceea să te feliciţi pentru replica ta – şi aşa am şi făcut. Am zbughit-o în direcţia opusă lui, dar m-a prins de spatele bluzei şi m-a tras. M-am zbătut şi m-am agăţat de piciorul lui Shane, care stătea lângă mine, dar acesta nici măcar nu a ridicat un deget să mă oprească sau să mă ajute. Am sărit jos de pe canapea, gata să fug, când Dylan s-a aplecat în spatele meu şi m-a ciupit dintr-o parte, făcându-mă să ţip tare şi – neputându-mă stăpâni – am izbucnit în râs...

Dylan a profitat şi m-a ciupit încă o dată, apoi a doua oară. Am ţipat pentru că devenise insuportabil şi făceam tot ce puteam ca să scap de el. M-am eliberat în momentul în care tata a intrat în sufragerie, cărând în mâini sticlele reci. Dylan s-a aplecat şi mai mult în spatele meu, iar cu am strigat şi mai tare şi, fără să stau prea mult pe gânduri, l-am folosit pe tata drept scut.

- Tată! am ţipat cu o voce rugătoare, dar râzând, l-am apucat de cămaşă şi m-am ascuns în

spatele lui de fratele meu cel diabolic.

Bărbatul a tremurat, sticlele au zăngănit când s-au ciocnit una de alta, dar s-a controlat imediat, conccntrându-se mai mult pe mine. L-am simţit cum încremeneşte.

Şi într-o clipită stomacul mi s-a contractat dureros şi am simţit cum mă trec frisoanele. într-o clipă am încremenit şi cu. I-am dat drumul. Nu-mi mai ardea de râs. Am făcut un pas mic înapoi ca să mă îndepărtez de spatele lat al bărbatului, pe care doar cu câteva secunde în urmă îl folosisem drept scut.

Tocmai se întorcea spre mine, aşa că m-am panicat şi am dat înapoi.

- Trebuie să merg la baie, am îngânat încet şi, evitând orice fel de priviri (şi mai ales pe ale lui), m-am răsucit pe călcâie şi am ieşit din încăpere.

Am fugit la mine în cameră şi am închis uşa. M-am aruncat pe pat. îmi venea să mă pocnesc peste faţă sau să- mi provoc o durere, doar ca să reduc la tăcere ruşinea pe care o simţeam faţă de mine însămi. În cele din urmă mi- am înfipt unghiile în scalp şi mi-am smuls părul în tăcere.

Penibil. Asta chiar era penibil. Eu sunt penibilă. Şi cât de furioasă mă simţeam! Pe mine însămi. Pentru că sunt atât de penibilă!

- Tată, am repetat într-o şoaptă dispreţuitoare.

Am scuturat din cap. Abia începusem să mă simt în largul meu spunându-i tată doar în mintea mea. Şi poftim! Strigasem bucuroasă „tată”! Sunt o proastă.

Nu eşti. Poate că nu a auzit.

Ha eşti. Bineînţeles că a auzit. Toată lumea a auzit. Nu voiam să mă întorc acolo. Da, poate chiar îmi plăcea puţin de el. Poate că uneori era amuzant şi foarte drăguţ cu mine. Dar tot nu ştiam ce simt pentru el. Nu-l iertasem. Nu eram pregătită să-i spun „tată”. Iar acum îşi închipuia că este aşa.

Cu timpul, am început să regret că făcusem atâta tevatură de dragul lui. Ar fi fost mai bine să

fac pe proasta, să ignor ceea ce îmi scăpase din gură fără să vreau. Dar am fugit, am atras atenţia tuturor la propria mea gafă şi acum îmi venea să mor de ruşine la mine în cameră.

Am gemut în pernă când s-a auzit o bătaie în uşă. Nu voiam să vorbesc cu nimeni acum. Când am auzit o voce răguşită care îmi rostea numele, mi-am dat scama că în spatele uşii era tatăl meu.

- Cc este? am îngânat cu.
- Dă-mi voie să intru, s-a rugat el şi, când nu am protestat, uşa a scârţâit şi i-am auzit paşii pe podeaua de lemn.

Stăteam cu capul ascuns în pernă, aşa că nu am văzut când a întins mâna spre mine. Am tresărit doar când m-a atins pe umăr.

- Hailie...
- Nu am chef să vorbesc, am spus repede, cu vocea înăbuşită de aşternuturi.
- Vreau doar să ştii, prinţesă, că binele tău este cel mai important lucru aici. Să nu te simţi stânjenită.
- Sunt penibilă, am gemut cu voce tare, căci nu-mi mai păsa de nimic.

Camdcn a negat imediat, dar am clătinat din cap şi în cclc din urmă m-am uitat la el.

- Ba da, am insistat, privind cu aversiune în ochii lui care mă priveau cu blândeţe. Pentru că a fost suficient să te întâlnesc de două ori pe o insulă exotică şi să-mi spui câteva cuvinte frumoase, iar eu am fost gata imediat să te iert şi să te tratez ca pe un tată iubitor.
- Asta nu înseamnă...
- Trist şi penibil! am suspinat, ascunzându-mi din nou fata.
- Hailie, nimeni nu crcdc asta despre tine. Te rog, copilă, trist şi penibil sunt eu, la naiba! Pentru că te-am făcut să treci prin atâta suferinţă. Nu-ţi mai adăuga şi tu alta.
- Dylan avea dreptate, sunt atât de uşor de manipulat!
- Nimeni nu te manipulează, micuţa mea. Şi te

rog să nu tratezi empatia ca pe un defect. Este marea ta calitate. Dacă mai mulţi oameni ar fi ca tine, omenirea ar fi un loc mai bun, a spus el. Şi Dylan ar face bine să aibă grijă ce vorbeşte, altfel o să-i spun câteva.

- Nu vreau să-ţi spun „tată”, am bolborosit, trăgându-mi nasul. Nu sunt pregătită pentru asta.

- E în regulă. Hailie, copilă, spune-mi cum vrei. Dacă preferi să-mi spui pe numele mic, e bine şi aşa, nicio problemă.

M-am uitat la el şi am ridicat o sprânceană.

- Camdcn?

- Camdcn.

A dat din cap. M-am uitat la trăsăturile lui severe, care se înmuiau când mă privea şi am reflectat.

- Bine, am încuviinţat încet şi i-am întors nesigură zâmbetul.

Tata mi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

- Aşa, prinţesă. Şi-a înclinat capul. Şi să nu fii aspră cu tine, nici măcar în mintea ta. E foarte important pentru sănătatea ta mintală să te respecţi, mereu şi oriunde. Eşti puternică şi bună, asta trebuie să-ţi spui, Hailie, bine?

Am întors privirile în altă parte.

- Hailie, c în ordine?

Am tras aer în piept.

- Nu sunt deloc puternică, am spus. Şi, ca să mă respect, n-ar trebui să mă mint, nu?

- Dar, copila mea, aici nu c nicio minciună. Nu contează ce greutăţi ridici în sala de sport sau cât de des plângi în singurătate. Puterea e mai mult decât atât, c hotărâre, iar tu, prinţesa mea, ai hotărârea în sânge. Eşti o adevărată Monet.

- Uneori am impresia că nu am nimic de-a face cu voi, m-am plâns, infaşurându-mi braţele în jurul meu şi schimbându-mi poziţia ca să stau mai comod pe plapuma încreţită.

- Fleacuri. Trebuie să ştii, Hailie, că am gene

foarte dominante. Sunt sigur că Gabriella ar confirma asta.

A ridicat mâna şi m-a mângâiat uşor pe cap.

- Tu eşti fiica mea şi numai un prost ar încerca să nege asta.
- E greu să simţi că faci parte dintr-o familie când acea familie ascunde de tine chiar şi afacerile în care este implicată.
- Nimeni nu ascunde lucruri de tine din neîncredere sau ca să te excludă. Este pentru siguranţa ta, ţi-am mai spus, îti aminteşti?

> 9

l|m suspinat, pierzându-mi privirea în aşternuturi.

- Aud mereu vorbindu-se despre Organizaţie şi nimeni nu vrea să-mi spună ce este, iar asta e enervant. Oamenii bârfesc că sunteţi Mafia şi, serios, chiar aşa pare...

Mi-am muşcat limba înainte să menţionez incidentul ai cofetăria. Nu eram sigură dacă Vinccnt îl informase despre asta şi am preferat să nu verific.

- Mafia, o, Doamne!

Camden şi-a dat ochii peste cap, dar s-a uitat repede la mine cu înţelegere.

- Prinţesă, într-o zi ignoranţa ta s-ar putea dovedi o binecuvântare pentru tine.

A tăcut pentru o clipă, văzând că strângeam din buze neconsolata. A stat puţin pe gânduri, apoi a vorbit din nou:

- Dacă vrei cu adevărat să te implici în ceva şi asta te va face să te simţi mai bine, atunci am o idee...

Mi-am ridicat privirea spre el, intrigată, şi am ascultat propunerea lui.

Până la sfârşitul vacanţei, am încercat să mă adresez lui Camden exclusiv într-o formă impersonală. Am avut grijă să nu sar din nou la el cu „tată”, dar nici nu mă simţeam bine când îi spuneam pe nume. Nu mi se potrivea.

Chiar dacă am petrecut o lună întreagă

împreună, vacanţa a trecut mai repede decât data trecută. Poate pentru că acum luam parte la o mulţime de activităţi împreună cu fraţii mei. în orice caz, până să-mi dau seama, a venit din nou timpul să ne luăm rămas-bun de la tatăl nostru.

Despărţirea m-a durut mult mai mult decât prima dată. Şi pe Camden, care în cele din urmă m-a lăsat să mă desprind din îmbrăţişarea lui de rămas-bun, probabil la fel.

Sub acoperişul casei Monct, Will era pentru mine persoana la care căutam de obicei sprijin, dar nici măcar „micuţa" lui nu se compara cu „prinţesa" lui tata.

lotuşi, era un lucru pe care îl aşteptam cu nerăbdare. Tata promisese că voi fi inclusă intr-o mică parte a afacerilor familiei noastre şi, deşi nu putea fi cine ştie ce, abia aşteptam să aflu totul.

într-o zi din august, nu la mult timp după ce mă întorsesem din vacanţă cu băieţii şi încă încercam să ne revenim după schimbarea de fus orar, Vincent mi-a propus să merg cu el la Fundaţia Monct. Camden se gândise să mă implic în câteva dintre proiectele de acolo.

Mi-a fost teamă că lui Vincent nu-i va plăcea ideca, dar în mod excepţional nu avea nimic împotrivă. Astăzi trebuia doar să facă ceva rapid şi suficient de simplu, astfel că puteam să merg cu el.

- Este duminică, aşa că majoritatea angajaţilor sunt liberi, m-a anunţat Vince când eram deja pe drum. Cred că e chiar mai bine, pentru că vei avea ocazia să priveşti totul în linişte, să vizitezi clădirea. Asistenta mea te va conduce.

Am dat din cap, iară să-mi ascund entuziasmul.

Am mers cu maşina mai puţin de o jumătate de oră şi ne-am oprit în faţa unui complex de clădiri gri, drăguţe, recent construite. Unele aveau ferestre cu geamuri de sticlă de un albastru neobişnuit. O parte dintre clădiri probabil că adăposteau tot felul de birouri, dar clădirea aceasta din dreapta aparţinea probabil în

întregime fundaţiei, deoarece deasupra intrării principale, de asemenea vitrată, se afla o inscripţie cu litere argintii: „Fundaţia Lindsay Monet”.

Vinccnt a parcat într-un loc marcat cu numele nostru. Acest lucru m-a făcut să conştientizez poziţia familiei mele – eram pe punctul de a intra într-o clădire în carc fratele meu era şef şi m-am simţit puţin ciudat în legătură cu asta.

Când uşile de sticlă s-au deschis în faţa noastră, a apărut ca din senin şi Sonny lângă noi.

- Pentru orice eventualitate, a mormăit fratele meu văzând privirea mea întrebătoare.

Interiorul clădirii era curat şi îngrijit, nou şi ordonat, în nuanţe de gri, dar, din fericire, afişele colorate înveseleau puţin atmosfera, sugerând că ar putea fi de fapt un loc carc se ocupă cu împlinirea visurilor copiilor.

Portarul ne-a întâmpinat cu un gest respectuos din cap, după ce făcuse mai înainte ochii mari văzându-l pe Vince, carc nu părea să vină pe aici foarte des. Apoi privirea lui a trecut cu interes peste faţa mea, dar nu a avut posibilitatea să se uite prea mult la mine, pentru că nu ne-am oprit, ci am mers direct la lifturi.

Vince a preluat un apel telefonic, i-a dat câteva răspunsuri scurte interlocutorului şi a închis, chiar când am coborât la etajul doi. Acolo ne-a întâmpinat aproape imediat o femeie de vârstă mijlocie. Era un pic cam osoasă şi îmbrăcată destul de simplu, în blugi şi o bluză crem puţin cam mică, de parcă şi-ar fi pus pe ca primele lucruri carc-i veniseră la îndemână în acea dimineaţă. Cu toate astea, mi-a plăcut imediat, chiar înainte să ne zâmbească larg când ne-a văzut.

- O, Doamne, a venit preşedintele nostru! Cred că o să marchcz ziua asta cu roşu în calendar, a exclamat ea, ridicând o sprânceană la Vince.

- Am fost ocupat, a spus el politicos, dar şi dându-i clar de înţeles că nu avea de gând să-şi

ceară scuze pentru absenţă.

- S-au adunat câteva lucruri. Aveţi o mulţime de documente pe birou. Le-am selectat pe cele mai importante, aşa că, dacă aveţi un moment, v-aş fi recunoscătoare dacă aţi vrea măcar să vă uitaţi la ele.

Vince a dat rigid din cap şi apoi mi-a pus mâna pe umăr.

- Hailie, ca este Ruby, mâna mea dreaptă la fundaţie. Ruby gestionează multe proiecte şi te va ajuta să te implici în unele dintre ele. Ruby, te rog, fa cunoştinţă cu Hailie, sora mea, despre care ţi-am vorbit.

Am făcut schimb de zâmbete radiante cu Rubv.

- Mă bucur să te cunosc, Hailie. Bineînţeles, îţi voi explica totul imediat. Sunt foarte bucuroasă că vom lucra aici cu încă un membru al familiei Monct, a râs Ruby, facându-mi cu ochiul şi buclele ei castanii scurte, fiecare orientată în altă direcţie, s-au zbârlit în timp ce dădea din cap energic. Astăzi nu sunt multe persoane pe care să ţi le pot prezenta. Asta pentru că e duminică. Majoritatea nu lucrează duminica. Eu sunt singura atât de ţicnită, încât abia ies de aici, ha, ha!

îl vedeam pe Vince cum se abţinea să nu-şi dea ochii peste cap.

- Ruby, te rog să o conduci pe Hailie prin clădire în timp ce cu arunc o privire la hârtiile pe care le-ai lăsat pe birou.

- Sigur, domnule Monet! Haide, dragă, o să-ţi arăt ce pot.

Până la urmă am văzut aproape toată clădirea, care nu era atât de mare pe cât am crezut la început. Nu ne-am uitat în toate încăperile, dar am văzut esenţialul. Aveau chiar şi o mică bibliotecă aici. Exista şi un loc unde se ţineau cursuri formative pentru familiile care doreau să ofere un cămin temporar pentru copiii nevoiaşi. Lui Ruby nu-i tăcea gura. Mi-a spus atât de multe lucruri, încât aproape că le uitasem pe cele mai

multe, dar mi-a povestit şi lucruri interesante şi chiar un pic neplăcute. Mi-a explicat că cele mai mari strângeri de fonduri sunt înainte de Crăciun şi înainte de vacanţe, că se organizează adesea baluri de caritate, că există proiecte separate care vizează copiii talcntaţi pentru a-i sprijini în studiile lor, iar alte proiecte se ocupă cu strângerea de fonduri pentru tratamentul bolilor.

Tot timpul am fost însoţite de Sonny. La sfârşit, Ruby m-a condus în biroul lui Vincent, dar acesta ne-a comunicat cu o voce plictisită că mai are nevoie de puţin timp. Cum se apropia ora prânzului, mi-a spus să mă duc la cantină şi să mănânc ceva, iar el urma să încerce să-şi termine treaba şi să vină după mine cât mai curând posibil. Am fost de acord şi Ruby m-a îndrumat spre locul potrivit, unde am ajuns însoţită numai de Sonny.

Cantina era o încăpere marc unde veneau să ia masa nu numai angajaţii fundaţiei, ci şi oameni de la companiile din jur, aşa că mi-am imaginat că în timpul săptămânii trebuie să fi fost foarte animată. Astăzi, însă, erau doar câteva persoane care dădeau târcoale pe acolo. M-am oprit lângă tejghea şi mă uitam la mâncarea nu foarte sofisticată, dar care părea gustoasă. Bucătăreasa a apărut imediat, ţinând într-o mână o farfurie gata să fie umplută. Am cerut macaroane cu brânză, un pahar de cola şi am fost tentată şi de o prăjitură cu glazură roz.

- Vă rog să puneţi totul în contul domnului Monct, i- am spus eu conform instrucţiunilor lui Vince, când a venit vorba de plată.

Bucătăreasa s-a încruntat suspicioasă.

- Poftim, pe ce nume? a întrebat ca, întinzând încet mâna după caiet.

- Vincent Monct, i-am răspuns nesigură, văzându-i faţa bănuitoare.

Femeia a ridicat sprâncenele.

- Şi dumneata cine eşti, scuză-mă, fetiţo?

Am deschis gura să răspund, dar bucătăreasa

nu mi-a dat şansa să vorbesc.

- Noua lui asistentă? Ai o legitimaţie?
- Eu… am şovăit.
- Am întrebat dacă ai legitimaţie.
- Nu, pentru că…
- Atunci cum iţi imaginezi, aşa, fără legitimaţie?
- Nu am ecuson pentru că nu lucrez aici, am…
- A, nu lucrezi aici? a pufnii bucătăreasa batjocoritoare. Şi vrei sa te pun pe nota de plată a preşedintelui? Scuză- mă, te rog, dar din ce motiv?
- Las-o să vorbească, femeie, a mârâit Sonny, răsărind ca din pământ.

Am fost luată prin surprindere, pentru că nu-l auzisem niciodată până atunci pe bodyguardul meu implicându-se într-o discuţie şi încă atât de tăios.

Bucătăreasa şi-a ridicat sprâncenele pensate şi şi-a întins braţele în lături.

- Păi ascult, nu-i aşa?

Sonny s-a aplecat spre bucătăreasă şi a arătat spre mine.

- Dacă ai fi ascultat, ai fi lăsat-o pe domnişoara Monet, adică pe sora preşedintelui, să vorbească, a spus el încet şi apăsat. Iar acum te rog frumos să faci cum îţi spune şi să pui totul în contul lui, iar mic să-mi pui o porţie din orezul ăsta şi… ce fel de carne e asta?

Nu aveam nimic de adăugat aici şi doar mi-am muşcat buzele ca să nu izbucnesc în râs când bucătăreasa şi-a ridicat falca de pe podea. Trăsăturile crispate ale feţei i s- au relaxat imediat, a înghiţit în sec şi a dat din cap, apucând cu stângăcie caietul.

- îmi cer scuze. E o tinerică, mormăi ca încet şi toată atitudinea ei bătăioasă se evaporă.

S-a înroşit şi l-a servit pe Sonny, fără să îndrăznească să se mai uite la mine.

La început am vrut să-i spun că nu contează, dar în cele din urmă n-am mai spus nimic despre

scuzele ei şi am plecat cu mâncarea la masă. în curând mi s-a alăturat şi Sonny, asigurându-se în prealabil că nu mă deranjează să stea lângă mine.

- Mulţumesc, am murmurat, amestecând în paste. M- am fâstâcit din cauza ei.

- Nu este cazul, domnişoară Monet, a ripostat el. Când porţi un nume ca acesta, trebuie să profiţi de el.

- Exact... asta.... trebuie să învăţ...

Am dat din cap gânditoare şi am continuat să mănânc.

Nu am vorbit prea mult, pentru că Sonny nu era genul vorbăreţ şi, de fapt, nu a trecut mult şi a venit şi Vince, iar când l-a văzut, bucătăreasa a fost cât pe-aici să facă un atac de cord. Totuşi, nu am avut inima să mă plâng de ca, deşi nu pot ascunde faptul că un moment am simţit dorinţa să fac asta.

lată cum a arătat prima mea vizită la fundaţie. Restul verii l-am petrecut lucrând meticulos la diverse proiecte. M-am implicat, de exemplu, în alcătuirea de truse şcolare pentru copiii din familii sărace. Am lucrat mult online – cu această ocazie, Will mi-a cumpărat un laptop performant şi scump. Era uşor, manevrabil şi nu se bloca şi nici nu bâzâia de fiecare dată când deschideam un motor de căutare, ca vechiul meu laptop.

Vorbeam cu Ruby mai ales prin intermediul camerei wcb. Făceam împreună liste cu ceea ce aveam nevoie, le comandam online şi le trimiteam la fundaţie. Apoi mă duceam acolo cu unul dintre fraţii mei, sortam toată ziua lucrurile şi faceam pachetele. Şi cam aici se încheia participarea mea, pentru că Vinccnt nu-mi permitea să merg pe la casele unor oameni străini ca să le distribui. Spunea că c periculos şi că poate într-o zi vom organiza şi o astfel de operaţiune, dar atunci aş avea nevoie de mai mulţi bodyguarzi şi, când am auzit asta, am lăsat-o baltă.

Am văzut odată un tată singur care a venit la fundaţie, îşi pierduse recent soţia şi recurgea la sprijin în principal pentru fiii săi. A venit cu gemenii în vârstă de mai puţin de un an şi cu alt copil de trei ani. Avea cearcăne negre, o cămaşă murdară şi zdrenţuită şi, în timp ce trăgea căruciorul dublu, Ruby l-a certat pentru că nu bifase şi opţiunea de livrare.

Bărbatul a asigurat-o că nu c nicio problemă, iar apoi a legănat din greşeală căruciorul mai tare, astfel încât unul dintre copii s-a trezit şi în scurt timp ambii micuţi au izbucnit în plâns. în timp ce Ruby încerca să-l ajute să calmeze bebeluşii, am privit înmărmurită la băiatul de trei ani care privea agitaţia de pe margine, cu ochii goi şi întunecaţi. Cu mânuţele mici îşi acoperise urechile.

Am simţit cum mi se strânge inima. Am înghiţit în sec şi mi-au dat lacrimile. îmi părea rău pentru băiat şi pentru tragedia care se abătuse asupra acestei familii. Nu am putut suporta şi am ieşit repede din încăpere ca să mă prăbuşesc în toaletă şi să plâng acolo de una singură.

Acest băiat semăna atât de mult cu Dylan...

Mi l-am imaginat pe fratele meu cel rău şi voinic ca acest copil mic, care nu înţelegea nimic, al cărui tată fusese plecat luni la rând... Care se uită cum se joacă bonele cu fraţii lui mai mici şi se întreabă de ce nu face asta mama lui.

Am izbucnit în lacrimi când mi-a apărut în faţa ochilor o imagine cu Dylan mergând la Vincent, aproape un adolescent, şi întrcbându-1: „Unde c mama?” Vincc, morocănos şi serios, ii răspunde să il lase în pace, şi pleacă.

Şi apoi se întoarce, pentru că în inima lui rece simte totuşi rcrnuşcări. II apucă pe micuţul Dylan de sub bărbie şi îi spune că arc un film fnimos. îi propune să-l vadă împreună. Dylan dă din cap energic şi zâmbeşte în timp ce Vince scoate chipsuri din dulapul cu gustări nesănătoase de care el însuşi nu se atingea niciodată. Şi apoi

aruncă amândoi o privire în camera lui Will şi îl întreabă dacă nu vrea să li se alăture. Will îşi şterge lacrimile de pe obraji şi da timid din cap...

Am plâns din toată inima.

29 PRINCIPIILE STUPIDE ALE LUI VINCENT

Vacanţa lungă la tata, lucrul la fundaţie şi o serie de activităţi secundare – cum ar fi cititul şi administrarea contului de pe Bookstagram, îngrijirea grădinii, antrenamentele de autoapărare cu Will şi Dylan şi mersul la poligonul de tragere cu Tony – au făcut din vacanţa mea o perioadă cum nu se poate mai intensă. Dar mi-a plăcut să o petrec în acest fel.

Insă nu mi-au lipsit nici momentele complet libere, pline de o dulce relaxare, când mă scufundam în piscină, sorbeam o cafea cu gheaţă, aşa cum mă învăţase mătuşa Maya, sau mă întindeam alene pe scândurile saunei.

Ca urmare, nu aşteptam începutul anului şcolar cu aceeaşi nerăbdare ca de obicei. Şi totuşi, o parte din mine, cea bolnăvicios de ambiţioasă, voia deja să încerce să combine îndatoririle şcolare cu munca pentru fundaţie. În plus, eram curioasă să văd cum va fi să frecventez o şcoală a cărei clădire nu c bântuită de prezenţa lui Dylan.

Mona fusese în Canada toată vara, ceea ce se pare că era deja o tradiţie pentru ca. Am fost încântată când ne-am aşezat din nou la masă în cantină, ca altădată, şi am putut vorbi despre

vacanţele noastre – şi aveam o mulţime de subiecte. Am încercat să ignor comentariile ei despre Tony, de care, din păcate, era tot îndrăgostită după aceste două luni.

Trebuia să fiu mai atentă cu povestirile mele, pentru că nu puteam să-i dezvălui faptul că mă vedeam cu tatăl meu. Aceasta mă durea puţin, pentru că ar fi fost bine să spun cuiva, cuiva din afara familiei, dar mă obişnuisem deja încet-încet cu faptul că era pur şi simplu imposibil.

Când m-am întors la şcoală mi-am amintit de existenţa unei alte persoane. Nu mă gândisem prea mult la el în timpul vacanţei, aşa că am fost cu atât mai surprinsă când am simţit o bucurie ciudată la vederea lui. Stăteam pe pervazul unei ferestre de pe coridorul şcolii şi îmi răsfoiam manualul de biologie care mirosea a nou. îl ţineam în poală şi din când în când dădeam inconştient din picioare, până când aproape că l-am lovit pe Leo, care tocmai se oprise lângă mine.

- Biologic avansată?

Am ridicat capul într-o clipă.

Uitasem deja cât de bine arăta. în timpul vacanţei se bronzase şi părul i se deschisese la culoare. Datorită acestui lucru, şi ochii îi străluceau mai mult. Zâmbea blând şi mă privea cu o fascinaţie ncdisimulată şi cu un uşor amuzament, ceea ce m-a făcut să mă crispez şi, în cele din urmă, să şi roşesc.

- Văd că va fi mult de învăţat, am spus eu şi am mângâiat coperta cărţii cu mâna.

- E adevărat, dar va fi cu atât mai interesant. Am tăcutei anul trecut şi îţi spun că merită. Mai ales dacă te orientezi spre asta în viitor.

- Nu ştiu spre ce mă orientez în viitor... am suspinat.

- Nu ai nicio idee despre ce ţi-ar plăcea să faci? a întrebat Leo, iar în vocea lui se simţea un interes sincer, ca şi cum chiar ar fi fost curios ce profesie îmi aleg în viitor.

- Nu ştiu. Am ridicat din umeri. Bunica m-a văzut odată lovind o minge de baschet şi mi-a sugerat o carieră în NBA. Poate că ar trebui să mă gândesc la asta...

Leo a râs.

- Mi se parc că ai fi mai potrivită ca avocată.

Am ridicat o sprânceană.

- Avocată? Chiar aşa? Am pufnit. Cu familia mea? Ce ti-a venit...
- Cu o familie ca a ta, ai putea probabil să ai orice profesie din lume.
- Deja îi văd mutra lui Vince când îi voi spune că mă duc la Facultatea de Drept.
- Dar are vreodată mutre?

Nu m-am putut abţine şi am izbucnit în râs, iar Leo m- a imitat. Erau puţini oameni pe lumea asta cu care puteam să râd de fratele meu mai marc. Glumele cu Leo aveau un gust atât de plăcut şi de natural, încât am uitat complet de problemele pe care mi le făcuse cu ceva timp în urmă.

- Şi tu ce planuri ai? am întrebat când ne-am liniştit.

Leo a ridicat mai întâi din umeri şi apoi a răspuns pe un ton plin de încredere:

- Medicină.
- Uau! Vrei să devii medic? am întrebat eu, sincer curioasă.
- Chirurg.
- Uau! am repetat. Sună... sună... bine. Ambiţios.

Leo a zâmbit.

- Şi tu eşti ambiţioasă, nu-i aşa?
- Aparent, da, aparent... m-am întrerupt pentru că mă gândeam.

Ar fi ceva să devin medic. Mi-am amintit cât de neajutorată mă simţisem când Tony sângera în faţa mea. Ar fi bine să ştiu ce să fac în astfel de situaţii şi să fiu utilă.

Apoi mi-am amintit cât de panicată mă simţisem în acel moment.

- Probabil că nu aş fi un medic bun.
- Ai nevoie de mai multă încredere în tine, a declarat cu convingere Leo.
- Am mai auzit asta undeva, am mormăit cu.

Şi apoi nu ştiu cum s-a întâmplat, Leo s-a aşezat lângă mine şi am continuat să discutăm pe alte teme. Mi-a povestit puţin despre familia lui. Mai întâi despre tatăl său, care studiase chimia şi fusese fascinat de ca, iar când a cunoscut-o pe Gina, mama lui Lco, au deschis împreună o cofetărie, întrucât ca gătea prăjituri delicioase. Se gândeau că el cunoştea diverse trucuri de chimie care i-ar fi ajutat să inventeze reţete noi. Din păcate, realitatea nu a confirmat aceste planuri şi povestea s-a încheiat atunci când tatăl lui 1 >co şi-a găsit o amantă şi a plecat.

Povestea părinţilor mei ar fi fost de asemenea interesantă, dar din păcate nu era deloc destinată urechilor celor din afara familiei Monct, motiv pentm care nu am pomenit nimic despre ca, oferindu-i lui Leo spaţiu ca să- mi spună ceva şi despre fratele lui, care se împrumutase de la familia mea ca să aibă bani pentru droguri. Era mai marc decât el cu patru ani şi, din ce mi-a spus Lco, părea să fie exact opusul lui. Viaţa lui era un dezastru, nu avea nimic în cap, dăduse chix la şcoală şi nu-l interesa nici munca.

- Cum e posibil să fiţi atât de diferiţi unul de celălalt? m-am întrebat cu cu voce tare, scuturând din cap.
- Mama îşi pune aceeaşi întrebare, a râs Leo fără umor.
- Următoarea întrebare pe care şi-o va pune este de ce fiul ei nu are dinţii din faţă, a intervenit Shane.

Lco şi cu mine eram atât de absorbiţi de conversaţie, încât nici nu am observat când se apropiase fratele meu care stătea acum chiar în faţa noastră. A mijit din ochi şi şi-a încrucişat braţele pe piept, ceea ce îl facea să pară

ameninţător, iar în acel moment era departe de Shane cel simpatic care îmi plăcea atât de mult.

M-am speriat imediat. Am sărit de pe pervazul ferestrei în mod deliberat, ca să mă îndepărtez de Lco şi să stau mai aproape de fratele meu. Am profitat de ocazie să mă uit dacă Tony pândea şi el pe undeva prin apropiere şi am fost uşurată că nu-l văd nicăieri. Cu un singur frate aveam întotdeauna o sansă mai bună decât cu doi.

Am apreciat încă o dată faptul că Dylan nu mai era în scoală.

- Shane! Bună! am exclamat blând, forţându-mă să par veselă.

Am zâmbit şi m-am mişcat puţin ca să stau între el şi Leo. Aşa, pentru orice eventualitate.

- Rahat. Ce vrea să însemne asta? a mormăit el, mutându-şi privirea ostilă de la însoţitorul meu la mine.

- Cc anume?

Shanc a arătat cu bărbia spre Leo.

- Despre ce naiba chicotiţi aici?

- Stăteam şi noi de vorbă, am spus eu cu precauţie.

- Stăteati de vorbă, nu? Am văzut cum vă aplecaţi unul spre altul. încă o secundă şi vă băgaţi limbile unul în gura celuilalt.

M-am încruntat.

- Piui, încetează!

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

- Şi cu cred că c pfui!

M-am bucurat că Leo a avut suficientă minte să nu vorbească şi să nu-l provoace pe fratele meu, ci să se uite la el politicos. Şi am fost şi mai recunoscătoare pentru că în acel moment a sunat clopoţelul, anunţând sfârşitul pauzei.

- Oh, trebuie să mergem la ore, ei bine, asta c, trebuie să mergem... am bâiguit eu fără rost, împingându-l aparent întâmplător pe Shanc spre coridorul pe care probabil că venise aici.

- Ne vedem mai târziu, Hailic, a strigat Leo din obişnuinţă, la care eu mi-am strâns pleoapele, în timp ce Shanc, care părea că se

potolise, s-a încordat din nou. Am simţit, pentru că îmi ţineam o mână pe pieptul lui, apăsându-l din ce în ce mai tare.

- O, niciun „mai târziu”, pricepi?

Shane a făcut un pas mare înainte, cu care a anulat toate eforturile mele. Totuşi, nu am renunţat şi m-am poziţionat din nou între băieţi.

- Pricepe, am răspuns, oftând.
- Aha, a mârâit Shane, apoi s-a smuls din strânsoarea mea şi a trecut de mine fără probleme, ajungând mult prea aproape de I ,co.

Visam în acel moment să fiu la fel de mare ca Dylan! L- aş fi scuturat ca să-l fac să-şi vină în fire.

- Cc ai tu în capul ăla blond şi sec al tău? întâi te plângi la ca ca să ţi se reducă datoria, apoi o dai de gol în faţa fratelui nostru... Ştii cum a plâns din cauza ta?! Nu ştii, pentru că eu am fost cel care a consolat-o. Vrei să vorbeşti? Păi, mâi problemă, poţi să vorbeşti naibii cu mine cât de mult vrei!

La început am fost uimită şi am roşit imediat când a menţionat că plânsesem, mai ales că Shane începea să atragă atenţia puţinilor elevi prezenţi pe coridor. Dar apoi l-am văzut strângându-şi periculos mâna dreaptă în pumn şi l-am apucat imediat de tot braţul.

- încetează, Shane! am gemut eu.
- Nc-am petrecut doar pauza prieteneşte, a spus Leo.
- Nemaipomenit, n-ai decât să ţi-o petreci prieteneşte de unul singur.
- Shane...

Am suspinat prelung, trăgând încă puţin de el.

- Domnule Monct, domnişoară Monct şi domnule I lardy! E totul în ordine? ne-a întrebat doamna Roberts, privindu-ne cu ochi ageri şi cu sprâncenele ridicate şi strângând în braţe manualul de biologie, aşa cum se cuvine unui profesor adevărat.

-Totul în ordine, a răspuns Shane, aruncând

încă priviri fioroase în direcţia lui Leo, dar şi vizibil relaxat.

Era amuzant să-l văd pe fratele meu cel nărăvaş ascultând de o profesoară.

- Sunt foarte încântată să aud asta, domnule Monct. Acum vă veţi duce în linişte în sălile voastre de clasă. Clopoţelul a sunat deja. Probabil că nu l-aţi auzit, nu-i aşa? a spus doamna Roberts, ştiind foarte bine că nu acesta era adevăratul motiv. Acum ridica doar o sprânceană şi bătea în coperta cărţii cu degetul arătător. Se uita mai ales la fratele meu, mutându-şi ocazional privirea spre Leo, dar pe mine mă cruţa.

- Da, a dat din cap Shane, aruncând o ultimă privire spre colegul meu, apoi s-a uitat în jos la mine, cu bicepşii încă încordaţi.

Mi-am desfăcut degetele încet şi nesigur, ca şi cum mi- ar fi fost teamă că asta îl va încuraja să se arunce la gâtul lui Leo.

- Domnilor, nu avem toată ziua la dispoziţie, a insistat profesoara, iar Lco a făcut primul pas, a dat din cap mai întâi politicos spre fratele meu şi apoi ini-a aruncat un zâmbet rapid şi mi-a făcut cu ochiul, după care s-a răsucit pe călcâie şi a plecat.

Dacă nu ar fi fost doamna Roberts, cred că Shane s-ar fi repezit după el, dar din fericire a reuşit să se stăpânească.

- Domnule Monct, nu vreţi să intârziaţi la oră, nu-i aşa? a continuat doamna Roberts, apelând la rezervele ci de răbdare angelică.

- Nici vorbă, a mormăit fratele meu nonşalant, desprinzându-şi în cele din urmă privirea de la silueta lui Lco care dispărea în depărtare.

Şi atunci, în sfârşit, Shane a revenit cu picioarele pe pământ, aruncând un mic zâmbet fals în direcţia profesoarei, după care a plecat, iar la despărţire mi-a aruncat o privire şi m-a gâdilat fugitiv sub bărbie. L-am însoţit cu o privire încruntată.

în clasă m-am gândit mult la cât de distrusă era viaţa mea socială. Ca să pot vorbi nestingheritǎ cu un prieten, trebuia mai întâi să trec prin acest joc imposibil intitulat „Fraţii Monct” şi care avea cinci niveluri de dificultate. Poate că cel mai uşor se numea Shane, iar eu nici acestuia nu i-am putut face faţă. Ce se întâmplă când ajung la cele numite Dvlan sau Vincc?

Din păcate, problema devenea tot mai gravă, căci mă gândeam la Lco din ce în ce mai des. Nu ştiu cum se strecurase atât de brusc în mintea mea. în ultima vreme, credeam că în viaţa mea se făcuse în sfârşit ordine, pentru că aveam multe activităţi, pasiuni şi o relaţie bună cu fraţii mei. Dar nu putea fi atât de frumos şi simplu, aşa că mintea mea stupidă a început să născocească mici complicaţii. Aceasta este singura explicaţie.

Mergând prin parcare spre maşina lui Shane, am încercat să nu privesc în nicio parte, ca să nu creadă că mă uitam în jur după Leo, chiar dacă voiam să fac asta. Când la jumătatea drumului am privit din greşeală în jur, m-am trezit uitându-mă nu la el, ci la Mona. Zâmbea spre mine şi flutura cheile de la maşină, l-am răspuns cu un zâmbet larg.

Imediat.

Mi-am intors privirea la prietena mea, care tocmai îşi arunca geanta pe scaunul de lângă şofer. Am deschis gura larg.

- Mona! am strigat eu şi am schimbat imediat direcţia luând-o spre ea.
- Ei? a întrebat ea cu un zâmbet mândru.
- Tu conduci?!
- Fă cunoştinţă cu Honda. Mona a mângâiat capota maşinii.
- Ţi-ai luat permisul de conducere!

Eram surprinsă nu pentru că mă îndoiam de abilităţile ci, ci doar pentru că mi se părea atât de suprarealist că o prietenă de-a mea, o fată de vârsta mea, vine singură cu maşina la Şcoală.

- De ce nu mi-ai spus?

- Aveam multe lucruri de discutat şi... am vrut să-ţi fac o surpriză în parcare, a râs ea.
- Şi ai reuşit, am recunoscut, clătinând din cap şi uitându-mă la noua jucărie a Monei, care îmi arăta cheile.
- Ei bine, acum c rândul tău.

Am aruncat o privire sumbră în direcţia lui Shane, care îşi sucea gâtul şi îşi încreţea sprâncenele să vadă de ce zăbovesc aşa de mult.
- N-o să mă lase să conduc, am mormăit.
- Ai întrebat? Nu c ceva neobişnuit să obţii permisul când împlineşti şaisprezece ani.
- Poate că ai dreptate... O să întreb. Am plecat, Mona. Ai grijă cum conduci, i-am zâmbit. Ei bine, şi felicitări!
- Mulţumesc!

Mona şi-a pus ochelarii de soare pe nas, mi-a dat un sărut şi s-a urcat la volan. Am simţit o înţepătură de invidie. M-am uitat înapoi ca să văd cum prietena mea iese din parcare într-o maşină albă, o Honda strălucitoare. M-am aşezat pe scaunul din Lamborghiniul fratelui meu şi am început să examinez încruntată celelalte maşini. Am fost surprinsă când am descoperit într-o clipă alţi câţiva colegi de vârsta mea care se urcau în maşinile lor, erau pe punctul de a o face sau stăteau deja pe scaunul şoferului.

Era o realitate, tinerii de vârsta mea deveneau şoferi.

Nu voiam să rămân în urină faţă de ceilalţi colegi din anul meu, asta în primul rând. În al doilea rând, voiam cu adevărat să învăţ să conduc şi am petrecut câteva ore bune căutând argumente convingătoare cu care aş putea merge la Vinccnt.

Am stabilit o întâlnire cu el pentru joi, imediat după orele de curs, în coridorul interzis, care nu mai era chiar atât de interzis cum fusese la început. Sigur, probabil că tot aş fi avut parte de o predică dacă m-aş fi dus acolo aşa, pur şi simplu, dar în ultima vreme ajungeam în acea

parte a casei destul de des, mai ales când Vinccnt voia ceva de la mine sau când voiam eu ceva de la el; şi tot pe acolo treceam către poligon, cu Tony. Era încă oarecum inaccesibil pentru mine, dar acum nu mai simţeam chiar aşa de acut lucrul acesta.

O schimbare vizibilă care se petrecuse cu Vinccnt era modul de a mă primi. Devenise mult mai puţin formal decât înainte. Mai ocupam din când în când acele fotolii din faţa biroului său, mai ales atunci când veneam pentru o clipă cu o problemă specifică, dar astăzi m-am aşezat pe canapea şi Vince, văzând asta, s-a ridicat şi a luat loc lângă mine.

După schimbul obişnuit de amabilităţi şi întrebări de genul „Cum este la serviciu?” şi „Cum c la şcoală?”, am abordat subiectul care mă preocupa.

- Aş vrea să învăţ să conduc, am început cu precauţie.

Reacţiile celor mai mulţi dintre fraţii mei erau de obicei destul de simplu de prevăzut. Ştiam, de exemplu, că Dylan aproape întotdeauna prefera să-mi facă în ciudă. Totuşi, nu eram niciodată sigură la ce să mă aştept de la Vincent.

Dc data asta a dat din cap, deloc surprins de cererea mea. Poate ghicise că, în cele din urină, voi cerc acest lucru. înseamnă că se gândise deja la asta şi ori este de acord şi totul va fi minunat, ori nu va accepta şi niciunul dintre argumentele pe care le pregătisem nu-l va face să se răzgândească.

- Mi-ar plăcea să am permis de conducere, pentru că, în afară de faptul că voi avea cu siguranţă nevoie de el în viitor, l-aş putea folosi acum. Aş putea merge cu maşina la fundaţie, la şcoală, când Shanc şi Tony au alte planuri, aş putea, ştii tu... tutuiam cu texte pregătite pentru a-mi motiva în mod corespunzător cererea, dar în final m-am oprit.

Vince mă asculta cu atenţie, dar am văzut în

ochii lui că ştia deja exact ce să îmi răspundă. A aşteptat ca să nu mă întrerupă şi, când a fost sigur că am tăcut destul, a început să vorbească şi el.

- Nu am nimic împotrivă să înveţi să conduci, sau chiar să-ţi iei permisul de conducere. Dar nu te aştepta să ai mai multă mobilitate după aceea. Nu te voi lăsa să mergi nicăieri singură, indiferent cât de bine vei conduce.

Umerii mi s-au prăbuşit şi sclipirea din ochii mei a dispărut momentan. Arătam ca o floare ofilită. Am amuţit pentru o clipă, străpungându-l cu privirea pe Vincent.

- Nu te uita aşa la mine, a spus el, iar pe buze i-a apărut un zâmbet abia schiţat, aproape invizibil. E periculos pentru tine, Hailie.

- Fără exagerare, nu voi fi într-un pericol mai mare decât atunci când merg cu Tony sau cu Shane. Conduc ca nebunii! am gemut exasperată.

- Nu mă refer doar la posibile accidente rutiere, ci şi la oamenii răi, care ar putea profita de faptul că Hailie Monct, un şofer fără experienţă, conduce singură maşina.

- Ce prostie…

- Numele tău reprezintă atât multe privilegii, cât şi multe îngrădiri, dragă Hailie.

- Dar îl am pe Sonny, am obiectat eu, întorcându-mă să mă uit la bodyguardul meu, însă nici urmă de el în biroul lui Vincent.

Se pare că nu venise aici după mine, iar cu nici măcar nu observasem. Probabil că mă obişnuisem treptat să-l ignor.

- Sonny trebuie să meargă în spatele tău. El este bodyguardul tău şi trebuie să se concentreze pe siguranţa ta în orice moment. El nu trebuie să fie distras ca profesor de şofat. Regula este că el trebuie să fie în vehiculul său, întotdeauna gata să acţioneze, dacă c necesar. înţelegi despre ce vorbesc?

- Este atât de stupid, am repetat, înfrântă.

Aveam atâtea planuri. M-am lăsat pe spate şi

m-am rezemat de spătarul canapelei.

- îmi parc rău, a spus Vince, dar nu am simţit deloc că îi parc rău. Mă privea cu indiferenţă şi, văzând că nu mai spun nimic – pentru că îmi pierdusem voinţa să mai port vreo discuţie m-a întrebat: Mai vrei să iei lecţii de condus?

M-am uitat la el pe sub sprâncene.

- La ce bun? am mormăit grosolan.

Vince s-a ridicat încet, ca la un semn.

- Dacă nu, atunci nu mai am nimic de adăugat, a anunţat el şi s-a dus la biroul său, iar pentru o clipă am simţit nevoia să-l sugrum, apoi m-am gândit că trebuie să mă controlez şi am respirat adânc.

Dacă mă supăr pe el acum, până la urmă vor trece veacuri până când voi îndrăzni să mai vorbesc cu el. Şi merita oricum să învăţ să conduc, chiar dacă trebuia să respect principiile stupide ale lui Vinccnt.

- Da, tot vreau să iau lecţii de condus, am spus cu voce tare, încercând să par puţin mai supusă.

Vince s-a întors spre mine şi a dat doar din cap.

- Bine. Mă voi gândi la asta şi te voi anunţa în ce condiţii vor avea loc.

Eram dezamăgită pentru că la un moment dat chiar crezusem că voi putea să scap de gemeni şi să merg la şcoală cu propria maşină, tară să mai stau la mila lor. Ca Mona şi alţi colegi de vârsta mea. Cu toate astea, încă o dată realitatea în persoana lui Vince s-a aşezat de-a curmezişul visurilor mele.

Oricum ar fi, el chiar a aranjat să învăţ să conduc, dar mi-a cam trecut pofta când a trebuit să fac prima lecţie chiar cu fratele meu cel mai marc în carne şi oase. îmi

>

imaginam că Vince era genul de profesor exigent pentru care, chiar şi atunci când dai sută la sută din tine, tot nu c suficient şi care îţi fixează obiective imposibil de atins.

Poate de aceea eram atât de stresată când Vince, îmbrăcat într-o cămaşă neagră şi pantaloni

negri, dar tot cu un ceas elegant la mână şi cu inelul marc cu sigiliu pe deget, a luat cheile de la cca mai puţin extravagantă maşină din garajul nostru şi mi-a făcut semn cu mâna să mă urc în ca. Vince a condus generos vehiculul afară din garaj, nevrând să pună în pericol colecţia de maşini dezgustător de scumpe ale fraţilor mei. M-a anunţat de la început că astăzi nu voi face cine ştie ce, dar voia să vadă măcar cât de repede îmi însuşesc elementele de bază. S-a oprit pe un petic de gazon de lângă casa noastră, unde nu erau nici copaci, nici tufişuri.

în cele din urmă, Vince s-a aşezat pe scaunul pasagerului, iar eu am luat cu timiditate loc pe scaunul din spatele volanului. Destul de ciudat, eu trebuia să fiu acum persoana care controla vehiculul. Până atunci stătusem pe scaunul şoferului doar de câteva ori, când eram mică, aşteptând să vină mama de la magazin şi prcfacându-mă că particip la o cursă pe viaţă şi pe moarte.

Vince m-a ajutat să ajustez scaunul în poziţia potrivită pentru mine, de asemenea, a coborât volanul şi mi-a pus câteva întrebări de baza despre maşină ca să fie sigur că ştiu care sunt pedalele de frână şi acceleraţie.

învăţam să procedez cu delicateţe şi atenţie. Maşina pe care învăţam să conduc era destul de sensibilă, dar desigur nu la fel de sensibilă ca unele dintre maşinile sport ale fraţilor mei. Dc câteva ori am frânat prea violent, dar Vincent îşi strângea doar pleoapele pentru o secundă, pentru a le deschide imediat şi a mă dojeni cu răbdare sau ca să-mi dea îndrumări. Am constatat că e destul de simplu să conduci maşina pe un câmp pustiu, unde era imposibil să loveşti ceva şi, după un timp, era chiar plăcut.

Vince îmi spunea când să virez şi în ce direcţie, iar cu făceam ce spunea el, străduindu-mă să-mi sincronizez mişcările volanului cu schimbarea vitezelor, care mergea cam haotic.

Apoi mă simţeam frustrată că nu mă descurcam bine şi mă stresam şi mai mult. Şi lucrul care m-a speriat cel mai tare a fost când, din senin, a apărut Dylan, îmbrăcat într- un hanorac negni larg. Am frânat violent chiar în faţa lui. S-a sprijinit de capotă cu o mână şi cu cealaltă a bătut în maşină şi m-a salutat, rânjind maliţios.

- Pleacă de aici! i-am strigat şi am ştiut că m-a auzit, deşi geamurile maşinii erau închise.

Vince i-a făcut şi el un semn dispreţuitor cu mâna să plece. Dar Dylan se amuza prea bine.

- Micuţa Hailie învaţă să conducă?

A înclinat capul, îndreptându-se şi, cu coada ochiului, am văzut că Tony stătea în faţa casei, sprijinit de unul dintre stâlpi şi fiima o ţigară, privindu-ne.

- Dar ştii că asta nu c o maşină care funcţionează cu monede, ci una adevărată?

- Dispari de aici, Dylan! am strigat din nou.

- Ai un scaun special pentru copii acolo, nu-i aşa? A întrebat el, întinzându-şi gâtul şi prcfăcându-se că încearcă să vadă pe ce stau.

Apoi, tară să mă gândesc, am apăsat pe acceleraţie. L- am izbit cu maşina, dar cu reflexele lui demne de admirat a reuşit să se dea la o parte. Imediat după această manevră am frânat brusc şi m-am uitat mai întâi în oglindă, unde am văzut cum Dylan dădea din cap nevenindu-i să creadă, ba chiar şi un pic amuzat.

L-am auzit şi pe Tony izbucnind în râs. Dar Vincent şi- a ridicat ochii spre cer şi şi-a trecut o mână prin părul dat pe spate.

- Hm, grozav, Hailie, cred că c de ajuns pentru moment, a decis el şi şi-a desfăcut centura de siguranţă.

- Dar o să mai mergem? am întrebat, speriată că fusesem un şofer atât de groaznic şi iresponsabil, încât se mai gândeşte dacă să mă înveţe să conduc sau nu.

Din fericire, a încuviinţat din cap.

- Dar nu cu Dylan în preajmă, a precizat.

Asta îmi convenea cel mai mult.

30CLASAMENTUL FRAŢILOR

Astfel, de fiecare dată când Vince avea un moment liber şi vremea era acceptabilă, mă urcam la volan şi mă obişnuiam cu maşina. În curând, cercul instructorilor mei s-a extins. Onoarea de a mă învăţa nu i-a revenit lui Dylan, desigur, ale cărui impulsivitate şi nerăbdare – la care se adăuga şi răutatea lui – l-au eliminat din start. L-a ocolit şi pe Tony, pentru că se plictisea prea demonstrativ în timp ce îmi urmărea progresul. în plus, îmi critica fiecare mişcare.

Am crezut că măcar Will se va descurca mai bine, dar s- a dovedit a fi exagerat de prudent când ţineam volanul – cuta dintre sprâncene nu-i dispărea nicio clipă. Abia la sfârşit am descoperit că, dintre toţi fraţii mei, cel mai bun înlocuitor pentru Vincent era Shane. Acesta stătea tolănit comod pe scaunul pasagerului şi avea mereu ceva de mestecat. Nu mă deranja sa îmi ronţăie în ureche, pentru că îl făcea să fie răbdător şi relaxat, iar ăsta era genul de atitudine de care aveam nevoie. După un timp, chiar el a decis că eram gata să ies pe şosea, dar am condus doar pe străzi drepte şi aproape pustii prin pădure. întotdeauna înainte şi înapoi, fără opriri, fără semafoare pe drum sau surprize.

Acestea sunt amintirile mele din acea toamnă. Lecţii de condus, proiecte mici pentru fundaţie, antrenamente, tir, ceaiuri calde şi lectură sub o pătură şi... Leo.

Ochii lui Leo aveau culorile toamnei. Culorile

frunzelor aurii, care cad din copaci şi împodobesc trotuarele cenuşii. Dc multe ori le comparam cu ceea ce vedeam pe fereastră când ne întâlneam pentru o clipă lângă pervaz în pauză. La un moment dat, am constatat că ne ştiam orarele aproape pe de rost.

Eu, pe deasupra, aflasem când unul dintre gemeni avea oră într-o sală periculos de aproape de a mea, astfel încât, pe baza acestor cunoştinţe, puteam să ne întâlnim pe coridor în mod înţelept.

Poate că fetele cu care Mona şi cu mine stăteam adesea la masă la cantină mă contaminaseră cu nevoia de a fi interesată de un băiat. Vorbeau despre ei tot timpul şi erau fermecate de băieţi la care eu nici nu mă uitam. Nu pentru că nu mi se păreau atrăgători sau consideram că nu erau demni de mine, dar cei mai mulţi dintre ci erau plini de sine şi încântaţi să fie în centrul atenţiei. Aceşti băieţi aveau tendinţa de a căuta fete drăguţe cu caractere interesante şi energie pozitivă, cu care se puteau săruta în public sau pe care le puteau vizita după ore.

Fete care nu au fraţi populari, exagerat de proiectivi şi cu tendinţe agresive. Toate mărturiseau că îi plac pe gemenii Monet. Una suspina în special după Dylan, comentând cu mare regret faptul că terminase şcoala.
Mona arunca priviri geloase spre alta, care se emoţiona când vorbea despre tatuajele lui Tony.

Iar mie mi se declanşa reflexul de vomă şi îmi trecea pofta de mâncare.

Niciuna dintre prietenele mele nu vorbea despre Leo şi eram sigură că asta se datora talentului său de a rămâne în umbră. Nu se străduia să iasă în evidenţă, era discret. De cele mai multe ori îl puteai găsi undeva ascuns cu o carte. Şi mi-am dat seama că se deosebea de restul elevilor şi prin trecutul lui. Nu avea prea multe în comun cu copiii bogaţi. Işi petreceau

timpul liber diferit, aveau o altă atitudine faţă de învăţare şi alegerea unei facultăţi, conduceau alt gen de maşini. Erau două lumi diferite.

Şi eu mă număram printre copiii bogaţi, lucru de care trebuia să ţin seama în mod constant. Cu toate acestea, reuşisem să găsesc un limbaj comun cu Leo. Eram din ce în ce mai atrasă de el, iar el a încetat să mai dea impresia că îi place să vorbească cu mine doar pentru că sunt cultă.

Mai întâi a început să-mi zâmbească dulce. Apoi m-a îmbrăţişat prieteneşte, iar după un timp am învăţat să-mi încolăcesc şi cu braţele în jurul gâtului lui. Credeţi sau nu, dar pentru mine era un salut la fel de firesc ca şi cum aş fi petrecut de obicei toată ziua în braţele lui. Cu timpul, am remarcat că sub uniformă se simţeau umerii şi braţele uşor

> • » > musculoase, care stăteau împletite în junii taliei mele ceva vreme. O, Doamne, era o îmbrăţişare absolut prietenească!

În acea zi am schimbat câteva cuvinte, câteva zâmbete şi nu ştiu cum s-a întâmplat că mi-am scăpat din greşeală cartea de pe pervazul ferestrei pe jos, iar Leo s-a aplecat imediat să o ridice, după ce îşi pusese mai întâi mâna chiar deasupra genunchiului meu. A fost un gest simplu, automat, menit să-mi comunice că nu trebuie să mă mişc, pentru că el îmi va recupera cartea.

Eu, însă, am simţit ceva mai mult, ceva de ncdcscris, şi am rămas cu privirile pironite la acea mână, pierzându-mi complet interesul pentru ce se va întâmpla cu manualul, dacă paginile se vor încreţi, dacă se va îndoi coperta... Dintr-odata, tot ce conta era această mână şi apropierea eî.

Mâna a tremurat şi am acoperit-o imediat cu a mea, speriată că va dispărea şi voi pierde această legătură incredibilă care se formase brusc între mine şi el. Când mi-am dat scama ce făcusem, mi-am ridicat capul spre Leo, care deja se

îndreptase şi se uita la mine cu o expresie nedumerită pe faţă.

Simţise şi el asta. în mod sigur.

M-am uitat Ia buzele lui. Aveau multe calităţi, căci nu numai că arătau frumos, dar se şi întindeau într-un zâmbet cald şi, în plus, aveau multe lucruri înţelepte de spus.

Mi-am luat mâna şi am sărit de pe pervaz înainte să apuc să-mi imaginez cum sărută. Eram îngrozită de propriile gânduri. Mâna lui a alunecat pe coapsa mea. Mi- am luat cartea de la el şi am strâns-o cu degetele înţepenite.

- Trebuie să plec, am spus cu o voce răguşită şi am trecut pe lângă el, simţind cum inima îmi pompează intens sângele. Cu siguranţă, roşisem deja.

În clasă nu mă puteam concentra asupra cuvintelor profesorilor. Eram mereu surprinsă de atracţia pe care o simţeam bmsc pentru Lco. Imi plăcuse de el de la început, dar până acum era doar cineva la care îmi plăcea să mă uit, nimic mai mult. Astăzi tresărisem când l-am văzut şi imi venea să-l mănânc. Sau măcar să-l sărut. Asta m-a derutat. Dc la primul meu sărut cu Jason nu mă grăbeam să fac schimb de salivă cu nimeni. Hotărâscm că sărutul pur şi simplu nu mă interesează. Şi nu pentru că Jason se dovedise un ticălos, dar pentru că nu-mi plăcuse în mod deosebit în acel moment.

Lco trezea în mine sentimente pe care nu le cunoşteam. O parte din mine voia să cedeze în faţa lor, dar o alta, cea decentă şi strictă, îmi interzicea astfel de ieşiri. Eram la şcoală, printre profesori, în plus, ne puteam întâlni cu gemenii în orice moment. Era oricum suficient că începuserăm să ne îmbrăţişăm în semn de salut.

Dacă cineva ne-ar fi văzut pe mine şi pe Lco sărutându- ne pe coridor, nici măcar nu aş fi avut timp să le explic fraţilor mei, pentru că aş fi zăcut de mult într-un sicriu, îngropată sub pământ. Pentru că în şcoala asta rareori se întâmpla ceva

care să le scape, mai ales dacă era vorba de familia noastră. De asemenea, îmi aminteam bine reacţia băieţilor la întâlnirile mele cu Jason şi nu-mi doream deloc o repetare a distracţiei.

Dar nici nu voiam să-l evit pe Leo. A doua zi ne-am întâlnit din nou asa cum faccam întotdeauna. M-am comportat normal, iar el s-a prins imediat şi nu a insistat nici el. Şi nu m-am uitat deloc la gura lui dinadins. De fapt, reuşeam extraordinar de bine să-mi ignor propriile sentimente. Leo a respectat acest lucru, sau poate că nu era interesat de mine la fel de mult cum eram eu de el? Nu ştiam sigur şi astfel am continuat relaţia noastră de prietenie până la sfârşitul lunii octombrie.

Mă plângeam în faţa lui de lipsa de înţelegere a băieţilor.

- Am ieşit cu Shanc pe şosea, i-am povestit, strângându-mi pumnii cu furie. Dar se grăbea, aşa că mi-a spus să opresc şi s-a aşezat el la volan. Crezi că ne-a condus acasă? Nu, am mers la mall. Pentru că îşi amintise brusc că arc neapărat nevoie să cumpere nu ştiu ce chestie nenorocită. Asta ne-a făcut să ne întoarcem mai târziu decât era planificat. Şi ştii ce, am întârziat la antrenamentul cu Dylan.
- Dylan s-a supărat? a ghicit Leo, zâmbind compătimitor.

Stătea cu picioarele încrucişate pe pervazul ferestrei, ţinându-şi genunchii cu mâinile şi îşi sprijinea spatele de perete, în timp ce cu stăteam lângă el, furioasă şi încordată.

- Dacă s-a supărat! am pufnit. Nici nu pot să-ţi spun. Pentru Dylan această sală stupidă este sacră, a urlat că nu-l interesează motivul meu şi, chiar dacă l-ar fi interesat, tot ar considera că e stupid.
- Şi ce, te-a făcut să te antrenezi mai mult?
- Leo, nu mă pot mişca, m-am plâns eu, oftând. Nu pot decât să stau în picioare, uite aşa, în poziţia asta. Nu pot nici măcar să stau jos lângă

tine. Şi asta mă doare, Dylan c groaznic, la sfârşitul antrenamentului am plâns. Am mijit ochii. Nu râde de mine, vorbesc serios.

- Ştiu, ştiu, scuză-mă.

- Şi asta nu c tot. După aceea m-am dus la poligon. Deja mă durea peste tot de la antrenament, iar Tony a continuat să se răstească la mine că fac totul iară chef, că nu stau în poziţia potrivită şi că, dacă nu mă concentrez, nu-mi va mai pune arma în mână.

- Ah, problemele astea ale lui Hailie Monct, a mormăit Leo zeflemitor şi i-am dat un ghiont.

- S-au vorbit cu toţii împotriva mea! Toţi! am rostit eu indignată.

- Ştiu, înţeleg, a chicotit el văzând faţa mea îmbufnată, îmi parc rău că sunt atât de lipsiţi de delicateţe faţă de tine. Ai încercat să vorbeşti cu Will sau cu Vince despre asta?

- Să te plângi la ei nu ajută la nimic. După aceea sunt de o sută de ori mai răi.

Mi-am pus braţul în jurul umerilor şi m-am strâmbat pentru că mă dureau toţi muşchii, iar apoi încă şi mai tare când în faţa ochilor mei a apărut dintr-odata ceva.

Am luat în mână pliantul pe care tocmai mi-l înmânase un puşti, dar înainte să apuc să întreb ceva zburase deja mai departe. M-am uitat la Leo, care primise acelaşi pliant. Era mov, cu un dovleac care rânjea pictat pe el şi un fel de text scris cu litere de tipar strâmbe în relief.

- „Petrecere de Hallowccn”, a citit Leo. Cu costumaţie.

- Hm, am murmurat eu iară entuziasm.

- Am mai auzit de asta. E organizată de un băiat din anul meu. Ne-a pus să ghicim în vestiar câţi litri de sânge fals a comandat.

- Sună foarte distractiv.

- Nu mergi?

Am ridicat sprâncenele, fluturând pliantul.

- Tu mergi?

- Aşa mă gândeam... Leo şi-a plimbat privirea

pe coridor. Poate că e o ocazie să cunoşti mai multă lume de aici.

- Shane şi Tony sunt invitaţi?
- Ei bine, da, a mormăit Leo. Sunt invitaţi cu siguranţă.
- Ei bine, atunci nu merg.
- Nu poţi să ştii dacă vor veni. Oamenii ca ci primesc o mulţime de invitaţii la petreceri, mai ales de Halloween.
- Oh, dacă află că sunt acolo, vor veni şi-mi vor strica toată distracţia. Presupunând, desigur, că Vince mă va lăsa să merg. Şi sunt convinsă că nu mă va lăsa, am spus, împăturind pliantul în două şi punându-l în buzunar. În plus, nu am chef de petrecere. Luna asta se împlineşte un an de la moartea mamei mele şi nu-mi arde de distracţie.

Cu acest ultim argument i-am închis gura lui Lco, aşa că subiectul petrecerii a fost îngropat şi 1 am dezgropat doar când m-am urcat în maşină cu Shane la sfârşitul zilei. Nu mă răzgândisem şi tot nu aveam chef să mă lupt ca să mi se dea voie să merg, dar când am văzut în maşină acelaşi fluturaş, i l-arn arătat pe al meu.

- Şi eu am fost invitată la petrecerea asta, am anunţat.

Shane a aruncat o privire la ceea ce ţineam în mână şi apoi s-a concentrat iar la drum.

- Nu este o invitaţie, c un pliant, m-a corectat el.
- Vii şi tu?

El a ridicat din umeri.

- Poate, nu ştiu.
- Nici eu nu ştiu încă, am spus şi am chicotit când Shane mi-a smuls pliantul din mână şi l-a vârât în buzunarul din portieră.
- Nu t o petrecere pentru copii.
- Este organizată de un băiat cu doar un an mai mare decât mine. Vor fi colegi de vârsta mea.

-Şi?

- E Hallowccn, toată lumea se distrează.
- De Halloween fetiţele se deghizează în

fantome, primesc bomboane, iar apoi cel mult se pot uita la un film de groază.
- Dacă Vincc este de acord, n-o să mai ai motiv să baţi câmpii.
- Da... dar Vincc nu va fi de acord, a pufnit Shane.
- Nu ai de unde să ştii, la urma urmei, arc o slăbiciune pentru mine, i-am amintit.
- Dacă îi spun că vor fi alcool şi droguri, o să-i faci degeaba ochi dulci, micuţă I lailie.
- Nu c corect. Când voi putea să merg la petreceri normale?
- Peste câţiva ani... poate zece...
- Shane! I-am dat un ghiont, iară să-mi pese că era la volan, iar el a râs ca un idiot. Şi dacă vreau să am un prieten?
- Ce prieten? s-a strâmbat el.

Am ridicat din umeri, lingându-mi buzele, iar Shane mi-a aruncat o privire bănuitoare.
- Ascultă, a început el pe un ton de avertizare. Ai face bine să nu-mi apari cu vreun iubiţel.
- Şi ce ai face dacă, ipotetic vorbind, l-aş săruta, de exemplu? am întrebat, jucându-mă cu degetele şi întrebându-mă dacă sunt curajoasă sau poate doar proastă aducând în discuţie acest subiect.

Shane şi-a dat ochii peste cap.
- Ei bine, ipotetic vorbind, tipul s-ar alege cu un ochi vânăt, dar de ce întrebi?

Am suspinat cu nerăbdare.
- Şi dacă m-ai lăsa în pace să-mi trăiesc viaţa, de exemplu?

A tăcut o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit la ceea ce i-am spus.
- Asta c o idee proastă.
- Shanc! am gemut cu.

Dc data asta a râs.
- Ce este, fetiţo?
- Să-ţi amintesc ce ai făcut în vestiarul şcolii? am ridicat o sprânceană şi mi-am încrucişat braţele la piept. Nu ai suferit nicio consecinţă

pentru asta, iar cu nici măcar nu mă pot gândi să sărut pe cineva.

Shanc a reflectat o clipă, apoi a ridicat indiferent din umeri.

- Incredibil, am murmurat printre dinţii strânşi, scuturându-mi capul şi uitându-mă într-o parte la pădurea deasă, traversată de drumul bine cunoscut spre casa noastră.

- Hei, nu te supăra. Aşa stau lucrurile, tu eşti sora mea mai mică. E normal că nu vreau să te văd cu niciun fel de băieţi, mai ales la vârsta asta, când ştiu că sunt proşti şi uşor cxcitabili, mi-a explicat el cu blândeţe.

Am respirat adânc.

- Shanc, îmi placi şi eşti foarte sus în clasamentul pe care l-am făcut fraţilor mei, dar, cu scuzele de rigoare, vorbeşti prostii. Faptul că eşti fratele meu mai mare nu înseamnă că trebuie să ici la bătaie orice băiat care îmi place.

- Bine, bine, bine, a suspinat el, ridicând o mână ca să- mi ciufulească la nimereală părul. Am respins-o înainte să poată face un cuib pe capul meu. Apoi s-a uitat din nou la mine, amuzat: Dar de ce vorbim despre asta? Este cineva care se învârte în jurul tău?

- Poate că da, poate că nu, am bolborosit cu.

Shane s-a uitat imediat la mine surprins, pentru o clipă uitând probabil că este la volan. Din fericire, drumul era drept şi pustiu.

- Cine este?

Am tăcut.

Shane se uita la mine din când în când, dar m-am încăpăţânat să tac. Am început să mă întreb dacă mai avea vreun rost să discut cu Shane. Uneori puteam să am o conversaţie normală cu el, dar ştiam că nu era întotdeauna de partea mea. Eram îngrijorată că mersesem prea departe şi că era pe cale să spună totul tuturor.

Se părea că Shane nu abandonase subiectul, ci pur şi simplu aştepta o ocazie să tragă pe marginea drumului. Dc îndată ce roţile maşinii au

încetat să se învârtă, s-a întors spre mine atât cât îi permitea spaţiul mic.

- Spune cine este, a cerut el, uitându-se la mine nerăbdător. Şi să nu îndrăzneşti să spui că e tipul ăla, Leo.

Shane era de obicei genul de frate care lua viaţa mai uşor şi simţeam că am o relaţie bună cu el, dar, în acelaşi timp, era şi unul dintre fraţii Monct şi numele îl obliga să fie uneori un cretin supraprotcctor.

Ochii lui albaştri cvidcnţiaţi de evantaiul genelor negre, lungi şi dese mă priveau cu intensitate. Mi-a fost greu să nu mă las învinsă de această privire, aşa că mi-am coborât ochii.

- Nu pot să-ţi spun, am murmurat evaziv.
- Hailie, o să-mi spui tot ce vreau să ştiu acum, sau...
- Sau ce? am răbufnit exasperată.

Shane a zâmbit maliţios şi a întins mâna după telefon.

- Sau îl sun pe Dylan.

Am ridicat din umeri, intenţionând să mă prefac indiferentă, deşi în adâncul inimii eram puţin speriată. Şi mi-am muşcat buza când Shane a apăsat fără menajamente bulina verde de lângă numărul celui mai impulsiv dintre fraţii mei. Am făcut ochii mari şi panica mi-a apărut pe faţă.

- Nu! am strigat încet, dar până să mă pot elibera de centură s-au auzit bipuri şi un „Bună” nepăsător rostit de
Dylan.

Aproape că l-am zdrobit pe Shane, aşezându-mă peste el şi strângându-mi pumnii pe cămaşa lui, în timp ce el se uita la mine sfidător.

- Cum merge treaba, Dylan, e totul în regulă? a întrebat Shane prietenos, punându-şi microfonul la buze, iară să-şi ia ochii de la mine.

Am scuturat din cap, implorându-l în sinea mea să nu vorbească.

- Dc ce mă baţi la cap? a bolborosit Dylan.

Grozav, în plus era şi iritat.

- Tc rog, am şoptit, mişcându-mi buzele aproape în tăcere.

Cutia de viteze mă împungea în stomac şi mă simţeam foarte inconfortabil. Probabil că arătam foarte comic.

- Bine, la naiba, pa, a mormăit Shane în telefon şi a închis.

Am răsuflat uşurată, am închis ochii şi mi-am lăsat capul pe trunchiul lui Shane, care a început să vibreze de la râsul lui tăcut, dar diabolic.

- Oho, ai auzit? Cred că c prostdispus. Ar fi fost mai bine să nu-l enervăm astăzi, nu-i aşa, inicuţo?

Am scos un geamăt nearticulat, înăbuşit de materialul cămăşii lui.

- Ei, cum rămâne? Ai de gând să-mi spui de bunăvoie?

Fără să-mi ascund nemulţumirea, m-am ridicat şi m-am desprins de Shane, rctrăgându-mă la locul meu. Pentru o clipă mi-am aţintit privirile pe chipul fratelui meu.

- Dar să nu spui nimănui, bine? Te rog. Te rog, promite- mi că nu spui.

- Ei bine, asta depinde...

- Nu, Shane, promite-mi că nu spui, am cerut cu o voce rugătoare, totuşi hotărâtă.

Shane a cedat în cele din urmă.

- Dc acord.

- Ei bine, îl ştii pe Leo Hardy, am rostit aproape imediat.

Am văzut cum i se încreţesc sprâncenele. Apoi a mijit ochii şi a pufnit, dar nu foarte vesel.

- La naiba, serios?

Mi-am încrucişat braţele într-un gest de implorare ca să-i arăt fratelui meu cât de important este pentru mine ca această conversaţie să rămână între noi doi.

- Nu se întâmplă nimic. Pe cuvânt. Simt doar că îl plac şi am vrut să...

Shanc s-a uitat într-o parte şi a clătinat din cap. Era puţin cam prea tensionat după părerea mea.

- Asta ai vrut? Nu poţi să-mi faci confidenţe despre lucruri de genul ăsta şi să te aştepţi să păstrez tăcerea.
- Ei bine, tocmai asta c, că pot. îţi spun asta pentru că am încredere în tine că vei adopta o atitudine raţională, am minţit.

Shane a inspirat adânc, apoi s-a uitat la mine cu îndoială.
- Băiatul ăsta te-a băgat deja o dată în belea. Fratele lui ne datorează o mulţime de bani. Familia Iui ne urăşte. Tu crezi că dintr-odată se va îndrăgosti gratuit de tine? A scuturat din cap. Nu ştiu, Hailie, mi se pare suspect. Dacă vrea doar să profite de tine? Dacă c mânat de o dorinţă de răzbunare şi vrea să-ţi facă rău? Dacă s-a amăgit singur crezând că, dacă te face să te îndrăgosteşti de el, Vince va renunţa la datoria familiei lui?

»

Mi-am ascuns faţa în mâini, oftând greu.
- Ştiu cum parc, Shanc, dar... am ezitat. Nu am de gând să-I las să profite din nou de mine.

Shanc a tăcut o clipă, apoi s-a aplecat spre mine şi a întins un braţ ca să mă îmbrăţişeze. M-a lipit de pieptul lui, ceea ce mi s-a părut foarte plăcut. îmi plăceau îmbrăţişările neaşteptate de genul acesta.
- Nu vreau să plângi din cauza lui mai târziu, a spus el liniştit, iar eu am zâmbit.

Oh, Shanc!
- N-am să plâng.

Am rămas un timp aşa, într-o îmbrăţişare atât de sinceră şi de frumoasă, până când, în cele din urmă, fratele meu şi-a dres glasul şi şi-a luat braţul, aşezându-se drept la volan.
- în regulă, acum am terminat cu asta. Mergem acasă.

Am dat din cap, sprijinindu-mă în sfârşit confortabil în scaun şi eram pe cale să mă relaxez când mi-a trecut prin minte alt gând şi m-am uitat din nou şovăitoare la Shane, care

pornise deja motorul şi era pe drum.

- Dacă vreunul dintre băieţi află că Leo îmi place, ce crezi că se va întâmpla?

I-am văzut colţul gurii din nou ridicându-se răutăcios.

- Atunci, surioară, vei fi terminată.

Nu e chiar răspunsul la care mă aşteptam.

- Dar îmi vei lua apărarea? Doar în cazul în care...?

Shane s-a uitat la mine ca şi cum aş fi fost posedată de un demon.

- Glumeşti? Dacă Tony, Dylan sau Vince află, o să iasă un asemenea scandal, încât nu am de gând să recunosc în faţa lor că ştiam deja că se întâmplă ceva. A scuturat din cap, accentuându-şi cuvintele. Nu am de gând să spun nimănui nimic deocamdată, dar asta c tot. Să ştii că gheaţa pe care păşeşti este foarte, foarte subţire.

M-am ghemuit în mine. Avea dreptate. Ar fi fost suficient ca Tony să ne vadă pe Leo şi pe mine împreună la şcoală şi ar face un asemenea tărăboi, încât ar putea să mănânce pop-corn după aceea şi să se delecteze văzând cum primesc pe rând câte o săpuncală de la Dylan şi Vincent.

Aşa că tot ce îmi rămânea de făcut era să mă ascund în continuare şi să am grijă să nu duc relaţia cu Leo la nivelul următor.

Când am parcat în garaj, mi-am desfăcut centura de siguranţă şi am tras de mânerul portierei ca să cobor, dar uşa era blocată.

- Nu aşa de repede, a mormăit Shane, uitându-se la mine cu înţeles. Mai trebuie să-mi explici un lucru.

- Ce anume? Mi-am încruntat sprâncenele.

- Cc c cu clasamentul fraţilor?

L-am privit cu surprindere şi am rămas cu gura căscată, pentru că nu mă aşteptasem în viaţa mea la o asemenea întrebare. În cele din urmă, nu am mai putut suporta privirea lui pseudo-serioasă şi am izbucnit în râs.

Am râs aşa de mult timp, că mi-au dat lacrimile şi a trebuit să mă şterg la ochi.

- Serios, Shane, lasă-mă să cobor, am spus, încercând să devin serioasă.
- Cc înseamnă că sunt „sus”? Cine este cel mai sus? a insistat el.

M-am uitat la el strâmb şi mi-am lăsat mâna inapoi pe mânerul portierei încuiate.

- Will, am răspuns fără să mă bâlbâi.
- Will, bine. Şi după aceea?

Am ridicat o sprânceană.

- Dc obicei tu.
- De obicei?
- Clasamentul nu c fix. Se schimbă constant în funcţie de cum mă tratezi.

Am ridicat din umeri. Shane s-a uitat la mine o clipă, apoi a pufnit şi a scuturat din cap, apăsând alene butonul de deblocare a portierei. Când încuietoarea a făcut clic, am fugit de el râzând şi l-am auzit cum mormăie ceva pentru sine, dar n-am înţeles ce a spus, însă cu siguranţă a folosit cuvântul „fetiţă”.

M-am simţit uşurată. Era bine că vorbisem cu Shane. Deşi era foarte riscant. Şi dacă îmi era atât de greu să vorbesc cu el, cum ar fi fost dacă ar fi trebuit să abordez subiectul unui eventual iubit, de exemplu, cu Dylan. O, Doamne, cred că va trebui să-mi ascund până la moarte şi eventualul soţ de el.

Ceea ce îi mărturisisem lui Shane era adevărat. Nu aveam de gând să mă angajez într-o relaţie mai profundă cu Leo, deşi nu puteam nega că-l plăceam şi orice ziduri pe care creierul meu le construia pentru a mă izola de el inima mi le spulbera cu o singură bătaie neglijentă.

31PARFUMUR1

Fundaţia a planificat un eveniment caritabil pentru sfârşitul lunii noiembrie. Nu era un bal, ci mai degrabă o petrecere de mulţumire pentru personal şi pentru cei mai generoşi donatori. Ruby mi-a descris acţiunea ca pe un eveniment destul de intim, cu multe discursuri şi antreuri delicioase.

Aveam nevoie de munca la fundaţie. Nu numai că imi dădea satisfacţie, dar mă făcea să înţeleg multe lucruri.

La un moment dat, de exemplu, mi-am amintit cum acum un an sau chiar numai cu câteva luni în urmă mă simţeam nesigură în compania fraţilor mei. Cum mă supăram pe regulile lor stupide sau din cauza comportamentului lor. Eram încă de părere că uneori reacţionau exagerat, ca atunci când îl împinseseră pe Jason pe scări. îmi aminteam ce gânduri îmi trecuseră prin cap în acel moment. Mă întrebam dacă ar trebui să-i raportez la poliţie, sau dacă ar fi fost mai bine să mă adresez serviciilor sociale.

Ce proastă puteam să fiu!

Traiul zi de zi alături de fraţii mei şi mai ales sub tutela legală totalitară a lui Vincent nu era întotdeauna floare la ureche, dar a fost cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla după moartea mamei şi a bunicii mele.

Nicio familie adoptivă nu mi-ar fi oferit ceea ce imi pot oferi fraţii Monct. Acum eram sigură de asta.

La gala de caritate, trebuia să mă prezint ca imagine a fundaţiei Monct şi simbol al familiei mele. Eram foarte stresată, deşi Will m-a liniştit spunându-mi că tot ce trebuia să fac era să

adresez câteva cuvinte frumoase invitărilor noştri.

îmi lipsea gustul vestimentar desăvârşit al Mayei, cu ajutorul căreia cu siguranţă aş fi putut alege mult mai repede ţinuta potrivită pentru ocazie. în cele din urmă, însă, am reuşit cumva. Am comandat câteva rochii exagerat de scumpe pe internet şi în cele din urmă am optat pentru o rochie elegantă, de culoare bleumarin care îmi ajungea până la genunchi, cu un cordon subţire de bun-gust în talie, cu mâneci lungi până la cot. Era puţin cvazată în partea de jos, astfel încât îmi accentua destul de bine silueta, iar pantofii lăcuiţi cu un toc mic erau strălucitori şi – lucrul cel mai important – confortabili. Am vrut să-mi ondulez părul, dar nu am putut face nimic cu fierul de îndreptat, aşa cum îmi iacea Maya, aşa că mi l- am îndreptat pur şi simplu – şi avea efect şi aşa.

În cclc din urmă, arătam ca surioara cca cuminte a fraţilor Monet, dar trebuia să ţin ştacheta ridicată, să fiu la înălţime.

Totul a avut loc într-un hotel frumos şi decent, intr-o sală marc, dar nu copleşitoare. Oaspeţii invitaţi erau îmbrăcaţi adecvat pentru ocazie, adică în ţinute destul de discrete şi elegante.

Eram cu siguranţă cca mai tânără de acolo. Mergeam peste tot împreună cu Will, uneori şi cu Vincent, şi eram mereu prezentată cuiva. Toţi erau impresionant de amabili cu mine şi mă tratau cu marc respect. În timp ce fraţii mei mai mari mă prezentau partenerilor noştri, Dylan şi gemenii stăteau tot timpul la bufet şi am aruncat o privire discretă în direcţia lor, dorindu-mi în secret să mă alătur lor.

Unii mi-au spus că arăt fabulos, alţii că – şi citez – „sinceritatea şi bunătatea strălucesc în ochii mei”, iar altcineva că am încheieturi frumoase.

Ruby, pe de altă parte, m-a întâmpinat cu o bucurie aproape copilărească. Nu era la fel de

rafinată ca restul oaspeţilor noştri şi am observat că unii dintre ci se uitau la ea de sus, dar ea fie nu vedea, fie îi ignora. A vorbit cu toata lumea de câteva ori, informând oaspeţii despre afacerile fundaţiei. La un moment dat m-a chemat la ea.

Am apucat microfonul cu inima bătând cu putere şi am susţinut privirile tuturor celor prezenţi care se uitau la mine. Abia am reuşit să recit cele câteva propoziţii învăţate, dar în ciuda bâlbâielilor minore nu cred că arătam nici pe jumătate atât de emoţionată cum mă simţeam. Am încercat să evit să mă uit la fraţii mei pentru că mi-era teamă că-mi va paraliza limba. Chiar la sfârşitul scurtului meu discurs, când toată lumea aplauda, mi-am plimbat privirea prin mulţime şi atunci ochii mi-au căzut pe omul pe care nu voiam să-l mai văd niciodată în viaţa mea.

Adrien, chipeş şi cu foarte multă prestanţă, stătea discret deoparte cu braţele încrucişate pe piept şi îmi asculta discursul cu un interes politicos. Am încremenit şi mi-am întors imediat privirea de la el, zâmbind spre toţi ceilalţi.

Când am reuşit să cobor în sfârşit de pe scenă, am primit un sărut de la Will pe creştetul capului. Din nou, câteva persoane m-au acostat şi toţi s-au minunat de abilităţile mele de vorbire, de dicţia mea şi de alte lucruri. Nu ştiam dacă spuneau adevărul sau doar încercau să mă flateze. Cineva a spus că probabil citesc o mulţime de cărţi, din moment ce vorbesc atât de bine, iar acesta a fost de departe complimentul meu preferat din acea seară.

În schimb, cele mai puţin agreabile cuvinte au ieşit din gura lui Adrien.

- Un discurs foarte frumos. Păcat că a fost atât de scurt, a spus el.

Will stătea lângă mine, dar vorbea cu cineva. M-am apropiat puţin de fratele meu, dar am încercat să răspund cu îndrăzneală privirii lui Adrien. Să-i dau un răspuns leneş, plictisit şi tăios, la fel ca atunci, în restaurant.

- Mulţumesc, i-am răspuns pe un ton rigid şi m-am uitat automat la umărul lui, acolo unde se înfipsese cândva cuţitul aruncat de mine.

Adrien a zâmbit uşor când a observat lipsa mea de discreţie.

- Sunt bine, mulţumesc pentru grijă, a răspuns el la întrebarea pe care nu o pusesem.

Am coborât privirea, ruşinată că mă lăsasem surprinsă, apoi mi-am amintit cuvintele lui despre filmul pentru adulţi şi m-am uitat din nou la el.

- Nu am întrebat dacă eşti bine.
- Eşti nepoliticoasă, Hailie Monct.
- Iar tu nu eşti persoana potrivită să mă înveţi ce înseamnă politeţea, am ripostat.

Adrien şi-a înclinat capul şi colţurile gurii i-au tremurat.

- Ai aruncat cu un cutit în mine.
- Pentru că ai spus lucruri dezgustătoare!
- lartă-mă dacă te-am speriat, Hailie Monct. Vedeam perfect batjocura din ochii lui. Recunosc, eram enervat, dar poţi să stai liniştită. Copiii ca tine nu mă interesează.

Deja deschideam gura să îi răspund, dar am simţit mâinile lui Will pe umerii mei.

- Adrien, a spus fratele meu, dând din cap cu precauţie spre vizitator. Nu ne aşteptam să poţi veni.
- Am trecut pe aici pentru a-mi arăta sprijinul pentru surioara ta. Am plătit o sumă frumuşică.
- Mulţumesc, a răspuns Will rigid.
- Mava este bine?
- Cât se poate de bine.
- Mă bucur.

Amabilităţile schimbate intre ei erau atât de reci, încât mi s-a făcut frig şi m-am bucurat când Will, sub un pretext oarecare, m-a tras departe de Adricn. M-a întrebat dacă sunt bine şi ce mi-a spus omul acela, dar eu doar am fluturat din mână şi am pornit din nou spre invitaţii noştri, zâmbind la fel de radioasă ca înainte.

Eram chiar mulţumită de scară şi de felul în care mă comportasem. Am primit un impuls de energie şi m-am simţit şi mai motivată decât înainte să lucrez la fundaţie.

Plecând de la hotel, ne-am luat rămas-bun de la toată lumea, iar Ruby anunţase deja că în curând va trebui să începem pregătirile pentru colectele de Crăciun şi pentru marele bal de caritate, ceea ce m-a bucurat foarte mult. Mi-a înmânat şi câteva mici cadouri. Câteva felicitări cu urări de bine, printre care una marc, pe care se semnase împreună cu alţi angajaţi ai Fundaţiei, şi vreo patru pachete mici. Will le-a luat pentru mine în timp ce Vincc m-a ajutat să-mi pun haina.

Era prea târziu pentru a face altceva, dar şi prea devreme ca să mergem la culcare, aşa că, atunci când băieţii şi cu mine am ajuns acasă, ne-am scos hainele elegante şi ne-am întâlnit în camera de zi.

Am răsuflat uşurată când mi-am înlocuit rochia elegantă cu un trening. Mi-am legat părul într-o coadă de cal şi am coborât scările, atrasă de foşnetul pachetelor de chipsuri care se deschideau. Nu mâncasem prea mult pentru că eram prea stresată înainte de discurs, iar după aceea, întâlnirea cu Adrien îmi tăiase pofta de mâncare.

Starea de spirit mi se îmbunătăţise când citisem în maşină felicitările, pe care le-am recitit acum. O mulţime de oameni m-au încurajat şi mi-au urat succes în munca mea la fundaţie. Am ignorat chiar şi remarca lui Dylan, care spunea că sunt o fraieră pentru că lucrez gratis.

M-am uitat mult timp la pachetele cu cadouri înainte să le deschid. Am admirat ambalajele. Unul dintre ele, foarte fantezist, mi s-a părut deosebit de atrăgător. Celelalte trei păreau de mai mult bun-gust. L-am lăsat pe primul la sfârşit, presupunând că era de la Ruby.

Will s-a răstit la gemeni, care mă tachinau spunând că vor deschide ei restul cadourilor în

locul meu. Ne-am aşezat cu toţii împreună pe canapele, deşi Vince era prezent doar fizic, deoarece s-a concentrat tot timpul asupra telefonului. Strălucirea lămpilor crea o atmosferă plăcută, uşor visătoare, dar şi liniştită şi casnică. La televizor era o emisiune la care nu se uita nimeni. Băieţii mâncau sticksuri şi beau berc, ceea ce făceau întotdeauna sâmbăta seara, când nu ieşeau la petreceri.

- Cc frumoşi sunt! am exclamat încântată când am văzut cerceii din aur alb cu pandantiv de diamante care se aflau pe o pernă de catifea într-o cutie purtând sigla unui magazin exclusivist de bijuterii.

încă mai purtam cerceii mici de aur de la tatăl meu şi nu aveam nicio intenţie să-i dau jos, dar era plăcut să-mi măresc încct-încct colecţia de bijuterii.

- Da, acceptabil, a mormăit Will, după ce i-am admirat şi i-am înmânat cutia.

- Cercei ca oricare alţii, a ridicat Dylan din umeri, aplecându-se peste mine să se uite şi el. S-a aşezat lângă mine şi mă enerva prin simplul fapt că respira. Dacă eşti drăguţă cu mine, îţi cumpăr alţii şi mai frumoşi.

- Nu vreau, m-am răstit la el, luând un alt pachet.

- Atunci nu-ţi cumpăr.

Acest pachet era alungit şi negru, iar înăuntm era un stilou elegant. Un stilou nepotrivit pentru o adolescentă, pentru că nu c genul de ustensilă pe care o pui în geanta de şcoală. în orice caz, nu-mi puteam imagina că voi scrie fişe de lectură cu el. Cu un stilou ca ăsta mai degrabă se semnează un pact cu diavolul. Era mai potrivit pentru biroul lui Vincent, deşi bănuiam că el avea deja câteva zeci din astea.

- Grozav, Hailie, vei avea cu ce să scrii în micul tău jurnal, a exclamat Dylan, imitând vocea piţigăiată a unei fetiţe.

- Eşti un prost, am oftat şi am mai luat un

pachet, adăugând: Nu am jurnal.

-Toate adolescentele visătoare au un jurnal.

- Eu nu sunt visătoare.

Al treilea pachet era un parfum, legat cu o panglică aurie frumoasă. Sticluţa arăta minunat. Era complet neagră, mată, destul de grea şi cu un mic pulvcrizator cu pompă. Nu avusesem niciodată un parfum cu pulvcrizator, mai ales unul atât de bun şi de scump, pe lângă faptul că era atât de sofisticat. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să cer aşa ceva, în plus, de obicei mă îmbibam cu aromele puternice ale parfumurilor masculine ale fraţilor mei, care se amestecau în fiecare încăpere.

Am vrut să încerc parfumul pe încheietura mâinii, dar, pentru că avea pompă, îl ţineam cu ambele mâini. Aşa că am întins gâtul, convinsă că parfumul va fi plăcut, iar ochii mi-au căzut din întâmplare pe Vinccnt, care tocmai imi arunca o privire fugară ridicând capul de pe telefon.

Mi-am pus degetele pe pompă, simţindu-mă ca o doamnă. Dar atunci Vince şi-a ridicat privirea din nou spre mine. într-o fracţiune de secundă am văzut cum ochii i se umplu de spaimă.Telefonul i-a căzut din mână când a sărit în sus şi a strigat cu o voce ascuţită, ridicată:

- Stai!

Am îngheţat pentru că nu-l mai auzisem niciodată vorbind atât de tare. Will s-a aruncat spre mine şi dintr- un singur gest mi-a smuls parfumul din mâini.

Am strigat de durere când o picătură mi-a ajuns pe degete şi m-a ars aşa de tare, că le-am strâns imediat la piept. Cu ochii înspăimântaţi şi plini de lacrimi m-am uitat întrebătoare la fraţii mei.

Shane, Tony şi Dylan se uitau stupefiaţi la Will, neştiind nici ei ce se întâmplă. Apoi atenţia tuturor a fost atrasă de Vinccnt, care s-a apropiat de sticluţa care tocmai fusese smulsă din mâinile mele. Acum zăcea nemişcată pe covor.

- Ce înseamnă asta? a întrebat Dylan, încruntându-şi fruntea.

Vince a examinat-o cu privirea o clipă şi apoi s-a uitat în jur, ignorându-i pe toţi cei de faţă. S-a întins după jacheta lui Shane, pe care acesta o aruncase neglijent în sufragerie imediat ce se întorsese. A apucat sticla cu grijă ţinând-o cu mâna prin material şi a ridicat-o. A privit-o îndelung şi cu atenţie, a cântărit-o o clipă în mână şi, în cele din urmă, cu un gest crispat, a apăsat pe pompă, direcţionând jetul de parfum în jos, spre covor.

Pompa a fâsâit încet şi, în loc de o ceaţă fină de parfum, a scuipat câteva picături groase, care au căzut imediat pe covor, l-au găurit cu un sfârâit, făcând mai întâi puţină spumă timp de câteva secunde, lăsând pe el doar găuri arse, fiecare de mărimea vârfului degetului mic.

Nici nu mi-arn dat scama cum am sărit în picioare (nu am fost singura, pentru că toată lumea era deja în picioare), nici când am scos un strigăt puternic. Dar ini- am acoperit gura cu mâinile, probabil pentru că mi se făcuse rău. Şi am început să tremur, ca şi cum aş fi suferit un fel de atac.

Braţe puternice m-au prins de încheieturi şi mi-au ţinut mâinile departe de faţă. Era Dylan, care m-a întors spre el cu o smucitură fermă, apoi mi-a ridicat nedelicat maxilarul în sus ca să-mi examineze gâtul. Şi-a trecut chiar şi vârfurile degetelor peste el. Examenul lui a durat numai cât ai clipi din ochi. Incet-încct am înţeles ce era în sticlă şi îmi era din ce în ce mai greu să respir. Dylan m-a cuprins în braţe.

I-am auzit pe fraţii mei spunând ceva. S-a declanşat haosul. Vocile lor fuzionau într-una singură. Cineva ţipa, altcineva înjura. Mi-am ascuns faţa la pieptul larg al lui Dylan, doar ca să mă izolez de toate astea. Nu mă puteam concentra, cu atât mai puţin să-mi păstrez calmul.

Nu ştiu cât timp a trecut până când cineva a început să şoptească ceva încet în urechea mea. La început nu l-am auzit, dar apoi treptat am simţit că plutesc, agăţându-mă de el ca înecatul de un pai. încet, încet, a reuşit să mă scoată la mal din această mare neagră a dramei în care aproape mă înecasem.

Fireşte, Will era cel care stătea în spatele meu, cu o mână pe umărul meu în timp ce cu cealaltă îmi mângâia părul.

- Dă-i drumul, las-o să stea jos.
- Aşeaz-o acolo.
- Ia pachetele de aici. Aruncă-le naibii oriunde.

O clipă mai târziu chiar stăteam jos, ameţită, strângând din pleoape. Simţeam că braţele lui Dylan, care se înaşuraseră strâns în jurul meu ca un garou, începeau să se relaxeze. Se aşezase odată cu mine, dar acum încerca să-şi retragă sprijinul, lucru cu care corpul meu nu era de acord şi chiar a protestat în mod clar, pentru că mi-am înfipt unghiile în cămaşa lui, fără să-mi pese că, probabil, cu această ocazie îi zgâriam pielea.

Dylan a gemut, dar nu a renunţat la blândeţea pe care mi-o arăta.

L-am simţit şi pe Will când îşi punea mâinile pe umerii mei. Şi apoi cum îmi depune un sărut pe tâmplă. Şi din nou a început să-mi şoptească la ureche.

- Nu ai nimic. Eşti teafără şi nevătămată, a rostit el.

Am mai oftat de câteva ori, tremurând în acelaşi timp ca o frunză în vânt. Dylan m-a apucat de încheieturi şi m- a desprins de el foarte subtil sau cel puţin în aşa fel încât să nu-l mai rănesc.

- Eşti sigur? Nu s-a stropit cu chestia aia?
- Nu, am verificat. E în regulă.
- Doar s-a speriat, a explicat Will încet, apoi a încercat să mă ajute să-mi recapăt controlul respiraţiei.

Trebuie să recunosc că, de îndată ce am reuşit să îmi revin suficient cât să nu ignor cuvintele lui şi să-i urmez instrucţiunile, am început să-mi recâştig controlul asupra corpului.

Mi-am dat seama că mă agăţasem de Dylan ca un ursuleţ hămesit de butoiaşul cu miere. M-am uitat cu ochii umflaţi la pata umedă pe care o lăsasem pe cămaşa lui. Mi-am şters obrajii lipicioşi cu dosul mâinii, pe care abia am ridicat-o, aşa de grea mi se părea. Apoi mi-am tras nasul, dar am simţit imediat cum conţinutul lui îmi alunecă pe gât. Am tuşit şi mi-a venit să izbucnesc din nou în lacrimi. Cineva mi-a dat o mulţime de prosoape de hârtie în care mi-am îngropat faţa.

Am revenit la realitate în pas de mele. Mi-am şters lacrimile, deşi aveam obrajii încă dezgustător de uzi, m-am şters la ochii care probabil aveau să rămână roşii până mâinc-dimincaţă. Mi-am suflat nasul şi apoi am încercat să respir adânc, uitându-mă în cele din urmă timidă în jur.

Privirea mi-a căzut pe sticluţa ucigaşă de care fusesem atât de încântată cu o clipă în urmă. Era aşezată în mijlocul măsuţei de cafea, iar toate celelalte obiecte fuseseră îndepărtate de acolo, ca şi cum ar fi emanat radiaţii nocive. M-am cutremurat la vederea ci şi am vrut să întreb despre ca, dar uitasem complet cum să-mi folosesc limba.

Stăteam tot lângă Dylan, iar Will mi-a îndesat în mâini o rolă întreagă de hârtie, probabil doar în caz că isteria mea nu se încheiase. Tony şi Shane stăteau în picioare, uitându-se când la mine, când la parfum.

Vincent era şi el în sufragerie, împreună cu noi, dar ceva mai departe. Stătea în spatele canapelei, chiar lângă uşa de sticlă care dădea spre terasă şi vorbea cu cineva la telefon. Era palid la faţă şi încordat, avea sprâncenele încruntate şi ochii ii sclipeau ca nişte pumnale.

Nu-l văzusem niciodată, dar niciodată, atât de furios.

- ... să verifice camerele de supraveghere ale hotelului, vreau să ştiu ce maşini au parcat în apropiere, cine a intrat şi cine a ieşit. Vreau să ştiu totul... a spus el crispat în receptor.

- Te-am lovit tare? a întrebat Will. Pentru o clipă dispăruse undeva, dar a reapărut între timp; s-a apropiat de mine şi s-a aplecat, apoi, cu cea mai marc blândeţe imaginabilă, mi-a sărutat mâinile: lartă-mă.

Am scuturat din cap negativ şi am vrut să-i spun că, în fond, nu păţisem nimic şi să nu-şi facă griji, dar erau prea multe cuvinte pentru starea în care mă aflam.

- Ce a fost asta? a întrebat Shane, uitându-se nesigur la sticluţă.

- O porcărie, o otravă sau ceva de genul ăsta, a bolborosit Dylan.

- Acid, a anunţat Will printre dinţii încleştaţi.

Am tresărit.

- Hei, a găurit chiar şi podeaua, a remarcat Tony, aplecat peste găurile din covor cu o privire uimită.

Am aruncat o privire în acea direcţie, dar numai cu coada ochiului, căci eram prea îngrozită. Chiar am ridicat mâna şi mi-am atins pielea netedă de pe gât. Dacă m-aş fi stropit cu porcăria aia, aş fi murit în chinuri groaznice. Aş fi murit.

- Nu o atingeţi, a răsunat vocea severă a lui Vinccnt. Oamenii noştri vor fi aici în curând, vor lua amprentele de pe flacon şi îi vor examina conţinutul.

- Oricine a făcut asta cu siguranţă nu a fost atât de cretin încât să lase amprente, a spus Dylan.

Vince l-a sfredelit cu privirea.

- O să aflăm.

Şi apoi s-a uitat la mine. Am coborât capul, nefiind pregătită să-l înfrunt. Totuşi, nu am avut

de ales, deoarece s-a apropiat, s-a uitat în jos la mine şi a început să-mi pună o serie de întrebări. Ştiam că era îngrijorat ca toţi ceilalţi, dar se purta în manieră tipică pentru el aşa că şi-a acoperit emoţiile cu un profesionalism exersat şi s-a concentrat în primul rând pe rezolvarea misterului tragic.

Din păcate, nu am putut să-i dau răspunsuri satisfăcătoare, care ar fi ajutat investigaţia. Dc exemplu, când m-a întrebat cu cine am vorbit la petrecere, răspunsul a fost: cu toată lumea.

- Adrien Santana a apărut şi el la un moment dat, a spus Will încet, uitându-se de jos, de pe canapea, la Vinccnt, care stătea aplecat deasupra noastră.

- La naiba, nu. Spune-mi că glumeşti, a şuierat Dylan chiar deasupra urechii mele.

Se părea că fratele meu era gata să sară ca din praştie chiar acum ca să-l găsească pe Adrien, dacă nu l-aş fi ţinut cu, care stăteam agăţată de el ca un scaictc.

- Calmează-te, Dylan, l-a avertizat Vincent. Nu avem nicio dovadă.

- Hailie a aruncat cu un cutit în el şi el a vrut să se răzbune, cred că c logic, nu? a intervenit Tony, dcsfacându- şi braţele în lături ca şi cum această interpretare ar fi fost cea mai evidentă din lume.

- Nu, i-a retezat-o Vince. Este cât se poate de ilogic.

Will a dat şi el din cap gânditor.

- Ei bine, da. Adrien este cinic, dar acţiunile lui nu sunt nechibzuite. Situaţia din restaurant a fost o neînţelegere. Nu cred că ar plănui să se răzbune pe sora noastră adolescentă şi încă într-un mod atât de crud. Nu-i stă în fire. în plus, a spus chiar el că nu-i poartă ranchiună.

- Aşa a spus, dar nu se ştie ce gândea, l-a întrerupt Shane.

- Aşa c, a dat Dylan din cap. Nu am încredere în el.

- Nu spun că este imposibil să fie mâna lui Adrien, doar că este puţin probabil. II cunosc, ştiu cum gândeşte. Ceva nu se leagă pentru mine aici, a mormăit Vince.
- Nu se ştie niciodată, a spus Shane.
- Mai ales cu un tip ca Adricn, a adăugat Tony.
- Ei bine, el se potriveşte în puzzle, pentru că Hailic l-a înfruntat direct. Cine altcineva şi-ar mai fi dat atâta osteneală să ii facă rău? a speculat Dylan.

O clipă s-a aşternut tăcerea, iar bărbatul de la televizor tocmai îşi văzuse maşina modificată, de nerecunoscut, care suferise o transformare în timpul emisiunii. A început să urle de fericire ca posedat. Nc-am strâmbat cu toţii din cauza acestui zgomot brusc şi inutil.

- Dă-l mai încet, a spus dispreţuitor Vinccnt, care stătea acum pe măsuţa lată de cafea, având grijă să nu impingă darul meu ucigaş; îşi îndrepta cuvintele către Tony, care avea telecomanda la îndemână.

Gemenii se aşezaseră şi ei deja: Tony, pe canapeaua perpendiculară, iar Shane, în spatele lui. Fratele meu cel mai marc era chiar în faţa mea, când s-a uitat la mine şi m-a întrebat:

- I lailie, ce anume ţi-a spus Adrien?

Concentrează-te, Hailie, fii utilă.

M-am gândit intens, dar am suspinat când mi-am dat scama că nu aveam nimic util de spus.

- A spus tot felul de prostii, nimic concret...

Am ridicat din umeri, tară să-mi pese că îmi lipisem obrazul de umărul lui Dylan, în timp ce eram sub tirul privirilor tuturor.

- Eşti sigură? Gândeştc-te bine, micuţo. Nu a aruncat nimic, nu ştiu, o aluzie? a întrebat Will cu blândeţe.
- Nu... A spus că sunt nepoliticoasă şi mi-a reproşat asta, ştiţi voi, chestia de la restaurant, am murmurat.
- Asta c tot ce a spus? a întrebat Vince cu răceală.

Am confirmat, iar el a clătinat din cap pentru sine.

- Atunci este prea puţin, a şoptit el.

- Ei, dar ce zici de nebunul de Charlcs? a întrebat Shanc.

îmi arunca din când în când priviri nesigure, îngrijorate, ceea ce era extrem de fermecător şi probabil că i-aş fi zâmbit dulce dacă atmosfera nu ar fi fost atât de sumbră.

- Nici asta nu are sens, a mormăit Vince, frecându-şi uşor bărbia.

- Nu trebuie sa aibă! La naiba, Vince, ăştia consideră că pot să-şi permită orice, doar ştii şi tu! a răcnit Dylan în cclc din urmă, dar s-a abţinut să facă gesturi violente în timp ce continua să mă îmbrăţişeze.

Vince l-a sfredelit cu o privire intensă, de un albastru palid.

- Trebuie să încetezi să te mai gândeşti la ei ca la nişte amibe. Nu-i subestima, Dylan. Sunt deosebiţi, amândoi, asta aşa este. Atât Charles, cât şi Adrien. Cu toate acestea, fac parte din Organizaţie, au o tonă de afaceri, sunt educaţi şi experimentaţi. Trebuie să îi tratăm ca pe nişte adversari de acelaşi nivel cu noi. Explică-mi de ce ar vrea să o ucidă pe sora noastră? Vince a arătat spre mine, dar îl fixa cu privirea pe Dylan. Şi încă într-un mod atât de crud? La ce ar servi asta? Nu-i ameninţă nimeni, cu atât mai puţin Hailie. Este adevărat, l-a rănit pe Adrien, dar am lămurit chestiunea asta. S-a întors spre gemeni: Gândiţi-vă, chiar credeţi că îşi doreşte atât de mult o răzbunare? Şi pusă în aplicare într-un asemenea mod?

A tăcut pentru o clipă, apoi a continuat.

- Charles? Ţipă mult, arc idei trăsnite, dar arc şi el limitele lui. Sunt departe, da, totuşi există. În plus, lucrăm împreună, nu ar risca să ne piardă afacerea. Vince şi-a frecat tâmplele. De ce ar face aşa ceva? Dacă unul dintre ei i-ar face rău lui Hailie, ar izbucni un război, iar războiul nu

serveşte nimănui şi aceştia sunt oamenii care îsi dau
scama de asta. Dc accca mă întreb, care este rostul acestei încercări?

S-a făcut din nou linişte. Mă jucam cu mâinile. Nu mai puteam să ascult cum scăpascm ca prin urechile acului de moarte, şi încă de una atât de macabră. Ştiam că vorbeau despre asta în prezenţa mea numai pentru că situaţia era proaspătă şi ne luase pe toţi prin surprindere.

- Poate se bizuic pe faptul că n-o să facem nimic împotriva lor? Fără dovezi, nu va fi niciun război, a intervenit Will.

Telefonul lui Vince a sunat şi fratele nostru cel mai mare a ieşit din încăpere. Se pare că venise cineva. Will l-a urmat, asigurându-se mai întâi că nu rămân singură. Dylan s-a uitat la el aproape indignat, strângându-şi mai tare braţul în jurul meu.

Şocul şi adrenalina cedau încet şi începeam să simt oboseala. Tentativa de crimă îmi secase toate rezervele de energie. Cu toate astea, ştiam că nu voi adormi uşor. Ştiam deja de mult timp că există oameni care, din cauza numelui meu, erau gata să-mi facă rău. De aceea, printre altele, viaţa mea consta din fel de fel de interdicţii şi ordine. Dar nu mi se întâmplase niciodată nimic rău acasă. Eram convinsă că reşedinţa Monct este cel mai sigur loc din lume.

De data aceasta, ameninţarea intrase şi aici, iar asta însemna o serie de nopţi lungi, fără somn, pline de coşmaruri şi imagini fantomatice care îmi vor bântui imaginaţia.

Gândurile îmi curgeau destul de leneş în acel moment, dar era cât se poate de neplăcut, ca şi cum mintea mi-ar fi lucrat cu încetinitorul. îmi sfredeleau dureros creierul şi îmi făceau găuri în el, împiedicându-mă să mă concentrez pe ceea ce se întâmpla în cameră. Erau ca o durere de dinţi surdă, care rnă irita şi mă tortura. Băieţii discutau tot timpul despre situaţie şi s-au

întrerupt numai când am cerut o pastilă pentru durerea de cap. Mi-au dat una şi o sticlă de apă, din care am început să beau imediat, căci numi dădusem seama până atunci cât îmi era de sete. Era ca şi cum aş fi petrecut ultimele ore în deşert.

Apoi am suspinat, am pus sticla deoparte, mi-am frecat nasul şi, evitând privirile, rn-am afundat din nou în umărul lui Dylan, bucurându-mă în sinea mea că, în mod clar, nu avea nimic împotrivă.

Am reuşit să aţipesc. Foarte superficial, pentru că mă trezeam din când în când, dar chiar şi o odihnă atât de precară îmi aducea o oarecare alinare. Am deschis pleoapele o dată când gemenii au ieşit pe terasă să fumeze şi apoi din nou când, dintr-odată, toţi fraţii mei au revenit înapoi în sufragerie împreună cu un bărbat în blugi şi pulover, care, cu sprâncenele încruntate şi cu mănuşi albe în mâini, a ridicat sticluţa de parfum de pe măsuţa de cafea. A pus-o într-o pungă transparentă. Genul în care detectivii pun dovezile unei crime. De asemenea, s-a ghemuit lângă locul unde acidul arsese covorul şi podeaua. Dar nu a stat mult.

Data următoare când în-am trezit din nou, băieţii încă mai discutau destul de animat. Apoi am simţit că cineva mă acoperă cu o pătură. Cu altă ocazie l-am văzut şi pe Vinccnt, care răspundea din nou la telefon. Shanc, care stătea deasupra unei găuri din covor şi o lovea cu piciorul cu o faţă contorsionată de dezgust... La un moment dat, Dylan şi-a schimbat uşor poziţia cu multă blândeţe, probabil ca să nu mă trezesc, aşa că m-am prefăcut că încă dorm. Cine ar fi crezut că Dylan, care, la urma urmei, este format dintr-o grămadă de muşchi, poate fi o pernă atât de confortabila pentru mine!

La un moment dat, am reuşit în sfârşit să adorm ca lumea. Aşa că, atunci când m-am trezit, eram întinsă la mine în pat, unde era

semiîntuneric. Ceasul arăta ora unsprezece dimineaţa. Nu-mi amintesc când mai dormisem ultima dată atât de mult.

Am gemut prelung, asaltată imediat de durere. Am zăcut acolo o clipă, apoi m-am ridicat încet. M-am întins şi m-am dus la fereastră, sperând să las soarele să intre, dar am fost dezamăgită, pentru că era o zi destul de mohorâtă. Nu puteam să las să pătrundă în încăpere altceva decât cenuşiul dimineţii.

Mă întrebam cum ajunsesem astă-noapte la mine în cameră. Mi-am amintit de vremurile când eram mică şi adormeam în poala mamei sau în maşină şi mă trezeam apoi în camera copilăriei mele.

M-am îndreptat spre baie, smulgând pe drum din dulap nişte pantaloni de trening. Când am ajuns în faţa oglinzii, mi-am privit imediat gâtul cu atenţie. Nu mă stropisem cu acid. Mă doare capul, dar sunt în viaţă. Ochii îmi sunt uşor umflaţi după atâta plâns, dar sunt în viaţă.

Cineva a vrut să mă omoare, dar sunt în viaţă.